MAURICE THOREZ

VÁLOGATOTT CIKKEK ÉS BESZÉDEK

SZIKRA

MAURICE THOREZ

MAURICE THOREZ

VÁLOGATOTT CIKKEK ÉS BESZÉDEK

SZIKRA

BUDAPEST 1952

A mű anyagát

„Oeuvres de Maurice Thorez" 1, 2, 3. köt. és „Une politique de grandeur française" című könyvekből, valamint különböző brosúrákból állítottuk össze.

Felelős kiadó a Szikra Könyvkiadó vezérigazgatója

BESZÉD A SZOVJETUNIÓ KOMMUNISTA (BOLSEVIK) PÁRTJA XVI. KONGRESSZUSÁN[1]

(1930 június)

A Francia Kommunista Párt és Központi Bizottsága testvéri üdvözletét hozom Lenin dicsőséges pártjának, XVI. kongresszusára.

Valamennyi ország munkásai, elsősorban a kommunista munkások, nagy figyelemmel kísérik az önök XVI. kongresszusát, mert tudják, hogy ugyanakkor, amikor minden országban mélyül és szélesedik a gazdasági válság, az önök országa, a Szovjetunió, Lenin pártja, a kommunista párt Központi Bizottságának bölcs irányításával egyre több sikert ér el a szocializmus építésében. Ezért kongresszusuk határozatai döntő jelentőségűek nemcsak a Szovjetunió, hanem az egész világ munkásosztálya, és a forradalmi harc szempontjából is. Mi, a külföldi pártok képviselői, akiket az a megtiszteltetés és öröm ért, hogy résztvehetünk ezen a kongresszuson, meg vagyunk győződve arról, hogy a kongresszus egyértelműen el fogja határozni az iparosítás gyors ütemének megtartását és a kollektivizálás következetes, teljes megvalósítását. A párt szikla-szilárd vezetőségét az egész országban támogatja az ipari munkások és valamennyi dolgozó hatalmas lelkesedése, akik már magukévá tették a jelszót: „négy év alatt teljesítjük az ötéves tervet".

Az önök sikerei felkeltik az egész burzsoá világ dühét, a szociáldemokraták haragját. A szociáldemokraták tajtékzó rágalomhadjáratot folytatnak a Szovjetunió és építő

[1] La Correspondance internationale. 66. szám. 1930 augusztus 6

munkája ellen. Ugyanakkor ezek a sikerek megerősítik a dolgozó tömegek akaratát és lelkesedését. A tömegek mindinkább elfordulnak a szociáldemokratáktól, nem adnak többé hitelt rágalmaiknak. A szociáldemokraták tehát a legkülönbözőbb mesterkedésekbe fognak, hogy félrevezessék a munkástömegeket és megsemmisítsék az önök sikereibe vetett bizalmukat. A hazug Rosenfeld „Az illúziók három korszaka" címmel cikket tett közzé, amelyben azt az „elméletet" állítja fel, hogy a bolsevikok illúziókban ringatják magukat. Szerinte az illúziók első korszaka közvetlenül az Októberi Forradalom győzelme után kezdődött, a második a helyreállítási időszak végén, a harmadik pedig most, amikor „utópista" ütemben látnak hozzá a helyreállításhoz, az iparosításhoz és a mezőgazdaság kollektivizálásához.

Mi azonban tudjuk, hogy a Központi Bizottság erős leninista irányítása biztosítja az önök sikereit a szocializmus építésében, tudjuk, hogy ez a Központi Bizottság és vele a bolsevikok sorai egyaránt megerősödött a két fronton vívott harcban, ezidőszerint különösen a jobboldali opportunisták ellen folyó harcban.

A jobboldali defetisták elszörnyednek a szocialista építés roppant arányaitól. A kapitalizmus stabilizációjának rémét látják és lebecsülik a kapitalista táborban fennálló mély és növekvő ellentéteket.

Pártunk és Központi Bizottságunk mindenben egyetért a Szovjetunió Kommunista (bolsevik) Pártja Központi Bizottságával és a XVI. kongresszus vonalával, amelyet a jobboldali elhajlás elleni harcban követ.

Mindenekelőtt tiltakozunk azok ellen a rágalmazó támadások ellen, amelyeknek tárgya a Szovjetunió kommunista pártjának leninista vezetősége, az ellen a fecsegés ellen, amely szerint ez a vezetőség megbontja a Kommunista Internacionále szekcióinak sorait. Ez szemenszedett rágalom! Mi tudjuk és megértjük a kommunista pártok megtisztításáért vívott harc szükségességét, tudjuk, ez elengedhetetlen ahhoz, hogy felkészülhessünk a szilárd

lenini bolsevik vonal megvalósítására az osztályharc előttünk álló szakaszában.

A kommunista pártokból kizárt renegátok a jobboldali opportunisták érveibe kapaszkodnak. Mi, francia kommunisták, minden forradalmi érzelmű francia munkással együtt teljes határozottsággal kijelentjük itt a kongresszuson, hogy világosan látjuk, milyen történelmi szerepet tölt be a Szovjetunió kommunista pártjának és a Kommunista Internacionálénak acélszilárd vezére, Sztálin. Üdvözöljük Sztálin elvtársat, a Szovjetunió Kommunista (bolsevik) Pártjának élharcosát, akit egész szivből szeretünk és ez a szeretet a bolsevikok vezére érdemeinek elismeréséből fakad.

Franciaországban még csak most mutatkoznak a gazdasági válság első jelei. Még nincs jelentős munkanélküliség, csak részleges munkanélküliség van. A tömegek mozgalma azonban egyre nagyobb erővel bontakozik ki, mert a francia proletariátus életfeltételei valójában rosszabbak, mint egy egész sor más kapitalista országban. A sztrájkokat nagy lendülettel folytatják a munkáltatók, a kapitalista állam és a szociáldemokraták hármasszövetsége ellen.

Példa erre az utóbbi időben az elzászi kálisóbányák dolgozói és a boucau-i fémmunkások sztrájkja. A vezetés a kommunista szervezetek kezében van.

Meg kell azt is jegyeznünk, hogy a harc folyamán új vonás jelentkezik. Míg például azelőtt a kommunista községtanácstagok igen gyakran opportunista politikát folytattak, most Boucau polgármestere, aki elvtársunk, a sztrájkolók élére állott. Olyannyira, hogy a kormány beavatkozott és a polgármestert eltávolította helyéről.

Bizonyára önök is ismerik az ázsiai francia gyarmatokon bekövetkezett bonyodalmakat.

Indokína ott terül el, ahol a Kínai Tanácsterületek és a forradalmi India határai találkoznak. Ebben a burzsoázia számára veszedelmes szektorban most kommunista jelszavakkal erős mozgalom bontakozik ki. Ez a mozga-

lom a francia burzsoáziát természetesen nagyon nyugtalanítja. Mint ilyenkor mindig, „bolsevik fondorlatról" panaszkodik, „Moszkva kezét" emlegeti stb. Indokína volt kormányzója, a szociáldemokrata Varenne, annámi nyelven írott kommunista röpiratokat is bemutatott a képviselőházban. Az egész burzsoázia rémületére még sarlókalapáccsal díszített kis vörös zászlókat is elővett a zsebéből, amelyeket a megölt indokínai forradalmároknál találtak.

Mondanom sem kell, hogy a burzsoázia Indokínában éppúgy, mint Franciaországban, minden forradalmi mozgalommal szemben a legbrutálisabb terrorintézkedésekhez folyamodik, és éppúgy üldözi az annamitákat, mint Franciaországban a kommunista pártot. A szociáldemokraták támogatják a burzsoázia rágalom- és erőszakhadjáratát, pártunk és a vörös szakszervezetek ellen. De ugyanakkor egyre jobban leleplezik magukat a dolgozó tömegek előtt.

Fogyatékosságunk abban áll, hogy még nem tudjuk eléggé megszervezni sorainkat, hogy nincs meg eléggé az összhang pártunk ideológiai-politikai befolyása és szervezeti súlya között. Fel kell használnunk Sztálin és Molotov elvtársaknak a szervezési munka megerősítésére vonatkozó tanácsait, hogy megszilárdítsuk ideológiai és politikai befolyásunkat a munkásosztályban. Politikai befolyásunk növekszik. Központi lapunknak 145 000 olvasója van. Az 1928-as választásokon 1,1 millió szavazatot kaptunk a szociáldemokraták 1,6 millió szavazata ellenében. Egész sor nagy sztrájkot vezettünk. Az augusztus 1-i és március 6-i kampány végrehajtásának módja a Kommunista Internacionále sikerének tulajdonítható. Ugyancsak tekintetbe kell vennünk, hogy mindezeket az intézkedéseket olyan időben tettük, mikor Politikai Irodánk tagjainak fele börtönben ült, másik fele pedig illegálisan dolgozott. Az opportunisták, mint Frossard, Souvarine, Sellier stb. ellen folytatott tízéves harcunkban némi tapasztalatra tettünk szert. Ezen a téren már átestünk a

tűzkeresztségen. De éppígy harcolnunk kell a különféle „baloldali" szektánsok ellen is. Akárcsak önöknél, nálunk is két fronton vetődik fel a küzdelem kérdése. Most szervezetünk megszilárdítására és világos politikai irányvonalra van szükségünk.

Ami a fegyverkezéseket és a Szovjetunió elleni támadó előkészületeket illeti, ebben a francia burzsoázia ezidőszerint az első helyen áll. Bizonyára tudják, mi történik Franciaországban abból a célból, hogy a szovjet kormánnyal való diplomáciai szakításig vigyék a dolgot. Ez az első lépés a háború felé. Ismerik a Kutyepov „elrablása" ügyében indított kampányt, azt a rágalomhadjáratot, amelyet a reakciós papság folytatott a pápa irányításával. Franciaország befolyása a Szovjetunióval szomszédos államokban erősödőben van. Franciaország felfegyverzi Lengyelországot, Romániát és más, a Szovjetunióval határos államokat. Francia oktatók dolgoznak ezeknek az országoknak hadseregeiben, és előkészítik a háborút a Szovjetunió ellen. Ismerik a szociáldemokrata Boncour hírhedt kijelentését:

> „A franciákat büszkeséggel tölti el az a tudat, hogy a lengyel katonák a francia hadsereggel együtt fognak harcolni a civilizáció védelmében a bolsevik barbárok ellen."

Ilyen körülmények között szorosabban fel kell zárkóznunk a Szovjetunió védelmére, a forradalmi világproletariátus közös hazájának védelmére és el kell érnünk soraink szervezeti megerősödését. Ezért szükséges, hogy még határozottabban megvalósítsuk a Kommunista Internacionále célkitűzéseit, és harcoljunk minden elhajlás ellen.

Éljen a Szovjetunió Kommunista (bolsevik) Pártja és XVI. kongresszusa!

Éljen a Szovjetunió Kommunista (bolsevik) Pártjának Központi Bizottsága és nagyrabecsült vezére, Sztálin elvtárs!

Éljen a világforradalom!

AZ EGYSÉGFRONT-TAKTIKA[1]

Könnyen megállapítható, hogy a Központi Bizottság legutóbbi ülésén helyesen értékelte pártunknak az egységfront-taktikában elkövetett hibáit és fogyatékosságait. Ebben a kérdésben rendszeresen figyelmen kívül hagyták az Internacionále és a párt helyes útmutatásait.

Megkísérelték az egységfront-taktika feladását bizonyos, a szociáldemokráciának szociálfasizmussá való fokozatos átalakulásáról szóló megfontolásokkal igazolni. Sokat fecsegtek a „szervezetlen" munkásokról is, hogy ezzel magyarázzák a szocialista és reformista szervezetekkel szembeni következetes politika hiányát.

Ezekről a kifogásokról annyit kell megjegyeznünk, hogy az egységfront keresztülvitele mindenekelőtt megköveteli tőlünk a szociáldemokrácia tartalmának és szerepének pontos megértését, elsősorban pedig azt, hogy elengedhetetlenül különbséget kell tennünk a szocialista vezetők és a szocialista munkások között.

SZOCIALISTA VEZETŐK ÉS SZOCIALISTA MUNKÁSOK

A szociálfasizmus kérdését külön kell tanulmányoznunk. Ennek az egységfrontról szóló cikknek a keretében be kell érnünk egy rövid vázlattal:

1. A szocialista párt szociális összetételére vonatkozó

[1] Részlet a *Cahiers du bolchévisme* 1930 szeptember 9-i számában megjelent cikkből.

értékelésünk teljes egészében fennáll. Ebben a pártban vannak kispolgári elemek (köztisztviselők, szabadfoglalkozásúak, kereskedők, parasztok), képzett szakmunkások (az opportunizmus hagyományos bázisa) és igazi proletárok.

2. A szocialista párt politikáját azok a kispolgári elemek határozzák meg, amelyek a szocialista pártot ténylegesen irányítják — még ott is, ahol a szervezetek többsége munkásokból áll. Ez a politika keresi és meg is valósítja a szocialisták együttműködését az imperialista burzsoázia minden döntő vállalkozásával.

3. Az osztályharc kiéleződése és a burzsoá állam fasizálódása közepette a szocialista párt — a kapitalista demokrácia eszköze — ugyancsak a fasizálódás folyamatán megy át.

4. A szocialista párt elmélete és gyakorlata ma már egész sor, a fasiszta elmélettel és politikával közös elemet tartalmaz. Ilyen elsősorban a közérdek és az osztályok közötti szolidaritás „elmélete", amely a kötelező döntőbíráskodás és a racionalizálás szociáldemokrata felmagasztalására vezet, és alapja a mostani úgynevezett társadalombiztosítási törvénynek is. Ilyen továbbá az állam (a burzsoá állam) feltétel nélküli megerősítésének elve. Ennek értelmében az állam, mint Boncour mondja, a szakszervezetek állandó, intézményes együttműködését élvezi és zsoldos hadsereggel (a szocialista mobilgárdával)[2] rendelkezik a munkásosztály ellen. Ilyen továbbá a nacionalizmus és a frontszellem (Boncour) feldícsérése. Végül pedig idetartozik a rohamcsapatok szervezése a forradalmi munkások ellen, amire szemléltető példa Roubaix-ban és Menin-ben a „vörös gárdák" legutóbbi együttműködési kísérlete a mobilgárdával a textilsztrájk letörése céljából.

Ezeknek az elemeknek alapján, amelyeket az élet minden nap új tényekkel egészít ki, joggal beszélhetünk és

[2] Garde mobile (mozgó őrség) — az 1848-as forradalmak idején a párizsi lumpenproletariátusból a proletariátus ellen alakított fegyveres erő neve. Ma ugyancsak a munkásmozgalom elnyomására szervezett rendőri rohamosztagokat nevezik így.

kell is beszélnünk a szociáldemokrácia fasizálódásáról, beszélhetünk szociálfasizmusról és kell is beszélnünk róla.

De akkor, amikor hangsúlyozzuk pártunk támadását a szocialista párt és cinkostársa, a CGT[3] ellen, a legnagyobb erőfeszítéseket kell tennünk továbbra is azoknak a munkásoknak meggyőzésére és megnyerésére, akik ezeket a szervezeteket követik, vagy ezeknek tagjai. Nincs a legcsekélyebb ellentmondás sem abban, ha rendszeresebben, megfontoltabban és átfogóbban harcolunk a vezetők és a szociálfasiszta szervezet áruló politikája ellen és ezzel egyidejűleg állhatatos munkát fejtünk ki a szocialista munkások között az egységfront érdekében. Ellenkezőleg! Feltétlenül szükséges, hogy kellő módon különbséget tegyünk a szociáldemokrata vezetők, az imperializmust tudatosan kiszolgáló szociáldemokrata vezetők, és az általuk rászedett munkások között.

Ugyancsak nem lehet mesterséges megkülönböztetést tenni szocialista és szimpatizáns munkások és nem szervezett munkások között általában. Nincsen olyan „szervezetlen" tömeg, amely teljesen magára volna hagyatva és nem állana valamelyik szervezet befolyása alatt. A munkásosztály egy része például pártunkkal rokonszenvez; az a törekvésünk, hogy ezeket a munkásokat különböző formában megszervezzük, nem különleges egységfrontmunka. A munkásosztály másik, igen fontos része, a szocialista pártot és a CGT-t követi: nyilvánvaló, hogy e munkások megnyerésének legfőbb eszköze az egységfronttaktika alkalmazása a szervezett szocialista és reformista munkásoknál.

A SZERVEZÉS KÉRDÉSE

Pártunk és a Kommunista Internacionále egységfronttaktikája az osztályviszonyok kiéleződésével és a szociál-

[3] Confédération Générale du Travail — Általános Munkaszövetség. A harmincas években reformista szervezet volt, ma a haladó szakszervezetek központja.

demokráciának az imperialistákhoz való nyiltabb átállásával kapcsolatban alakult ki. A III. kongresszus jelszava: „Arccal a tömegek felé!" — még mindig irányelvünk. A tömegek egy része a szociáldemokrácia befolyása alatt áll. Hogyan vonjuk ki a munkásokat e káros befolyás alól? Ez voltaképpen az egységfront kérdése.

Volt olyan időszak, mikor megvolt a közvetlen érintkezés a szervezetek között egészen a vezetőségig. 1922-ben Berlinben a három végrehajtó bizottság (a II., a kétésfeles és a III. Internacionále) közös értekezletet tartott. Lenin hibáztatta a kommunista küldötteket, akik belementek abba, hogy a kommunista pártok kritikáját enyhítsék, pedig a kommunista pártok szervezeti függetlensége az 1919—1921-es forradalmi hullám egyik nagy eredménye. 1923-ban az egységfront jelszavának leple alatt Brandler és opportunista barátai Szászországban úgy hozták létre a munkáskormányt, mint a kommunisták egyszerű részvételét a burzsoá államgépezet irányításában. A Kommunista Internacionále V. kongresszusa kevéssel ezután alakította ki ezt a híres formulát: „*Egységfront fent — soha; egységfront fent és lent — néha; lent — mindig!*"

Franciaországban a polgári és kispolgári szervezetekkel való elvegyülésig is elmentek egy-egy esetenkénti megegyezés kedvéért, még az V. kongresszus után is, egészen 1926—1927-ig.

Ezekután elérkeztünk oda, hogy „osztály az osztály ellen" jelszóval megváltoztassuk pártunk eddigi opportunista politikáját, értvén ezen a szociáldemokrácia elleni harcunk megerősítését, de korántsem lemondást az egységfrontról. 1927 novemberi nyilt levelünk óta nem változott meg az egységfrontról való felfogásunk. Felfogásunk elítéli a szervezetek közötti ide-oda alkudozást és lényegében abban áll, hogy vezetésünk alatt és a szocialista szervezetek ellen tömöríti a munkásokat a munkáltatók és az állam ellen vívott harcban.

Így eljutunk egységfront-taktikánk egyik döntő pontjához. Igen sok elvtárs ezt a taktikát mindig szűk néző-

pontból látta, arra szorítkozván, hogy le kell lepleznünk a szocialista vezetőket. Kétségtelen, hogy az egységfrontban benne van ez a szempont, hiszen szó sem lehet arról, hogy a félrevezetett munkásokat megnyerhessük anélkül, hogy könyörtelenül le ne rántanánk az álarcot a szociáldemokrata vezetők állandó árulásáról. Ez azonban nem jelenti azt, hogy be kell érnünk határozatlan agitációval olyan általános javaslatok mellett, amelyeket a szocialista vezetők elgáncsoltak és ezzel leleplezték magukat a tömegek előtt. Ez nevetséges és veszélyes játék volna, veszélyes főként azért, mert hitelétől fosztaná meg az egységfront gondolatát magát. Az egységfront-taktika mindenekelőtt a munkások megszervezése a kommunista párt tényleges és nem formális politikai vezetése alatt.

Nincs egységfront üzemi harci bizottságok nélkül és a mozgalmak során igen széleskörű sztrájkbizottságok nélkül. Az egységfront harcot jelent. Komoly harc pedig nincsen szervezettség nélkül.

JOBBOLDALI ÉS BALOLDALI HIBÁK

Jelenleg nem éppen örvendetes módon tamasztják alá ezt az elemi igazságot a Nord-megyei sztrájkok. Ott nincsenek minden egyes üzemben hatalmas munkástömegek által választott sztrájkbizottságok. A legjobb sztrájkbizottságok (Hellemmes, La Madeleine) helyi alapon működnek. Kizárólag a CGTU[4]-munkások és a kommunista szimpatizánsok választották meg őket. A sürgető kérések ellenére sem végeztek tulajdonképpeni szervezési munkát a reformista szakszervezetekbe tartozó munkások között, akik egészen vagy csaknem egészen a reformista vezetők szervezeti befolyása alatt maradnak. A haladó szakszervezeti munkásokat buzdító sztrájkbizottságokban nincsenek szocialista munkások.

A mozgalom kezdeti időszakában nagy hiányosságok

[4] Confédération du Travail Unitaire, a munkásegység alapján álló, haladó szakszervezetek központja.

mutatkoztak. A reformista szakszervezeteknek az általános sztrájkra vonatkozó utasítása előtt nem sikerült a helyi harcokban fellépni a szocialista vezetők ügyes mesterkedése ellen. Ezek úgy tettek, mintha elfogadnák az alulról megválasztott sztrájkbizottságokat, azzal a feltétellel, hogy kirekesztik belőlük a szakszervezetek közvetlen képviselőit. Így történt aztán, hogy az alulról megválasztott kisszámú egységfront-bizottságokból kitették a CGTU-aktivistákat, míg a szocialista bizalmik, a mi elvtársainknál jobban megszervezett üzemi munkások, keresztülvitték a sztrájk „függetlenségét" a kommunistáktól, a reformisták és a munkáltatók javára. Lille-ben, a Tudor-üzemben, noha ott CGTU-munkások voltak a sztrájkbizottságban, a CGTU-höz tartozó fémmunkás szakszervezet aktivistái nem jutottak szóhoz. Roubaix-ban a sztrájkbizottság CGTU-höz tartozó titkára a helyi CGTU szervezet küldöttének meghallgatása ellen foglalt állást.

Lassanként sajátságos felfogás alakult ki az egységfrontról. Igen gyakran ugyanazok az elvtársak, akik a legnagyobb hévvel a szocialista munkásokkal létesítendő egységfront lehetősége ellen nyilatkoztak, annyira a tömegmozgalom sodrába kerültek, hogy elvesztették a fejüket és szélsőséges hibákba estek. Eddig nem hitték, hogy a szocialista munkások tudnak harcolni, most pedig elfelejtették, hogy a sztrájkba kényszerült szocialista vezetők, „mohón keresik a kifogást, hogy a derekukat beadhassák". Hogy meg ne bontsák az egységfrontot (!), gondosan elrejtették a CGTU és a kommunista párt zászlaját.

Roubaix-ban ez a hangulat arra vezetett, hogy a reformistákkal való összhang kedvéért feladták a „tíz sou"-s népszerű béremelési követelést. Armentières-ben egy párttag, az egyik sejt titkára, élesen bírálta Martha Desrumeaux elvtársunk, központi bizottsági tag beszédét, és szemére vetette, hogy hátba támadja az egységfrontot, mert a Szovjetunió társadalombiztosításáról beszélt a sztrájkban álló munkásoknak!

Súlyos jelenség, hogy egészen a vezetőségig hatolha-

tott ez a frontváltoztatás az egységfront kérdésében. Felelős elvtársaink — némileg fellelkesítve a reformista szakszervezetek által egybegyüjtött CGT-munkások tapsától — ha már bejuthattak az üléstermekbe, többé-kevésbbé enyhítették a könyörtelen kritikát a reformista vezetők felett, holott ezek leleplezése kezdettől fogva feladatunk volt. Elhanyagolták az egységfront megszervezését alulról az üzemekben. Haboztak fémipari sztrájkbizottságot létesíteni a reformista vezetők elleni mozgalom független irányítására. Végül pedig még abban is tétováztak, hogy a párt miképpen avatkozzék be közvetlenül a sztrájkba. Meg kell mondani, hogy a Nord-megyei elvtársak tudtak önkritikát gyakorolni a területi pártbizottság előtt.

A legsúlyosabb hibát Somme megyében követték el, ahol felülről csinálták meg az egységfrontot a reformista vezetőkkel és egy Bacquet nevű, volt CGTU-taggal. Elvtársaink helytelenül jártak el, mikor sztrájkbizottságot alakítottak odafenn, ahol a reformistáknak nagy többségük volt és a tömegektől eltávolodva mesterkedtek azon, hogy megtorpedózzák a sztrájkot, amit el is értek. A sztrájkbizottság odáig ment, hogy teljes passzivitást határozott el augusztus 1-ére, nehogy politikai agitációba keveredjék. A fejlődés során azonban a textilipari CGTU-titkár vezetésével mégis javulás állott be.

Az itt felsorolt néhány tény is igazolja a két fronton folyó harcról szóló belső jelszavunk helyességét, amelyet a párt politikai irányvonalának megvalósítására adtunk ki. Küzdenünk kell egyfelől az ellen az opportunista törekvés ellen, hogy az egységfront ürügye alatt likvidálják a pártot, másfelől pedig az ellen a „baloldali" törekvés ellen, amely ellenzi az egységfrontot, hogy ezzel megőrizze a párt „tisztaságát".

Azt is megállapíthatjuk, hogy a legnagyobb veszély a jobboldali opportunizmus, különösen annyiban, amennyiben a „baloldali" szólamokat hangoztató elvtársak irányt változtatnak és feltétel nélkül megvalósítják az egységfrontot.

Az egységfront-munka megkönnyítésére a Központi Bizottság azt ajánlotta a párt alapszervezeteinek, hogy nyilt levélben forduljanak a szocialista munkásokhoz.

Egyesek úgy vélekednek, hogy ez az egységfront-taktikában való meghátrálást jelenti. Nem igaz. Mi a Központi Bizottság célja? Hogy segítse a párt alapszervezeteit és tanácsokat adjon nekik. Nos hát, az egységfront kérdésében meg kell vallanunk, hogy aktivistáink nem mindig tudják, hol fogják meg a dolgot. A szocialista munkásokhoz intézett nyilt levél egyszerű és hatásos eszköz, amelyet valamennyi alapszervezet felhasználhat és fel fog tudni használni. Elsősorban arra van szükség, hogy egy bizonyos sejt tagjai pontosan ismerjék a helyzetet üzemükben és az erőviszonyokat egyfelől a kommunista munkások és szimpatizánsok, másfelől a szocialista munkások, a reformisták vagy az ezektől befolyásolt munkások között. Ki kell dolgozni az egész vállalat számára helyes részleges követeléseket olymódon, hogy általános követeléseinket alkalmazzuk az üzem viszonyaira.

Ezután népszerűsíteni kell az üzemben a sejt által megszövegezett levelet, amely magában foglalja az üzem munkásainak követeléseit és gyakorlati formákat ajánl a harcban álló munkások tömörülésére. Nem arról van szó, hogy bedobjunk a postaládába egy levelet, a SFIO[5] vagy a CGT valamelyik alapszervezeti funkcionáriusa címére, hanem arról, hogy széles körben terjesszék a szocialista munkásokhoz intézett levelet és az üzemi ujságban, az üzemben magában kifüggesztett plakátokon megvitassák, lényeges pontjait lehetőleg mindenüvé kiragasszák hirdetményeken. Végül pedig az szükséges, hogy nagy üzemi gyűléseket hívjanak össze, amelyeken a levelet ismételten megmagyarázzák. Itt a különböző felfogású munkások

[5] Section Française de l'Internationale Ouvrière — a II. Internacionále francia szekciója.

előtt ki kell fejteni, hogy a szocialista munkások valamennyien vagy egyrészük, teljesen vagy részben egyetértettek a levéllel, és ki kell pellengérezni a szocialista vezetők határozott visszautasítását, vagy köntörfalazását.

A nyilt levéllel, amely az üzemben folyó harc feltételeinek pontos ismeretére kötelez, azt is elérjük, hogy pártsejtjeink nem végezhetnek felületes munkát. A kommunista munkások megtanulnak jobban dolgozni, hogy kiterjesszék pártunk befolyását, megszervezzék ezt a befolyást és megbontsák a szociáldemokrata szervezetet. A nem kommunista munkások pedig olyan pártot látnak végre, amely foglalkozik helyi követeléseikkel, és amelynek aktivistái, hozzájuk hasonló üzemi munkások, megmutatják a harc legjobb formáit követeléseik keresztülvitelére.

A nyilt levelet területi vonatkozásban lehet alkalmazni, feltéve, hogy az üzemekben komoly kampány középpontjába állítják. Ez esetben szélesebb követeléseket tartalmaz, felveti a helyi vagy területi politika kérdéseit. Ehhez megfelelő szellemre van szükség. Ennek a levélnek a megírása nem lehet öncél, hanem meg kell ragadni a kedvező alkalmat a döntő tömegmozgalom megszervezésére a szocialista munkások között. A sztrájknak, amelyet támogatnunk kell és ki kell szélesítenünk, széleskörű egységfront-munka alapjául kell szolgálnia. Ugyancsak ilyen kedvező alkalom a választási agitáció is, főként olyan központokban, ahol szocialista szervezetek és választók vannak.

Mindent egybevetve, a nyilt levél nem formaság, főként pedig nem felhívás a szocialista szervezetekhez. Eszköz a kommunista párt mozgósítására, hogy a részleges követelések és a szociáldemokrácia ellen vívott harc alapján valamennyi dolgozót egyre nagyobb mértékben tömörítsen, beleértve azokat is, akiket a szociáldemokrata vezetők mindeddig rá tudtak szedni.

A FASIZMUS VESZÉLYE[1]

A francia burzsoázia imperialista politikáját, amellyel a növekvő válsággal szemben fellép, kettős törekvés jellemzi: a munkásosztály és a dolgozó tömegek ellen, a Szovjetunió ellen, valamint a konkurrens imperialista államok ellen, a fasizmusért és a háborúért.

A kapitalizmus felfelé haladó szakaszában, mikor az még az emberi haladás tényezője volt, a burzsoázia általánosságban meg tudta alapozni és fenn tudta tartani osztályuralmát a „parlamenti demokrácia" eszközével. Ma, a hanyatló kapitalizmus korában, amely nyomort és halált szül, a burzsoázia, hogy fennmaradását meghosszabbítsa, kénytelen letenni liberális álarcát és a fasizmus eszközével leplezetlenül megmutatni osztálycéljait.

A válság elmélyülése a különböző kapitalista országokban, a burzsoázia osztályuralmának fenntartására szolgáló hagyományos eszközök viszonylagos szilárdsága, az erőviszonyok a proletariátus és a burzsoázia között, a széles nem proletár dolgozó tömegek többé-kevésbbé meghatározó befolyása sokféle formát kölcsönöz a burzsoázia fasiszta politikájának, amely a körülményekhez képest a régi parlamenti formákhoz kapcsolódik, helyesebben felhasználja őket.

A fasizmus a burzsoázia osztálydiktatúrájának nyilt proklamálása és egyúttal szélsőséges demagógia is a dolgozók körében.

---

[1] L'Humanité. 1930 november 6.

Tagadhatatlan, hogy a francia burzsoázia kormánykörei és pártjai nagy lépéseket tettek a fasiszta diktatúra útján, amely a kapitalista Európa egyes országaiban már megvalósult.

Minden nap új tényekkel szolgál a rendkívüli rendőri eszközökkel felruházott burzsoá állam szerepének és hatáskörének megerősödéséről. Tardieu puffogó beszédekben ünnepelte a modern állam, az erős állam kiváló tulajdonságait, amely aláveti magát a közösségnek, vagyis leigázza a kizsákmányoltakat a kizsákmányolók javára. Caillaux és Daladier lelkesen csatlakoztak Tardieu kijelentéseihez. A szociáldemokraták pedig Boncour nyilatkozata értelmében kiveszik részüket az „állam újjászületéséért folyó küzdelemből".

Minden nap új rendőri merényletet hoz a munkásosztály ellen: a mobilgárda és a rendőrök brutalitásait, forradalmár munkások botrányos elítélését, akik „feltételezhetően" bűnösek, alávaló üzelmeket mozgalmunk elfojtására, állandó provokációkat vezetőinkkel és szervezeteinkkel szemben, rendszeres támadásokat községi, városi és kerületi kommunista községtanácsaink ellen, szimpatizáns szervezetek gyűléseinek szétugratását, „tisztogatásokat", azaz üldözéseket a bevándorolt munkások ellen stb.

Minden nap világosabban megmutatja a munkásosztály ellenségeinek erőfeszítéseit, akik a fasiszta ideológia terjesztéséről áttérnek fasiszta természetű, állítólag korporatív csoportok megszervezésére a proletariátus sorain belül. Idetartoznak a párizsi fémmunkások társasága, a földmunkások zöld szakszervezete és a poublanc-i bandák.

A munkások kénytelenek megállapítani, hogy a szocialista párt, alkalmi demagóg tiltakozások ellenére, amelyekkel a rászedett munkások bizalmát akarja megtartani, a kapitalista elnyomás pártja, szociálfasiszta párt. Fiancette és Levillain (a rendőrfőnök barátai) pártja ugyanazon az úton jár, mint a severingek és macdonaldok pártja, akik munkásokat és gyarmati forradalmárokat lövetnek halomra.

A burzsoázia, a szocialisták, az opportunisták meghirdették a „szociális békét". Különböző módokon élvezték a kapitalista „rend" előnyeit. Csak a kommunisták óvták a munkásosztályt évek óta az elnyomás növekvő veszélyétől. Csak a mi kommunista pártunk mutatott rá a fasizmus nyugtalanító előtörésére. A blumok és a faure-ok demagóg mesterkedése pedig, akik színleg a fasizmus ellen harcolnak, miután megpróbálták Mussolini példájára „összezúzni a kommunista káderekét", mindenben beigazolja előrelátásunk helyességét és a proletariátus védelmében elhangzott vészkiáltásunk jelentőségét: „Harcra a fasizmus ellen."

RÉSZLET A KOMMUNISTA INTERNACIONÁLE VÉGREHAJTÓ BIZOTTSÁGÁNAK XI. PLÉNUMÁN TARTOTT BESZÁMOLÓBÓL[1]

(1931 május)

Elvtársak, a francia küldöttség bejelenti hozzájárulását Manuilszkij elvtárs tézis-javaslatához és beszámolójához, beleértve azt a kemény, de helyes bírálatot is, melyet pártunk kiáltó hiányosságai fölött gyakorolt.

Ez a beszámoló éles fényt vetett korunk központi problémájára, két visszavonhatatlanul szembenálló rendszer együttes fennállásának kérdésére, amelyek közül a szocialista rendszer csodálatos arányokban fejlődik, a kapitalista rendszer pedig egyre inkább meginog.

Manuilszkij elvtárs elemzése megmutatja, hogy a kapitalista rendszer általános válsága alapján kibontakozó világválság hogyan élezi ki különféle formában ezt az általános válságot és hogyan kap tőle újabb lökést.

Megmutatja, hogyan érlelődnek a forradalmi válság elemei Lengyelországban, Kínában és mindenekelőtt Németországban.

Manuilszkij elvtárs beszámolója megmutatja, hogy a tőke gazdasági és politikai támadása, amelynek segítségével igyekszik a válságon felülkerekedni, a dolgozó tömegek egyre növekvő ellenállásába ütközik.

A Kommunista Internacionálénak a fasizmus és a szociálfasizmus elemzésével foglalkozó beszámolójából megérthetjük, hogyan kell a proletariátusnak és a kommunista pártnak fasiszta és szociálfasiszta ellenségeink minden mesterkedéseit és támadását fogadnia, hogy azonnal készen álljon a válaszra.

[1] La Correspondance internationale. 67. szám. 1931 július 24.

A beszámoló kidomborítja a Kommunista Internacionále nagy feladatát: ellenállni a burzsoázia gazdasági és politikai offenzívájának, megvédeni a munkások kenyerét és szabadságát, ellentámadássá változtatni a munkásosztály ellenállását, és biztosítani a szocializmus hazája, a Szovjetunió védelmét.

A nemzetközi politika fejlődésének ezidőszerint egyik legjellegzetesebb ténye az imperialista Franciaország szerepe a szovjetellenes blokk élén. Miért Franciaország áll ott és miért nem például Anglia?

Hogy erre válaszoljunk, előbb elemeznünk kell a francia imperializmus lényeges jellegzetességeit. Az első jellegzetesség: a francia burzsoázia hatalmas gyarmati birodalmon uralkodik és hallatlan mértékben kizsákmányolja az indokínai népet. Már ez megmagyarázza, hogy az imperialista Franciaország nem lehet érzéketlen a gazdasági válság és a forradalmi válság kialakulása iránt.

Második jellegzetesség: az imperialista Franciaország helyzete, mint győztes államé, amely a versailles-i és hasonló szerződésekre támaszkodva fosztja ki a német népet.

A harmadik jellegzetesség abban áll, hogy az imperialista Franciaország egész sor csatlósállamot irányít Közép- és Kelet-Európában: Lengyelországot, Csehszlovákiát, Romániát és Jugoszláviát. Ezekbe az országokba hatalmas összegű tőkéket visz ki és újabb extraprofitot szed ki belőlük, miközben arra törekszik, hogy uralmi rendszerét megszilárdítsa az európai kontinensen.

Egyúttal megjegyezzük, hogy a Francia Bank igen jelentős, 50 milliárd frank aranytartalékot őriz pincéjében.

A negyedik jellegzetesség az, hogy különösen Elzász-Lotaringia visszatérése óta az ipar jelentősége az imperialista Franciaország gazdasági rendszerében erősen megnövekedett.

A belföldi proletariátus különösen súlyos munkafeltételeihez a háború óta hozzájárul a Franciaországban dolgozó két és félmilliós külföldi munkástömeg kizsák-

mányolása, amely tömegeket botrányos bánásmódban részesítenek. Éppen mostanában jelentették, hogy a keleti bányavidéken dolgozó lengyel munkások 11 frank napibért kapnak, sőt bizonyos kategóriákban csak 7 frankot.

Ezeket a bevándorolt munkásokat a munkáltatók kantinjaiban úgy élelmezik, hogy éppen csak éhen ne haljanak. Ha valamelyik küzdeni mer francia elvtársai oldalán, kidobják az üzemből és kiutasítják Franciaországból. Rabszolgaság tehát nemcsak a francia gyarmatokon van, hanem a bevándorolt munkások jelentős tömegei számára magában Franciaországban is.

Egy további tényező: a világgazdasági válság befolyása Franciaországra.

Egészen a legutóbbi időkig a francia burzsoázia azt hirdette, hogy „Franciaországban nem ismerjük és nem is fogjuk megismerni a válságot". Ez a kijelentés elbizakodottságra és nagyfokú tudatlanságra vall, hiszen a francia termelés jelentős mértékben függ a világpiac helyzetétől.

Mióta a belső piac terjeszkedése a felszabadított területek újjáépítése után megszűnt, a nagyipar termékeinek és a textilipar termékeinek több mint egyharmada vár kivitelre. Ennek következtében Franciaországra is ki kellett hatnia a tömegek fogyasztóereje csökkenésének és a különböző kapitalista országok féktelen versenyének.

A válságnak múlhatatlanul el kellett érnie ezt az országot, amely egy óriási gyarmatbirodalom élén áll. A nyersanyagárak esése a francia imperializmus által kizsákmányolt gyarmatokon nagy nehézségeket idéz elő és Indokínában is létrehozza a forradalmi válság előfeltételeit. Indokínában a kaucsuk, Afrikában a földi dió árának zuhanása, Algériában a gabona- és borpiac nehézségei a francia imperializmust is belesodorták a világgazdasági válságba.

Ehhez járult a gazdasági válság jelentkezése magában Franciaországban.

A Kommunista Internacionále legutóbbi elemzései és

az az elemzés, amelyet Sztálin elvtárs adott a bolsevik párt XVI. kongresszusán, kimutatták, hogy Franciaországban megvannak a közeledő válság tünetei. Ez a válság közben bekövetkezett. A termelés, a szállítás, a költségvetési bevételek indexeinek, valamint a külkereskedelem indexének csökkenése már eléri a 10 százalékot, és mindenképpen további rosszabbodás várható.

Egészen a mult év közepéig Franciaországban nem volt munkanélküliség; ma már van.

A Munkaügyi Minisztérium képviselője legutóbb ezt mondta Genfben:

> „Franciaországban januárban 15 000 segélyezett munkanélkülit tartanak nyilván, a valóságban azonban 350 000 teljes, és egymillió részleges munkanélküli van."

Március végéig Franciaországban a teljes munkanélküliek száma félmillióra emelkedett, a részleges munkanélkülieké pedig másfélmillióra. Nem akarok rátérni a mezőgazdaságban egyre súlyosabban jelentkező válságra. A francia burzsoázia azt reméli, hogy megvédheti a francia mezőgazdaságot a világválságtól, ha fenntartja a búza mázsájára kivetett 50 frankos nyomasztó adót.

Úgy vélem, a tézisek között még erősebben kellene hangsúlyozni azt, hogy az imperialista Franciaország belépett a gazdasági válság szakaszába.

Hozzájárult ehhez a válság a francia imperializmus csatlósállamaiban: az agrárkrízis Romániában, Jugoszláviában és Lengyelországban, továbbá a Young-terv válsága és azok a nehézségek, melyek a francia burzsoázia költségvetésének kiegyensúlyozásában mutatkoznak. A francia imperializmus helyzetét tehát belső és külső veszélyek fenyegetik.

Mindezek az okok előidézik a francia imperializmus növekvő agresszivitását és a Szovjetunió elleni támadásait.

Fel kell vetni még egy második kérdést: miért siet ennyire a francia imperializmus? Azért, mert az idő

kérdése számára még döntőbb, mint bármely más imperializmus számára. A versailles-i rendszer válsága, amely rendszeren a francia imperializmus ereje alapszik, maga után vonja ennek az imperializmusnak gyengülését és fenyegeti az imperialista Franciaország politikai és katonai hegemóniáját. Ezért száll síkra valamennyi francia párt, természetesen a miénk kivételével, a versailles-i rendszer érinthetetlenségéért. Ez megmagyarázza egyúttal a francia burzsoázia dühödt felháborodását is, ha valamilyen megállapodás esetleg sérthetné a versailles-i rendszert, így például az osztrák-német megállapodás. Természetesen itt egyúttal az a mesterkedés is szerepet játszik, hogy elérjék a német kormánynál a szovjetellenes politika fokozását.

A francia burzsoáziát érzékenyen érinti a középeurópai mezőgazdasági válság kifejlődése.

„Feltétlenül tennünk kell valamit a középeurópai országokért; ha nem teszünk semmit, ha nem sietünk azonnal ezeknek a népeknek segítségére, kétségtelenül a bolsevizmus zsákmányaivá lesznek."

Ezt mondotta Briand elutazása előtt Genfben.

A francia imperializmust érzékenyen érinti a németországi forradalmi harc fejlődése.

A német burzsoázia és a német szocialisták osztoznak a francia burzsoázia aggodalmában amiatt, hogy tervei esetleg kudarcot vallanak a német munkásosztály győzelme következtében.

Éppen ezért a francia burzsoáziát a forradalmi mozgalom fejlődése és az egész versailles-i rendszer lehetséges felbomlása láttán, aggodalommal tölti el a Szovjetunióból kisugárzó erő. Ezért gyüjt sietve minden nehézség és a különböző kapitalista országok közötti vetélkedés ellenére támadó hadsereget a Szovjetunió ellen.

Engedményeket is tesz, mint ama tengerészeti megállapodás esetében, amely MacDonald védnöksége alatt jött létre a francia és az olasz burzsoázia között.

Eddig a francia-olasz ellentét kiéleződésének voltunk tanúi, s ha most a francia imperializmus bizonyos engedményeket tesz másodlagos fontosságú kérdésekben, ennek oka az, hogy létre akarja hozni az imperialista összefogást a Szovjetunió elleni harcra.

Ezért hangsúlyozom én is azt, amit Manuilszkij elvtársunk mondott a Kommunista Internacionále nevében:

„Mi (a francia proletariátus és kommunista pártja) nagy felelősséget viselünk a Szovjetunió mostani, azonnali védelmét, a német forradalom védelmét, a gyarmati forradalom és nevezetesen az indokínai forradalom támogatását illetően."

E felelősségünk tudatában fenntartás nélkül helyeseljük az Internacionále bírálatát, megfontolva milyen hatalmas szerep hárul proletariátusunkra és kommunista pártunkra.

Hogyan teljesítsük kötelességünket? Hogyan hiúsítsuk meg a francia imperializmus tervét? Hogyan harcoljunk?

A harcot folytatnunk kell a gazdasági támadás, a növekvő elnyomás, a fokozódó fasizálódás, a szociáldemokrácia bonyolult és ügyes mesterkedései közepette.

Röviden rátérek mindezekre a pontokra, hogy kimutassam, mennyire azonos nagy nemzetközi feladatunkkal az a harc, amelyet a munkásosztály legkisebb követeléseiért, a burzsoázia politikai offenzivájával való szembeszállásért és a szociáldemokrácia ellen folytatunk.

Az utóbbi időben Franciaországban teljes mértékben beigazolódott a Kommunista Internacionále értékelése a proletariátus elleni gazdasági offenzíváról. A munkásosztály elleni gazdasági támadás általánossá vált, kiszélesedett, súlyosbodott. Több szakmában megsértették a nyolcórás munkaidőt. Megpróbálták megfosztani tőle a bányászokat, akik azt már a háború előtt kivívták. Minden szakmában támadják a béreket, közvetlenül a fémiparban, közvetve a bányászoknál és a vasutasoknál. A bányászok bérét a bányatulajdonosok szövetsége 4—10 százalékkal

akarja csökkenteni, a vasutasoknál pedig a francia kormány 5—10 százalékos bérleszállítást készít elő.

De a burzsoázia támadása a tömegek ellenállásába ütközik: a munkások védekeznek és ellenállnak. Cours textilipari központban a munkások már több mint nyolc hete súlyos sztrájkban állanak, és ez nem elszigetelt jelenség.

Egy idő óta az egész országban és valamennyi szakmában egyre számosabbak a sztrájkok és a bérleszállítás elleni mozgalmak. Mindez a francia proletariátus harci lendületét mutatja, melynek legutóbbi példája a bányászok országos küzdelmének előkészítése.

Ami a fasizmust illeti, Manuilszkij elvtárs elemzése nagy segítségére lesz pártunknak. Figyelembe véve azt, hogy a parlamenti formák eltűnése másodlagos jelenség, és hogy nem kell megvárni egy kimondottan fasiszta diktatúrát gyakorló kormány megalakulását, a leglényegesebb annak megértése, hogy a fasizmus célja a munkásszervezetek, a proletariátus és a forradalom élcsapatának összezúzása, a burzsoázia terveinek végrehajtása és uralmának fenntartása.

Franciaországban a fasizálódás folyamata két formában jelentkezik.

Először is az elnyomás úgynevezett törvényes formáiban vezető elvtársaink ellen. Két év óta már nemcsak elkövetett „bűnökért" ítélik el őket, hanem „feltételezett bűnökért" is.

A fémmunkások országos szövetségének titkárát kétévi börtönre ítélik, mert „feltételezhetően" felelős egy antimilitarista ujságért.

De ez nem az egyetlen eset. Deleuze elvtársunkat azért ítélik el, mert „feltételezhetően" ő szervezett meg egy tüntetést.

Nem fölösleges hangsúlyoznunk, hogy a szocialisták által támogatott Steeg-kormány alatt hajtották végre a nancy-i fogházban a rendőri támadást elvtársaink ellen, akik még mindig börtönben vannak, mint közönséges

bűnözők, noha a politikai cselekményekért rájuk kiszabott büntetés már lejárt.

Franciaországban kommunista községtanácsaink évek óta képtelenek nemcsak arra, hogy kommunista politikát folytassanak a közigazgatásban, hanem arra is, hogy egyáltalán ellássák a helység igazgatását, mint azt a burzsoá és szocialista községtanácsok teszik.

A fasizálódás második formája törvényen kívül álló harci alakulatok létesítése a munkásosztály ellen. Erre a nagyon komoly veszélyre Központi Bizottságunk hívta fel a párt figyelmét.

Saint-Denis-ben, Párizs északi külvárosában, ahol a munkások hatalmas többsége áll mögöttünk, a burzsoáziának sikerült egy-kétezer frontharcosból és soviniszta szellemben nevelt munkásból álló szervezetet létesítenie a munkásosztály elleni harcra. Éberen kell tehát figyelnünk a frontharcosok között és az ARAC[2]-ban folyó munkát.

Az utóbbi idők egy másik fontos ténye, hogy a munkásosztály soraiban fasiszta szakszervezeteket alakítanak.

Pártunk és vörös szakszervezeteink nem maradnak közömbösek. A földmunkások sztrájkja során már sikerült megbontanunk ezeket a zöld szakszervezeteket.

Ugyancsak figyelmet kell fordítanunk azokra a kísérletekre, hogy a munkásfiatalságot fasiszta sportszervezetekbe vigyék és egy sor kultúr- és sportegyesület táborokat szervezzen, amelyekben ezt az ifjúságot háborúra képezik ki.

Tekintettel mindezekre, az Internacionále helyes megállapításait a fasizmusról Franciaországban lehet és kell alkalmazni. A fasiszta ideológia terjesztéséhez most már kétségtelenül hozzájárul a fasizmus megszervezése is. Fel kell tehát hívnunk a kommunista pártok figyelmét arra a tényre, hogy a fasizmus és a fasizálódás elleni harc teljességgel döntő jelentőségű a proletariátus küzdelmében.

---

[2] Association Républicaine des Anciens Combattants — frontharcos szervezet.

A szociálfasizmus kérdésében azt hiszem, jó volna a tézisek között néhány jellemző szót mondani a francia szociálfasizmusról, amelynek meglehetősen sajátos színezete van, mert különbözik a német szociáldemokráciától és az angol Labour Partytól, ha gyökereik és formáik azonosak is. Nemzetközi szerepénél és a Szovjetunió elleni támadásainál fogva a francia szociáldemokrácia, azt lehet mondani, az utóbbi időkben fölébe kerekedett a német szociáldemokráciának. Valóságos vetélkedés állapítható meg a *le Populaire* és a *Vorwärts* között. Abban versenyeznek, hogy melyikük megy messzebb a rágalmazásban és agresszivitásban.

Nem szabad elfelejteni a francia szociáldemokrácia szerepét a gyarmatokon sem. A francia szocialisták a parlamentben is kijelentették, hogy őrködni akarnak a gyarmatbirodalom megtartásán és minden erejükkel azon vannak, hogy meggátolják a gyarmati forradalom kifejlődését.

Említést érdemel továbbá a francia szocialisták magatartása Elzász-Lotaringia kérdésében. Maguk megmondták: „Először franciák vagyunk, aztán szocialisták."

A francia szociáldemokráciát, amely ilymódon egyesíti a pacifista szólamokat a militarista gyakorlattal, Paul-Boncour testesíti meg, aki minden nemzetközi konferencián és számos franciaországi gyűlésen a békéről szaval, közben pedig totális mozgósításról szóló törvényt terjeszt a francia parlament elé és ezt a törvényt el is fogadtatja.

Hadd szóljak néhány szót a szocialisták és reformisták legújabb mesterkedéseiről, amelyekkel le akarják törni a munkásosztály mozgalmát.

Néhány hónappal ezelőtt nagy sztrájk tört ki Nord megyében. A tömegek nyomására a reformista vezetők kiadták a sztrájk jelszavát, de minden lehetőt megtettek azért, hogy a munkásság harci szellemét gyengítsék és elfogadtassák vele a kötelező döntőbíráskodást. Ilymódon a néhányheti sztrájk után megkötött megegyezést döntőbíráskodás útján sztrájk nélkül el lehetett volna érni.

Most arra készülnek, hogy leszállítsák a bányászok bérét.

A CGTU megyei szervezete több hét óta szervezi a bányászok tiltakozó mozgalmát.

A munkáltatók a reformistákkal egyetértésben mesterkednek. Közös megállapodással igyekeznek szétforgácsolni és megtörni a bányák proletariátusának erőfeszítéseit.

Hadd mutassak rá a szociálfasizmus egy másik oldalára. Azt hiszem, egyetlen más országban sem található korruptságában annyira fürge, buzgó és cinikus szociáldemokrácia, mint Franciaországban.

Több pénzügyi-politikai botrányban, amely az utóbbi időkben robbant ki Franciaországban, a szocialisták jelentős helyet foglaltak el az üzletember-politikusok között. Az egyik szocialista-bankár, és mint ilyen, börtönben ül, a másik: egy nagy kapitalista vállalat ügyésze.

Nem tudom, hogy más országokban a szociálfasiszta vezetők korrupciója lesüllyedt-e a cinizmusnak erre a fokára.

Manuilszkij elvtárs beszámolója rámutat, hogyan jelentkeznek a válság fejlődésével a szociáldemokrácia bomlási folyamatának tünetei. Ma még természetesen nem mondhatjuk azt, hogy ez már teljes mértékben érvényesül Franciaországban. De a válság kialakulásával, mikor mindjobban eltűnik az az illúzió, hogy a francia kapitalizmus kikerülheti a válságot, bizonyos eltolódás állapítható meg az erőviszonyokban a szociáldemokrácia és pártunk között.

A múlt év elején a választásoknál szocialista előretörés és a kommunisták visszaesése következett be.

Szeptemberben azonban Belleville-ben, ebben a párizsi proletárkörzetben a szocialisták szavazataik 35 százalékát vesztik el, októberben Marseille-ben, egy másik nagy proletárközpontban szavazataik 40 százalékát vesztik el. Februárban és márciusban egy harmadik proletár központban, Lyonban, a szocialista szavazatok száma 43 százalékkal csökkent. Most néhány napja a Nord-megyei bányaközpontokban voltak választások: a szocialisták vesztesége 23 százalék.

De azokban az esetekben, amikor nem vesztettünk, jelentősebb előrehaladást sem tettünk. Lyonban megkétszereztük szavazatainkat, a Nord-megyei bányavidéken 18 százalékot nyertünk, Marseille-ben és Párizsban nem jutottunk előbbre.

Egy elvtárs. — Ki nyerte hát a szavazatokat?

Senki, sokan tartózkodtak a szavazásoktól.

Még két meglepő példát akarok megemlíteni.

Cours-ban, ahol most éppen javában áll a sztrájk, a szocialisták 1929-ben 1 200 szavazatot kaptak, a kommunisták 150-et. Idén a sztrájk alatt a szocialisták csupán 550 szavazatot kaptak, a kommunisták pedig 520-at, tehát az 1929-es szavazatszámnak több mint háromszorosát.

Brest külvárosában, ahol fegyvergyári munkások vannak, első menetben legyőztük a szocialista listát, majd a második menetben, hála az egységfront-taktikának, és az „osztály az osztály ellen" jelszavának, a szocialista munkások támogatásával fölébe kerekedtünk a burzsoá listának.

Ez mutatja, hogy pártunknak a tömegek meghódítására nagy lehetőségei vannak.

Bizonyos eltolódás észlelhető az erőviszonyokban a reformista szakszervezeteken belül is.

La Pallice-ban a kikötőmunkásoknál a reformista szakszervezet felbomlott és a munkások átmentek a mi szakszervezeti egység alapján álló szakszervezetünkbe.

Cours-ban ugyancsak felszámolták a reformista szakszervezetet és 700 tag lépett át a haladó szakszervezetbe.

Értenünk kell ahhoz, hogyan alkalmazzuk az egységfront helyes taktikáját, mert ha ez Franciaországban elszánt küzdelmet jelent a szociáldemokrata vezetők ellen, a reformista szervezetek ellen, semmiképpen sem jelentheti azt, hogy lemondunk a szocialista és reformista munkásokról.

Be kell vallanunk, hogy egy ideig kissé elhanyagoltuk az egységfront-taktikát.

A pártban, sőt még a Központi Bizottságban is, az a törekvés mutatkozott, hogy általános szabályként értékeljük azokat a javaslatainkat, amelyekben a reformista vezetőknek egységfrontot ajánlunk. Központi Bizottságunk természetesen fellépett e felfogás ellen, mert a reformista vezetők nem könnyíthetik meg a burzsoázia elleni harcot, ellenkezőleg, arra törekszenek, hogy a munkásosztály mozgalmát letörjék.

Ez a politika az „osztály az osztály ellen" taktikájának sutbadobását jelentené.

Vizsgáljuk meg most pártunk munkáját.

Emlékezni fognak arra a rövid elemzésre, amelyet bevezetőmben adtam a francia imperializmusról és az extraprofit hármas forrásáról (gyarmatok, a német nép és külföldi munkaerő Franciaországban).

Egy elvtárs. — És a francia proletariátus!

És természetesen a francia proletariátus. De ez már más kérdés. A francia proletariátusról azt mondhatjuk, hogy az a rendes profit forrása. A külföldi munkaerő azonban extraprofitot ad a francia kapitalizmusnak. Ebben a tényben további lehetőség rejlik a munkásosztály egy rétegének megrontására, alap a reformista illúziók kifejlődésére, alap a reformista szervezkedéshez.

Ha figyelembe vesszük azt is, hogy 1930 júniusáig a francia burzsoáziának sikerült átmenetileg megúsznia a gazdasági világválságot, be kell látnunk, elvtársak, hogy Franciaországban a párt munkája elé bizonyos tárgyi nehézségek gördültek.

Nem akarom részletezni a párt kialakulásának körülményeit. A párt még nem állotta ki az igazi forradalmi harcok tűzpróbáját, lassanként rázza le magáról a burzsoá demokrácia és a belőle kitermelődött szociáldemokrácia évszázados befolyását.

Csak arra akarok utalni ebben az összefüggésben, hogy a X. plénum óta kénytelenek voltunk kizárni egy volt főtitkárunkat és hat társát — majdnem az egész párizsi városházi frakciónkat — továbbá egy képviselőn-

ket és a CGTU vezetőinek egy jelentős rothadt csoportját, akik most elkeseredett harcot folytatnak a kommunista aktívák ellen a CGTU szervezeteiben és a tömegek között.

Meg kell azonban mondanom, elvtársak, hogy ez semmivel sem enyhítheti az Internacionále bírálatának szükséges keménységét. Ellenkezőleg, a júniusi plénum határozata értelmében, amely szigorú volt pártunkkal szemben, ezt a kritikát gyakorlatunkban érvényesítjük.

Második nagy hiányosságunk — nemzetközi tevékenységünk. Nem akarok részletesen beszélni a Szovjetunió megvédéséről. Cachin elvtársunk erre a kérdésre még rá fog térni. De a német proletariátus irányában, a párt munkája nem volt kielégítő. Ezt meg kell állapítanunk ebben a helyzetben, amikor — mint erre Thälmann elvtárs rámutatott — közös harcot kell folytatnunk a német proletariátussal, amikor a magunk imperializmusával szemben kell óvnunk a német forradalmat. Hiszen ismerjük az 1919-es és az 1923-as példákat, amelyek azt mutatják, hogy a francia burzsoázia döntő elem volt a német forradalom megakadályozásában.

A Young-terv és a többi, nyomort és rabszolgaságot hozó szerződés elleni harcban nem a német proletariátusnak kell az első sorban állania, hanem a francia proletariátusnak és kommunista pártjának.

Pártunk legfontosabb, legnagyobb hiányossága azonban az, hogy ellanyhult a gyarmati népek érdekében a gyarmatokon kifejtett munkája. A francia küldöttség egyik tagja éppen ezekről a kérdésekről fog beszélni. Én magam csak egy tényre akarok rámutatni. 1925-ben a riff háborúban, amely 250 000 embert érintett, pártunk hatalmas agitációt fejtett ki. Elment egészen a huszonnégyórás sztrájk szervezéséig a marokkói háború ellen.

Most pedig, amikor az indokinai forradalomról van szó, amely többmillió parasztot és munkást érint a nemzetközi sakktábla egy igen kényes pontján, a forradalmi

Kína közelében, pártunk tevékenysége 1925-tel összehasonlítva botrányosan elégtelen.

Meggyilkolják elvtársainkat, minden módon akadályozzák a fiatal Indokínai Kommunista Párt munkáját, és pártunk nem dolgozik kielégítően. Pártunk Központi Bizottságának radikális intézkedéseket kell tennie, hogy ezen a helyzeten változtasson.

Egy harmadik hiányosság, a párt szervezési munkájában tapasztalható fennakadás, ami nagy veszélyt jelent. Ez még az opportunista passzivitás maradványa, a szociáldemokráciától átvett és még el nem vetett örökség, egyszersmind annak a szektáns és anarchoszindikalista szellemnek a csökevénye, amely lekicsinyli a szervezési kérdéseket.

A francia küldöttség biztos abban, hogy a Kommunista Internacionále segítségével pártunk teljes felelősséggel helytáll és megoldja a reá háruló feladatokat.

AZ INDOKÍNAI FORRADALOM VÉDELMÉBEN[1]

A francia munkásoknak kötelessége, hogy minden eddiginél nagyobb figyelemmel kísérjék az indokinai eseményeket. Taót elrabolta a rendőrség — ez, továbbá a május 1-én végbement új mészárlások híre, amelyekről a gyarmatügyi miniszter egyáltalában nem hajlandó nyilatkozni, bizonyítja, mennyire nyugtalan már a francia burzsoázia!

A szörnyű terror ellenére az indokínai forradalmi mozgalom egy év óta tart és az egész világ munkásosztálya előtt a szívósság és hősiesség ritka példáját adja. Több mint negyven kivégzés, férfiak és nők ezreinek bebörtönzése vagy deportálása, többszáz gyilkosság; mindez nem tudta az annámi népet „elhallgattatni".

A rendőrségnek az a gyalázatos eljárása, hogy Taót elrabolta, erőszakkal hajóra ültette és Indokínába szállítja vissza, jól mutatja azokat a módszereket, amelyekhez a burzsoázia nem átall folyamodni, mihelyt veszélyben érzi magát.

Mikor Taót elrabolta, azt hitte, hogy csapást mér a párt gyarmati akciójára és megszabadul egy harcos vezetőtől, akinek működésétől fél. Ez az eljárás világosan feltárta a francia munkások előtt, hogy egy pillanatot sem szabad elvesztenünk, hanem haladéktalanul támogatnunk kell az indokínai munkások és parasztok forradalmi harcát, akik Tonkinban és Annamban küzdenek és meghalnak saját hatalmukért, a tanácsokért.

[1] L'Humanité. 1931 május 13.

Minden francia dolgozó ismeri Taót. Gyűléseken hallották és tudják, hogy nyolc hónapig volt a Santé foglya. Megértik, hogy itt azonnal vissza kell vágni, hogy a munkásosztály nem hagyhatja válasz nélkül pártunk Központi Bizottsága egy tagjának ilymódon történt elrablását.

Minden gyűlésen beszélni kell az indokínai forradalomról, a leghatározottabban tiltakozni a terror és Tao elrablása ellen. Minden lehető alkalommal feltétlenül állást kell foglalni a gyarmati elnyomás, a terror ellen, a francia imperializmus által elnyomott gyarmati népek felszabadulása mellett.

A munkástömegek elszánt tiltakozása a leghatásosabb biztosítéka annak, hogy meg fogjuk menteni Taót és sok más indokínai forradalmárt, akiket a hóhér keze fenyeget.

Mindnyájunknak támogatnunk kell a Vörös Segély ezirányú kezdeményezését és sikerét elő kell mozdítanunk: ügyvédet kell küldenünk a foglyokhoz Indokínába, védőt kell küldenünk azoknak, akik legközelebb a bíróság elé állanak, Taónak, akinek életét veszély fenyegeti attól a perctől fogva, hogy a hajót elhagyja.

Ehhez azonban pénz kell. Nem kétséges, hogy erre a fontos célra meg is lesz. Indítsunk mindenütt gyüjtést, hogy a legrövidebb idő alatt a Vörös Segélynek rendelkezésére bocsáthassuk a szükséges összeget. Létesítsünk mindenütt állandó szolgálatot, hogy a dolgozók a következő szombaton és vasárnapon jegyezhessenek!

A párizsi munkások készüljenek fel arra, hogy tömegesen résztvegyenek e hó 19-én a Bullier-terembe összehívott gyűlésen.

Talpra az indokínai forradalom védelmében!

A PÁRT AKCIÓPROGRAMJA[1]

Hogy a tömegeket a párt vezetése alatt tömöríthessük, hogy megoldhassuk a központi feladatot, amely továbbra is a munkásosztály többségének megnyerését jelenti, mindenekelőtt le kell szögeznünk a lényeges irányelveket a párt akcióprogramja számára. Ezeket az irányelveket nagy általánosságban a Kommunista Internacionále Végrehajtó Bizottsága XI. plénumának tézisei foglalják magukban.

Első helyen áll harcunk a tőke támadása ellen és a proletariátus nagyarányú ellentámadásának megszervezése.

Ez a párt akcióprogramjának szükséges és elengedhetetlen kiindulási pontja. A Központi Bizottság októberben kidolgozta és az országos értekezlet előtt kifejtette azokat az alapköveteléseket, amelyek fő vonalaikban ma is helyesek és három kérdésre vonatkoznak: a bérekre, a munkaidőre és a társadalombiztosításra.

Ezeket az alapköveteléseket közelebbről meg kell határozni és ki kell egészíteni, ragaszkodva ahhoz, hogy valóban számot vessenek velük minden egyes szakma és üzem követeléseinek kidolgozásánál, ami eddig még nem történt meg.

---

[1] Részlet a Francia Kommunista Párt Központi Bizottságában 1931 június 27-én tartott, „A franciaországi helyzet és a kommunista párt tevékenysége" című beszámolóból, amely a Kommunista Internacionále Végrehajtó Bizottsága XI. plénumának munkájával és a Francia Kommunista Párt feladataival foglalkozott.

1. Minden bércsökkentés ellen.

Ez a legnépszerűbb tömegjelszó, amely lehetővé teszi, hogy ellenállást szervezzünk a munkáltatók minden támadásával szemben.

Ezt a rendkívüli fontosságú jelszót megfelelő formában mindig a béremelés jelszavának kell kísérnie. Így például a bányászok nagyon jól teszik, ha felvetik az új felszerelés kérdését. Vagy például a Nord-megyei textilüzemekben elengedhetetlen, hogy minden egyes gyárban felállítsák a béremelési követeléseket, ne pedig csak általánosságban beszéljenek róla.

2. A hétórás munkanapért.

Azt hiszem, ehhez a már többízben kifejtett követeléshez nem kell további magyarázat.

3. Társadalombiztosítás a munkáltatók és az állam költségére.

Az agitációt ezért a követelésért a párt törvényjavaslatának megfelelően sokkal erőteljesebben kell folytatni. Azután, hogy a reformista vezetők segítségével sikerült a textilipari konzorciumnak a munkások hátrányára eldönteni a biztosítási járulékok fizetésének kérdését, jelszavunknak „Elég a bérlevonásokból!" visszhangot kell találnia az egész országban, főként azonban Roubaix—Tourcoing-ben.

Nem térek ki részletesebben arra, hogy a juttatások a teljes bér után fizetendők.

4. Az elbocsátások ellen. A nem teljes munkaidő rendszere ellen.

A munkanélküliség elleni harcot mindenekelőtt az üzemekben kell folytatni. A munkanélküliek védelme elsősorban a még foglalkoztatott munkások feladata. Ez az elbocsátások elleni jelszavunk célja. Egyebekben, számotvetve a munkáltatók és az állam mesterkedésével, amely

részleges munkanélküliséget idéz elő, hogy jobban félrevezethessék és végül is eltiporják a munkásosztályt, küzdenünk kell a nem teljes munkaidő rendszere ellen, melynek az a célja, hogy Jouhaux támogatásával a dolgozókra hárítsa a gazdasági válság vészes következményeit.

5. Azonnali segítség a munkanélkülieknek.

A munkanélküliek mozgalma február 25-e után csakhamar ellanyhult, pedig a munkanélküliek száma semmit sem csökkent és a segélyek továbbra is gyalázatosan alacsonyak. Egy pillanatra úgy látszott, mintha enyhülés állott volna be. Valójában most némi hullámzás állapítható meg a munkanélküliek között. Vannak, akiket néhány napra, vagy néhány hétre újra munkába állítottak, ennek ellenében másokat kidobtak az üzemekből. Rendszeresebben meg kell magyarázni a munkanélküliek követeléseinek programját, beleértve a munkanélküli segély azonnali felemelését legalább 20 frankra. Ezt a részleges követelést azonban állandóan össze kell kapcsolni a pártnak azzal a programpontjával, amely a burzsoázia által munkanélküliségbe szorított munkások számára a teljes bért követeli.

6. Egyenlő munkáért egyenlő bért.

Ez az alapvető követelés a dolgozó nők és a fiatalok számára. Ehhez szakmánként hozzá kell kapcsolni a közelebbi követeléseket a nők és az ifjúmunkások védelmére, munkaidejük csökkentésére, a tanoncidőre, a fiatalok biztonságának (bányászat) választott bizottságok által való ellenőrzésére stb. vonatkozólag.

Ugyanez a legfőbb követelés a bevándorolt munkásokra vonatkozóan is, akiket drákói szigorúságú munkafeltételeknek, helyesebben rabszolgaszerződéseknek vetnek alá.

Mielőtt áttérnék a párt akcióprogramjának további pontjaira, hadd tegyek néhány megjegyzést az alapkövetelések jelentőségéről, és hadd utaljak arra a zavarra, amely ebben a tekintetben az elvtársak között uralkodik.

A Kommunista Internacionále legfelsőbb szervei, a

Kongresszus és a Végrehajtó Bizottság hangsúlyozták a munkásosztály azonnali követeléseiért folyó küzdelem döntő jelentőségét. Mert minél jobban elmélyül a tőkés rendszer válsága, annál inkább érvényesül a tömegek mozgalma, és annál inkább képeseknek kell lennünk arra, hogy megszervezzük a tömegek harcát „a munkások mindennapi érdekeinek védelme alapján". (A XI. plénum tézisei.)

A tőke gazdasági támadásával szemben való ellenállás, tehát a tömegek harcának megszervezése a megfelelő részleges követelések segítségével: ez az a láncszem, amelyet meg kell ragadnunk és amely lehetővé teszi, hogy erősen kezünkben tartva az egész láncot, eljussunk a következő láncszemhez, a hatalomért folyó döntő küzdelemhez.

Szó esik néha az „ökonomizmusról". Valóban a perspektíva különösképpen elhomályosul azok előtt az elvtársaink előtt, akik nem képesek a bérharcot összekapcsolni általános küzdelmünkkel, és itt tényleg fennforog az opportunizmus veszélye. De ugyancsak meg kell állapítani, hogy a mostani helyzetben az egyik legnagyobb veszély, amint a Nord-megyei textilmunkás-sztrájkból is kitűnt, az, ha likvidálják azt az alapot, amelyről a párt kiindul a követelések tekintetében. És ugyanez áll úgyszólván valamennyi szakmára. A textiliparban dolgozó kommunisták május 1-e előtt 40 követelésből álló jegyzéket állítottak össze, de Roubaix-ban a sztrájk pillanatában egyetlen követelést sem konkretizáltak az egyes vállalatokkal szemben. A felhívások, röplapok és falragaszok még a legfőbb jelszót: — „Minden bércsökkentés ellen" — sem népszerűsítették.

Egyebekben felvetik azt a gondolatot, hogy a részleges követelések e kérdésében véleményeltérés lehet a párt és a szakszervezetek között. Servet elvtárs a *Cahiers*-ben kitűnő Lenin-idézeteket sorakoztatott fel, de egymásnak ellentmondó és téves következtetéseket vont le belőlük. A nevezett elvtárs szerint a szakszervezetek programjában

lehetnek olyan követelések, amelyeket a párt nem vehetne át anélkül, hogy el ne homályosítaná célkitűzéseit; ez jelentené a különbséget a párt és a szakszervezetek szerepe között a gazdasági harcban.

Ez az okoskodás nem helyes és egyenesen ahhoz a téves felfogáshoz vezet, amely határvonalat von a szakszervezetek és a párt munkája között olymódon, hogy a szakszervezeteknek merőben trade-unionista és korporatista tevékenységet szán, a pártot pedig a „magas politika" területére szorítja.

Ez helytelen. Egyrészt a CGTU-höz tartozó szakszervezeteknek politikai jelszavakat kell kiadniuk (a Vörös Szakszervezeti Internacionále V. kongresszusának téziseit). Másfelől a párt nem mondhat le a részleges követelésekről.

Nem lehet olyan követelés, akármilyen csekély legyen is az, amely a pártnak idegen. De meg kell mondani, és ismételten meg kell magyarázni, hogy ez csupán kiindulópont. A pártnak alapvető feladata ezeknek a részleges küzdelmeknek az általános harccal való összekapcsolása olyan jelszavak segítségével, amelyek számot vetnek az adott helyzettel és azokon az általános irányelveken alapulnak, amelyek egy meghatározott időszakban a párt egész tevékenységét vezetik.

Hogyan emeljük tehát magasabb színvonalra a harcot? És hol kapcsolódik bele voltaképpen a párt tevékenysége? Ott, hogy a burzsoázia elnyomó és háborús politikájának minden egyes megnyilvánulására vonatkoztatva összekapcsolja a részleges követelésekért folyó harcot a burzsoázia elleni általános küzdelemmel. És itt rátérek az Internacionále téziseinek második pontjára:

„Harc a burzsoá diktatúra minden formája ellen;
harc az elnyomás ellen;
harc a munkásosztály szabadságjogaiért."

Szívósan védenünk kell forradalmi szervezeteink legalitását, de közben felkészülünk az illegális munkára. Rendszeresen és szenvedélyes elszántsággal kell védekeznünk. Meg kell védenünk tüntetéseinket és a munkássajtót

a hatalom ellen vívott harc révén. Meg kell védenünk a sztrájkjogot, és küzdenünk kell a kötelező döntőbíráskodás ellen.

Boucau munkásait a tartózkodási engedély megvonásával sujtották, mert „sztrájkjogukkal" éltek.

Harc a bevándorolt munkások politikai jogaiért, harc kiutasításuk ellen.

Harc a fasiszta bandák ellen, amelyek egyre vakmerőbbek az utóbbi időben.

Harc ezek lefegyverzéséért és a munkások felfegyverzéséért.

Egyszóval harc a munkásoknak az utcai tüntetésekhez való joga kiterjesztéséért.

Itt vetődik fel a munkásvédelem előkészítésének kérdése és különféle tömegszervezetek megteremtése, amelyeknek jó példái a „Pics rouges" (Vörös Csákány) szervezetei.

A Végrehajtó Bizottság irányelveinek harmadik pontja pedig: „Harc az imperialista háború ellen, harc a békéért."

Felhívom a figyelmüket erre a jelszóra: „A békéért."

Ez a jelszó: „A békéért" egyike azoknak a jelszavaknak, amelyek hatalomra vezették a bolsevik pártot. Nem vagyunk siránkozó pacifisták. De békét akarunk, és tudjuk, hogy azt csak a munkásosztálynak a burzsoázia ellen vívott osztályharcával érjük el. A cári Oroszország proletárjai az imperialista háborút polgárháborúvá változtatták, hogy elnyerjék a békét.

Egyedül mi, kommunisták, harcolunk őszintén a békéért. Le akarjuk rántani a leplet a burzsoáziáról és mindenekelőtt a szocialista vezetőkről, akik, miközben cinikusan előkészítik a háborút, úgy tesznek, mintha a béke az ő monopóliumuk volna.

A békét csakis mi készítjük elő a burzsoázia ellen vívott osztályharcunkkal. Csak a Kommunista Internacionále harcol a békéért.

Teljes eréllyel el kell tehát utasítanunk a pacifista

tüntetéseket, és meg kell bélyegeznünk azokat az ábrándokat, amelyeket a dolgozó tömegekben keltenek.

A háború ellen és a békéért folyó harc ezentúl megkívánja tőlünk, hogy a katonák és tengerészek követeléseiből kiindulva, munkát folytassunk a hadseregben. Népszerűsítenünk kell a defetizmusról szóló forradalmi lenini tételt, és minél jobban ismertetnünk a katonák barátkozásának példáit.

Harcolnunk kell német, spanyol és lengyel proletár testvéreink iránti cselekvő szolidaritásért. Harcolnunk kell a Young-terv ellen. És mindenekelőtt, minden eszközzel biztosítanunk kell a Szovjetunió védelmét a francia imperializmussal szemben.

Központi feladatunk megvalósításának, a francia imperializmus elleni harcnak elengedhetetlen előfeltétele az, hogy a párt felkészüljön az illegális munkára.

A háború elleni küzdelemben a Központi Bizottságnak eredményesen kell irányítania a Kommunista Ifjúsági Szövetséget. A Politikai Iroda elhatározta, hogy biztosítani fogja a francia Kommunista Ifjúsági Szövetség munkájának — nem megsegítését — hanem irányítását, azzal, hogy az ifjúsági szövetség élére André Marty elvtársunkat állította. Hasonló intézkedéseket kell tennie minden területi pártbizottságnak is.

Ugyancsak szükséges, hogy vidéken pontosan megállapítsuk munkánkat a Kommunista Internacionále programja alapján.

Akcióprogramunk ezenfelül magában foglalja Elzász-Lotaringia elnyomott népének és a francia imperializmusnak alávetett gyarmatok lakosságának feltétlen támogatását. És az eddiginél jóval többet kell tennünk az elnyomott népek nemzeti felszabadulásáért.

NEM BÁBOK KELLENEK NEKÜNK![1]

A párizsi 6. alapszervezet vezetősége egyik este összehívta a szervezet kommunistáinak taggyűlését, hogy felállítsa az augusztus 1-i kampány mérlegét, és egyúttal munkaprogramot dolgozzon ki a következő hetekre.

Az előadó megállapítja, hogy az augusztus 1-i eredmények határozottan rosszak voltak ennek az alapszervezetnek a körzetében, ahol pedig a párizsi terület egyik legnagyobb üzeme dolgozik.

Mégis, majd minden funkcionáriusunknál tapasztalható szokásnak engedve, az előadó folyton ismételgette: „Ennek ellenére elértük ezt . . . végrehajtottuk amazt. . .” Így igyekeznek tompítani a kép sötét színeit, és ezzel csökkenteni az őszinte és eredményes önbírálat keménységét és hatásosságát.

A tőke támadásának és a tömegek forradalmi lendületének ebben a szakaszában nem engedhető meg, hogy valaki kisebb eredményekre, vagy akár apró sikerekre való hivatkozással eltitkolja önmaga, vagy éppen a párt előtt, mozgalmunk bizonyos súlyos hiányosságait, sőt részleges visszaesését.

Így nevezetesen a 6. alapszervezet vezetőségének is tisztán kell látnia, hogy az augusztus 1-i tüntetések elmaradása az üzemekben vagy az utcán, a legjelentősebb gyárakban végzett munka elégtelenségének következménye. Ezidőszerint a pártszervezet körzetében többezer munkás

[1] L'Humanité. 1931 augusztus 14.

„kényszerű szabadságon" van, mi pedig semmit sem tettünk, noha mindezt jól tudjuk, és a munkások várták is a mi irányításunkat.

Be kell látnunk, mint azt egy elvtárs helyesen hangsúlyozta, hogy mindeddig elhanyagoltuk a szakszervezeti munkát, félreismertük az egységfront taktikáját és az új tagok felvétele úgyszólván teljesen szünetel. Mindez pedig a kedvező körülmények „ellenére" van így, a párttagok lankadatlan buzgalma „ellenére", akiknek nagy részét fizikailag kimerítették az állandó nagy erőfeszítések.

A 6. alapszervezet taggyűlése megerősít bennünket abban a véleményünkben, hogy a párt tevékenysége nem a széles tömegek felé való orientáció irányában bontakozik ki.

Amikor azt kívánják a párttagoktól, hogy egyedül, a tömegek részvétele nélkül hajtsák végre ezt vagy amazt az akciót, végül is azt érik el, hogy a kommunista nem vezető, irányító, hanem végrehajtó lesz. Ezt a párt belső élete sínyli meg. Ilyenkor már nem igyekeznek meggyőzni az alapszervezetben, a sejtben dolgozó elvtársakat, hogy ezeknek maguknak is meglegyen a lehetőségük az üzem, a szakszervezet, a terület, vagy a község többi munkásainak meggyőzésére.

Beérik azzal, hogy száraz utasításokat — majdnem azt írtam, hogy rendeleteket — adnak ki. A politikai vitát ilymódon lassanként kiküszöbölik és a kritikai szellem elaprózódik a részletekben.

Egy munkás őszintén kifejezte elégedetlenségét: „Báboknak tartanak bennünket." Egy másik pedig megmagyarázta, hogy tizenkét új tag közül tíz néhány hónap múlva ismét kivált, mert csupán „kitűzték számukra a feladatokat", de nem törődtek azzal, hogy bevonják a politikai kérdések megvitatásába, hogy tanítsák őket, megismertessék velük elméletünket, hogy kommunistákká legyenek, nem pedig bábokká.

A kritika kellemetlenül hangzik a felelős elvtársak fülének, és gyakran úgy válaszolnak rá, hogy a munkások-

nak minden kedvük elmegy a további vitatkozástól. Forma szerint elismerik az önkritika üdvös hatását, de mihelyt egy elvtárs bírálni kezd, ezer szemrehányást tesznek neki, hibáztatják, jó, ha meg nem vádolják azzal, hogy züllleszteni akarja a pártot. Ha valaki új ötlettel jön, rögtön ezt kérdezik: „Hát ez meg vajjon milyen elhajlás?"

A 6. alapszervezet taggyűlésén az egyik elvtárs kijelentette, hogy nem kritizálni akar, mikor néhány jogos megjegyzést tesz. Egy másikat, aki bírálatot gyakorolt, félrehívtak és rábírták, hogy elálljon a szótól. Ezért aztán az elvtársak nem mernek mindig felszólalni a taggyűléseken. Egymás között beszélnek, mint azt a párizsi terület nem egy alapszervezetében, sőt, még egyik-másik területi pártbizottságnál is megállapítottuk.

Néha az elvtársak belefáradva és elkedvetlenedve otthagyják a pártot, mint azt húsz kommunista akarta megtenni Nîmes-ben, mert az alapszervezet felelős funkcionáriusainak szektáns magatartása elkeserítette őket.

A szektánsságra való hajlandóság, másszóval a tömegekkel szemben való bizalmatlanság következménye a bizalmatlanság magával a párttal és funkcionáriusaival szemben. Ez meghamisítja a demokratikus centralizmus elvét és lehetetlenné teszi az alulról jövő kritikát. Akarva nem akarva arra vezet, hogy a párton belül kis zárt klikkek, csoportok alakulnak. Mindez veszélyezteti a pártnak, mint a proletariátus élcsapatának fejlődését, amelynek számszerűen erősnek kell lennie, és szorosan kapcsolódnia kell a kizsákmányoltak összességéhez, akiket magunkkal kell ragadnunk a tőkével vívott harcra és a győzelemre.

Az orvoslás módja az, hogy napról-napra válaszolunk a munkásosztály és valamennyi dolgozó aggályaira és pártunk minden egyes tagjának megadjuk azt a lehetőséget, hogy őszintén megmondja véleményét a párt politikájáról szervezeteink szabályszerű keretein belül.

CSAPJUNK BÁTRAN „HŰHÓT"![1]

Az eleven kritikára való felszólítás, amely a Központi Bizottságból indult ki, lassanként az egész pártot magával ragadja. Az elvtársak helyeselnek és rosszalnak, egyszóval megkezdődött a vita.

Általánosságban a pártvezetőségek egyetértenek azzal az erélyes bírálattal, amelyet a Központi Bizottság indított el, éppúgy, mint a Központi Bizottság legutóbbi határozataival a párt programját, valamint a pártban honos kritikát illetően.

Szükséges azonban, hogy ne érjük be az egyetértés általános formuláival. Valóban változtatni kell bizonyos dolgokon. Viszont az az érzésünk, mintha a felelős vezetők nem tennének még elegendő erőfeszítést ebben az irányban. A területi ujságokban még nem találunk olyan cikkeket, amelyek részletes helyi példákat tartalmaznának és a Központi Bizottság határozatához képest bírálnák hibáinkat és fogyatékosságainkat.

Doron elvtárs, a lyoni terület titkára és a Központi Bizottság tagja, miután elfogadja egy vita végső következtetéseit, résztvesz egy határozat megfogalmazásában, amely a területén tapasztalható szektáns politikát elítéli, ugyanakkor azonban úgy intézkedik, hogy fogalmazzák meg, sokszorosítsák és osszák szét a lyoni területi pártbizottság határozatát, amely enyhíti és megmásítja a Politikai Iroda döntését.

---

[1] L'Humanité. 1931 szeptember 23.

L. elvtárs, aki a 8. alapszervezetben dolgozik, kijelenti, hogy a Központi Bizottságnak kétségtelenül igaza van, de hogy a kérdések olyan határozottsággal való felvetése, amint a *l'Humanité* tette, és mint azt az egész pártban keresztül akarjuk vinni, nem egyéb, mint nagy „hűhó".

Pedig egyszerűen csak arról van szó, hogy a munkások segítségével véget akarunk vetni a bürokratikus és szektáns módszereknek, amelyek a pártban még fölöttébb divatosak.

*

Mondjuk el inkább, hogyan jár el a gépkocsivezetők sejtjének vezetője a de Lourmel utcában lévő szakszervezeti garázsban.

Sentuc elvtárs kétségtelenül igen buzgó pártmunkás, de tevékenységének eredménye a kommunista sejt elszigetelődése olyan környezetben, ahol kizárólag a CGTU-hoz tartozó szakszervezet emberei dolgoznak, nagyrészt olyanok, akik pártunkkal szimpatizálnak.

Lássuk a tényeket. A szakszervezet azt a feladatot tűzi maga elé, hogy szakszervezeti csoportokat alakítson a magánkézben levő üzemekben és a tulajdonában levő garázsokban is. Ez nagyon helyes. De meg kell vitatni a kérdést és meg kell győzni a szakszervezeti tagokat, mert csupán övék a döntés joga. Sentuc elvtárs nem osztja ezt a véleményt és összehívja a garázs gépkocsivezetőinek gyűlését, amelyen közli, hogy a sejt elhatározta egy szakszervezeti csoport megalakítását. Hét pártunkhoz tartozó elvtárson kívül valamennyi jelenlevő gépkocsivezető, mintegy százan, nemmel szavazott. „Nem! — kiáltja közülük az egyik — semmi szükség második sejtre!" Szóval a gépkocsivezetők bizonyos ellenséges érzelmekkel nézik az üzem kommunistáinak tevékenységét. „Nem baj! — jelenti ki Sentuc elvtárs — akkor megcsináljuk a szakszervezeti csoportot nélkületek!" És valóban meg is alakították, kizárólag a kommunistákból!

Mi az oka a garázs növekvő ellenszenvének a sejttel

szemben? Az, hogy Sentuc elvtárs ugyanolyan szektáns magatartást tanúsít szakszervezeti tagtársai és munkástársai, mint sejtje többi tagja iránt.

Mikor a „szakszervezeti demokráciáról" és a „bábokról" stb. szóló cikkek megjelentek, a szimpatizáns gépkocsivezetők nagy örömmel siettek ezeket a cikkeket a faliujságra kiragasztani. Ebben kétségtelenül egy kis kajánság volt Sentuc elvtárssal szemben, de az eljárás hasznos volt.

Sentuc elvtársnak nem ez volt a véleménye. Tiltakozott az ellen, hogy a cikkeket a sejt vezetőségének felhatalmazása nélkül függesztették ki és kijelentette, egyáltalában nem ért egyet a cikkek tartalmával, amelyeknek célja éppen a szektáns elhajlások felszámolása volt. Viszont a faliujság a garázs valamennyi dolgozójának ujságja, vagy legalábbis azzá kell lennie.

A sejtgyülésen Sentuc elvtárs felszólal és beszél, beszél . . .

A többiek nem mernek felszólalni. Sentuc elvtárs ugyanis az első szóra kirukkol azzal a jelzővel, hogy „szociáldemokrata", vagy azzal, hogy „maga opportunista" és a párt ellenségének minősíti a felszólalót, ha ugyan nem tudatlan embernek, aki nem érti, miről van szó.

Csodálkozhatunk-e, hogy ilyen módszerek mellett a párt veszít befolyásából, hogy a jó munkások között tapasztalható rokonszenv lenézéssé, sőt ellenséges érzületté változik?

*

De nincs-e vajjon ilyen Sentuc elvtárs majdnem minden üzemi és területi alapszervezetben? Nem olyan „betegséggel" van-e itt dolgunk, amely a legutóbbi időben kissé általánossá lett? És nem helyes-e, ha kritikát gyakorolunk az ilyen Sentuc elvtársak és egyúttal az alapszervezetek vezetőségei és a területi pártbizottságok felett is, amelyek a maguk módján elősegítették ennek a párt szempontjából oly veszélyes helyzetnek kialakulását?

A Központi Bizottság határozataihoz képest meg kell

indítani a vitát a párt valamennyi szervezetében, elsősorban a CGTU kongresszusával kapcsolatban.

Tartózkodás nélkül bírálni kell a vezetőségeket és, mint azt a párizsi területi pártbizottság javasolja, ki kell cserélni azokat a vezetőségeket, amelyek nem fogadják el a kritikát, vagy nem változtatják meg gyakorlatukat.

Ez is a párt belső életének egyik elve, amelyről túlságosan elfelejtkeztek. A demokratikus centralizmus a párt szervezeteinek szabályszerűen hozott határozatai szigorú alkalmazását jelenti, a Központi Bizottságtól kezdve le a sejtvezetőségekig, de ugyanakkor jelenti ezeknek a szerveknek megválasztását, illetve szabályszerű időközökben újraválasztását az alapszervezet gyűlésein részvevő valamennyi tag által, illetve küldötteik útján a különféle konferenciákon és kongresszusokon.

A pártban folyó vita egyik eredményeként a vezető szerveknek meg kell erősödniök szabályszerű választások által, és az olyan kritika következtében, amelyet a Sentuc elvtársakhoz hasonló vezetők felett gyakorolunk, cseppet sem félve attól, amit L. elvtárs igen helytelenül „hűhónak" nevez.

A KOMMUNISTÁK FELADATAI A SZAKSZERVEZETEKBEN[1]

Minek beszélünk a sztrájkok, a gazdasági harcok előkészítéséről, ha nem tudunk a munkásosztály apró követeléseinek előharcosaivá válni?

Meg kell állapítanunk a szakszervezeti munka hiányát, vagy elégtelenségét. Hány kommunista törődik állandóan azzal, hogy teljes erővel dolgozzék a szakszervezetben és a szakszervezetért?

Találunk olyan párttagokat, alapszervezeti és sejttitkárokat, akik úgy vélekednek, hogy a magas politika problémáit számukra tartják fenn és hogy a „másodlagos" és „alárendeltebb jelentőségű" feladatok — amelyek pedig rendkívül fontosak a tömegekkel való kapcsolatunk szempontjából — a szakszervezetek aktivistáira maradhatnak.

Ez egyúttal az egységfront-munkának és a szakszervezeti munkásegységért folyó harcnak elégtelenségét is jelenti.

Előfordul, hogy baloldali szólamokkal takargatják az egységfront-munkának ezt a hiányát. Nem tesznek különbséget a munkások és vezetőik között.

Ám az egységfront-taktikának feladása meghátrálást jelent a szociáldemokráciával, a szocialista párttal és a reformista CGT-vel vívott harcban. Tudnunk kell úgy

[1] Részlet Thorez elvtárs beszámolójából, melyet a CGTU kongresszusán részvevő kommunista frakció előtt tartott. Megjelent a *l'Humanité* 1931 november 22-i és 24-i számában.

szólani a szocialista munkásokhoz és szakszervezeti tagokhoz, hogy világosan lássák, mennyire ellentétes a munkásosztály érdekeivel szervezeteik és vezetőik politikája.

Meg kell nyernünk a szocialista és a szervezett munkásokat és fel kell számolnunk a reformista szervezetek és a szocialista párt befolyását.

Ez a burzsoázia ellen viselt harc megerősítésének előfeltétele.

VESSÜNK VÉGET A SZEKTÁNSSÁGNAK!

Mozgalmunk megsínyli a szektáns szellemet.

Ez a szektáns szellem a munkásokkal szemben a szervezeteken és a párton belül nyilatkozik meg. Azt, aki nincs teljességgel meggyőződve, aki egy nem egészen helyes szót szól, rögtön lecsepülik, megbélyegzik.

A szektánsság a munkástömegek iránti bizalom hiányát jelenti, a szakszervezeti tagok és a párttagok iránti bizalom hiányát.

A bizalmatlanság a párt vagy a szakszervezetek többi tagjaival szemben ezt jelenti: „Csak mi értünk mindent, csak mi látunk mindent, csakis önmagunkat tartjuk alkalmasaknak arra, hogy a tömegek mélyen gyökerező mozgalmán kívül állva, forradalmasítsuk a világot."

Ez merőben ellentétes a kommunista eszmével, a lenini eszmével. A burzsoáziát legyőzni, a hatalmat a szervezett munkásosztály többségével kezünkbe ragadni nem a „legjobb" forradalmárok egy maroknyi csoportjával fogjuk, hanem olyan forradalmárok vezérkarával, akiket szoros kapocs fűz a tömegekhez, és akik képesek arra, hogy a munkásság nagy ütközeteit irányítsák.

Egészen súlyos felelősség hárul az utóbbi években lábrakapott szektáns gyakorlatért a Barbé—Celor csoportra, amely működésével helytelen politikába rántotta a pártot, és méltatlan eszközökkel próbált szembeszállni azoknak a határozatoknak, melyeket a Kommunista Inter-

nacionále és Központi Bizottságunk hozott a „fordulatra" vonatkozóan.

AZ OPPORTUNIZMUS

Két fronton folytatunk harcot, a szektánsság ellen és az opportunizmus ellen, amely rögtön a legnagyobb veszéllyé válik, mihelyt a tömegek meginognak.

A járási választások megerősítették, hogy vannak opportunista törekvések. Több kerületben az egység ürügye alatt lemondtak a szükséges harcról a szociáldemokrácia ellen.

Ám az az egység, amelyet akarunk és meg is fogunk valósítani, nem olyan egység, amit a szocialista és reformista vezetők elleni küzdelemről való lemondás árán érünk el.

Az egység, amelyet mi akarunk és meg fogunk valósítani, kemény és elszánt harc a szociáldemokrácia ellen.

A Központi Bizottság éles harca a szektánsság ellen, a klikkek és a klikk-szellem ellen, valamint a baloldaliaskodó megnyilatkozások megbélyegzésére, nem jelent egyetlen lépést sem az opportunizmus felé, hanem ellenkezőleg, eltökélt szándékot az opportunizmus felszámolására.

Melyek a kongresszus nagy problémái?

A GAZDASÁGI HARCOK

A kongresszus középpontjában a gazdasági harcok kérdése áll.

Lesznek, akik ezt mondják: foglalkozzunk most már az egység kérdésével. Válaszunk erre az, hogy erről a kérdésről a munkásság harcával kapcsolatban akarunk beszélni. Azt mondjuk: a tengerészek bérét veszély fenyegeti, a bányászokét ugyancsak veszély fenyegeti és fogja továbbra is fenyegetni, a fémmunkásokét szintén, a vasutasokét és

a közalkalmazottakét szintén. A teljes munkanélküliek száma egymillió és ugyanakkor 3,5 millió részleges munkanélküli van.

A CGTU kongresszusának kötelessége, hogy megszervezze a tőke által sanyargatott munkástömegek küzdelmeit.

A többi probléma, a szakszervezeti egység, a szervezési kérdések, a szakszervezeti demokrácia, a kapcsolat a párt és a szakszervezetek között, mindez a munkásosztály gazdasági harcai előkészítésének van alárendelve és abból folyik. Ha nem tudunk küzdeni a bérekért, a hétórás munkaidőért, valóságos társadalombiztosításért, ha nem csatlakozunk a legkisebb követelésekhez minden egyes műhelyben, minden egyes üzemben, képtelenek leszünk döntő harcokat vívni a burzsoázia hatalma ellen.

Meg kell értenünk most a sztrájkok fontosságát, amikor a burzsoázia a maga módján akarja megoldani a válságot, míg mi azon vagyunk, hogy proletár módon oldjuk meg.

Behatóan kell foglalkoznunk a munkásosztály követeléseivel; a szakszervezetek aktivistáinak pontosan kell ismerniük a szakmájukban dolgozó munkások valamennyi követelését, ismerniük kell a helyzetet minden egyes szakszervezetükhöz tartozó üzemben, hogy egészen alapos ismereteket szerezzenek azokról a feltételekről, amelyek között a munkások harcának le kell folynia.

Nem vagyunk vulgáris értelemben vett trade-unionisták. Szervezett kommunisták vagyunk, irányítói a munkásosztály cselekvésének, amely a legapróbb követelésekkel kezdődik.

A SZAKSZERVEZETI EGYSÉG

Második probléma: a szakszervezeti egység, azért, hogy előkészítsük a munkásosztály sztrájkjait, előkészítsük a munkásosztály ellenállását az elkövetkező harcra.

Nálunk az egység nem öncél, hanem a harc eszköze.

Sok elvtárs habozik, attól fél, hogy az egység ellenzőjének fogják tartani.

Mi a burzsoázia és a reformizmus ellenségei vagyunk. Ezért állítjuk a szakszervezeti egységért folyó harcunk előterébe a gazdasági harcok előkészítését és a munkásosztály követeléseinek programját.

Ezért nem vagyunk hajlandók a szakszervezeti egység problémáját úgy felfogni, mint a CGTU és a CGT vezetőszervei közötti viszony kizárólagos problémáját.

Ezért kell ezt a kérdést a szervezett és a még szervezetlen, de a harcba bevonandó munkások tömegeinek szempontjából néznünk.

A kisebbségiek ezt mondják: „A japy-i kongresszus alapján megteremthetjük az egységet."

Ez nem igaz!

A japy-i kongresszus a munkáserők megosztására törekedett.

A japy-i kongresszuson a CGT vezetői megpróbáltak visszaélni azzal, hogy az egység vágya tölti el a reformista szakszervezetek munkásait is.

A kisebbségi vezetők egységbontó tevékenységére támaszkodva megkísérlik a CGTU erőinek szétforgácsolását.

Azt mondják: Gyertek vissza mind a CGT-be, fogadjátok el együttműködési programját.

Nos hát, mi nem megyünk vissza a CGT-be, ez világos, ez nyilvánvaló!

A CGT, mint azt a szakszervezetek kongresszusán nyiltan meg is fogjuk mondani, a burzsoázia eszköze.

A lafayetteista[2] szervezet vezetőségétől az alapjáig a tőke érdekeihez kapcsolt szervezet, de ezért még nem szabad elzárkóznunk a kötelékébe tartozó munkások elől.

Noha a szövetségbe tartozó munkásokat az egység vágya tölti el, a CGT programja a dumoulin-ek, digat-k

[2] A Jouhaux vezetése alatt álló, akkor reformista CGT-ről van szó, amelynek a Lafayette utcában volt a székháza.

és társaik demagóg szólamai ellenére a legteljesebb behódolás a tőke támadása előtt.

A CGT-be visszamenni annyit jelentene, mint lemondani a tőke elleni harcról.

Ebben az országban csak egy szakszervezeti szövetség van, amely komolyan harcol, egyetlen szakszervezeti szövetség, amely szembe mert szállni a burzsoáziával — és ez a CGTU.

A CGTU-höz tartozó szakszervezetek megadták a választ a bányászok nevében a szénbányatulajdonosok támadására, megadták a választ a textilipari konzorcium támadására. A CGTU szakszervezetei a kommunisták buzdítására egész sor szakmában harcolnak a munkásosztály érdekeiért.

Elmondható-e ugyanez a reformista szakszervezetekről?

Most, amikor a burzsoázia támadása mindjobban kibontakozik, nem szabad meghátrálnunk, hanem minden erőnket összpontosítanunk kell az ellenállásra és azok megsemmisítésére, akik a tőke érdekében szeretnék szétforgácsolni a tőke támadásának ellenálló egyetlen szervezetet.

Azoknak, akik szerint biztosítékokat kell követelni a reformista árulás ellen, azt kell felelnünk, hogy a biztosítékok nem a reformista vezetők formális ellenőrzésében vannak, hanem a munkástömegek meghódításában. Mi nem jogászok vagyunk, hanem forradalmárok. Mi egy egységes szakszervezeti szövetségért küzdünk.

A CGTU-t nem a mi akaratunk hozta létre. A reformista vezetők által előre megfontolt szándékkal előidézett szakadásból született meg, a burzsoáziának és a reformista vezetőknek abból a szándékából, hogy letörjék a forradalmi mozgalmat.

A harc egy nehéz szakaszában sikerült megvédenünk a forradalmi proletariátus legjobbjait és a CGTU-höz tartozó vasutas szakszervezet köré tömörítenünk, amely szakszervezetet Jouhaux és Dumoulin kizárt a CGT-ből.

Ez a szervezett erő, amely már nem egy sikert ért el,

amely a burzsoázia csapásai alatt edződött meg, nemcsak hogy nem tűnhet el a harcokban, hanem kötelességünk, hogy megerősítsük a szakszervezeti egységért folyó küzdelemben, az egész proletariátus egységes szakszervezeti szövetségben való tömörüléséért.

A SZERVEZÉS

A harmadik probléma: a szervezés kérdése. Az üzemi szervezeteknek szorosan kell kapcsolódniuk pártunk növekvő erejéhez az üzemekben.

Ha nem hatunk oda, hogy a párt és a haladó szakszervezetek az üzemekben mély gyökeret verjenek, nem nyerhetjük meg a csatát.

Harci bizottságokat és sztrájkbizottságokat kell szervezni.

A CGTU máig érzi egy idejétmúlt föderalizmus hatását. Az iparági szervezetek itt-ott kifejtenek némi aktivitást a sztrájkokban, de ha egyszerre két, akármilyen kevéssé jelentős sztrájk tör ki, ez elég ahhoz, hogy az iparági szervezet vezetőségét tehetetlenségre kárhoztassa.

30 000 fémmunkás küzdelmének problémáját Párizs területén leveszik a napirendről, mert két iparági szervezeti titkár két apró sztrájkkal van elfoglalva.

A szervezetek munkáját helyes irányba kell terelni. Valóságos CGTU-t kell létesíteni széles szervezetközi vezetőséggel, amely alkalmas arra, hogy előre lássa és megszervezze a munkásság harcait.

Szervezeti szempontból még egy nagyon fontos probléma van: a területi és mindenekelőtt a helyi egyesüléseké.

A CGTU és az iparági szervezetek az egész harc irányítására, a területi és helyi szervezetek a kisebb napi követelések kivívására! Olyan helyi szervezetek kellenek, ahová minden munkás bármely pillanatban elmehet, hogy megkapja azokat a tanácsokat és felvilágosításokat, amelyekre szüksége van.

Ha nem világosítjuk fel a munkásokat a legkisebb kérdésekről, nem fordulnak hozzánk teljes bizalmukkal, amelyet pedig a sztrájkokban kiérdemeltünk. Így nem térhetünk át a széleskörű toborzásra és nem erősíthetjük meg a szakszervezetek létszámát.

SZAKSZERVEZETI DEMOKRÁCIA

Negyedik probléma: a szakszervezeti demokrácia. Ennek törvénynek kell lennie valamennyi, a szakszervezetekben dolgozó kommunista számára. A kommunisták által irányított szakszervezetekben rendszeresen gyűléseket kell tartani, amelyeken minden szakszervezeti tag elmondja véleményét és még lényegtelen kérdésekben sem hoznak határozatot a szabályszerűen megkérdezett többség hozzájárulása nélkül.

Nem irányíthatjuk a szakszervezeteket a szakszervezeti tagok bizalma nélkül. Ezt a bizalmat elvtársias vitában kell megszereznünk, azzal, hogy cselekedeteinkkel és gyakorlatunkkal bebizonyítjuk, hogy mi tudjuk legjobban megoldani a szakszervezeti kérdéseket.

Lehetséges, hogy ellenfeleink nagy zajt csapnak majd a szakszervezetek kongresszusán a párt vezető szerepével kapcsolatban. Bizonyára azt fogják mondani, hogy a párt irányító szerepe idézi elő a CGTU-ben tapasztalható bajokat.

Erre mi azt feleljük, hogy nem így van. Lehetnek hibák és hiányosságok a Vörös Szakszervezeti Internacionáléhoz csatlakozott, a szakszervezeti egység alapján álló funkcionáriusoknál is, főként azonban sok tévedés és sok bűn található a kisebbségiek között.

Ami a párt vezető szerepét illeti, erről a helyről kijelentem, hogy pártunk semmiképpen sem szándékozik maga alá rendelni a szakszervezeti mozgalmat, hiszen a szakszervezeteknek megvan a maguk különleges feladata: a szakszervezetek határozatainak csak azok tekinthetők,

amelyeket szabályszerűen hoztak a szakszervezetek szuverén gyűlésein. A szakszervezetek irányát és tevékenységét egyesegyedül a szakszervezeti tagok határozhatják meg. Ami bennünket, kommunistákat illet, mi csak arra a tisztességre és felelősségre tartunk számot, hogy a legjobb szakszervezeti tagok legyünk. De azt kell elérnünk, hogy a CGTU-be tartozó, valamint a szervezetlen dolgozók maguk állapítsák meg, hogy a CGTU mellett, amely a proletariátus egyetlen szakszervezeti szervezete, nincs más párt, csakis a kommunista párt, amely a munkásosztály érdekeit megvédi.

A KISEBBSÉG REFORMISTA JELLEGE

Szükségesnek tartjuk, hogy feltárjuk a kongresszus előtt a kisebbség reformista jellegét.

Mindenekelőtt vegyük a perspektíva kérdését. Ezek az urak negyven évi szociális békéről, prosperitásról beszéltek. Azt akarták elhitetni a munkásosztállyal, hogy ezentúl a szakszervezetek feladata nem az akció megszervezése, hanem kizárólag a propaganda, most pedig, mikor megkezdődik a támadás a munkásosztály ellen, el akarják kendőzni állásfoglalásukat.

Nem fogjuk megengedni a történelem ilyen meghamisítását.

A kisebbségi vezetők szándékosan rászedték a munkásosztályt, és azon voltak, hogy dezorganizálják a CGTU-t.

Két év óta ismételt kampányokban zavart és tájékozatlanságot keltettek a szakszervezeti funkcionáriusok között.

Másodszor: leleplezzük, hogy a kisebbségi vezetők módszerei, perspektívájuknak megfelelően, arra irányultak, hogy megbontsák a CGTU sorait, tehát a munkásosztály sorait is. Leleplezzük, hogyan folytatták ezt a munkásellenes tevékenységüket még a sztrájk folyamán is, hogyan kacérkodtak a reformista vezetőkkel.

Leleplezzük, hogyan fordultak „foggal és körömmel" a szakszervezeti többség ellen, egyidejűleg pedig mosolyogva nyujtogatták kezüket a reformista vezetők felé.

Harmadszor: a kisebbség célja a CGTU megbontása. Kizárásokról beszélnek.

Nem, ebből elég volt! Meg kell kérdezni a munkásokat, tűrhetik-e azt a helyzetet, amelyben a vezetők arra vetemednek, hogy szabotálják a forradalmi szakszervezeti mozgalmat.

A kizárásokról szóló mendemonda arra szolgál, hogy szakadást idézzen elő a CGTU-ben.

Rambaud arról beszél, hogy 1932 január 1-én belép a CGT-be.

Nekünk tehát ezt kell mondanunk a kisebbségi vezetőknek: „Ha be akartok lépni a CGT-be, ám tegyétek, mi azonban megtartjuk magunknak az összes munkásokat. Vissza akarjuk nyerni a szakszervezeti többség számára a vasutasok, a kikötőmunkások, az élelmiszeripari munkások közül azokat a szakszervezeti tagokat, akik egy ideig bedőltek a kisebbségi vezetők demagógiájának."

Mi különbséget teszünk a vezetők és azok között, akiket ezek a vezetők rászedtek.

A VITA

Néhány rövid szót a vitáról. A pártban és a szakszervezetekben vitatkozunk. Vitatkozni kell elvtársak, de azért, hogy cselekedjünk, hogy megvalósítsuk feladatunkat.

Hadd mondjam meg, hogy a mostani vita nem tükrözi mindig kellőképpen azt a súlyos helyzetet, amelyben vagyunk, nem tükrözi a munkásosztály legégetőbb gondjait.

Az igazság az, hogy egyfelől a vitától való húzódozás, némi félelem észlelhető. Ez még a vezető körökben is kifejezésre jutott, a szükséges önkritikával szemben való bizonyosfokú ellenállás formájában.

Másfelől az a törekvés tapasztalható, hogy bírálnak a bírálat kedvéért. A kritika célja azonban az, hogy erősítsen bennünket. Nincs szükségünk akadékoskodásra és síránkozásra. Fogyatékosságainkat egyáltalában nem leplezzük, hanem világosan látjuk, mi a baj.

Mi a munkásosztály vezetői vagyunk, a kommunista párt a munkásosztály élcsapata. A szakszervezeti kongresszus, a szakszervezeti többség többszáz delegátusa minden elégtelenség, fogyatékosság és hiányosság ellenére a munkásosztály vezérkara az országban.

Mindent megteszünk, hogy erősítsük ezt a proletár vezérkart.

A KOMMUNISTÁK MUNKÁJA

A vitában a következő törekvések is észlelhetők. Azok az elvtársak, akik a szakszervezetekben dolgoznak, a hiányosságokkal kapcsolatban azt mondják: „Ez a párt hibája." Ezzel szemben a párt bizonyos funkcionáriusai a sejtekben és a területek titkáraitól nem egyszer fel a Központi Bizottságig, azt mondják: „Ez a szakszervezeti aktivisták hibája."

Ezek az okoskodások helytelenek.

A pártnak teljes egészében meg kell tanulnia, hogy jobban dolgozzék a szakszervezetekben. Tudnia kell ellenőrizni is, nemcsak parancsolni. Nem arról van szó, hogy csak azoknak a kommunista elvtársaknak adjunk utasításokat, akik a szakszervezetekben a kommunista frakciókat irányítják.

A pártvezetőségek gyakori beavatkozása útján el kell érni, hogy az üzemekben és szakszervezetekben működő kommunisták valamennyien ismét a szakszervezeti demokrácia szabályainak betartásával dolgozzanak.

Hozzá kell fűzni ehhez, hogy a párt minden funkcionáriusa, akármilyen helyre állította is a párt, akár szakszervezetben, akár pártszervezetben dolgozik, természetesen egész tevékenységéről beszámolni tartozik a pártnak.

Mi a végső következtetés? Biztosítanunk kell a szakszervezeti kongresszus kifogástalan menetét. Tehát:

1. Meg kell értenünk a helyzet súlyosságát, a válság nagyságát és a tőke támadásának erejét, amely már kirobbantotta a háborút Távolkeleten és most minden imperialista erőt összegyűjt a Szovjetunió ellen.

2. Fel kell tárnunk a munkásosztály előtt, hogy vezérkara harcol érte a kongresszuson. Világossá kell tenni a munkásosztály előtt, hogy egyedül mi vagyunk az ellenállás és a burzsoázia elleni harc ereje, hogy csak mi készítjük elő eredményesen a gazdasági küzdelmeket.

3. Hiábavaló siránkozás helyett gyakoroljunk egyértelműen és világosan építő önkritikát, állapítsuk meg programunkat, szervezési feladatainkat, a szakszervezeti egység irányvonalát.

4. Folytassunk szívós harcot a külső és belső reformisták ellen, a kisebbségi vezetők ellen, mert ez a proletariátus általános ellentámadásának előfeltétele.

A kongresszuson a kommunisták a forradalom erős, szilárd és fegyelmezett élcsapatának fognak bizonyulni. Így váltja valóra a CGTU kongresszusa azokat a reményeket, amelyeket a munkásosztály hozzá fűz.

Ilymódon a kongresszus meg fogja hiusítani a forradalmi szakszervezeti mozgalom ellenfeleinek tervét. Kemény csapásokat fog mérni valamennyi ellenségére, beleértve a kisebbségi vezetőket is.

RÉSZLETEK A FRANCIA KOMMUNISTA PÁRT VII. KONGRESSZUSÁN TARTOTT BESZÁMOLÓBÓL

(1932 március 11)

AZ IMPERIALISTA POLITIKA ÉS NÉMETORSZÁG

A nemzetközi burzsoázia, mindenekelőtt a francia burzsoázia, fenn akarja tartani azt a bűnös kiváltságát, hogy a német népet a maga részéről is kizsákmányolja. Ugyanakkor azonban meg is akarja „óvni" Németországot a „bolsevizmustól". Ez a kettős törekvés: iga alatt tartani Németországot, s egyszersmind biztosítani részvételét a szovjetellenes blokkban, a legyőzött Németországgal szemben tanúsított imperialista politika alapja.

Ellentmondások mutatkoznak egyébként magában a blokkban is, amelyben a jóvátételekből hasznot húzó államok vesznek részt. A lényeg azonban mindig az a szándék marad, hogy Németországot a szovjetellenes háború tartalékává, fegyvertárává tegyék.

A német szociáldemokrácia, amelyhez Rosa Luxemburg, Karl Liebknecht és a spartakisták bátor harcosainak vére tapad, a legerősebb támasza Brüning diktatúrájának. Ez a párt Hindenburg, a Hohenzollernek, a junkerek pártja.

De a szociáldemokraták soraiban a válság csapásai alatt a széthullás tünetei mutatkoznak. Befolyása csökken. A munkásokat megnyerték a kommunizmus ügyének, átmennek a kommunista pártba.

A Német Kommunista Párt 18 hónap alatt megháromszorozta taglétszámát. Harcol azért, hogy meghódítsa a proletariátus többségét, hogy megszerezze a

parasztság széles tömegeinek támogatását. A párt programja a társadalmi és nemzeti felszabadulást tűzi ki. Ez a program a népi forradalom jelszavával, amely egyértelmű a proletariátus diktatúrájával, mélyen behatol a tömegekbe. A párt a hatalomért folyó harc biztos vezetőjévé válik.

Holnap bizonyára a kommunista párt jelöltjének, a forradalmi proletariátus jelöltjének, Thälmann elvtársnak neve fogja Németország dolgozóit egyszerre Hindenburg és Hitler ellen mozgósítani, az „osztály az osztály ellen" vívott harcra.

A németországi eseményeket nekünk, francia proletároknak, a legnagyobb figyelemmel kell kísérnünk! Döntő súlyunk van és lesz a német forradalom kifejlődése, testvérpártunk győzelme szempontjából. A német forradalmat a legközvetlenebbül a francia intervenció fenyegetheti. Emlékezzünk a Ruhr-vidékre!

Amikor a francia burzsoázia ellen, a bűnös versailles-i szerződés ellen küzdünk, a német proletariátus támogatásáért küzdünk. Forradalmár kötelességünknek teszünk ezzel eleget — hiszen „nem lehet szabad az a nép, amely más népeket elnyom (Engels)"[1] — és saját legközvetlenebb érdekeinket védjük vele.

AZ ELZÁSZI KÉRDÉS

Van még néhány különleges feladat, amelyek közül itt egyet akarok kifejteni és ez: a harc Elzász-Lotaringia népének önrendelkezési jogáért.

Elzász-Lotaringia a francia imperializmus gazdasági hatalmának egyik legfőbb forrása és egyik legfontosabb stratégiai bástyája.

A francia imperializmus Elzászban a nemzeti elnyomás rendszeréhez folyamodik, amelyben megtalálhatók a gyarmati imperialista kizsákmányolás és leigázás bizonyos elemei is.

[1] Lásd *Sztálin.* A leninizmus kérdései. Szikra 1951. 68. old.

Elzász-Lotaringia autonomista mozgalma, amely alapjában véve nemzeti felszabadító mozgalom, a parasztok, a kispolgárok és a munkások széleskörű mozgalmát jelenti, amely vezetőinek szándékai ellenére ténylegesen a francia imperializmus igája ellen irányul.

Elzászban a burzsoázia felső rétegei teljességgel a francia finánctőkéhez kapcsolódnak: ez a burzsoázia már résztvesz a francia kapitalisták egész politikájában.

Résztvesz Afrika és Ázsia gyarmati népeinek elnyomásában, a német nép, a középeurópai népek kizsákmányolásában és elnyomásában stb., és tevőlegesen résztvesz a francia imperializmus egész kül- és belpolitikájában, de különösen a Szovjetunió elleni agresszív politikában.

Minél jobban fokozódik a válság, annál súlyosabb lesz Elzász-Lotaringia népének elnyomása és kifosztása. Ezt a kérdést nemcsak Franciaország belső helyzete szempontjából kell megítélni, hanem a nemzetközi helyzettel összefüggésben és elsősorban a németországi helyzet alakulásával kapcsolatban.

Ha az a perspektíva áll előttünk, hogy Németországban a tömegek forradalmi nyomása egyre gyorsabb ütemben fokozódik, akkor Elzász-Lotaringia problémája pártunk politikájának egyik legfontosabb kérdésévé válik. Ezt a kérdést tehát közös ellenségünk, a francia imperializmus ellen folytatott közös erőfeszítésünk szempontjából is meg kell ítélnünk.

Mi itt a mi alapvető követelésünk? Elzász-Lotaringia népének az a joga, hogy maga döntsön sorsáról, beleértve a Franciaországtól való elszakadást is.

Ez egyesíti magában minden részleges és közvetlen követelésünket: a harcot Elzász-Lotaringia teljes szabadságáért, a francia tőkések kiűzését, továbbá az államkincstár részéről történő kizsákmányolásnak, az elzász-lotaringiai parasztok és munkások kifosztásának beszüntetését.

Amikor kinyilvánítjuk az önrendelkezési jogra vonatkozó követelésünket, összpontosítjuk ebben a nemzeti el-

nyomás minden gazdasági és politikai válfaja ellen vívott harc valamennyi jelszavát.

Erről a kérdésről Lenin 1916 októberében ezt mondta:

„Ha valaki marxista politikus akar lenni, akkor, Elzászról beszélve, meg kell támadnia a német szocialista mozgalom semmirekellő képviselőit azért, mert nem harcolnak Elzász különválásának szabadságáért, a francia szocialista mozgalom semmirekellő képviselőit azért, mert megbékülnek a francia burzsoáziával, amely egész Elzászt erőszakos úton Franciaországhoz akarja csatolni, — ezeket is meg amazokat is azért, mert «saját» országuk imperializmusát szolgálják és félnek egy önálló, bár kis államtól; — meg kell mutatnia, *hogyan* oldanák meg a kérdést a szocialisták[2] az önrendelkezés elismerése alapján néhány hét alatt, anélkül, hogy az elzásziak akaratát megsértenék"[3].

A bolsevikok eredményesen alkalmazták ezt a politikát, amikor a cárizmus által elnyomott népeket felszabadították.

Azóta kissé elfelejtettük az önrendelkezési jog követelését.

Ezt a jelszót a „szovjet köztársaságot Elzász-Lotaringiában" jelszóval helyettesítettük. Ezidőszerint azonban a munkásosztálynak csak egy kisebbsége érti meg ezt a végcélt, amely felé haladunk. Most az a feladatunk, hogy szilárdan kitartva osztályvonalunk mellett, kézbe vegyük a nemzeti politika irányítását.

A „baloldali" jelszó a passzivitást leplezte és a mozgalmat a burzsoá és kispolgári politikusok kezében hagyta, akik azt gyávaságukkal és nem egyszer közönséges árulásukkal szabotálják. Az önrendelkezési jog védelme közben a francia kommunistáknak a hangsúlyt „az elzász-lotaringiai nép Franciaországtól való elszakadásának

[2] Ma azt mondanánk: a kommunisták. — *M. T.*
[3] *Lenin* Művei. 22. köt. Szikra 1951. 342. old.

jogára" kell helyezniük. A francia kommunistáknak le kell leplezniük a francia imperializmus kiváltságait, az általa gyakorolt elnyomást. Ostoroznia kell a francia szocialista párt imperialista, soviniszta, „asszimiláló" szerepét.

Fel kell világosítanunk pártunk tagjait Elzász felszabadulásának erről a problémájáról és véget kell vetnünk a soviniszta befolyásnak. E célból gyakorlati intézkedéseket kell tennünk szervezeteinkben.

Elvtársak, akik vezetőhelyen álltok a francia központi pártszervezetekben, vajjon hányszor siettetek elzászi elvtársaink segítségére? Még anyagi áldozatokat is kell vállalnunk az elzászi dolgozók érdekében: le kell szállítanunk az elzászi dolgozók tagsági díját, a nekik szánt anyagot németül kell megszerkesztenünk; mindez nemcsak szükségszerű lépés, hanem politikai kérdés is.

Elzász-Lotaringia kommunistáinak nyomatékosan hangsúlyozniuk kell, hogy az elzász-lotaringiai nép felszabadulási mozgalma csak akkor győzhet, ha a francia proletariátussal összhangban forradalmi harcként bontakozik ki. Küzdeniük kell a szervezeti egységért, a francia imperializmus elleni harci egységért, a harci egységért az elzászi burzsoázia ellen, a nyiltan imperialista pártok és a Grumbach vezette szociálimperialisták ellen.

Meg kell érteni, hogy az autonómia nem a mi programunk, nem a mi követelésünk, hogy az imperialista elnyomás fenntartását jelenti más formában, hogy az autonomista követelés végeredményben a francia kapitalisták uralmának biztosítására irányul. Az e jelszó alatt küzdő tömegek mozgalmát azonban — ott, ahol az irányítást még nem vettük a kezünkbe — támogatnunk kell, és ezt természetesen vezetőik kíméletlen bírálatával kell összekötnünk.

Bírálnunk kell azokat a pártokat, amelyekből a „Volksfront" összetevődik, bírálnunk mindenekelőtt az Upernát, a Bas-Rhin megyéből származó miniszterelnökkel együtt, aki ennek a szervezetnek egyik vezetője

és szüntelenül hirdeti a francia hazához való ragaszkodását.

Küzdenünk kell az olyan ábrándok ellen, mint az, amelyet a dalherek és társaik terjesztenek, akik azt állítják, hogy a Népszövetséghez fordulva, elérhetik az elzász-lotaringiai kisebbség védelmét.

A legkeményebb csapásokat kell mérnünk az olyan renegátokra, mint Hueber és társai, akik az autonomisták ügynökeivé lettek, és mint az autonomisták hű tolmácsolói, a valóságban a francia imperializmus érdekeit támogatják.

Meg akarom világítani a klerikalizmus ellen vívott harcunk kérdését. Az önrendelkezési jogért küzdünk, ugyanakkor azonban propagandát folytatunk Elzász-Lotaringia klerikális és reakciós intézményei és szokásai ellen, hogy lehetővé tegyük a dolgozóknak ezek lerázását. Ez az, amire Sztálin tanít bennünket. Mi nem a keresztény parasztok ellen harcolunk, nem a keresztény munkások ellen a szocialisták és radikálisok antiklerikális demagógiájával, akik számára a világi iskola követelése a francia imperializmushoz való hasonulás követelése. Mi azok ellen a tévedések és előítéletek ellen küzdünk, amelyekre a kispolgári autonomista mozgalom vezetői támaszkodnak. A világi iskoláért és a felekezeti iskola ellen küzdünk Elzászban is, de úgy, hogy ezt a harcot elválaszthatatlanul összekapcsoljuk az elzász-lotaringiai nép önrendelkezési jogának kérdésével. Másszóval olyan világi iskoláért küzdünk, amely nemcsak az elzász-lotaringiai papságtól szabadult meg, hanem a francia tanerőktől is, a francia imperializmus alkalmazottaitól. A mi világi iskolánk az elzász-lotaringiai nép iskolája. Ez, az elzász-lotaringiai nemzeti forradalmi mozgalom fejlődésének körülményei között polgári demokratikus követelés.

Franciaországban a legnagyobb figyelmet kell szentelnünk az elzász-lotaringiai mozgalom támogatásának és megsegítésének. Elzász-Lotaringiában ugyancsak minden erőnkkel azon kell lennünk, hogy megértsük azokat a

problémákat, amelyek a francia munkásmozgalom egésze előtt állanak.

Másképpen mozgalmunkat az a veszély fenyegeti, hogy ismét a kispolgári nacionalizmus befolyása alá kerül.

Független proletárpolitikát folytatni Elzász-Lotaringiában, biztosítani az elzász lotaringiai proletariátus osztályszolidaritását a francia proletárokkal a közvetlen és közös ellenség, a francia imperializmus megdöntéséért vívott harcban: ez az út vezet az elzász-lotaringiai nép nemzeti felszabadulásához.

NYERJÜK MEG A SZOCIALISTA MUNKÁSOKAT

A Központi Bizottság beszámolójáról hozott határozat az egységfront-taktikáról ezt mondja:

> „A szociáldemokrácia elleni szívós és rendszeres harc nem valósítható meg, ha a párt teljes egészében nem fordul határozott módon a szocialista munkások és a szociáldemokrácia által befolyásolt tömegek felé, meggyőzve minden egyes szocialista munkást és biztosítva a tömegek között, lent, az egységfront állandó gyakorlatát."

Tehát fokozott támadás a szocialista párt ellen és döntő változás a szocialista munkások irányában.

Pártunk kongresszusának egyik lényeges útmutatása a szocialista munkásokhoz intézett felhívás. Küzdenünk kell azok ellen, akik azt mondják, hogy „csak a szocialista vezetők a burzsoázia legfőbb társadalmi támaszai", holott a szocialista párt a maga egészében, mint politikai és szervezeti rendszer a tőke eszköze. De azok ellen is küzdenünk kell, akik azt mondják, hogy „a szocialista munkások sem jobbak, sőt talán még rosszabbak vezetőiknél". Ez nem igaz. Az ilyen felfogás odavezet, hogy elszigetelődünk a tömegektől.

Tévedés lenne azt hinni, hogy megvalósíthatjuk a for-

radalmat pártunk 35 000 tagjával és a 300 000 CGTU-taggal, vagy akár a több mint egymillió kommunista választóval.

A párt, a CGTU és a szimpatizánsok rohamcsapat, amely azonban magában nem elég. Milliókat kell megnyernünk, meg kell nyernünk a proletariátus többségét, azét a proletariátusét, amelyet ma még nagy többségében a burzsoázia szervezetei befolyásolnak, főként a szocialista párt és a CGT. Meg kell tanulnunk beszélni a szocialista munkásokkal, meg kell győznünk és ütközetre vezetni őket. Fel kell adnunk a könnyen kínálkozó jelzőket, a nevetséges szójátékokat.

Felelnünk kell azokra a kérdésekre, amelyek a szocialista munkásokat foglalkoztatják. Milyen kérdések foglalkoztatják őket? Ugyanazok, amelyek felé a kommunista munkások, valamennyi proletár figyelme fordul: a gazdasági válság és következményei, a bérek ellen indított támadás, a munkanélküliség, a háború a burzsoá elnyomás, a szakszervezeti egység és a munkásosztály egységének problémája.

Ez az, ami a szocialista munkásokat és a szakszervezeti tagokat foglalkoztatja, és erre nekünk egészen másként kell felelnünk, nem jelzőkkel.

Meg kell mondanunk és be kell bizonyítanunk a szocialista munkásoknak: vezetőitek becsapnak benneteket és elárulják érdekeiteket.

Emlékeztetnünk kell — mint azt Központi Bizottságunk beszámolójában tette — a szocialista vezetőknek a legutóbbi évek folyamán elhangzott „ígéreteire" és jóslataira, és ezek jegyzékével szembe kell állítanunk a tömegek helyzetének nyomorúságos képét a kapitalista országokban, amellett, hogy Spinasse, Rosenfeld és társai jövendölései leleplezésére ismertetjük a Szovjetunió csodálatos eredményeit.

Ezt kell mondanunk: „Ti, szocialista munkások, harcoljatok velünk együtt, hogy sorsotokon javítsatok, hogy kikényszerítsétek a burzsoáziától követeléseitek teljesítését

és megakadályozzátok, hogy kiterjessze a háborút, s ezáltal megvédhessétek a szocializmus hazáját, a Szovjetuniót."

Ahhoz, hogy kivívjuk a győzelmet a burzsoázia felett, meg kell nyernünk a szocialista munkásokat. Nem akarunk megegyezést a szocialista vezetőkkel, nem akarunk megállapodást a szocialista szervezetekkel. A szocialista munkásokat akarjuk ütközetbe vezetni.

Ha helyenként már elvégeztük az egységfront alulról való megteremtésének ezt a munkáját és a forrongás valamelyik szocialista alapszervezetben már odafejlődött, hogy közvetlen javaslatot tehetünk a tömegeknek, akkor meg kell tennünk ezt a lépést.

De nem arra kell törekednünk, hogy a felső szervekkel megegyezzünk, hanem, hogy magunkkal ragadjuk a szocialista munkásokat.

Nincs olyan válasz, amely minden esetre ráillik, de valamennyi kommunista kezdeményezése, valamennyi szervezetünk kezdeményezése a párt kongresszusán megállapított általános politikai vonal alapján bizonyára sikerre vezet.

VÁDOLJUK A SZOCIALISTA PÁRTOT![1]

Mi, kommunisták, a kommunista párt, annak a pártnak tagjai, amely egyedül képviseli osztatlanul a proletariátus, a dolgozók érdekeit, azzal vádoljuk a szocialista pártot, a SFIO-t, hogy a burzsoázia legfőbb társadalmi támasza.

Vádoljuk azzal, hogy kapitalista politikát folytat, amikor kormányon van, és akkor is, ha valamelyik kormányt támogatja. Vádoljuk azzal, hogy a kapitalizmus politikáját ráerőszakolja a munkásosztályra akkor, amikor állítólag „ellenzékben" van.

A szocialista párt, hogy ezt a szerepét álcázza, „baloldali" szólamokat hangoztat, amelyeknek célja az, hogy port hintsen a munkások szemébe, hogy eltérítse őket attól a forradalmi harctól, amelyet a kapitalizmus és „demokratikus" köpenybe burkolózó diktatúrája ellen vív.

Vádjainkat megcáfolhatatlan bizonyítékokra alapozzuk, amelyeket a szocialista párt irodalmában, kongresszusi határozataiban, valamint legjelentősebb képviselői írásaiban, a pártnak a parlamentben és az országban végzett tevékenységében találunk.

A vádat, amelyet a szocialista párt ellen emelünk, hogy tudniillik a burzsoázia legfőbb társadalmi támasza, maguk a legcinikusabb vezetők is elismerik, mint például

---

[1] Megjelent a Bureau d'éditions kiadásában. Párizs, 1932 április. (Részlet.)

Alexandre Varenne. Lássuk, mit írt ez a kitűnő „szocialista" — akit a szocialista párt egy időre kizárt, hogy betöltse Indokína alkirályi tisztségét, utána azonban ismét visszavett — a clermont-ferrand-i lapban, a *la Montagne*-ban 1931 december 21-én:

„1914 augusztus 3-án Németország megüzente nekünk a háborút. A legnagyobb nemzeti veszélynek ebben a tragikus órájában a szocialisták habozása, a szocialista vezetők egy meghátrálási kísérlete talán vesztébe döntötte volna az országot, amelynek lendülete ezzel megtorpant volna. A szocialisták azonban az első naptól fogva a megpróbáltatások végéig a nemzetvédelem oldalán állottak. Megszavazták a hiteleket, osztoztak a felelősségben. *A szocialisták nélkül a háború nem lett volna győzelmesen folytatható.* Vajjon elfelejtették már mindezt?

A nagy vihar után a bolsevizmus hulláma öntötte el Európát . . . Ha a bolsevizmus nem verhetett gyökeret itt és nem végezhette el azt a pusztítást, amelyet egyebütt előidézett, ugyan kinek köszönhető ez, ha nem a szocialisták bölcseségének és szilárdságának? Vajjon ezt is elfelejtették már?

Mikor a kétségbeesés és kaland politikáját ajánlották nekünk, mi helytállottunk és Franciaország egy kicsit nekünk is köszönheti, hogy nem ismerte meg egy zűrzavaros és anarchisztikus forradalom megrázkódtatásait."

Szóval Alexandre Varenne elismeri, hogy:

1. A szocialista pártnak döntő szerepe volt abban, hogy a tömegeket belevitték az 1914—1918-as imperialista háborúba, amely országunk munkásosztályának 1 700 000 halottjába, többmillió sebesültjébe, az állam által elrabolt többmilliárd frankjába és kimondhatatlan szenvedésébe és nyomorúságába került.

2. A szocialista párt a sovinizmus, a végsőkig való

kitartás szószólója, és a háború meghosszabbításának híve volt, hogy megszerezze a győzelmet a francia imperializmusnak.

3. A szocialista párt a háború után minden tőle telhetőt megtett, hogy megakadályozza a proletárforradalmat és megszilárdítsa az ingadozó kapitalizmust. A következőkben be fogjuk bizonyítani, hogy amit Varenne szokott cinizmusával bevall, a legtisztább igazság, sőt még nem is a teljes igazság.

A SZOCIALISTA PÁRT ELKENDŐZTE A GAZDASÁGI VÁLSÁGOT

A nemzetközi szociáldemokrácia, miközben rázendített a jólétről és virágzásról szóló himnuszra, amelyet általában a kapitalizmus és különösen az amerikai kapitalizmus dícséretére szereztek, azt állította, hogy a kapitalista társadalom újjáéledt és a munkások előtt egy „új aranykor" tárul fel, a kapitalizmus fellendülésének végnélküli korszaka, amely magával fogja hozni a munkások sorsának állandó javulását és ennek következményeképpen a végleges „béke" eljövetelét. A szocializmus békésen fog kialakulni a politikai demokrácia és a „gazdasági demokrácia" fokozatos meghódítása útján.

A szocialisták ma szeretnek mélyen hallgatni azokról a nyilatkozatokról, amelyeket mi a magunk részéről kötelességszerűen a munkások emlékezetébe idézünk.

A II. Internacionále brüsszeli kongresszusán 1928-ban Otto Bauer, a nemzetközi szociáldemokrácia egyik szellemi kiválósága, kijelentette:

> „Senki sem meri vitatni, hogy a kapitalizmus ellent tudott állani a világháborút követő borzalmas megrázkódtatásnak és erősebben hatalmába kerítette a világot, mint a háború előtt."

Ugyanezen a kongresszuson Naphtali, aki a német

szociáldemokrácia teoretikusa lett és Marxot „korrigálja", ezt mondta:

„A kapitalizmus még nem töltötte be történelmi hivatását. Lassanként belenőttünk az új kapitalista világba. A távol jövőben már látjuk derengeni az új, szervezett gazdasági rend körvonalait."

Ez annak a gondolatnak továbbfejlesztése, amelyet Hilferding, a II. Internacionále teoretikusa, 1927 óta hirdetett:

„A szervezett kapitalizmus valóban azt jelenti, hogy a tervszerű termelés szocialista elvével helyettesítik a szabadverseny kapitalista elvét."

Franciaországban Jules Moch így ír egy könyvében, amely a bevezetés szerzője, Léon Blum szerint „nagy szellemi távlatokat tár fel":

„Feltételezhető, hogy az osztályok növekvő ellentéteinek korszaka után, amelyen Amerika már túlhaladt, legalább is részlegesen és helyileg, az együttműködés korszaka fog bekövetkezni ... Röviden, valóságos és már nemcsak szóbeli előkészítése a kollektív kisajátításnak"[2].

És Spinasse, egy másik „szocialista tekintély" 1928 április 11-én a képviselőházban ezt jelentette ki:

„Minden tekintet Amerika felé fordul, mert ez az ország az, amely követendő példákkal szolgálhat nekünk ... és amelyről el kell ismerni, hogy néhány év alatt átalakította nemzetgazdaságát."

Mikor a kommunista párt 1920-ban és már előbb figyelmeztette a munkásosztályt arra, hogy „a legközelebbi jövőben várható a gazdasági világválság", a szocia-

[2] *Jules Moch.* Socialisme et rationalisation. (Szocializmus és racionalizálás.) 1927 április.

lista párt gúnyt űzött helyes meglátásainkból, megrágalmazta Internacionálénkat és pártunkat és nagy garral hirdette, hogy a kommunisták „rémeket látnak".

Kinek volt tehát igaza? Ki óvta a munkásosztályt a válságnak azoktól a következményeitől, amelyeket a kapitalizmus zúdított minden dolgozóra?

A szocialista párt nemcsak egyszerűen tévedett, tudatosan tévedett, éppen mert a kapitalista uralom egyik legfőbb védelmezője. És tudatosan megtévesztette a munkásokat, hogy a burzsoáziához kösse őket és megakadályozza, hogy harcoljanak követeléseikért.

Mi más ez a politika, ha nem a kapitalista uralom védelme és támogatása?

A SZOCIALISTA PÁRT TÁMOGATJA A BURZSOÁZIA NYOMORPOLITIKÁJÁT

A válság különösen a szocialista párt szerepére derített fényt, világosan kitűnt, hogy a szocialista párt a burzsoá diktatúra legfőbb társadalmi támasza.

A válság meggyorsítja a szocialista párt és a reformista CGT fasizálódását. Minden nagyobb fejlődési szakasz megmutatta, hogy a szocialista párt és a CGT egyre erősebben illeszkedik bele a burzsoá állam gépezetébe, hogy minden erejével a burzsoáziát szolgálja és támogatja.

A pénzügyi stabilizáció pillanatában, mikor minden burzsoá párt együtt ült a kormányban, nem az volt-e a szocialista párt magatartása és politikája, hogy minden lehető eszközzel megkönnyítse a Poincaré-féle kísérlet végrehajtását, amelyről Blum azt mondta, hogy nem kell beleavatkozni?

Vajjon nem ugyancsak a szociáldemokrácia segíti-e elő minden erejével a racionalizálás végrehajtását akkor, amikor a tőke racionalizál, amikor a tőke keresztülviszi azt, hogy intenzívebben termeljen?

A szocialista párt és a CGT voltak a társadalombiztosítási törvény legfőbb szervezői. Antonelli szocialista képviselő volt a törvényjavaslat előadója a képviselőházban. A szocialista párt erőteljes tevékenységet fejtett ki annak érdekében, hogy a munkásosztállyal elfogadtassa a bérlevonásokat: „Nincs gyakorlatilag megvalósítható rendszer a bérekből történő levonások nélkül"[3], írja Léon Blum.

Ezekután Léon Blum kifejti:

„Nincs biztosítás levonás nélkül, de levonás sem lehet olyan bér nélkül, amely a munkásnak mégis meghagy valamelyes — bocsánat a kifejezésért — lecsíphető fölösleget"[4].

A szocialista párt tehát, amikor a bérekből történő levonásokért száll síkra, úgy vélekedik, hogy a munkásoknak „lecsíphető fölöslegük" van.

A szocialista párt és a CGT pontosan ugyanazokat az érveket használta, mint a burzsoázia, mikor el akarta fogadtatni a munkásosztállyal ezt a kifosztását jelentő törvényt.

A Nord-megyei reformista szakszervezet 1930-ban a nagy sztrájkok alkalmából plakátot ragasztatott ki, amelyen többek között ez volt olvasható:

„Ami minket illet, mi a társadalombiztosítás végrehajtását akarjuk, és hívei vagyunk annak, hogy a járulékokat a munkások fizessék, mert ezt követeli a munkásönérzet is."

A textilipari konzorcium pedig kijelentette:

„A törvényt lojálisan kell végrehajtani. A munkásoknak el kell fogadniok azt, hogy a járulékokat ők fizetik, először is, mert a törvény ezt kívánja, azután

[3] Le Populaire. 1930 augusztus 9.
[4] Ugyanott, 1930 augusztus 10.

meg azért is, mert ezt követeli önérzetük és függetlenségük"[5].

Holott Guesde húsz évvel ezelőtt már válaszolt ugyanerre az önérzetre apelláló érvre. 1910 május 21-én a képviselőházban Guesde ezt mondta: „Ezek szerint tehát a proletariátus önérzete abban állana, hogy hagyja magát kifosztani és megkopasztani?"

A kommunista párt, mely mindig ellenezte ezt a szélhámos társadalombiztosítási törvényt és elsősorban a munkásoktól behajtandó hozzájárulást, igazi társadalombiztosítási javaslatot nyujtott be a következő elvek alapján:

Társadalombiztosítás bérlevonások nélkül, az állam és a munkáltatók terhére;

munkanélküli biztosítás;

a pénzalapnak a munkások által való kezelése.

A szocialista párt csatlakozott valamennyi burzsoá párthoz és a kormányhoz, hogy velük együtt küzdjön a kommunista társadalombiztosítási javaslat ellen.

Most pedig itt a válság. A szocialista párt és a CGT folytatja eddigi művét, a tőke támogatását, miközben demagóg szónoklatot puffogtat a kapitalizmus ellen, a válság ellen, minden bérleszállítás ellen. Emlékszünk még a nagyhangú határozatra: „Soha nem fogunk belenyugodni a bérek leszállításába." Közben azonban rendszeresen megkönnyítik a munkáltatók támadását és meghiúsítják a munkásoknak a bérek védelmében indított sztrájkjait.

Miközben a munkások és munkásnők kenyerükért harcolva barrikádokat emelnek Roubaix-ban és hősiesen küzdenek a kapitalizmus szolgálatában álló mobilgárda ellen, a szocialista párt, rendőrügynöki szerepéhez híven a dolgozók ellen fordulva, kiszolgáltatja a rendőrségnek a kommunista párt aktivistáit.

„A becsületes dolgozók soraiba kétes, gyanús és mindenre kapható elemek furakodtak be, és ezek a

[5] La Journée industrielle. 1930 július 4.

mindig új izgatási lehetőségre leselkedő rendzavarók, ha rajtuk állana, zavart keltenének és szörnyű megtorlást idéznének fel ebben a mindeddig oly békés negyedben"[6].

És még fel is szólít a megtorlásra: „Ez az eljárás (tudniillik a kommunistáké) kihívja a legkegyetlenebb megtorlást"[7].

Így „akadályozza meg" tehát a szocialista párt és a CGT a bérek leszállítását.

Ami a munkanélküliséget illeti, a szocialista párt maga igazolta a részleges munkanélküliséget. Ez a párt valamennyi dolgozó nyomorát segíti elő.

Az első intézkedés, amelyért a munkanélküliséggel kapcsolatban síkraszállott, nacionalista és reakciós intézkedés volt, arra irányult, hogy megossza a munkásságot. Ez volt a külföldi munkások alkalmazásának korlátozásáról szóló törvényjavaslat. Ennek a törvényjavaslatnak, amely az üzemekben alkalmazható bevándorolt munkások számát 10 százalékra akarta korlátozni, az volt a célja, hogy a külföldi dolgozókat kiszorítsa az országból, a francia munkásokat szembeállítsa a külföldiekkel és elhitesse velük, hogy csak a külföldi munkások felelősek a munkanélküliségért, ők az okozói, nem pedig a kapitalizmus.

A szocialista párt ismételten szembehelyezkedett a munkanélküli segélyek megszervezésével. Déat „szocialista teoretikus" véleménye szerint helyesebb, ha a pénzt a kapitalistáknak juttatják, hogy munkát adjanak a munkanélkülieknek, ahelyett, hogy a munkanélkülieket segélyezik belőle.

Így védi a szocialista párt és a CGT a munkanélküliek érdekeit!

Ugyanezt látjuk minden területen.

---

[6] Le Populaire. 1931 június 21.
[7] Ugyanott, 1931 június 14.

Megakadályozni a munkásokat abban, hogy a munkáltatóktól megdézsmált béreiket megvédjék, „síkraszállni" olyan társadalombiztosításért, amelynek terhe a proletárokra hárul és még a munkanélküliség esetére szóló biztosítást sem tartalmazza, inkább a munkáltatóknak juttatni a pénzt, mint a munkanélkülieknek, szembeállítani a francia munkásokat a bevándorolt munkásokkal, támogatni a drágítási politikát — mi egyéb mindez, mint a burzsoázia nyomorpolitikájának fenntartás nélküli támogatása?

A SZOCIALISTA PÁRT, A FRANCIA IMPERIALIZMUS VÉDŐJE

Varenne beismerte, hogy a szocialista párt mentette meg a kapitalista kizsákmányolás társadalmát 1914 és 1918 közötti magatartásával, gyalázatos árulásával, a „Szent Szövetséggel". Ez a párt a béke, az igazság, a civilizáció és a szocializmus nevében a halálba vitte a munkásokat és parasztokat az imperializmus érdekeinek védelmében. 1919-től kezdve pedig, mikor a burzsoázia uralmát veszély fenyegeti, mikor a tömegek az orosz forradalom felé, a III. Internacionále felé fordulnak, a szocialista párt ismét ugyanezt a politikát folytatja.

Nyíltan kiáll a nemzetvédelem mellett, másszóval a kapitalista haza, az imperializmus védelme mellett. Sőt azt is kijelenti, hogy egyedül a szocialista párt képes arra, hogy megvédje a kapitalista hazát.

> „A nemzetvédelem nem más és nem több — írja Léon Blum —, mint a nemzet integritásának és függetlenségének biztosítása. Melyik párt kapcsolódhatnék szorosabban az igazi nemzetvédelemhez, mint a szocialisták? Senki sem védheti meg olyan eredményesen, mint mi"[8].

[8] Le Populaire. 1931 május 29.

Szóval a szocialista párt készen áll arra, hogy megismételje 1914 augusztus 2-át.

A nemzetvédelem kötelezettségeket ró a szocialista pártra. A párt teljesíti ezeket a kötelezettségeket, éspedig a burzsoázia teljes megelégedésére.

A hadsereg újjászervezésére vonatkozó törvény előadója Paul-Boncour volt, szószólója pedig a szocialista párt. Ilymódon a szocialista párt a világ legnagyobb katonai hatalmát adta a francia imperializmusnak.

Renaudel úr volt az, aki pártja megbízásából mobilgárda létesítését javasolta, mert amint mondotta: „... a rend fenntartása most már nem hárulhat csak a hadsereg egységeire". Tudta, hogy a munkás-katonákra nem lehet biztosan számítani, ha munkások ellen küldik őket, ezért követelte egy minden gonosztettre kész zsoldos szervezet létrehozását.

Ugyanez a Renaudel úr volt, szintén pártja beleegyezésével és támogatásával éveken keresztül a légügyi költségvetés előadója, tehát a következő háború leggyilkosabb fegyverének fejlesztésére szolgáló kiadások szószólója.

Charles Baron úr nemkülönben pártja támogatásával sürgette a mérges gázok gyártásának jobb megszervezését.

Ugyancsak a szocialisták azok, akik a francia imperializmus külpolitikáját támogatják és a versailles-i szerződés végrehajtását követelik.

Paul-Boncour képviseli pártja hozzájárulásával Hágában a francia imperializmus álláspontját az osztrák-német vámszövetséggel szemben.

A *le Populaire* nemrég a következő hírt közölte: „Boncourt felmentették minden kötelezettségétől a szocialista párttal szemben."

Mindenki megérti, mit jelent ez. Varenne urat is hasonló módon „felmentették a szocialista párttal szemben fennálló minden kötelezettségétől, amikor alkirály lett Indokínában". Utóbb azután visszavették a szocialista

pártba. S mindez nagyon természetes, mert akár a párton belül van, akár kívül, mindig a burzsoázia politikáját folytatja. Semmi ok sincs tehát arra, hogy a szocialista párt útjai elváljanak az övétől.

Sajtójukban és nyilvános gyűléseiken a szocialisták ezt mondják: „Amit Boncour mond, amit ez vagy az tesz, amit Jules Moch írt, amit Spinasse mondott, az nem a mi dolgunk! Mi jó szocialisták vagyunk, forradalmárok vagyunk. Mi nem vállalhatjuk azt, amit ezek az emberek mondanak."

Az ilyen cáfolatokat addig ismétlik, amíg csak kell, hogy megtarthassák befolyásukat a dolgozó tömegek felett. Márpedig amit Boncour tett, amit Jules Moch írt, amit Spinasse mondott, az a szocialista párt politikája.

Fernand Bouisson, az egyesült reakció kegyelméből a képviselőház elnöke, ugyebár még mindig tagja a szocialista pártnak? Nos hát, ő jelentette ki az 1932-es parlamenti ülésszakot megnyitó beszédében, hogy „Franciaország nem engedi magának előírni a jogokat, melyekkel a szerződések alapján bír". Valóban ez a szocialista párt politikája!

Léon Blum „A béke problémái" című cikkében, ezt mondja:

> „A nagy nemzetközi szakértői vélemények, amelyek a Dawes-tervhez és a Young-tervhez vezettek, alapgondolatukat a szocialista tervből merítették."

A jóvátételek kérdéséről pedig Blum a szocialista párt Országos Tanácsának nancy-i kongresszusa előtt 1929 júniusában így nyilatkozott:

> „Nem hiszem, hogy elvileg állást kellene foglalnunk az adósságok ellen. Ha ebből a nézőpontból kellene vizsgálnunk a kérdést, én a magam részéről még azt is mondanám, hogy nem vagyunk kevésbbé elkötelezve az Egyesült Államoknak, mint Németország nekünk."

Még legutóbb is, mikor Hoover elnök bejelenti a

moratoriumot, a szocialista párt parlamenti csoportjának egész delegációja nyilatkozatot fogad el, amelyben ez áll:

„A jóvátételek annak a természetes jogelvnek alapján illetik meg Franciaországot, amely a szerződésekből folyó jognak is fölötte áll."

Ez az imperialista Franciaország elve, amelynek szövetségesei segítségével sikerült megnyerni a háborút. Ez a kapitalisták „természetes joga" a dolgozók elnyomására és kizsákmányolására.

Ugyanez a nyilatkozat hozzáteszi:

„Határozott intézkedéseket kell tennünk a német kötelezettségek elvének forma szerinti fenntartása céljából."

Briand, a nagy „pacifista" tudta, hogyan kell érvényt szerezni ezeknek a kötelezettségeknek, a szocialista párt pedig mindenben támogatta. 1923-ban a Ruhr-vidéken a „torkonragadás" politikáját alkalmazta.

A szocialista párt pedig pillére volt ennek a briand-i politikának, támogatta azt a Briand-t, aki hat éven át végrehajtója volt a francia imperializmus rabló és ellenforradalmi politikájának. Mikor Briand meghalt, piedesztálra emelte és felszólította a munkásokat, hogy szentként tiszteljék.

„A békét akarta — írta Léon Blum. — Emberséges volt... Ez az a Briand, aki fenn fog maradni az emberek emlékezetében. Minden egyéb feledésbe merült, jóvátettnek tekinthető"[9].

Szóval „felejtsük el" és „tekintsük jóvátettnek" mindazt, amit Briand tett, a vasutasok mozgósítását 1910-ben, a háromévi szolgálatról szóló törvényt, a végsőkig folytatott háborút, az ellenforradalmi szabotázst a Szovjetunió ellen. Ezt a Briand-t már feledjük el.

---

[9] Le Populaire. 1932 március 8.

Így akarja a szocialista párt elfogadtatni a maga áruló politikáját. A munkások azonban már kezdik észrevenni, hogy bolonddá akarják tenni őket. Néhány nappal utóbb Paul Faure ugyanebben az ujságban már „baloldali" szólamokat hangoztat. Hasonlítsuk csak össze Léon Blum előbb idézett kijelentésével:

„Ha Briand tetteiről van szó, nem lehet egy tollvonással kitörölni élete minden lényeges cselekedetét 1914 óta. Ezt az életet állítsuk példaképül a proletariátus elé? Nem!"[10]

Nem mintha Paul Faure „jobb" volna Léon Blumnál, nem mintha az egyik inkább „forradalmár" lenne, mint a másik. Neki egyszerűen csak az a feladat jutott, hogy „forradalmi" frázisokat hangoztasson és ilymódon leplezze a szocialista párt burzsoá politikáját a munkásosztály becsapására. Ezt a célt szolgálja az úgynevezett „baloldal" a szocialista pártban és ezért veszedelmesebb ez az irányzat, mert ez a szocialista párt legképmutatóbb része.

Vagy nem a szocialista vezetők, a szocialista párt Grumbach-hal és társaival, a francia imperializmus legjobb ügynökei, akik azért harcolnak, hogy megerősödjék Németországban a francia imperializmus?

Vagy nem ülnek-e olyanok, mint Jouhaux és Chevalme abban a francia-német gazdasági bizottságban, amely támogatja, biztosítja és ellenőrzi a Brüning-kormány nyomor- és éhségrendeleteinek végrehajtását?

Nem pártolja-e a szocialista párt mindazt, ami a gyarmatokon történik? Nézzük meg a *la Vie socialiste* 1928 szeptember 13-i számát, amelyben az algériai Constantine szocialista szervezete titkárának aláírásával ezt találjuk:

„A gyarmatosítás kötelesség. A gyarmatosítás szükséges. A gyarmatosítás jog. A gyarmatosítás az emberi haladás tényezője."

[10] Ugyanott, 1932 március 19.

Erre azt mondhatja valaki: „De hiszen ez csak egy gyarmati szervezet titkára, Párizsban egészen más a helyzet!" Nos hát, 1928-ban Blum kijelentette, hogy a gyarmatok kiürítésére vonatkozó követelésünk közönséges demagógia. 1925-ben a szocialista párt kelt ki a gyarmati népek ellen és vitte keresztül, hogy szótöbbséggel megbélyegezzék a parlament kommunista tagjait, akik a riff háború ellen küzdöttek. Lássuk, mit mondott Moutet a képviselőházban:

„A kapitalizmus Indokínában, mint a többi gyarmatokon is, betöltötte kultúrmisszióját és itt is hozzájárult a gazdagság növekedéséhez"[11].

Ugyanebben a beszédében Moutet ezt mondta:

„A katonák fölöttébb szomorú és sajnálatos, vétkesnek mondható cselekedetekre ragadtatták magukat, amelyek során bizonyos számú francia tiszt tragikus körülmények között halálát lelte."

Mi, kommunisták sajnáljuk és gyászoljuk a munkásosztálynak azokat a fiait, akiket a kapitalizmus arra kényszerít, hogy áldozatai legyenek. De üdvözöljük Indokína népének harcát a francia kapitalizmus ellen.

Mindezek után nem világos-e, hogy a szocialista párt odaadó támasza a francia imperializmusnak?

A SZOCIALISTA PÁRT HÁBORÚRA SZÓLÍT FEL A SZOVJETUNIÓ ELLEN

Amint elvárható tőlük, a II. Internacionále pártjai a legnagyobb részt vállalják a szovjetellenes rágalomhadjáratból. Igyekeznek a „szocializmus" nevében igazolni az imperialista brigantik intervencióját a Szovjetunió ellen.

---

[11] La Vie socialiste. 1930 január 28.

És ha már idéztük azt a dicshimnuszt, amelyre Spinasse úr zendített rá a kapitalista racionalizálás magasztalására, ne felejtsük el azt sem, mit mondott ez az úr ugyanakkor a Szovjetunióról. 1925 január 27-én Spinasse egy beszédében, amely a *le Temps* szerint „a legtömörebb és legkegyetlenebb vádbeszéd, ami francia fórumon a bolsevizmus ellen elhangzott", ezt jelentette ki:

„Nem hagyjuk magunkat feltartóztatni az oroszországi ügyekbe való külföldi beavatkozás képmutató vádjától, és az a véleményünk, hogy a köztársasági és szocialista Franciaországnak jogában áll, hogy az orosz néppel szemben saját politikáját képviselje.

Csak a Népszövetségnek van elég tekintélye ahhoz, hogy ne részesítsen nemzetközi hitelekben más országokat, mint azokat, amelyek elfogadják a világbékére, a fegyverkezések korlátozására vonatkozó megállapodást és tiszteletben tartják a politikai szabadságjogokat, a nemzetközi munka- és béregyezményeket."

Tehát Spinasse úr gazdasági kényszerrel és adott esetben fegyveres erővel szorítaná rá a Szovjetunió dolgozóit, hogy lemondjanak egy olyan kormányformáról, amelyet a cárizmus és a kapitalizmus elleni szívós és győzelmes küzdelemben vívtak ki maguknak.

És Rosenfeld, ez a gyalázatos söpredék, nem tálal-e fel a *le Populaire* hasábjain napról-napra szemenszedett rágalmakat, nem zúdítja-e a legalantasabb provokációkat a Szovjetunió ellen, amelynek minden tettét kiforgatja és elferdíti?

Kiváltképpen a mandzsuriai japán agresszió óta Rosenfeld és a *le Populaire* rendszeresen azzal vádolták meg a Szovjetuniót, hogy háborút akar és háborút készít elő. Közben attól sem riadnak vissza, hogy másnap ellentmondjanak önmaguknak azzal az állítással, hogy a Szovjetunió folytonosan „kapitulál", mert túlságosan gyenge.

Novemberben Rosenfeld és Blum úr felhánytorgatta a Szovjetuniónak, hogy nem mozgósított azonnal Japán ellen és nem lépett fel szükség esetén fegyveresen a mandzsuriai japán betörés ellen.

Február 2-án Rosenfeld ezt merészelte leírni: „A moszkvai bolsevik kormány kiszolgálja Japánt."

Február 3-án Blum és Rosenfeld ezt írja:

„Ha a Szovjetunió nem akarja megismerni a háború borzalmait, úgy sem a «presztizse», sem a Keletkínai Vasútra vonatkozó jogok, vagy akár egy távoli tartomány elvesztése nem teszik, helyesebben nem tehetik jogossá a háborút."

Ez azt jelenti, hogy a japánok Vlagyivosztok felé való előnyomulásával, a Szovjetunió egy egész tartományának elfoglalására irányuló támadásával szemben a szocialista vezetők szocialista lapja siet kijelenteni, hogy a Szovjetuniónak nem lenne igaza, ha elszántan megvédené területének egy részét.

Úgy tesznek, mintha a támadásért nem az imperialista Japán, hanem a megtámadott proletárállam volna felelős.

Nos hát, mi egyetlen pillanatra sem felejthetjük el Sztálin elvtársnak a bolsevik párt XVI. kongresszusán tett kijelentéseit, amelyek most is megszabják a Szovjetunió proletárkormányának magatartását:

„... ennek a politikának eredménye az a tény, hogy sikerült megvédenünk a békét, s a háborús gyujtogatók számos provokációja és kalandor merénylete ellenére sem engedtük, hogy ellenségeink konfliktusokba sodorjanak bennünket. Ezt a békepolitikát fogjuk folytatni a jövőben is minden erőnkkel, minden eszközzel. Nem akarunk egyetlen talpalatnyi idegen földet sem. De a mi földünkből sem adunk egy rögöt se senkinek"[12].

[12] *Sztálin* Művei. 12. köt. Szikra 1950. 281—282. old.

A szocialista vezetők a tények ellenére is tagadják a Szovjetuniót fenyegető háborús veszélyt.

Ime, mit ír a szociáldemokrácia teoretikusa, Karl Kautsky:

„Ami az Oroszország elleni katonai intervenciót illeti, erre bizonyára egyik nagyhatalom sem gondol, nyilván még Lengyelország sem"[13].

És a szocialista párt nagyban terjeszti ezt a hazugságot. A francia imperializmus sok hálával tartozik ennek a pártnak azért, hogy leplezgeti a Szovjetunió elleni háború megszervezésében játszott szerepét és ilyen irányú tevékenységét. Minden, amit az imperializmus ezzel kapcsolatban tesz, a legmelegebb fogadtatásra talál a szocialista pártnál.

Így Tardieu és Boncour a fegyverkezések fokozására vonatkozó tervet terjeszt be, Blum pedig így kiált fel a *le Populaire* egyik cikksorozatában:

„A terv kidomborítja azt a haladást, amelyet a szocialista propaganda tíz év óta világszerte tett. Ezirányú munkánk olyan eredményeket ért el, hogy a francia kormány és vezérkara is kénytelen számot vetni vele."

Amikor a kommunisták figyelmeztetik a dolgozókat a szovjetellenes háborúra, amely már megkezdődött, amikor küzdelemre szólítják fel őket, a szocialista párt őrülteknek, demagógoknak nevezi őket.

A háború nem tör ki olyan egykönnyen, mondják a szocialista vezetők.

„Itt van a versailles-i szerződés, amely azt jelzi, hogy Németország lefegyverzésének az általános lefegyverzés előjátékává kell lennie.

---

[13] *Karl Kautsky.* Der Bolschewismus in der Sackgasse. (A bolsevizmus zsákutcában.) Berlin, Dietz 1930.

Itt van a Népszövetség alapokmányának 8. pontja, amely kötelességévé teszi minden tagállamnak a lefegyverzés előkészítését.

Itt van a Kellog-paktum . . ."[14]

Ez Paul Faure „baloldali" szocialista véleménye. Most pedig lássuk mit mond Blum 1931 januárjában:

„Szemlátomást erősbödik az a törekvés, hogy minden vitás ügyet terjesszenek a döntőbíróság elé, azokat is, melyek a nemzetek fontos érdekeit, vagy becsületét érintik. Ilymódon lassanként kialakulnak a biztonság alapvető elemei, és ebben áll a kétségtelen haladás tíz év óta, elsősorban a genfi 1924-es ülésszak óta."

A kínai háború e szerint tehát a Népszövetség jóvoltából elnyert biztonság! A japán imperializmusnak nyujtott támogatás a vitás ügyek rendezését jelenti!

A fegyverkezési verseny — pacifizmus! Paul-Boncour törvénye a teljes mozgósításról, Renaudel törvényjavaslata a mobilgárdáról, a háborús költségvetés védelme, a Szovjetunió elleni szüntelen rágalmak és provokációk, mindez a szocialista párt „békéért folytatott harca"!

Nincs-e igazunk tehát, mikor azt állítjuk, hogy a szocialista párt a háború és az ellenforradalom pártja?

A SZOCIALISTA PÁRT A REAKCIÓ PÁRTJA

Mindaz, amit a fentiekben elmondottunk, azt bizonyítja, hogy a szocialista párt teljességgel megérdemli a szociálfasiszta jelzőt. A szocialista párt, amely azt állítja, hogy a reakció ellen küzd, valójában annak alkotóeleme.

Mert ugyan ki a reakciós, ha nem az, aki az egekig magasztalja a kapitalista rendszert, aki leplezi a gazdasági válság beállát, aki elködösíti a válság valóságos okait?

---

[14] Le Populaire. 1930 november 29.

Ki a reakciós, ha nem az, aki a munkásokkal fizetteti meg a válság költségeit, aki megkönnyíti a bérek leszállítását, aki a munkások által fizetett és munkanélküli biztosítást nem tartalmazó társadalombiztosítási törvényt hajt keresztül, aki nem hajlandó a munkanélkülieket segélyezni, hanem ehelyett a gyárosok számára követel hiteleket, aki a parlamentben tartózkodik a szavazástól, mikor a kormány a fegyverkezés fokozására 600 milliót engedélyez Csehszlovákiának, a francia imperializmus csatlósának?

Ki a reakciós, ha nem az, aki előharcosául szegődik az imperializmus érdekeinek, elszánt védőjéül a rabszolgaszerződéseknek és terveknek, amelyek segítségével a francia imperializmus a világ csendőre lett?

Ki a reakciós, ha nem az, aki teljes erőből azt az országot támadja, ahol a munkásoké a hatalom és ahol nincsen sem válság, sem munkanélküliség, ahol az osztálynélküli szocialista társadalmat építik?

Mi különbség van alapjában a leggyalázatosabb reakció és a szocialisták között, ha egyformán ugyanazt a politikát folytatják, ugyanazt a magatartást tanúsítják minden kérdésben? Semmi! A szocialista párt a reakció része.

Kell erre még bizonyíték? Tessék:

Kautsky, valamennyi szocialista párt elismert tekintélye, ezt írja fentebb idézett művében:

„A mi feladatunk most az, hogy fenntartsuk, nem pedig, hogy felborítsuk a köztársaságot, tehát a meglévő államot. Ebben a szociáldemokrácia megszűnik forradalmi lenni és konzervatívvá válik"[15].

Fenntartani a fennálló államot, vagyis a burzsoázia államát, a burzsoázia elnyomó gépezetét a munkásosztály felett: ez a szocialista párt szerepe. Egyebet mi soha nem állítottunk. És Kautskynak igaza van abban is, mikor azt mondja, hogy „a szociáldemokrácia megszűnik forradalmi lenni és konzervatívvá válik".

---

[15] *Karl Kautsky.* Der Bolschewismus in der Sackgasse.

A szocialista párt a kapitalista rendszernek, a munkás kizsákmányolása rendszerének, az imperialista háborúk rendszerének, a reakció rendszerének fenntartására szolgáló párt.

Éspedig Franciaországban éppúgy, mint máshol.

A „marxista" Bracke, mikor palástolni igyekszik a választási mesterkedéseket és pártja kormánytámogató politikáját, kifejti, hogy „minden választókerületben a reakció «maximumát» azok szerint a körülmények szerint kell megítélni, amelyek között a harc végbemegy".

Ez aztán olyan jelszó, amelyről Marx azt mondta volna, hogy jellemző szerzője parlamenti kretinizmusára.

> „... «reakció», vagyis éjszaka, amikor minden tehén fekete, s amely lehetővé teszi számukra, hogy éjjelibakterszerű közhelyeiket ledarálják"[16].

A szocialista párt Országos Tanácsában 1931 januárjában Renaudel maga bevallotta:

> „Mi itt olyan emberek vagyunk, akik ellenzéki színben tűnünk fel. Ezzel szemben azon vagyunk, hogy megtaláljuk a legjobb módját a kormány támogatásának"[17].

Poincaré annakidején nagy elismeréssel adózott a szocialista párti „ellenzéknek":

> „El kell ismerni a szocialista pártról, hogy ellenzékisége gyűlölködés nélküli, mérsékelt és lojális volt, és ha a kormány, mint az joga volt, állandóan szigorúan ellenőrizte is, lényeges dolgokban nem igyekezett munkáját akadályozni"[18].

---

[16] *Marx—Engels*. Válogatott művek. 1. köt. Szikra 1949. 249. old.
[17] La Vie socialiste. 1931 január 24.
[18] Journal officiel. 1928 február 5.

Kinek adózhat a reakciós Poincaré ilyen dícsérettel, ha nem a burzsoázia legfőbb társadalmi támaszának, a szocialista pártnak?

A SZOCIALISTA PÁRT NAGYSZABÁSÚ MANŐVEREI

Mindabból, amit a szociáldemokrácia bejelentett, semmi sem valósult meg. Nincs lefegyverzés, nincs béke, hanem fegyverkezési verseny van és háború.

Beígérték a kapitalizmus fellendülését, ehelyett itt a válság. Beígérték a magas béreket, ehelyett támadásokat intéznek a bérek ellen. Azt jósolták, hogy a „szervezett kapitalizmus" békés úton elvezet a szocializmushoz, ehelyett anarchia van és közeledik a forradalmi kibontakozás. Megjövendölték a „demokráciát" és az „igazságot", ehelyett mindenütt reakció van és fasizmus. Bejelentették a Szovjetunió bukását, ehelyett a szocialista építés nagyszerű látványának vagyunk tanúi. A labourizmust állították szembe a bolsevizmussal. Lássuk csak, mit mondott többek között Longuet Nancyban, az 1929-es kongresszuson:

> „Nagy történelmi esemény következett be, érzésem szerint a legnagyobb és legfontosabb, amely Európában az orosz forradalom óta végbement, olyan esemény, mely egyebekben az orosz forradalommal ellentétben rendkívül örvendetes következményekkel járhat a munkásosztály egysége szempontjából. Arról a nagyszerű győzelemről beszélek, amelyet angliai elvtársaink éppen most vívtak ki."

A labourizmus szertefoszlott. Szertefoszlott, miután átadta helyét a legcinikusabb és legbrutálisabb reakciónak, és Angliában még ma is egy szocialista vezeti az úgynevezett nemzeti kormányt. Ezzel szemben a bolsevizmus diadalmaskodik a Szovjetunióban és diadalmaskodni fog az egész földkerekségen.

A szociáldemokrácia azonban még mindig nagy befolyással rendelkezik. Még mindig félrevezeti a munkásosztály egy jelentős részét. Vissza kell utasítani ezen a ponton azt a leegyszerűsítő opportunista véleményt, amely hisz a szociáldemokrácia fejlődésében, amely azt gondolja, hogy a szociáldemokrata párt nem érkezett el ahhoz a ponthoz, ahol már csak a hanyatlás következhet.

A válság, amely magával hozza az extraprofit csökkenését, leszűkíti a munkásarisztokráciát, s ennélfogva leszűkíti a szociáldemokrácia bázisát is. Már ma is bizonyos forrongás, bizonyos elégedetlenség állapítható meg a szocialista párt és a CGT soraiban. Ennek az elégedetlenségnek leszerelésére többrendbeli mesterkedéssel próbálkoznak, ezért használják bőségesen a „baloldali" szólamokat. Éppen a szociáldemokrácia „balszárnya" válik veszélyessé, mert erre hárul az a feladat, hogy a szocialista párt befolyása alatt tartsa azokat a munkásokat, akik már kezdenek tisztán látni.

Miben állanak ezek a manőverezések?

Többek között abban, hogy a szociáldemokrácia a válság kezdetén kiadta a 40 órás munkahét jelszavát, de nem beszélt a bérekről. Látva a tömegek felháborodását, amiatt, hogy a szociáldemokrácia megengedte a bérek leszállítását, most hozzáteszi: bérleszállítás nélkül.

A szocialista párt a munkások béréből levonandó biztosítási járulékok mellett és a munkanélküli biztosítás ellen volt. Ma Blum úr elfelejti azt, amit tegnap írt, és kijelenti: „Be kell vezetni a munkanélküli biztosítást." Sőt, meg akarja szüntetni a járulékoknak a munkásoktól való levonását. Hasonlóan jeles manőver a reformista szervezetek állítólagos kezdeményezése a sztrájkok indításában és vezetésében. Világos, hogy itt nem igazi harcról van szó, hanem a mozgalom letörésének egy ravaszabb módjáról.

A szocialista párt további mesterkedése, hogy a

„kisebb rossz" elméletét hirdeti. Elfogadtatja a bérek leszállítását, hogy ezzel „elkerüljék a munkanélküliséget", vagy a még nagyobb bérleszállítást. Elfogadtatja a részleges munkanélküliséget, hogy ilymódon, amint mondja, „megelőzze" a munkanélküliség általánossá válását. El akarja fogadtatni a „baloldalinak" minősített kormány diktatúráját, azzal az ürüggyel, hogy így elkerülhető a „jobboldali" kormány diktatúrája. Megkönnyíti a kormány megtorló intézkedéseit és résztvesz a demokrácia fasizálásában azzal az ürüggyel, hogy ezen az úton kikerüli a fasizmust. Azt is megpróbálja, hogy igazolja minden árulását és a tőke diktatúrájának nyujtott közvetlen vagy közvetett támogatását.

Egy további fogás a Szovjetunió ellen irányul: ez a II. Internacionále pártjainak legcsúnyább mesterkedése. Arról a csalásról van szó, mellyel a II. Internacionále próbálkozik az „államkapitalizmus" kérdésében. Ezidőszerint az államkapitalizmust úgy állítja be, mint a szocializmus felé való átmenetet. Ebből ezt a következtetést vonja le: minden intézkedés, amely az állam (a meg nem határozott osztálytartalommal bíró állam) befolyását erősíti a gazdasági életre, államkapitalizmus és egy lépés a szocializmus felé. És itt nemcsak arról van szó, hogy az üzemek közvetlenül, vagy közvetve az állam tulajdonában vannak, hanem azokról a milliárdokról is, amelyeket az állam az üzemekbe belepumpál. Paul Faure a légiposta-társaság állami szanálása alkalmából azt írta, hogy az államkapitalizmusnak ezzel az alkalmazásával a kormány szocialista megoldást alkalmaz.

Hilferding legújabban kijelentette, hogy „Brüning minden törvényerejű rendelete egy darab szocializmust valósít meg". A párizsi terület egyik szocialista ujságjában valamelyik vezető így ir:

„A fegyvergyárak a legszocialistább üzemek az államosított üzemek között, mert előre meghatáro-

zott vevőkkel dolgoznak és mert a profit náluk semmi szerepet nem játszik"[19].

Otto Bauer, az államkapitalizmusra vonatkozó elméletének kifejtésekor erre a kijelentésre vetemedett:

„Az államkapitalizmus a fasiszta Olaszországban emelkedik a legnagyobb fokra és ott bontakozik ki a legtisztábban"[20].

Ezekből az állításokból, hogy az államkapitalizmus lépés a szocializmus felé, azt kell következtetnünk, hogy a fasiszta diktatúra kormányrendszere a szocializmushoz vezet. Vajjon ez-e azoknak a munkásoknak a véleménye is, akik Olaszországban a fasiszta uralom alatt sínylődnek?

De a szociáldemokraták hozzáteszik, hogy ami a Szovjetunióban van, az ugyancsak államkapitalizmus, nem szocializmus.

Államkapitalizmus van-e a Szovjetunióban? Lenin egy rendkívül fontos írásában kifejtette, hogy az államkapitalizmus a Szovjetunióban főleg a külföldi kapitalistáknak adott koncessziókra szorítkozik. Volt tehát államkapitalizmus, mert a koncessziós üzemekben kapitalista kizsákmányolás folyt, igaz, hogy a munkásszervezetek ellenőrzése által korlátozott méretekben. De a Szovjetunió által engedélyezett koncessziók száma igen kicsiny volt és ez az államkapitalizmus csakhamar eltűnt.

Egyik időpontban sem beszélhetünk azonban államkapitalizmusról azokkal a szocialista üzemekkel kapcsolatban, amelyek a proletárállam birtokában vannak és amelyekben nincs kizsákmányolás és nincs két osztály, hanem csupán munkásosztály.

A szociáldemokrácia célja, mikor a szovjet gazdaságot államkapitalizmusnak minősíti az, hogy diszkreditálja a Szovjetunióban folyó szocialista építés művét. Mivel a szociálfasiszták most már nem tagadhatják a Szovjetunió-

[19] La Bataille socialiste. 1931 november.
[20] Beszéd az Osztrák Szocialista Párt gráci kongresszusán.

ban elért hatalmas haladást, azt akarják elhitetni, hogy eljuthatnak ugyanezekhez az eredményekhez a kapitalista országokban forradalom nélkül, békés úton, az államkapitalizmus segítségével, amely szerintük a szocializmushoz vezet. Mikor így cselekszenek, megkönnyítik a kapitalizmusnak, hogy erőszakos rendszabályokkal próbálja megmenteni életét.

A FRANCIA NEMZET EGYSÉGE[1]

A FASISZTA VESZÉLY

A reakciós burzsoázia azt reméli, ha lesujt a munkásosztályra és korlátozza a nép szabadságjogait, elejét veheti annak, hogy a tömegek jogosan fellázadjanak a háborús nyomorpolitika ellen.

Láthatóan elégedetlenek a dolgok mostani állásával a munkások, a munkanélküliek, a kistisztviselők, a hadviseltek, a parasztok, a kiskereskedők, az értelmiségiek, a dolgozók valamennyien. Országszerte növekszik a tiltakozás Laval ellen.

A munkások sztrájkokat robbantottak ki, hogy megakadályozzák az újabb bércsökkentéseket, és azért, hogy magasabb béreket vívjanak ki. Le Havre és Marseille kikötőmunkásai, Saint-Chamond vasmunkásai, Loire és Isère megye bányászai, Lille helyiérdekű vasútjának alkalmazottai bátor harcokat vívtak, amelyeket gyakran siker koronázott.

Az állami tisztviselők többízben tüntettek Toulonban és Brestben, hogy meghiúsítsák a kormány gyűlöletes provokációit; a fegyvergyári munkások merészen ellenszegültek a törvényerejű rendeleteknek.

A hadviseltek és a háború áldozatai felháborodottan tiltakoztak a nyugdíjukat és járulékaikat csökkentő rendeletek ellen. Múlt év november 11-én megrendítő menet-

[1] Részletek a Francia Kommunista Párt VIII. kongresszusán tartott beszámolóból. 1936 január 22—25.

ben vonultak testvérük, az Ismeretlen Katona sírjához — ezt a helyet minduntalan beszennyezi a fasiszta hóhérok felvonulása —, és követelték a valamikor ünnepélyesen kinyilatkoztatott jogaikat.

A szerencsétlen helyzetbe jutott, tönkrement parasztok a foglalások ellen tiltakoznak. Megakadályozzák az árveréseket, összegyűlnek a piacokon. Sőt a minap Chartres-ban az elöljárósági épületbe is behatoltak.

Az ország dolgozói tiltakoznak és harcolnak a Laval-kormány nyomorbadöntő, reakciós, háborús politikája ellen.

A kormányok, melyeket a nép akarata ellenére a február 6-i fasiszta zendülés juttatott hatalomra, elősegítették és bátorították, eltűrték és támogatták a fasiszta szervezeteket Franciaországban.

Laval miniszterelnök és Paganon belügyminiszter tudvalevőleg meghívták a tűzkeresztesek vezérét, hogy vonultassa fel csapatait a Champs-Elysées-n a mult év július 14-én, míg Párizs népe a Bastilletól a Nation-térig vonul. November 11-én pedig a köztársasági tartalékos tisztek vezetésével felvonuló igazi hadviseltek menetét royalisták, francisták és más fasiszta bandák fogták közre.

A francia imperialisták, a kétszáz család, a gazdasági válság egész terhét a dolgozó tömegekre akarják hárítani. Meg akarják tartani Franciaország politikai és katonai hegemóniáját Európában. Fenn akarják tartani uralmukat a leigázott gyarmati népek felett. Meg akarják akadályozni a néptömegek megmozdulását és ragaszkodnak gyűlöletes kiváltságaikhoz.

Ezért álmodoznak fasiszta diktatúráról.

A Szovjetunió Kommunista (bolsevik) Pártjának XVII. kongresszusán Sztálin elvtárs a következőket mondta:

„Ezzel kapcsolatban a fasizmus németországi győzelmében nemcsak a munkásosztály gyengeségének jelét és annak következményét kell látni, hogy a

szociáldemokrácia a munkásosztályt elárulta és a fasizmus számára az utat egyengette. A fasizmus németországi győzelmében a burzsoázia gyöngeségének jelét is kell látni, annak a jelét, hogy a burzsoázia már nem képes a parlamentarizmus és a polgári demokrácia régi módszereivel uralkodni s emiatt kénytelen a belpolitikában a kormányzás terrorisztikus módszereihez folyamodni, — annak a jelét, hogy békés külpolitika útján már nem képes többé megtalálni a jelen helyzetből a kivezető utat s emiatt kénytelen a háború politikájához folyamodni"[2].

Mult évben egy volt miniszterelnök, a munkásosztály és a kommunizmus ádáz ellensége, a Szovjetunió esküdt ellensége, André Tardieu, világosan kinyilatkoztatta véleményét, amely jól tükrözi az imperialista burzsoáziának ezt a célkitűzését.

Tardieu ismét jelentkezik a közvélemény előtt egy nyilatkozatával, kedves cimborája, Laval érdekében. Interjút adott a tűzkeresztesek hivatalos lapjának, a *le Jour*-nak. Szószerint idézem a lap 1935 április 18-i számából:

„— És ha felajánlanák önnek a hatalmat?

— Hiábavaló, amíg az ország nem érti meg. Az pedig csak akkor fogja megérteni a dolgot, ha EGY TETTREKÉSZ KISEBBSÉGNEK SIKERÜL MAJD KINYITNIA A SZEMÉT."

Ezt az utolsó mondatot az újság csupa nagybetűvel szedette.

Itt tehát nincs tévedés. Mivel a nép nem „érti meg a dolgot" — helyesebben nem akarja, hogy egészen szolgaságba hajtsák, sőt arra meri felhasználni a szavazócédulát, hogy kiakolbólítsa Tardieu urat a hatalomból — Tardieu megjósolja, hogy a kétszáz család diktatúrája le fogja vetni magáról a demokratikus mezt és egy tettrekész kisebbség brutális formáját ölti majd magára.

---

[2] *Sztálin* Művei. 13. köt. 311. old.

„a finánctőke legreakciósabb, legsovinisztább, legimperialistább elemeinek nyilt terrorista diktatúrája"[3].

Nyilvánvaló azonban, hogy a fasizmus nem a tőke lakájának egyenruhájában mutatkozik a dolgozó tömegek előtt.

A fasizmus mindenkor a legalantasabb demagógiával él; akkor is, amikor a hatalomhoz vezető útján erőszakot alkalmaz és akkor is, amikor uralomra kerülve terrorhoz folyamodik.

Igyekszik leplezni igazi mivoltát és osztálycéljait. Igyekszik becsapni a nyomorgó dolgozókat, köztük főként a munkanélkülieket, az elszegényedett parasztokat, a nyugtalankodó állami tisztviselőket, a csődbejutott kiskereskedőket, a részedett és elégedetlen hadviselteket.

A fasizmus igyekszik tömegbázist találni a tőke diktatúrája számára azzal, hogy cinikusan és szemforgatóan kiaknázza a kapitalista kizsákmányolásból eredő nyomort és botrányos igazságtalanságokat.

A fasiszta vezetők puffogó forradalmi szólamokat hangoztatnak, kifejezéseiket egyenesen a munkásosztály és szervezetei szótárából veszik.

A fasizmus még szocialista álarcban is mutatkozik. Így Hitler is „nemzetiszocialista" névre keresztelte a maga szervezetét.

Ugyanígy a fasizmus legelterjedtebb napilapja a *l'Ami du peuple* (Népbarát) nevet viseli. Micsoda meggyalázása ez Marat emlékének!

Közben La Rocque ezredest de Wendel, a Vasiparosok Szövetségének[4] és a Francia Banknak az embere, Pozzo di Borgo, Lehideux és más tőkés urak finanszírozzák. A valamikor Coty által alapított és most Taittinger főszerkesz-

---

[3] A Kommunista Internacionále Végrehajtó Bizottsága XIII. plénumának téziseiből.

[4] Comité des Forges.

tésével megjelenő fasiszta ujság tulajdonosai: a nagybankok és az olajtársaságok igazgatói. Az úgynevezett Hazafias Ifjúsági Szövetség elnöke maga is egész sor kapitalista vállalat igazgatóságában ül benn, köztük a nagy német AEG trószt kötelékébe tartozó Forces Motrices de la Vienne vállalatban.

A Rothschild fivérek bankháza és a „F. de Wendel Unokái" cég a Francia Bankban ülő két igazgatójával pénzeli a *Gringoire* című fasiszta hetilapot.

Ezért a fasiszta vezetők, antikapitalista szólamaik ellenére, mindig a dolgozó nép követelései ellen foglalnak állást.

La Rocque ezredes a társadalombiztosítás ellen van.

> „Az állami beavatkozás a legjobb szándékú emberbaráti intézményeket is népszerűtlenekké, költségesekké, hasznavehetetlenekké, vagy ártalmasakká teszi. A társadalombiztosítás ennek tipikus példája. A szakmai kölcsönös segélyezés terén kifejtett tevékenysége jótékony hatású volt, de a Munkaügyi Minisztériumba való beolvasztása nem idézett elő egyebet, mint demoralizálódást, csalárd üzelmeket és tehetetlenséget"[5].

A tűzkeresztesek plakátot ragasztottak ki, amelyen helyeslik a nyugdíjakra vonatkozó törvényerejű rendeleteket, és felszólítják a hadviselteket azok elfogadására.

A tömegek egyre világosabban látják, hogy „ennek meg kell változnia". A fasiszta vezetők az úgynevezett „korporációs" átalakulás programjával jönnek.

A korporációs elmélet nem ujság. Ez az elmélet XIII. Leó pápa enciklikája nyomán fejlődött ki, amely a korporációk valóságos alapokmánya volt.

A korporációkról azt állítják, hogy meg akarják fékezni a kapitalizmus túlkapásait és minden dolgozónak

[5] Interjú a *Paris-Midi* számára.

biztosítani akarják a mesterségéből származó jövedelmet és munkája jogos gyümölcsének élvezetét.

Politikájuk éle azonban a munkásosztály ellen és felszabadulása ellen irányul. Politikájukat a munka és tőke közötti szolidaritás szólamaival leplezik, sőt a kapitalizmus „kinövései" ellen hangoztatott „tiltakozásokkal".

A Hazafias Ifjúsági Szövetség 1935 április 5-i kongresszusán az előadó ezt jelentette ki:

> „A liberalizmus csődje ma olyan tény, amelyet mindenki elismer. Nekünk tehát, akik elszánt ellenségei vagyunk a nemzetközi marxizmusnak, egy harmadik utat kell találnunk, ez pedig az ellenőrzött közgazdaság."

Ebben tisztán felismerhető Mussolini szélhámos találmánya, a harmadik közgazdaság.

La Rocque kijelenti:

> „Híve vagyok nem az irányított, hanem az ellenőrzött, szankcióknak alávetett közgazdaságnak."

A fasiszták kijelentik, hogy „a tehetetlen, felelőtlen és korrupt parlamentarizmus helyére a korporációs szervezet fog lépni".

A parlamenti demokráciának utolsó maradványait is fel akarják számolni.

A munkások szakszervezeteinek megsemmisítésére törnek.

Nagyon sajnálatos, hogy a korporációs elmélet rokonszenvező fogadtatásra talál bizonyos, állítólag a munkásosztályhoz tartozó körökben. A korporatizmus kegyben áll a „szervezett kapitalizmus" hívei között, akiknek nagymestere De Man. A korporatizmus nyomait megtaláljuk még a CGT programjában is.

A tömegeket felháborítják az uralkodó osztályok nyilvánosságra kerülő korrupciós esetei. A korrupció fasiszta haszonélvezői, a vesztegetők ügynökei igyekeznek a maguk számára kihasználni a tömegek jogos felháborodását. A Stavisky-botrány alkalmat adott az első

nagy fasiszta mozgósításra. A fasiszta vezetők mennydörögnek a „tolvajok ellen", feddhetetlenséget és erényt emlegetnek. De Wendel és Nicolas, Rothschild és Mercier zsoldosai azt írják, hogy mihelyt ők hatalomra jutnak,

„a francia nép nem lesz tovább szolgája a bankok és az ipar nagyurainak. A mágnások és a plutokrácia pusztulása az embertelen spekulációnak is véget fog vetni... Véget fog vetni az aranyborjú ősi zsarnokságának."

A néptömegek elkeseredetten látják, hogy a széthúzás meggyöngíti az országot és lealacsonyítja a külföld előtt. A fasizmus, amely mindennél jobban kedvez a munkásosztály megosztásának, az egység és kiengesztelődés hazug álarcában jelentkezik.

La Rocque ezredes, a franciák gyilkolására szolgáló fegyverek kovácsa, kijelenti:

„Nem bírom látni, hogyan ontják a franciák egymás vérét"[6].

Az igazság ezzel szemben az, hogy tizennyolc hónap óta a fasiszták huszonhárom munkást öltek meg.

„Elsősorban a népet szeretem, Franciaország parasztjait és munkásait", teszi hozzá a tűzkeresztesek vezére. „Véres, mint a bifsztek", mondaná erre ismét Jules Guesde.

A fasiszták igyekeznek megfosztani igazi jellegétől a nép nemzeti érzését, amely a kommunistákat is mélyen áthatja. A fasiszták ezt az érzést szeretnék az idegen népek iránti gyűlöletté átalakítani. Megszervezik az idegengyűlöletet és az antiszemitizmust. Ugyanakkor azonban a fasiszta vezetők Berlinből és Rómából kapják utasításaikat. Bucard lefényképezteti magát Mussolini oldalán és kijelenti:

„Az üdv Rómából fog jönni."

Bertrand, az Akadémia tagja, résztvesz a nürnbergi

[6] Interjú a *Petit Journal* 1935 június 28-i számában.

hitlerista kongresszuson. A *le Franciste* 1935 október 6-i számában ezt írja:

„A hotelben, ahol voltunk, végeláthatatlan sorban állottak a folyosón a csizmák."

Kétségtelenül ez okozza, hogy három sorral utóbb így kiált fel:

„Teljes őszinteséggel mondhatom, hogy soha még ennél szebbet nem láttam . . ."

A munkástömegek nyomorban vannak és kenyérért kiáltanak, segítségért szörnyű helyzetük enyhítésére. A fasizmus megkísérli, hogy szociális demagógiájával lépre csalja a nyomorgókat.

Nem felejtettük el még a tűzkeresztesek szánalmas kísérleteit, hogy népkonyhákat rendezzenek be Párizs környékén, még a kommunista helységekben is. De arra is emlékezünk, mivel válaszoltak erre a munkanélküliek. Minden nap szépen elballagtak az ingyen ebédért, megették, aztán rázendítettek az Internacionáléra és ezt kiáltották: „Lámpavasra La Rocque-kal!" A tűzkeresztesek csakhamar felhagytak az ingyenleves osztásával.

Így igyekeznek a fasiszta szervek becsapni a tömegeket, miközben a leggaládabb erőszakosságokat követik el a munkások és szervezeteik ellen és folytonos támadásokat intéznek a köztársaság és a béke igaz hívei ellen.

A tűzkeresztesek azzal léptek a politikai porondra, hogy szabotáltak egy pacifista gyűlést, amelyet 1931 november 28-ára hívtak össze a Trocadéro termébe és csúnyán lehurrogták Herriot elnököt.

A tűzkeresztesek egyik volt vezetője, Chopine, a „Tíz év a tűzkeresztesek között" címmel megjelent könyvében elmeséli, hogyan bízta meg őt La Rocque egy „spontán" tüntetés megszervezésével, mikor is Laval Amerikából való visszatérése alkalmából 1931-ben megfizetett csapatokat vezényeltek ki a Saint-Lazare pályaudvarra. Ezt kiáltották: „Éljen Laval! Le Briand-nal!"

A fegyveres bandák a kormány oltalma alatt tömörül-

hettek és fegyverkezhettek. Lövészgyakorlatokat tartottak, aztán a polgárháború tényleges hadműveleteire tértek át. A tűzkeresztesek motorkerékpáron és autón, ha ugyan nem repülőgépen közlekednek.

Sok munkást meggyilkoltak, köztük a következőket:

Albert Perdreaux-t a Hazafias Ifjúsági Szövetség emberei ölték meg 1934 február 12-én Chaville-ban.

Joseph Fontaine-t a royalisták ölték meg 1934 április 11-én Hénin-Liétardban.

Jean Lamyt a Hazafias Ifjúsági Szövetség emberei ölték meg a Nemzeti Front felforgató főnökének, Trochunek rendeletére Montargis-ban.

Paul Dejeant a royalisták 1935 májusában Toulouseban.

Marcel Caylát a tűzkeresztesek 1935 júniusában Moissacban.

Gyilkosaikat felmentették, vagy nevetségesen kis büntetésekkel sujtották.

Köztársasági érzelmű embereket zaklattak és sebesítettek meg súlyosan. A parlament 142 tagját, köztük a mi egész kommunista csoportunkat büntetlenül kiszolgáltatták a fasiszta orgyilkosok „késének".

Kétségtelen, hogy a munkásosztály fellépése, a francia nép nyomása elérhetett bizonyos eredményt a polgárháborús banditák ellen annak a törvénynek megszavazásával, amelynek alapján egy republikánus kormány feloszlathatná őket. Tudjuk azonban, hogy nem szabad magunkat ábrándokban ringatnunk.

Egyesegyedül a tömegek fellépésével érhetjük el a fasiszta egyesületek lefegyverzését és feloszlatását.

Elég látnunk, mit művel a fasizmus Németországban és Olaszországban, és könnyen elgondolhatjuk, mi lenne hazánkból, ha szintén a fasizmus prédájává válnék.

Németországban Hitler uralma alatt az ipari termelés fellendült, de csak azért, hogy az imperialisták lázas háborús készülődésének céljait szolgálja. A munkanélküliség csökkent. Azóta már ismét növekszik; csupán december hónapban 622 355 munkanélküli volt. A tömegek élet-

színvonala szüntelenül csökkent a bérleszállítás következtében, amely három év óta 15—24 százalékra rúg, a munkanélküli segély leszállítása, a megélhetési költségek emelkedése és elsősorban bizonyos élelmiszerek, így a vaj, a margarin és a zsír hiánya miatt. A züllött Göring minden nap elmondja: „Nem vajjal ölnek, hanem ágyúval". A szegényparaszt semmi segítséget nem kap, a hiteleket a hatalmas földbirtokok tulajdonosainak tartják fenn. A kiskereskedelem még sanyarúbb helyzetben van, mint Hitler hatalomrajutása előtt.

A diktatúra súlyosan nehezedik a dolgozó nép minden rétegére. Tizével végezték ki a munkásokat. A félelmet nem ismerő Thälmannt a hóhér bárdja fenyegeti. A koncentrációs táborok zsúfolásig tele vannak kommunista és szocialista proletárokkal, republikánusokkal, demokratákkal, zsidókkal. Egy új Kulturkampf uszítja egymás ellen Hitlert és az egyházat.

Nem múlik el hét anélkül, hogy katolikus papokat ne ítélnének el. A régi, nagyhírű német egyetemek közönséges kaszárnyákká változnak. A filozófusok és a leghíresebb írók könyveit tűzre dobják. Hitler a „Mein Kampf"-ban az alábbi formában fejtette ki a Németországban ezidőszerint érvényes nevelési elveket:

„A fajvédő állam nem hisz abban, hogy nevelőfeladata elsősorban az volna, hogy tudománnyal tömje tele az agyakat; ehelyett megfelelő edzéssel ízig-vérig egészséges testeket akar nyerni. A szellemi képességek művelése csak másodsorban következik. De itt is a főcél elsősorban a jellem, az akaraterő és az elhatározóképesség kialakítása lesz. A fiatalságot arra fogjuk rászoktatni, hogy örömmel vállalja cselekedeteiért a felelősséget. A tudományos kiképzés csak utolsó sorban jön.

A fajvédő államnak abból az elvből kell kiindulnia, hogy az az ember, akinek tudományos képzettsége hiányos, de teste egészséges, jelleme becsületes és szilárd, van elhatározóképessége és elegendő akarat-

ereje, hogy az ilyen ember hasznosabb tagja a nemzeti közösségnek, mint holmi satnya lény, akármilyen szellemi képességekkel rendelkezik is. Egy fizikailag elfajzott, gyengeakaratú és gyáva pacifizmust valló tudósokból álló nép sohasem hódíthatja meg az eget és még arra sem lesz képes, hogy idelenn a földön biztosítsa létezését."

A cél világos. A cél a háború, melyet a nácizmusnak ez a bibliája prédikál. Miután kifejti, hogy Németországnak a Szovjetunió rovására kell kiterjeszteni a területét, Hitler ezt írja:

„Végre világosan számot kell magunknak adni arról, hogy a német nép halálos és könyörtelen ellensége ma és mindig Franciaország. Nem jelent sokat, ki kormányozza most és ki fogja kormányozni holnap Franciaországot, a Bourbonok-e, vagy a jakobinusok, a napoleonok, vagy a polgári demokraták, klerikális republikánusok, vagy vörös bolsevikok, külpolitikájuk végcélja mindig az lesz, hogy hatalmukba kerítsék a rajnai határt és megszilárdítsák Franciaország pozícióját ezen a folyón, miközben minden erejükkel arra fognak törekedni, hogy Németország ne egyesülhessen és továbbra is szétdarabolt maradjon."

A fasizmus — a háború. Nem bizonyítja-e ezt elég meggyőzően a fasiszta Olaszország is? A munkanélküliek száma a háborús előkészületek következtében pillanatnyilag ott is csökkent. Ezzel szemben a bérek 1924 novembere és 1934 áprilisa között 24—28 százalékkal csökkentek és azóta újabb általános 8—12 százalékos bérleszállítást hajtottak végre.

Sőt egyik közlemény szerint a pamutipar munkásainak bére 1922 óta 52 százalékkal csökkent. A nyomor ott is nőttön nő. Van egy jellemző adat: azoknak az egyéneknek száma, akik a statisztika szerint koldusok, prostituáltak, menhelyek és kórházak lakói, rokkantak vagy börtönben

ülnek. Számuk 1921-ben 401 531 volt, 1931-ben már 830 068-ra emelkedett.

Mussolini gyilkos háborúba hajszolta az olasz népet, olyan háborúba, amely az egész világot fenyegeti. Fiatalemberek százezrei mennek Afrikába meghalni a duce és a fegyvergyárosok nagyobb dicsőségére. A fasizmus — a halál.

Minden erőnkkel küzdenünk kell azért, hogy ilyen szerencsétlenség ne zúduljon hazánkra.

A fasizmus győzelme Franciaországban a dolgozó tömegek gazdasági és politikai megsemmisülését jelentené. A munkások számára éhbéreket jelentene, amúgy is csekély szociális jogaik felszámolását, a tőke gazdasági támadásával szemben minden ellenállás és sztrájk betiltását, szakszervezeteink összezúzását, szövetkezeteink feloszlatását vagy munkájuk lehetetlenné tételét. Az állami tisztviselők számára a semmivel egyenlő fizetéseket jelentene, felmondásokat, a feljebbvalók korlátlan packázását. A fasizmus győzelme azt jelentené, hogy a kiskereskedőket és kisiparosokat védtelenül kiszolgáltatná a nagytőke, a trösztök, a szállítmányozási vállalatok kizsákmányolásának, az elektromos iparban uralkodó Mercier és a Vasiparosok Szövetségében parancsoló de Wendel úrék kizsákmányolásának, hogy a parasztokat feláldoznák a monopolkapitalisták és pénzemberek érdekeinek és kiváltságainak, ami teljesen romlásba vinné gazdaságunkat. Azt jelentené, hogy a máris zaklatott értelmiségiek, a legnagyobb tudósok, mint Perrin és Langevin a legszörnyűbb támadásoknak lennének kitéve. A tanárokat máris a legalávalóbban támadják a fasiszta bandák. Azt jelentené, hogy a hitleri Németország mintájára középkori autodafékat rendeznének, minden szabadságot eltipornának, véres terroruralmat gyakorolnának, a népet a legteljesebb szolgaságba döntenék, a munkásosztály vezetőit bebörtönöznék és meggyilkolnák; a kommunistákat, a szocialistákat, a republikánusokat és a demokratákat egyformán sujtaná a fasizmus. Azt jelentené, hogy a fasizmus a zsidók után, akárcsak Németországban, a katolikusokra és a protestán-

sokra vetné magát! A legszörnyűbb szerencsétlenséget jelentené az országnak, a reakció megerősödését Európában. Háborút jelentene a népek között és agressziót a Szovjetunió ellen.

Mindenáron ki akarjuk kerülni és meg akarjuk akadályozni ezt a borzalmat, hazánk és az egész világ érdekében.

A KOMMUNISTA PÁRT MENTŐ TERVE

Franciaországnak módjában áll, hogy elkerülje a fasizmus gyalázatát és barbárságát. Kommunista pártunk ezt teljes határozottsággal kijelentette és ennek megfelelően cselekedett.

A fasizmus azért győzhetett Németországban, mert a munkásosztályt, amely a proletárforradalom útját követhette volna, letérítette erről az útról a szociáldemokrácia, mert a munkásosztályt megbontotta az osztályok együttműködésének politikája.

Kommunista pártunk azért harcolt, hogy egyesítse a munkásosztályt a tőke és a tőke terméke, *a fasizmus* ellen vívott valóságos harc alapján.

A fasizmus azért győzhetett Németországban és Ausztriában, mert a megosztott és meggyengített munkásosztály nem tudott ellenállni a tőke támadásainak és a fasiszta bandák csapásainak, mert a szociáldemokrácia biztatására belenyugodott abba, hogy állandóan kapituláljon az osztályellenség előtt, beletörődjön a bérek és fizetések, valamint a munkanélküli segélyek leszállításába és alávesse magát a kivételes törvényeknek, melyek megnyirbálták szabadságát. A német kommunisták bátorsága és a bécsi Schutzbund harcos szocialistáinak elkeseredett hősiessége egymagában nem hozhatta meg a sikert. Kommunista pártunk azért küzdött, hogy megszervezze a munkásosztály ellenállását a fasizmus támadásaival szemben, hogy megvédje követeléseit és szabadságjogait.

A fasizmus azért győzhetett Németországban és Ausztriában, mert a cselekvő fellépéstől eltérített munkásosztály elszigetelődött a középrétegektől, főként a parasztságtól. Kommunista pártunk harcolt azért, hogy biztosítsa a munkásosztály és a középrétegek dolgozóinak szövetségét a közös ellenség, a fasizmus ellen vívott harcban.

A kommunista pártnak, amely a dolgozók egységéért küzdött, volt elég bátorsága hozzá és a párt érdeme, hogy a kellő pillanatban felszólította őket a cselekvésre.

> „Ha a politikai központosítás folytán Franciaországon Párizs uralkodik, úgy a forradalmi földrengések pillanatában Párizson a munkások uralkodnak"[7].

A február 6-i fasiszta támadó kísérlet semmiképp sem teremtett forradalmi helyzetet, de meglehetősen nagy izgalmat keltett. Ha a munkásság részéről válasz nélkül marad, következményei tragikusak lehettek volna. Pártunk és Központi Bizottsága, Marx tanítványai, akik figyelik a tömegek szellemét, nem ismerhették félre azt a nagy szerepet, mely ezúttal ismét a kommunárok Párizsára hárult.

Egyedül a mi pártunk volt az, amely mindenkit felszólított a harcra. Az *egyedüli* párt volt, amely a kommunista munkásokhoz és szocialista testvéreikhez fordulva, felhívta őket a február 9-i felejthetetlen tüntetésre.

Tíz proletár esett el a Köztársaság-téren. Az antifasiszta munkásság ügyének tíz vértanúja írta fel vérével Párizs kövezetére: „Nem, a fasizmus nem fog győzni Franciaországban!"

A február 9-i tüntetés minden dolgozó és minden antifasiszta számára jeladás és intő példa volt. Három nappal később négymillió munkás hagyta abba a munkát.

Tüntetések és ellentüntetések követték egymást az országban. Az egységfront a kommunisták felhívására las-

---

[7] *Marx—Engels.* Válogatott művek. 1. köt. 122. old.

sanként megvalósult odalenn, az utcán egymás mellett menetelők között, mielőtt szívósságunk és a szocialista munkások akarata elérte volna, hogy odafent is létrejöjjön.

Az Ivryben tartott országos értekezlet, amelyet a párt minden szervezetében széleskörű vita előzött meg és amely valóságos kongresszus jellegét öltötte, 1934 júniusában döntő lendületet adott a kommunisták munkájának és az egész antifasiszta mozgalomnak.

A francia kommunisták büszkék lehetnek arra a politikai éleslátásra, amely utolsó országos értekezletünk elvi határozatában jut kifejezésre, főként azonban arra a bátorságra, erőre és lelkesedésre, amelynek a Központi Bizottság vezetése alatt az egész párt tanújelét adta ennek a határozatnak végrehajtásában.

Az Ivryben tartott értekezlet nemcsak azt a kötelességet rótta a kommunistákra, hogy minden erejük latbavetésével igyekezzenek *elérni mindenáron a tömegek akcióegységét a burzsoázia és a fasizmus elleni harcban.* Nemcsak arra emlékeztette őket, hogy „a kommunista párt legfőbb gondja valamennyi dolgozó követeléseinek védelmezése".

Az Ivryben tartott értekezlet hatalmas mértékben felvértezte ideológiailag a pártot és a munkásosztályt a fasizmus elleni harcra.

Mindenekelőtt pontosan megjelölte a demokratikus szabadságjogok védelmében vívott harcunk tartalmát. Ünnepélyesen felszólította Franciaország kommunistáit, hogy legyenek hívek hazájukhoz.

Az 1934 júniusában tartott országos értekezlet, amely egycsapásra lehetővé tette, hogy létrejöjjön az akcióegység és a Népfront megszervezésére vonatkozó megállapodás, hogy az antifasiszták sok jelentős sikert érjenek el és pártunk előbbre jusson, egyúttal előtérbe tolt néhány nagy gondolatot, amely pártunk több hatalmas visszhangot keltő kampányának tárgyát szolgáltatta.

Röviden, az ivry-i értekezlet megvetette pártunk köz-

vetlen akcióprogramjának alapját, az ország megmentését célzó terv alapját, amelyet a mostani kongresszusnak kell megvitatnia és a francia nép elé terjesztenie.

HARC A KENYÉRÉRT

Kivéve azt az időszakot, melyben a Barbé—Celor csoport éreztette vészes befolyását sorainkban, pártunk sohasem szűnt meg küzdeni valamennyi dolgozó égető követeléseiért. Kétségtelenül ez egyik legfőbb oka növekvő befolyásunknak.

Az utóbbi években fokoztuk küzdelmeinket a közvetlen követelésekért, mert megtanultuk Marxtól, hogy:

> „Ha a munkások a tőkével vívott mindennapos összetűzésben gyáván meghátrálnának, saját maguk fosztanák meg magukat annak a lehetőségétől, hogy valamely nagyobb mozgalmat megindíthassanak"[8].

Miközben a fasizmus maga is azt a látszatot akarja kelteni, hogy törődik a tömegek mindennapos érdekeivel, a szocialista párt úgynevezett forradalmi baloldalának szájhősei átveszik azoknak a szektánsoknak jelszavát, akiket mi leráztunk magunkról: „Túl vagyunk a bifsztekért folytatott harcon." Marceau Pivert azt írja, hogy

> „nem hisz semmiféle javulás lehetőségében mindaddig, amíg a kapitalista rendszert a forradalom erői nem támadják meg közvetlenül"[9].

A „baloldali" fecsegők nem tudják, hogy a bolsevikok Lenin vezetése alatt úgy vitték hatalomra a munkásosztályt, hogy első jelszóként ezt írták zászlójukra: „Kenyeret!"

Kommunista pártunk ezentúl is legfőbb figyelmét a követelések felállítására fogja fordítani. Mentőterve élére a dolgozók kenyerének védelmét teszi.

---

[8] *Marx—Engels.* Válogatott művek. 1. köt. 426. old.
[9] Le Populaire. 1934 december 13.

Harcoltunk és továbbra is harcolunk a bérek és fizetések csökkentése ellen, a bércsökkentés nélküli 40 órás munkahétért, a kollektív szerződésekért, a valóságos társadalombiztosításért, melynek minden költségét kizárólag a munkáltatók és az állam viseli.

Harcoltunk és továbbra is harcolunk azért, hogy juttassák munkához a munkanélkülieket, vegyék fel őket a munkanélküli alapba, emeljék fel a munkanélküli segélyeket, szervezzenek népkonyhákat és osszanak ki szenet, ruházatot és tejet a gyermekeknek.

Harcoltunk és továbbra is harcolunk a kistisztviselők, a vasutasok és postások védelméért, a törvényerejű rendeletek ellen, az elbocsátások és a visszahívások ellen.

Harcoltunk és továbbra is harcolunk a hadviselt ek és a hadirokkantak jogainak védelméért, nyugdíjuk leszállítása ellen.

Harcoltunk és továbbra is harcolunk a bérlők, a kiskereskedők, a kisiparosok és a parasztok érdekeinek megvédéséért. Követeljük a lakás- és földbérek leszállítását, az adók csökkentését, azonnali segély megszervezését a válság valamennyi áldozata javára.

Támogattuk a parasztokat, akik terményeik árának leszorítása ellen szálltak síkra, indítványozzuk számukra a moratóriumot, követeljük számukra a rendkívüli segélyt, kamatnélküli kölcsönöket, vetőmag és műtrágya kiosztását.

Harcoltunk és továbbra is harcolunk a drágaság ellen, hogy bevonjuk a dolgozó nőket a közvetítő nagykereskedelem elleni harcba, jól vigyázva közben arra, hogy ne állítsuk szembe a fogyasztókat a parasztokkal, vagy a kiskereskedőkkel, hanem valamennyiüket tömörítsük a közös ellenség, a nagytőke ellen.

Hogy az itt elmondott követeléseket keresztülvigyük, kommunista pártunk pénzügyi programot dolgozott ki, amely azonnal végrehajtható, és amelyet ebben a híressé vált jelszóban foglaltunk össze: „*Fizessenek a gazdagok!*"

Ha fizetésre szorítjuk a gazdagokat, lehetségessé válik valamennyi általunk ajánlott követelés pénzügyi fedezetének biztosítása és ez egyúttal a válasz is a kapitalista kizsákmányolók és ügynökeik ellenvetésére. Eleinte azt mondták, hogy ezek demagóg és megvalósíthatatlan követelések, majd, mikor észrevették, hogy a tömegek kedvezően fogadták javaslatainkat, kijelentették: „Ezek kétségtelenül kívánatos követelések, de nem lehet nekik eleget tenni, mert nincs rá pénz." Mi pedig ezt feleltük: „Fizessenek a gazdagok!"

Ha fizetésre szorítjuk a gazdagokat; ez egyszersmind lehetővé teszi, hogy ha nem sikerül is teljesen és végleg elintéznünk a gazdasági válságot, a mostani rendszer következményét, legalább enyhíthetjük legsúlyosabb hatásait, megszüntethetjük a munkanélküliséget, ismét fellendíthetjük a termelést, biztosíthatjuk a költségvetés egyensúlyát és csökkenthetjük az államadósságot.

A kommunisták ellenfelei azt állítják, hogy csak kétféle módon lehet kivezető utat találni a gazdasági válságból. Az egyik mód a mindenféle költségek csökkentése, a másik pedig a pénz devalválása.

A költségek csökkentése, amint jól tudjuk, egyszerűen közvetlen és brutális támadást jelent a bérek, a fizetések és nyugdíjak ellen, egyszóval a mindenfajtájú dolgozók, nyugdíjasok, munkaképtelen aggok, a kis járadékosok szerény jövedelmének 10 százalékos csökkentését.

De a pénz devalválása ugyancsak a bérek, fizetések és nyugdíjak csökkentését jelenti, csak éppen fordított módszerrel. A jövedelem mértéke névleg ugyanaz marad, vásárlóereje azonban csökken a frank leértékelése és az árak ebből következő emelkedése következtében.

Kommunista pártunk természetesen tiltakozik mindkét módszer ellen, mert mind a kettő azt jelenti, hogy a szegények fizetnek. Ehelyett a harmadik megoldást ajánlotta: „Fizessenek a gazdagok."

Azt ajánljuk, hogy rendkívüli és progresszív adóval

sujtsanak minden nagy vagyont. Ez az adó 500 000 franknál 3 százalék lehetne és 50 millión felül 20 százalékra emelkedhetne. Addig is, amíg az ilyen megadóztatáshoz szükséges vagyonösszeírás nem történik meg, azt javasoljuk, hogy vessenek ki azonnal rendkívüli adót a nagy jövedelmekre, ami minden további nélkül lehetséges, ha a nagy jövedelmek bevallását mostantól fogva kötelezővé teszik.

Megpróbáltak először kicsúfolni bennünket. Ebben Doumergue elnök igyekezett előljárni. Azután mégis kénytelenek voltak elismerni javaslatunk komolyságát. Erre egész sor ellenvetést tettek. Meg kell azonban adni, hogy egy sem volt közöttük, amely megingatta volna helyzetünket.

Egyfelől azzal érvelnek, hogy a nagy vagyonok megadóztatása túlságosan mérsékelt. A reformista akarnokok nyilván nincsenek vele megelégedve. Mélyreható strukturális reformokról szavalnak.

Mi erre a legnagyobb nyugalommal azt feleljük, hogy aki sokat markol, keveset fog. Ha valaki igazán a szocializmust akarja, nem fogja vitatni annak lehetőségét és szükségességét, hogy hozzányuljunk a gazdagok kiváltságaihoz a szegények javára.

A másik oldalról viszont azt állítják, hogy terveink utópisztikusak, megvalósíthatatlanok, mert a vagyonok jelentősen csökkennének, esetleg nem is tudnák folyósítani az adó megfizetéséhez szükséges összegeket.

Erre mi a tényekkel felelünk: vannak olyan hozzáférhető tőkék, amelyeket éppen a válság szabadított fel. Ezeket mi helyesen akarjuk újra felhasználni.

A nagyvállalatok különféle mesterkedésekkel felállított mérlegeiből azonban botrányos nyereségek derülnek ki, amelyeket éppen a válság nehéz éveiben értek el. Íme néhány bizonyíték:

Hét nagy áramtermelő- és elosztó konszern az 1929-től 1933-ig terjedő öt évre, egymilliárd 296 millió frank nyereséget vallott be:

267 milliót a párizsi elektromosművek,
235 milliót az Ouest-Lumière,
225 milliót az Union d'électricité,
189 milliót a Nord-Lumière,
161 milliót a párizsi Société d'électricité,
140 milliót az Est-Lumière,
79 milliót a Sud-Lumière számláján.

Az alábbi táblázat mutatja azoknak a konszerneknek jövedelmeit, amelyek igazgatóságában a kétszáz család valamelyik képviselője ül:

(1 000 frankban)

	A konszern vállalatainak száma	Részvénytőke	1932. évi tiszta nyereség	10 év alatt elért tiszta nyereség
Mercier	25	9 770 791	509 465	3 565 895
Laurent	28	2 301 112	237 768	2 331 562
Giros	29	2 473 426	235 327	1 772 096
Champlin	22	8 278 950	131 310	1 513 775
Level	21	3 136 470	422 963	3 227 091
Duchemin....	17	1 521 575	232 188	3 133 967
Peyerimhoff .	18	1 282 800	145 408	1 446 181

A Kuhlmann-vállalatok 318 millió nyereséget vallott be tíz év alatt.

Minthogy a párt ugyanakkor a háborús üzletek revízióját követeli, nem fölösleges emlékeztetni arra, hogy a világháború alatt a következő háborús vagyonok keletkeztek:

50	vagyon	500 000 000	felett
1 000	«	50 000 000	«
2 000	«	25 000 000	«
5 000	«	6 000 000	«
15 000	«	4 000 000	«
30 000	«	2 000 000	«
60 000	«	1 000 000	«

Ilymódon tehát a nagyvagyonok igenis elérhetők. Csak a tömegek harci akarata kell hozzá, hogy a kormányt a fináncoligarchia elleni eljárásra rábírja.

Azokat a rendszabályokat, amelyeket mi ajánlunk,

más országokban már végrehajtották. Sőt már Franciaországban is javasolt ilyeneket 1920-ban Louis Marin és a Köztársasági Szövetség több más tagja.

Marx pedig erről a kérdésről a következőket mondja:

„De a progresszív adó nemcsak polgári rendszabály, melyet a fennálló termelési viszonyok mellett magasabb vagy alacsonyabb fokon meg lehet valósítani; a progresszív adó az egyetlen eszköz volt arra, hogy a polgári társadalom középrétegeit a «tisztes» köztársasághoz kössék, az államadósságot csökkentsék, a burzsoázia köztársaságellenes többségét sakkban tartsák"[10].

A gazdagok azonban nem akarnak fizetni. Nem akarnak fizetni, hogy a szegények nyomorát enyhítsék. Nem akarnak fizetni, hogy eltüntessék a költségvetés deficitjét. Annál is kevésbbé, mert a gazdagoknak érdekükben áll ez a költségvetési deficit, amely módot ad nekik arra, hogy a kölcsönökre szoruló állam feletti uralmukat biztosítsák. Egyúttal lehetővé teszi számukra azt is, hogy jövedelmező pénzügyi műveleteket hajtsanak végre és újabb nyereségeket érjenek el.

„Vagypedig az államnak meg kell próbálnia, hogy az adósságokat megkerülje és rögtöni, bár átmeneti költségvetési egyensúlyt teremtsen azáltal, hogy *rendkívüli adókkal terheli* meg a leggazdagabb osztályokat. De a rend pártja talán saját gazdagságát áldozza fel a haza oltárán azért, hogy a nemzeti vagyont a tőzsdei kizsákmányolástól megmentse? Pas si bête! (Nem olyan ostoba!)"[11].

A FRANCIA NÉP EGYSÉGÉÉRT

A kétszáz család nem akar fizetni. Ezért bontják meg, ezért szaggatják szét a francia népet.

A kommunisták nem akarják engedni, hogy az ország

[10] *Marx—Engels.* Válogatott művek. 1. köt. 149. old.
[11] Ugyanott, 188. old.

visszaessen, romlásba és katasztrófába zuhanjon. Ezért akarják, hogy a gazdagok fizessenek, ezért dolgoznak a francia nép egységén, azon, hogy igazi nemzeti összefogás jöjjön létre a kétszáz család ellen.

Emlékezetes, milyen újjongás fogadta Ivryben a konferencián tett kijelentésünket: „*Mi szeretjük hazánkat.*" S ez nem először történt. Ugyanez a nyilatkozat a képviselőház szónoki emelvényéről is elhangzott már tizennégy hónappal azelőtt, 1933 április 4-én, egy beszédben, melynek tárgya az elzászi kérdés volt.

A szakadár Doriot, aki oly rövid idő alatt oly messze ment az árulásban, akkor is és azóta is sokszor hangadóan járt elől kommunista pártunk elleni gúnyolódásokban és támadásokban.

Lemondtunk az internacionalizmusról!

Átpártoltunk a nacionalizmushoz!

Legközelebb már az osztályok közti békére is hajlandók leszünk, talán „Szent Szövetséget" is kötünk!

Szegények, valóban nagyon szívükön viselik elveink tisztaságát. Csakhogy mi ezúttal is a leninizmus legtisztább forrásaiból merítettünk!

Mi, valóban kommunisták vagyunk, marxisták-leninisták. A mi elméletünk nem kinyilatkoztatott dogma, amely tagadja a multat és egyszersmindenkorra örök igazságot állapít meg. Marx és Lenin tudománya a századokon át minden téren tett emberi erőfeszítések legmagasabbrendű terméke. Lenin arra tanította az ifjúságot, hogy

> „kommunistákká csak úgy lehetünk, ha elménket mindazoknak a kincseknek ismeretével gazdagítjuk, amelyeket az emberiség felhalmozott"[12].

Mi annak a nagy multnak örökösei vagyunk, amelynek történelme a nép felszabadulásáért vívott évszázados küzdelmeiből tevődik össze.

---

[12] *Lenin* Művei. 31. köt. Szikra 1951. 290. old.

Csak a történelem által halálraítélt kiváltságos osztályok tagadták meg mindenkor a francia hazát. Internacionalisták vagyunk és azok is maradunk! Testvérei vagyunk és maradunk Thälmannak és Gramscinak a hitlerek és mussolinik ellen, a kétszáz család ellen, amely kifosztja, tönkreteszi és szégyenbe taszítja hazánkat.

Vajjon ok-e ez arra, hogy elfojtsuk magunkban a szeretetet nagyszerű hazánk iránt, hogy lemondjunk megokolt és mélységes ragaszkodásunkról egy küzdelmekkel, szenvedésekkel és dicsőséggel teli sokszázados multhoz? Jaurès ezeket a csodálatos sorokat írta:

„Az európai kontinensen elsőnek Franciaország alakult nemzetté és összpontosított erejét éppen ez a megszerveződés tette ragyogó erővé, amely fényét a hatalomtól, a büszkeségtől, a szellem méltóságától, a nemeslelkűségtől és az elszántságtól nyerte: a kereszteshadjáratoktól, a XIII. század francia katolicizmusától, XIV. Lajos hivalkodó és tündöklő elsőbbségétől, az Enciklopédia egyetemességétől, az emberi jogokért küzdő forradalomtól és végül a napoleoni orkántól, amely felforgatta és ugyanakkor megtermékenyítette Európát"[13].

Igen, mi büszkék vagyunk hazánk hajdani nagyságára, büszkék 1793-as nagy elődeinkre, büszkék 1848 februárjának és júniusának harcosaira, büszkék a Komműn hőseire.

Igen, a megindult hálának ugyanazzal az érzésével adózunk a parasztok, a kisiparosok és a modern proletárok névtelen tömegének, mint a tudósok és művészek, kiváló gondolkodók és államférfiak élenjáró csapatának, amely megvetette hazánk gazdagságának, hatalmának és dicsőségének alapjait.

Megbélyegezzük azokat és harcolunk azok ellen, akik

[13] *Jean Jaurès.* Histoire socialiste. (Szocialista történelem.) 11. köt.

meggyalázzák a nemzeti örökséget és romlásba döntik hazánkat. Hol vannak Franciaország árulói, ha nem a kétszáz családban és azok között, akik nekik szolgálnak, akik tudatosan feláldozzák a nemzet érdekeit profitéhségüknek és más országok kizsákmányolóival cimborálnak?

Nem hagyományos-e az árulás a vagyonosok és kiváltságosok között? Gróf La Rocque ezredes úr miért viselkednék másként, mint nevezetes őse, aki mint Condé hadseregének és a porosz király hadseregének ezredese harcolt az első köztársaság katonái ellen?

Az olasz fasizmus agressziója az abesszín nép ellen alátámasztotta a vádat, amelyet a fasizmus irányítói ellen emeltünk. Rendszeresen segítettek Mussolininak, akit francia bűntársa, Laval is támogatott.

A taittingerek, a bucard-ok, a renaud-ok annyira messze mentek, hogy még a reakció táborában is sokan felemelték hangjukat Franciaország jól felfogott érdekeivel ellentétes eljárásuk ellen. Émile Buré például azt írta, hogy „a francia nacionalizmus történelme egyik legvisszataszítóbb lapját írja" és Kérillis szomorúan állapította meg, hogy

> „bizonyos nacionalista körök fellépése csakugyan riasztó"[14].

Henri de Kérillis a Hazafias (?) Ifjúsági Szövetség elnökének, Taittingernek, hitlerista nyilatkozataira válaszolva, ezt írta:

> „Miután elvesztettük a többi nemzetek barátságát és megbecsülését, amelyeket tragikus helyzetükben magukra hagytunk, nem leszünk-e kétségbeejtően egyedül a bajban mi is, mindenkitől megvetve, szörnyű szomszédunk kényének-kedvének kiszolgáltatva? A francia nacionalizmus utoljára a második császárság alatt esett ugyanebbe a kísértésbe, hall-

[14] Echo de Paris. 1935 december 25.

gatott ugyanezekre a hangokra, követte ugyanezt a sugallatot. És a tények megadták rá a tragikus választ Sadowanál és Sedannál".

Pontosan ugyanezt mondtuk mi is több mint egy éve, hogy óvjuk az országot Laval és barátai, a fasiszta vezetők politikájától.

A dolog tehát úgy áll, hogy az igazi nemzeti összefogás nem valósulhat meg másképpen, mint harcban a kétszáz család és fasiszta eszközeik ellen.

És ki szervezheti meg, ki irányíthatja ezt a harcot jobban, mint kommunista pártunk, a munkásosztály pártja, amelyben az ország jövője ölt testet?

Mi kommunisták, örökösei vagyunk a XVIII. századbeli enciklopédisták forradalmi gondolatának, azokénak, akik írásaikkal előkészítették a Nagy Francia Forradalmat. Örökösei vagyunk a jakobinusok forradalmi bátorságának és erejének, amely Franciaországnak és a világnak a demokratikus forradalom legszebb példáit adta. Lenin gyakran mondta, hogy a bolsevikok a proletárforradalom jakobinusai.

Mi szívünkön viseljük hazánk jövőjét, gyermekeinek egészségét, az anyagi és szellemi termelés bőségét és minőségét, kultúrájának sugárzását és vissza akarjuk adni hazánknak a munka gyümölcsét, a boldogságot és a békét.

FRANCIÁK, EGYESÜLJETEK A BÉKÉÉRT, A HALADÁSÉRT, A KÖZTÁRSASÁGÉRT![1]

A FRANCIAORSZÁG ELLENI FENYEGETÉS

Mindenki azt kérdezi: mikor és kire csapnak le legközelebb? Danzigra, amelyre Hitler régen áhítozik, Lengyelországra, vagy a Balkán valamelyik államára? Nyugat-Európa valamelyik kis államára? Vagy Franciaországra? Mindinkább nyilvánvalóvá válik, hogy Németország és Olaszország szövetsége végképpen a mi országunkat fenyegeti legkomolyabban és legközvetlenebbül.

Hitler kétségtelenül úgy vélekedik, hogy közeledik a „Mein Kampf"-ban megjósolt fejlemény: „Franciaország előbb elszigetelődik, aztán megsemmisül." — Vernichtung Frankreichs!

Franciaországtól követel Hitler gyarmatokat és Franciaországgal szemben veti fel ismét Elzász-Lotaringia kérdését.

Franciaország ellen támaszt Mussolini arcátlan igényeket, nemcsak Dzsibutira és Tuniszra, hanem a hazai föld egy részére is, Korzikára, Nizzára és Savoyára.

Franciaország ellen ment el Hitler és Mussolini legmesszebb az előzetes elszigetelő és bekerítő műveletek terén.

Berendezkedtek Spanyolországban, a Baleárokon, Spanyol-Marokkóban, Franciaországnak Észak-Afrikával

---

[1] Részletek a Központi Bizottság 1939 május 19-én Ivryben tartott ülésén elmondott beszámolóból.

való összeköttetéseit fenyegetik. Megszervezik a pireneusi háborús frontot. Kettős offenzívát készítenek elő Algéria és Tunisz ellen, egyidejű támadást a Rif-vidék felől nyugatra és Tripolitániától keletre.

Hitler Csehország megszállásával — amely elsőrendű stratégiai állás — összezúzta az európai biztonság francia szervezetének egyik legfőbb szakaszát. Megszabadult a megtorló légitámadások veszélyétől, amelyek adott esetben Berlint és a nagyobb német városokat sujtották volna. Levegőbe röpítette a hidat, amely összekötötte Franciaországot a Szovjetunióval. Hitler nem tudta megállni, hogy örömében közhírré ne tegye mekkora zsákmányt szereztek csapatai Csehszlovákiában.

A. *Repülőerők:*

1 582 repülőgép, 501 légvédelmi ágyú.

B. *Fegyverek:*

2 175 ágyú, (könnyű- és nehéztüzérség), 785 aknavető, 468 harckocsi, 43 876 gépfegyver, 114 000 pisztoly, 1 090 000 puska.

C. *Lőszer:*

Több mint egymilliárd gyalogsági töltény. Több mint hárommillió tüzérségi lövedék.

D. *Egyéb hadianyagok:*

Hídfelszerelés, híradófelszerelés, fényszóróberendezés, mérőkészülékek, motoros járművek és különleges gépjárművek, rendkívül nagy mennyiségben.

Mindez Franciaország katonai és stratégiai helyzetét nagymértékben súlyosbítja. Országunkat anyagilag és erkölcsileg meggyengítette az az esztelen külpolitika, amelynek vészes következményeit a nép most már saját szemével láthatja.

A nép látja, hová vitt bennünket a kollektív biztonság

ság szabotálása, az egyoldalú „benemavatkozás" és a müncheni kapitulácó.

A SZOVJETUNIÓ A BÉKE LEGFŐBB EREJE

Nem lehet eléggé ismételni, hogy a Szovjetunió nélkül a kollektív biztonság nem szervezhető meg. Ezt Hitler jól tudja és ezért támad minden erejével a francia-szovjet szerződés, a Franciaország és a Szovjetunió között levő egyetértés ellen.

A Szovjetunió jelentős hatalommá lett. Szilárd és következetes békepolitikát folytat, amelynek elveit Sztálin elvtárs világosan és félreérthetetlenül kifejtette a Szovjetunió Kommunista (bolsevik) Pártjának XVIII. kongresszusán tartott beszámolójában.

A Szovjetunió békét akar mindenkivel, a Szovjetunió jó szomszédi viszonyt tart fenn minden környező állammal. A Szovjetunió támogatja azokat a népeket, amelyek zsákmányul estek az agressziónak és függetlenségükért küzdenek. A Szovjetunió nem riad vissza az agresszorok fenyegetéseitől, kész arra, hogy ha határait megsértik, a háborús gyujtogatók minden csapására két csapással válaszoljon.

Sztálin ehhez hozzáfűzte, hogy a Szovjetunió békés külpolitikájában saját anyagi és erkölcsi erőire támaszkodik, Vörös Hadserege és Flottája hatalmára, egyúttal pedig minden ország dolgozóinak erkölcsi támogatására.

Franciaország dolgozói csak helyeselhetik ezeket a szavakat és minden körülmények között ki fogják érdemelni Sztálin és a Szovjetunió népeinek bizalmát. André Marty dicsőséges példája valamennyiünk szívét és lelkét betölti.

Münchenben a „négy hatalom" megkísérelte a Szovjetunió elszigetelését. A *le Jour*, a *Petit Journal* és a *le Matin* münchenistái Prága elfoglalása napjáig a francia-szovjet szerződés megszegését követelték.

Közben a londoni és párizsi kormány kénytelen volt a Szovjetunióhoz folyamodni. Szerettek volna mindenféle kötelezettséget s biztosítékot a munkásállamtól, anélkül, hogy maguk ennek ellenében valamire is kötelezték volna magukat. Csak természetes, hogy a Szovjetunió a legteljesebb egyenlőséget követeli magának jövendő szövetségeseivel, és él azzal a jogával, hogy visszontbiztosítékokat kívánjon. Mivel Chamberlain visszautasította a Szovjetunió egyenlő jogokra és kölcsönösségre vonatkozó javaslatait, feltételezhető, hogy még nem tett le egy szovjetellenes háború reményéről. Emellett a Szovjetuniónak kötelessége, hogy levonja a tanulságot az eddigi kapitulációkból és megóvja a népeket egy második Münchentől.

Nincs a békének olyan barátja, nincs olyan demokrata, aki ne helyeselné teljes mértékben a Szovjetunió álláspontját. Nem egy francia vélekedik úgy, hogy végső soron nem a Szovjetuniónak van szüksége ránk, hanem nekünk van szükségünk a Szovjetunióra. Ez elegendő ok volna arra, hogy véget vessünk a Szovjetunió elleni becsmérlő rágalomhadjáratnak, véget vessünk a Franciaország érdekeit eláruló mesterkedésnek.

Ha a kormány valóban ezt az utat választaná, ha valamennyi cselekedete összhangban állana nyilatkozataival, mi készséggel támogatnánk minden intézkedést a kollektív biztonság megszervezésére, a Szovjetunióval való lojális együttműködésre, a nép ellenségeitől, a külföld ügynökeitől kiinduló bűnös üzelmek könyörtelen elnyomására.

NEMZETI ÖSSZEFOGÁS A NÉPFRONT KÖRÜL

Hogyan biztosíthatjuk egy olyan francia külpolitika végrehajtását, amely szakít a müncheni szellemmel, hogyan érhetjük el a nép érdekében a belpolitika elkerülhetetlen megváltoztatását, hogyan tehetjük lehetővé a nemzetvédelem és a közjólét igazi érdekeit szolgáló kormány

megalakítását? Úgy, hogy mindenekelőtt megvalósítjuk valamennyi dolgozó egységét, minden köztársasági érzelmű ember egységét, minden franciáét, aki kész megvédeni az országot a külső és belső fasizmus fenyegetései ellen.

A francia front nemzeti összefogásának alapja csak a Népfront lehet, amelyhez az ország dolgozó tömegei megingathatatlanul ragaszkodnak a reakció minden támadása, az egység megbontását célzó mesterkedések, sőt árulások ellenére.

Minél dühödtebben támad a reakció a Népfront ellen, annál nyilvánvalóbbak a Népfront érdemei a tömegek szemében.

Tény az, hogy a Népfront lényeges javulást hozott valamennyi dolgozó életkörülményeiben. Tény az, hogy a Népfront megrövidítette a munkaidőt, hogy új biztosítékokat adott a proletároknak a munkáltatók kizsákmányolása ellen, kollektív szerződésekkel és az üzemi bizalmiak intézményével. Tény az, hogy a Népfront lehetővé tette a bérek, a fizetések, a nyugdíjak emelését. Tény az, hogy a Népfront a Gabonahivatal által elérte a mezőgazdasági cikkek árának jelentős emelkedését. Tény az, hogy a Népfront a dolgozó tömegek vásárlóerejének emelésével nagyobb keresletet idézett elő az elsőrangú fogyasztási cikkekben, s ílymódon közvetlen segítséget nyujtott a kereskedőknek és iparosoknak.

A dolgozók még jobban értékelik azokat az előnyöket, amelyeket a Népfront harcolt ki számukra, mióta a reakció erőfeszítései arra irányulnak, hogy megfossza őket ezektől az előnyöktől és visszaállítsa a régi helyzetet.

Végleg le kell számolnunk a reakciósoknak azzal a célzatos rágalmával, hogy az ország mostani helyzetéért, még a müncheni nemzeti szerencsétlenségért is, a Népfront felelős.

Ha Franciaország gazdasági helyzete súlyosbodott, ha az állam pénzügyeiben nehézségek mutatkoznak, ha a költségvetés mértéktelenül felduzzadt, ha az ország ma kénytelen súlyos áldozatokat vállalni, hogy a bizton-

ságához és a béke védelméhez szükséges fegyvereket előállítsa, ez nem a Népfront hibája, hanem ellenkezőleg, arra vezethető vissza, hogy a Népfront programját nem hajtották végre kellő határozottsággal.

1936 júniusa óta a reakció mindent megtett a nemzetgazdaság dezorganizálására, szabotálta a termelést, tőkéket vitt ki külföldre, míg a bankok tűrhetetlen zsarolást fejtettek ki. De a reakció nem érte be ezzel. Fasiszta zsoldosokat fogadott, megszervezte és felfegyverezte a cagoulard-ok terrorista bandáit, a tűzkereszteseket és Doriot egyéb híveit.

A kormányoknak, ha a néptömegekre támaszkodnak, meglett volna a lehetőségük a reakció ellenállásának letörésére. Elegendő lett volna, ha végrehajtják a Népfront programját, amely nem tartalmazott semmit sem a folytatólagos devalvációról, sem a törvényerejű rendeletek gyakorlatáról, ezzel szemben pénzügyi reformot írt elő, valamint szigorú intézkedéseket az adócsalások és a tőkék külföldre mentése ellen.

A Népfront programjának határozott végrehajtása külpolitikai téren megmentette volna továbbá Franciaországot az állítólagos „benemavatkozás" tragikus politikájától és a müncheni kapitulációtól.

A Népfront programjának be nem tartása, a kormányok tétovázását és következetlenségeit a néptömegek megmozdulásától való félelem magyarázza, mint azt az első Blum-kormány harc nélkül való lemondása után be is vallották. Az 1934 február 9-i és 12-i tapasztalatok, valamint az 1936 májusi és júniusi tapasztalatok azonban azt bizonyítják, hogy a néptömegek lendülete a siker első feltétele.

Mi a magunk részéről folyton hangoztattuk, hogy létesítsenek Népfront-bizottságokat, melyeket az üzemek, a falvak, vagy a városi kerületek gyűlései demokratikusan válasszanak meg. Ismételten indítványoztuk a Népfront országos kongresszusának összehívását, amely az alapbizottságok kiküldötteiből és a Népfronthoz tartozó

valamennyi párt és csoport képviselőiből álljon. Ennek a kongresszusnak kellett volna határoznia a program esetleges módosításairól, mérlegelnie a szükségessé vált kiegészítéseket. A senkinek alá nem rendelt kongresszus által megválasztott nemzeti bizottság őrködött volna a Népfront programjának végrehajtásán.

Kommunista pártunknak ezek a javaslatai eléggé igazolják, hogy sohasem tekintettük a Népfrontot alkalmi jellegű választási és a szó szoros értelmében parlamenti taktikának.

A NÉPFRONT, A MUNKÁSOSZTÁLY ALAPVETŐ POLITIKÁJA

A Népfront a munkásosztály és a középrétegek tartós szövetsége, a fizikai és szellemi dolgozók harci szövetsége, az a kórus, „. . .amely nélkül" a munkásosztály „. . .*magányos éneke minden parasztnemzetnél halotti énekké lesz*"[2].

A nemzetközi munkásmozgalom különböző tapasztalatai teljes mértékben megerősítették Marx tanítását. A fasizmus mindenekelőtt azért szerezhette meg magának a hatalmat Németországban és Ausztriában, mert az ugyancsak megosztott munkásosztály nem tudta megszervezni szövetségét a paraszttömegekkel.

A szocializmus a Szovjetunióban azért diadalmaskodott, mert a maga is egységes munkásosztály meg tudta szervezni és meg tudta tartani szoros szövetségét a paraszttömegekkel.

A Szovjetunió példája azt is bizonyítja, hogy a szükséges együttműködést a munkásosztály, a parasztok és az értelmiségiek között a hatalomnak a munkásosztály által való meghódítása után is folytatni kell, egészen az osztályok végleges felszámolásáig, míg csak az osztály-

[2] *Marx—Engels.* Válogatott művek. 1. köt. 316. old.

ideológia utolsó csökevényei nem tűnnek el az emberek gondolkodásából. Sztálin a bolsevik párt XVIII. kongresszusán tartott beszámolóját ezekkel a jelentőségteljes szavakkal fejezte be:

„Éljen a mi győzelmes munkásosztályunk!
Éljen a mi győzelmes kolhozparasztságunk!
Éljen a mi szocialista értelmiségünk!"[3]

A Népfront, amelyet a Francia Kommunista Párt kezdeményezett, egy egész történelmi korszak számára a munkásosztály alapvető politikája lett. Dimitrov elvtárs, a Kommunista Internacionále VII. kongresszusán kifejtette ennek elvi okait, mikor felszólította valamennyi ország kommunistáit, hogy mozgósítsák a dolgozó tömegeket az antifasiszta Népfront lobogója alatt.

A Népfront franciaországi győzelmének nemzetközi visszhangja volt. A demokrácia országaiban új tápot adott a munkásosztály harci kedvének. Reménységgel töltötte el és bátorította ellenállásukban a fasiszta országok dolgozóit. A Népfront győzedelmeskedett Spanyolországban, ahol a nép híven kitart mellette. A Népfrontra irányuló törekvések erősödnek Angliában, az Egyesült Államokban, Latin-Amerika országaiban. Hitler és Mussolini azt hitte, hogy az angol és francia reakciósok segítségével végezhet a Népfronttal. Nem, a Népfront fog végezni a fasizmussal és a reakcióval.

TÖBBET KELL TENNÜNK, MINDIG TÖBBET

Még jobban ki kell szélesítenünk az ideológiai nevelés munkáját, egész tagságunk politikai képzését, tanfolyamaink, iskoláink, előadások és a tanulókörök segítségével. Meg kell könnyítenünk fiatal kádereinknek a marxizmus-leninizmus kérdéseinek tanulmányozását, azzal, hogy vezetjük és segítjük őket olvasmányaikban. Nem arról

[3] *Sztálin.* A leninizmus kérdései. 757. old.

van szó, hogy felmentsük őket a szükséges erőfeszítés alól, hanem hogy előkészítsük őket a nehézségekre, támogassuk őket erőfeszítésükben.

Erősítenünk kell a szervezés munkáját is minden fokon, de mindenekelőtt a gyárakban, az üzemekben. Cadras elvtárs ezekről a kérdésekről külön fog beszámolni.

Hogy jobban megszervezzük a pártot és a tömegeket, meg kell tanulnunk rendszeresen ellenőrizni minden határozat végrehajtását, amelyet a sejt illetékes szerve, gyűlése, vagy vezetősége, az alapszervezetek vezetőségei és a területi pártbizottságok, vagy a párt bármely fokú fórumai hoztak.

Ez az ellenőrzés önmagunk politikai ellenőrzését jelenti, annak a szervnek politikai ellenőrzését, amelyhez tartozunk, a párt minden egyes aktivistájának politikai ellenőrzését a politikai és szervezeti feladatok megvalósítása és az eredményes munka szempontjából, tehát nem szép szavak, nagy kijelentések és egyéb felesleges fecsegés alapján.

Ez az ellenőrzés erősíti a párt éberségét, lehetővé teszi számára, hogy idejében leleplezze a fekete bárányt, vagy a tehetségtelen törtetőt, hogy felfedezze a becsületes és odaadó dolgozót, aki szerényen meghúzódik a többiek háta mögött.

Ez az ellenőrzés módot ad arra, hogy megismerjük a szervezet és a funkcionáriusok gyengeségeit, hibáit, tévedéseit. Ez az első lépés az önkritika, a magunk megbírálásának, a saját szervezetünk, saját bizottságunk vagy fórumunk megbírálásának egészséges és termékeny gyakorlásában.

Az önbírálat fontos eleme a szervezés és a dolgozó tömegek irányítása kommunista módszerének. Meg kell tanulnunk könyörtelenül feltárni fogyatékosságainkat, tévedéseinket, megtalálni hibáink ideológiai és politikai gyökereit, hogy megismétlődésüknek elejét vegyük. Óvakodnunk kell az önelégültségtől, az önhittségtől. Nem szabad megengednünk, hogy átmeneti kudarcok leverjenek bennünket, de azt sem, hogy a sikerek megrészegítse-

nek, főként mikor ezeket a sikereket még nem is erősítette meg komoly szervezési munka.

Hagyja-e abba a párt a tagtoborzást? A feltételek ismét nagyon kedvezőek lettek. Élnünk kell velük és a párt soraiba kell hívnunk a legöntudatosabb és legbátrabb dolgozókat.

Nagy hiányossága a pártnak, hogy nem végez kielégítő munkát falun a parasztok között, akik többségükben a munkásosztály ellenségeinek befolyása alatt maradnak és akik között a fasizmus a legaljasabb demagógiával próbál tért hódítani.

Ugyancsak többet kell a pártnak foglalkoznia a nőkkel, munkásnőkkel, a paraszt és háztartásbeli nőkkel egyaránt. Több munkát kell végeznie a fiatalok között, sokkal jobban kell segítenie a Kommunista Ifjúsági Szövetség aktivistáit és szervezeteit.

Központi Bizottságunk a leghivatottabb funkcionáriusait delegálta a Kommunista Ifjúsági Szövetség legutóbbi kongresszusára. Holnap fogjuk üdvözölni a Francia Leányok Szövetségének országos gyülését.

Az ifjúság a jövő! A jövő pedig a kommunizmusé. Fel kell tehát készülnünk és elő kell készítenünk a francia dolgozókat erre a ragyogó jövőre.

Munkára hát, a Kommunista Internacionále zászlaja alatt, Lenin és Sztálin zászlaja alatt, munkára, egyre erősebb kommunista pártunkért, a munkásosztály egységéért Franciaországban és az egész világon, valamennyi köztársasági érzelmű ember egységéért, a fasizmus és a háború ellen, munkára népünk jólétéért, a szabadság és a béke egyetemes ügyéért, a felszabadító kommunizmus győzelméért.

A FRANCIA KOMMUNISTA PÁRT — A GONDOLKODÓ ÉS DOLGOZÓ FRANCIAORSZÁG AKARATÁNAK KIFEJEZŐJE[1]

Beszéljünk most a párt kérdéseiről. Kommunista pártunk becsülettel állotta ki a háború próbáját. Igen nehéz és változó feltételek között, 1939 szeptembere óta illegalitásba szorítva, rágalmak és üldözések közepette. Pártunk változatlan állhatatossággal kitartott a nép szolgálata, a köztársaság és Franciaország szolgálata mellett. Pártunk ma nagyobb és erősebb, mint valaha. Egyetlen erőként a Központi Bizottság köré tömörül, amely kétségbevonhatatlan és megérdemelt tekintélynek örvend. A párt befolyása megnőtt. Taglétszáma gyarapodott.

A párt nagy sikert ért el a legutóbbi községi választásokon. Átlagban minden negyedik, Párizsban minden harmadik francia férfi vagy nő kommunista pártunk által beterjesztett vagy támogatott listákra szavazott. Párizs környékén a kommunista vagy a kommunisták által támogatott listákra mindjárt az első választási napon a leadott szavazatoknak majd 60 százaléka esett. Seine megye 80 községe közül 60-at a mi elvtársaink igazgatnak.

Néhány 100 000-nél több lakosú városnak (Nantes, Reims, Toulon) elsőízben van kommunista polgármestere. Ugyanez áll mintegy 10 prefektúrára (amilyen Limoges, Nimes, Périgueux, Ajaccio, Tarbes) és mintegy 20 alprefektúrára. A hivatalos statisztika kénytelen volt elismerni, hogy mi lettünk az első párt a több mint 4 000 lakosú

[1] Részletek a Francia Kommunista Párt X. kongresszusán tartott beszámolóból. 1945 június 26—30.

városok igazgatásában. Alpolgármestereink és községtanácstagjaink vannak a legnagyobb városokban, amilyen Marseille, Lyon, Bordeaux, Lille, Toulouse, Saint-Étienne, Roubaix, Nancy, 50 prefektúrában és ennél is több alprefektúrában.

Taglétszámunk állandó növekedést mutat. 1934 februárjában 45 000 tagunk volt, 1936 januárjában a VIII. pártkongresszus idején 80 000, 1937 decemberében a IX. kongresszuson 340 000; ma pártunk illetékes szerve 906 727 tagsági igazolványt tart számon. A millió felé haladunk. Ennyivel fogunk hozzájárulni a nagy francia munkáspárthoz.

Melyek mármost kommunista pártunk haladásának okai? Becsülettel eleget tettünk kötelességünknek a munkásosztály iránt, Franciaország népe iránt. A nép, amelynek mindig megmondtuk az igazat, látta, hogyan dolgozunk. Cselekedeteinkből ítélt meg bennünket. Egyre több bizalommal viseltetik irántunk. Hallgat ránk.

Kommunista pártunk felkészült feladata nehézségeire. A Kommunista Internacionále segítségével — amelyet feloszlattak, miután teljesítette történelmi hivatását: a forradalmi dolgozók igazi munkáspártokba való tömörítését — pártunk felkészült a legkülönbözőbb területeken, ideológiai, politikai, szervezési és vezetési téren.

Ideológiailag a dialektikus materializmus, a marxizmus-leninizmus felülmúlhatatlan fegyvere lehetővé tette, hogy helyesen foglaljunk állást bonyolult helyzetekben, előrelássuk az események valószínű fejlődését és ennek alapján helyes politikát határozzunk el, helyes jelszavakat adjunk ki, amelyek megfelelnek a pillanatnyi adottságoknak és körülményeknek, de egyszersmind mindig számotvetnek a munkásosztály és a francia nép jövőbeni érdekeivel is.

Fiatal párttagjainknak meg kell tanulniok, hogy pártunk elveinek tisztaságáért, vonalunk szilárdságáért saját sorainkban állandó harcot folytatunk minden jobboldali és baloldali elhajlás ellen. Két fronton harcoltunk az oppor-

tunista, likvidátori törekvések ellen és a baloldali, szektáns törekvések ellen. Ebben az ideológiai harcban a párt megtisztult, megerősödött. Tömb lett, amelyen nincs repedés.

Politikai téren pártunk küzdött a dolgozók és minden elnyomott minimális követeléseiért, a munkabérek javításáért és a parasztok védelméért, a csecsemővédelemért, a családok támogatásáért, az elaggott dolgozók nyugodt öregségéért. Pártunk mindig élen járt a reakció és a fasizmus, a hitlerizmus elleni harcban. Pártunk szenvedélyesen szolgálta az egység ügyét, a munkásosztály és valamennyi köztársasági érzelmű ember, minden jó francia összefogásának ügyét.

Szervezeti téren pártunk mély gyökereket vert az üzemekben, a munkásosztály fellegváraiban. Tizenöt-húsz évvel ezelőtt sokat csúfolták „sejttagjainkat", pártunk üzemi alapszervezeteinek érdemes előharcosait. Ezek a sejttagok a francia ellenállás lelke voltak az üzemekben. Sokrétű kapcsolataink a munkás- és parasztttömegekkel, demokratikus centralizmuson alapuló szervezeti formáink, azok a munkamódszerek, amelyekre felkészültünk — szervezeti szabályaink intézkedtek arról az esetről, ha kénytelenek lennénk munkánkat illegálisan folytatni — lehetővé tették, hogy teljesítsük feladatunkat és kitartsunk Hitler és a vichy-i kormány terrorjával szemben.

Végül pedig pártunk vezetőséget választott, Központi Bizottságot, Politikai Irodát, amelyek nem dolgoztak éppen rosszul. Valamennyi kommunista, valamennyi barátunk és ellenségeink is, akik a nép ellenségei, ismerik vezetőségünk szerepét, tudják, hogy pártunk a munkásosztályból sarjadt, a népből sarjadt és szorosan kapcsolódik a néphez. Szégyenkezés nélkül megállapíthatjuk, hogy pártunk az egyetlen, amely háború előtti vezetőségével állott ki az ország elé. Íme, itt állunk csaknem valamennyien a kongresszus előtt, a Politikai Iroda és a Központi Bizottság tagjai. Fájdalmunkra, hőseink és vértanuink hiányoznak a sorból. Hiányzik:

Pierre Semard, a francia és nemzetközi munkásmozgalom felejthetetlen alakja, a Politikai Iroda tagja, a Vasutas Szakszervezet főtitkára, akit a münchenisták elfogtak, elítéltek és a vichy-i kormány emberei kiszolgáltattak Hitler hóhérainak.

Félix Cadras, a Központi Bizottság szervezőtitkára, aki kiváló képességű ember volt és egyike pártunk fiatal reménységeinek: őt a németek előbb irtózatosan megkínozták, azután agyonlőtték.

Jean Catelas, Amiens képviselője, az első világháború katonája, az amiens-i vasutasok hatalmas szakszervezetének volt titkára, akit Pétain és Pucheu a hóhér bárdja alá küldött.

Charles Nedelec, párizsi munkás, majd a szakszervezetek Bouches-du-Rhône-megyei szervezetének titkára, tehetséges szervező, aki meghalt végelgyengülésben, közvetlenül a felszabadulás előtt.

Gabriel Péri, Argenteuil képviselője, a Kommunista Ifjúsági Szövetség alapítója, nagy szónok és újságíró, a *l'Humanité* külpolitikai rovatának élesszemű és általánosan nagyrabecsült szerkesztője, akit a németek agyonlőttek.

Barthélémy Ramier, a saint-étienne-i fegyvergyár munkása, FTP[2]-parancsnok, akit elfogtak, megkínoztak és harminc más hazafival együtt Alès közelében egy elhagyott bányaaknába dobtak.

André Rebière, élelmiszeripari munkás, a spanyolországi nemzetközi brigád egykori harcosa, a jaramai nagy ütközet súlyos sebesültje, az FTP egyik első szervezője, akit a németek agyonlőttek.

Georges Vodli, az elzász-lotaringiai vasutasok titkára, a Hitler elleni elzászi ellenállás és az elzásziak Franciaország iránti hűségének jelképe és vértanúja, akit a németek Strasbourgban felakasztottak.

---

[2] Francs-Tireurs et Partisans Français — Francia Franktirőrök és Partizánok mozgalma.

Mikor most felidézem a Központi Bizottság nyolc tagjának emlékét, akik meghaltak Franciaországért, engedjék meg, hogy a meghatott hódolathoz, mellyel a kongresszus adózik ezeknek a hősöknek, hozzátegyem René Froissart és Hentgès nevét, akik mindketten az Ellenőrző Bizottság tagjai voltak, továbbá Dalidet, Sampaix, Timbaut, Danielle Casanova, Politzer, Solomon, Pitard, a Martel testvérek, a Camphin testvérek, a fiatal Moquet nevét és mindazokét, akik sajnos túlságosan sokan vannak ahhoz, hogy valamennyiüket említsem, azokat a tízezreket, akik dicsőségesen estek el a Franciaországért és a kommunizmusért vívott harcban.

Hadd hódoljak még itt az öreg Dupont apó emlékének is, aki az Ellenőrző Bizottság elnöke volt és a „furcsa háború" idején visszahúzódott kis falujába, Tarnba, de a münchenisták ott is felhajszolták és kivégezték.

A párt büszke lehet vezetőségére. Büszke lehet vezetőire, akik haláluk ig híven kitartottak mellette. Büszke lehet azokra, akik annyi kockázat és veszély között végig megállották helyüket. A párt büszke lehet önökre valamennyiükre, akik a Politikai Iroda régi tagjai:

Jacques Duclos, akinek szellemi képességei, munkabírása, politikai jártassága és bátorsága vetélkedik szerénységével és valamennyiünk iránti elvtársi ragaszkodásával.

André Marty, aki mindig odaadóan szolgálja nagy nemzeti ügyünket, jelképe a francia-szovjet barátságnak és Spanyolországban a brigád többi harcosaival megmentette Franciaország becsületét.

Benoît Frachon, a CGT titkára, a szakszervezetek példás katonája, aki a földalatti munka idején ismét a párt titkárságában dolgozott, s aki a szakszervezeti egység előharcosa.

Marcel Cachin, a *l'Humanité* főszerkesztője, a mi szeretett, mindig szívesen meghallgatott és tisztelt korelnökünk csodálatos példáját adja a félévszázados munkának és nemes eszményünkhöz való hűségnek.

Gaston Monmousseau, a *la Vie Ouvrière* főszerkesztője,

régi harcos proletár, aki öt évig szervezte a munkások Hitler elleni földalatti akcióját, a CGT országos irodájának tagja.

François Billoux, Marseille képviselője, közegészségügyi miniszter, akinek szilárdsága és vezetői tekintélye jól kiállotta a próbát a „furcsa háború" alatt a képviselőink ellen indított önkényes per alkalmából.

Arthur Ramette, parlamenti csoportunk titkára, Nord megye kommunista szervezetének kipróbált vezetője.

Itt vannak továbbá azok az elvtársak, akiket a Központi Bizottság januárban választott be a Politikai Irodába:

Charles Tillon a Francia Franktirőrök és Partizánok legfőbb szervezője és vezetője volt. Most miniszter, aki új légiflottát ad Franciaországnak, politikai és katonai vezető egyéniség.

Raymond Guyot, a francia ifjúság egységének megszervezője, a párt egyik irányítója volt a déli övezetben a földalatti munka idején.

Léon Mauvais, szervezőtitkárunk, aki megoldotta bonyolult munkakörének sokrétű és kényes feladatait.

Marc Dupuy, a vasutasok titkára, aki ugyancsak irányítója volt a déli övezetben végzett illegális munkának.

Étienne Fajon, aki tíz év óta irányítja iskoláinkat, és a „furcsa háború" idején üldözött és hajszolt pártunk bátor szószólója volt a képviselőházban.

Waldeck Rochet, a szerény és tehetséges kommunista harcos, a francia parasztok megszervezője.

A párt büszke lehet önökre, Cogniot, Bonte, Signor, Casanova, Pierre Villon, Roll ezredes, Lecoeur, Paul Marcel, Chaintron, Martha Desrumeaux, Bossus, Hénaff, Tournemaine, Prenant, Daniel Renoult, Marrane, Janin és a többi elvtársakra, valamennyire, akiket szeretnék néven nevezni, valamennyi perbefogott képviselőre, valamennyi elvtársunkra, akit a „furcsa háború" alatt megfosztottak szakszervezeti tisztségétől, minden választottunkra, a

területi titkárokra, a párthoz és Franciaországhoz minden vészben és viharban hű elvtársakra és elvtársnőkre.

Igaz, hogy mi nem vagyunk olyan párt, mint a többi. Igaz, hogy mi újtípusú párt vagyunk. Mi a munkásosztály pártja vagyunk, a nép pártja. A mi sorainkban munkások, parasztok, kézművesek, tisztviselők, kisemberek, értelmiségiek vannak, köztük a legnagyobb tudósok is, mint Paul Langevin, a francia tudomány büszkesége, és Joliot-Curie, tudományos kutatások vezetője, Louis Aragon, hazánk nagy kommunista költője és Picasso, korunk egyik leghíresebb festője. És kívülük még sok tanár, mérnök, író és művész, akik dicsőséget szereznek hazánknak és akiket örömmel fogadtunk kommunista pártunkban, amely ma már a gondolkodó és dolgozó Franciaország akaratának kifejezője.

De felelősségünk is egyre nagyobb lesz, abban a mértékben, ahogyan gyarapodunk és szerepünk egyre nő az ország életében. Kormányzó párt vagyunk, olyan párt, amely tagjai közül kettőt beküldött a köztársaság kormányába. Az államigazgatásban magas tisztségekre állították a kommunistákat. Némelyek a hadseregben szolgálnak, mások a termelésben. Elvtársaink többezer községet igazgatnak, közöttük a legnagyobbakat. Másokat a tömegek bizalma nagy szervezetek élére állított. Képviselőink vannak a Tanácskozási Gyűlésben, az Ellenállás Nemzeti Tanácsában, a megyei és helyi felszabadulási bizottságokban. Mindenütt a párttal és az országgal szemben fennálló nagy felelősségünkhöz mérten kell helytállnunk.

Hogy egészen világosan beszéljek, ha aktivistáink a háború előtt kiváló propagandisták voltak, ha a háború alatt rettenthetetlen szervezői és vezetői voltak a németek és vichy-i cinkostársaik ellen küzdő csoportoknak, most politikusokká kell válniok, a nagy tömegek megszervezőivé és vezetőivé. Mint Lenin mondja, most milliókban kell számolnunk. És ez arra kötelez bennünket, hogy figyelmesen megvizsgáljunk növekedésünkből adódó néhány problémát.

Az első ezek közül a taglétszámunk jelentős növekedésével kapcsolatos problémák közül az oktatásra vonatkozik, pártunk új tagjainak marxista-leninista képzésére. Meg kell erősítenünk, ki kell fejlesztenünk oktatási munkánkat tanfolyamokkal és iskolákkal. Új módszereket kell kidolgoznunk, hogy segítségére legyünk régebbi funkcionáriusainknak, azoknak, akik már felelős tisztséget töltenek be, irányítanunk kell őket olvasmányaikban, előadásokat kell nekik tartanunk a mindennapi élet legfontosabb problémáiról.

A párt tanítja a tömegeket és a tömegek tanítják a pártot. A marxizmus-leninizmus, az elmélet és a gyakorlat, a gondolkodás és a cselekvés egysége. Nem olyan kommunisták kellenek nekünk, akik csupán könyvemberek és a mindennapi élet realitásain kívül állva, tőlük elvonatkoztatva gondolkoznak. De épp ily kevéssé akarunk korlátolt káderekét, akik nem hajlandók a politikai problémák mélyebb tanulmányozására, akik könnyen szűk praktícizmusba eshetnek és elveszthetik szem elől a távlatokat.

Az elmélettel való foglalkozás egyre nélkülözhetetlenebb lesz a felelős vezetők, az élvonalban álló aktivisták számára, akik túlságosan sokszor egészen elmerülnek gyakorlati feladataikba. De az igazság az, hogy senki sem dolgozhat jól egyetlen feladatkörben sem, ha nem igyekszik elsajátítani a marxista-leninista tudományt, valamennyi ideológiai és politikai probléma kulcsát. A legnagyobb tudósok, mint barátunk Langevin, kijelentik, hogy saját szaktudományuk megismerésében is csak a dialektikus materializmus segítségével jutottak igazán előre. A kommunistának, akármilyen tisztséget tölt is be a párton belül vagy kívül, ha ujságíró vagy szövetkezeti vezető, polgármester vagy munkásszervezet titkára, tanár, vagy területi titkár, esetleg egy nagy államosított vállalat vezetője, mindig szüksége van tudományunk fényére, a párt és a francia nép szolgálatában végzett munkájában.

A Központi Bizottságnak ilymódon mindenekelőtt minden erejét latbavetve szüntelenül arra kell figyelmeztetnie a párt kádereit, amit Marx írt 1872-ben francia kiadójának:

„A tudomány nem ismer széles országutat, s csak azok remélik, hogy napsütötte ormait elérik, akik nem riadnak vissza attól, hogy meredek ösvényei megmászása fáradságos"[3].

A második probléma minden egyes párttag bevonása, akár új, akár régi, az alapszervezetekben folyó politikai vitába. A földalatti munka feltételei, a hármas csoportokba való különülés nem tette lehetővé a nagy vitákat. A hármas csoportok, megbízva a Központi Bizottság irányításában — amely ezt a bizalmat meg is érdemelte — mindenekelőtt végrehajtószervek voltak. Az újjáalakított sejteknek ismét politikai szervekké kell válniok, amelyekben megvitatják a kérdéseket, hogy eredményesen cselekedhessenek.

Kommunista pártunk elképzelhetetlen volna minden egyes párttag akaratának egysége, valamennyiük cselekvésének teljes egysége nélkül. Ez a közös akarat, ez az együttes cselekvés azonban az erőnk alapját képező vasfegyelem mellett sem zárja ki, sőt feltételezi a kritikát, a vitát, a vélemények harcát a párton belül. 1929-ben, mikor harcot folytattunk az ellen a szektáns csoport ellen, amely megfojtotta az egész politikai életet a pártban és elszakított bennünket a tömegektől, az idős elvtársak még emlékezni fognak, ezekkel a jelszókkal indítottuk meg a harcot: „Szólaljon meg mindenki!" és „Nem bábok kellenek nekünk!"

A kommunisták belső fegyelme nem vakfegyelem, hanem szabad akaratból vállalt fegyelem, valamennyiünk öntudatos fegyelme. Ha aztán a vitának vége, a hozott döntés kötelező valamennyiünkre, az esetleges kisebbségre éppúgy, mint a többségre.

---

[3] *Marx.* A tőke. 1. köt. Szikra 1949. 23. old.

A párt nem tűri meg, elveti, mint a párt egységével összeférhetetlen dolgot, az irányzatok, csoportok és frakciók szervezését, ami több irányító központ kialakulására és ilymódon a fegyelem meglazulására, a párt szétszakadására és széthullására vezetne.

Ugyanilyen nyilvánvaló, hogy a vitának a párt elvei alapján kell végbemennie. A véleményszabadság a pártban nem azt a szabadságot jelenti, hogy bárki a párttól idegen véleményeket vigyen be a pártba. Hol volna ma a párt, ha 1934-ben tűrtük volna, hogy az áruló Doriot sorainkban propagálja opportunista, likvidátori és hitlerista „nézeteit"? Vajjon sikeresen megszervezhettük és folytathattuk volna-e a francia dolgozók harcát a hitlerista ellenség ellen?

Továbbra is bizonyságot kell tennünk éberségünkről. A párt nem a holdban van, hanem itt közöttünk, sokszázezer tagjával be van ágyazva a munkások és parasztok tömegeibe, az ország különféle néprétegeibe. Egyik vagy másik társadalmi réteg könnyen kerülhet olyan befolyás alá, amely ellenkezik a munkásosztály és a nép érdekeivel. Az ilyen, eszméinktől és elveinktől idegen, sőt azokkal ellenséges befolyás ilyen vagy olyan módon behatolhat a pártba is.

Küzdenünk kell bizonyos körök opportunista és likvidátori felfogása ellen, akik, ha nem fogalmazzák is meg mindig világosan, úgy vélekednek, hogy „az osztályharc szakaszán már túl vagyunk". Egy katolikus ujságírónak, aki a Központi Bizottság Ivryben tartott ülése után kérdést intézett hozzám ebben a tárgyban, a következő választ adtam, amely megjelent a *l'Humanité*-ban és amelyet engedelmükkel idézni fogok:

„A tények adnak választ erre a kérdésre, és még más kérdésekre is. Ha komolyan elemezné valaki az 1940-es vereség okait, valamint a tragikus helyzet okait, amelybe országunk került, és amelyben még most is vergődik, azt látná, hogy a leglényegesebb ok

bizonyos kiváltságos körök önzése, amely körök előhatározott szándékkal feláldozták a nemzet érdekeit kiváltságaik védelmében. Ez tény. Az osztályharc tény."

Nem kell hozzátennem azt, amit az ujságíró egyébként megjegyzett erre, hogy a kommunisták mindig számotvetnek a tényekkel. Az opportunista nézetek a munkásosztály független politikájának, tehát a nemzet valamennyi rétege közötti egység leghatékonyabb elemének felszámolására vezetnének. A párt felszámolására vezetnének. Néhány amerikai kommunista vezető beleesett ebbe a súlyos tévedésbe. Mi habozás nélkül megmondottuk véleményünket Duclos elvtársunk egy cikkében és reméljük, ez a cikk segítségére lesz az amerikai kommunistáknak, hogy visszatérjenek a helyes útra.

Ugyancsak küzdenünk kell azoknak a szektánsoknak baloldali nézetei ellen, akik, ha nem fogalmazzák is meg mindig világosan, úgy vélekednek, hogy „úgy látszik, mintha elhagytuk volna a forradalmi vonalat". Ezek a szektánsok összetévesztik a „forradalmi vonalat" a handabandázással. Úgy gondolják, hogy minden sokkal könnyebb volt akkor, mikor a „legforradalmibb" szólamokat hangoztathattuk, anélkül, hogy jótányit is változtattunk volna a dolgozók és az ország helyzetén. Igaz, feladatunk sokkal nehezebb, sokkal bonyolultabb, mint régente, sokkal több megfontolást, magyarázatot, hidegvért kíván, mikor tudjuk, hogy jelszavainktól, gyakorlati tevékenységünktől egyre nagyobb mértékben függ az ország jövője.

A szektánsok és a jobboldali opportunisták egyformán megvetik a tömegeket, egyformán rettegnek a tömegek akcióitól. Az opportunistáknak nincs bizalmuk a tömegekben és akaratuk ellenére akarják őket „megmenteni" felülről jövő parlamenti és egyéb elgondolásokkal. A szektánsoknak nincs bizalmuk a tömegekben és akaratuk ellenére, megkérdezésük nélkül akarják „megmenteni" őket, pusztán forradalmi szószátyárkodással.

Ugyancsak tanújelét kell adni éberségünknek, hogy leleplezzük és kiirtsuk sorainkból a zavaros elemeket, a legtöbbször „baloldali" szólamok mögé rejtőzködő provokátorokat, az ellenség hitlerista és trockista ügynökeit.

A FRANCIA NÉP SZOLGÁLATÁBAN[1]

A NÉMET PROBLÉMA

A népek demokráciára, békére, és biztonságra törekednek. Örömmel üdvözölték három nagy szövetségesünknek a potsdami értekezleten hozott határozatait: „A német militarizmust és nemzetiszocializmust gyökerestül kiirtják... A szövetségesek nem akarják a német népet megsemmisíteni vagy leigázni. A szövetségesek lehetőséget kívánnak nyujtani a német népnek, hogy felkészülhessen arra, hogy életét demokratikus és békés alapon újra felépíthesse... A szövetségesek folytatni fogják Németország teljes lefegyverzését és leszerelését, valamint azoknak a német iparágaknak kiküszöbölését, illetve ellenőrzését, amelyek a hadi termelés céljait szolgálhatnák."

A népek, amelyek saját földjükön szenvedték el a német agressziót, jóvátételt követelnek. A potsdami nyilatkozat, mikor emlékeztetett a jaltai értekezlet határozataira, kimondta: „Németországot rá fogjuk szorítani arra, hogy a lehető legnagyobb mértékben jóvátegye azokat a veszteségeket és szenvedéseket, amelyeket az Egyesült Nemzeteknek okozott."

Ezzel szemben a népek kénytelenek most megállapítani, hogy Németország nyugati megszállási övezeteiben nem irtották ki a militarizmust és a nácizmust. Német

[1] Részletek a Francia Kommunista Párt XI. kongresszusán tartott beszámolóból. 1947 június 25—28.

katonai alakulatokat tartanak fenn munkacsapatok és biztonsági szervek örve alatt. Magasbeosztású náci funkcionáriusokat visszahelyeztek állásukba. Most is üzemeik élén állanak a gyárosok, akik Hitlert hatalomra juttatták. A tisztogatás és a nácitlanítás gyengesége nyilvánvalóvá lett, amikor legutóbb több fasiszta összeesküvést fedeztek fel az angol-amerikai övezetekben. A francia övezetben ott található a hitlerista nagyiparosokon kívül Fürstenberg herceg, az SA századosa, 30 000 hektár föld birtokosa, továbbá egy másik náci tiszt: Frigyes Vilmos trónörökös, Hohenzollern hercege, Németország egyik legnagyobb földbirtokosa és Sigmaringen ura. A munkásszakszervezeteket, a demokratikus elemeket ellenben üldözik és a kommunistákkal úgy bánnak, mint a bélpoklosokkal.

Egészen más a helyzet a szovjet megszállási övezetben, ahol a nácitlanítást és a demilitarizálást komolyan végrehajtották, a nagy vállalatokat államosították, a közismert hitleristák javait elkobozták, a junkerek földjét felosztották a parasztok között, egyszóval komoly lépéseket tettek Németország demokratizálása útján.

Vita indult meg Németország jövendő államformájáról. Államszövetség legyen-e, vagy centrális felépítésű állam? Mi a magunk részéről rámutattunk arra, hogy hazánk kétízben, 1871-ben és 1914-ben lett áldozata a szövetségi Németországnak. Az államszövetségi rendszer, amelyet egyesek előnyben részesítenek, nem garantálja Németország szomszédainak biztonságát. A történelem kerekét akarja visszafelé forgatni az, aki Németországot ugyanabba az állapotba szeretné visszavezetni, amelyben a vesztfáliai békét megelőző időszakban volt. A német egység történelmi tény, amellyel számot kell vetnünk. Ha ezt elfelejtenők, kitennénk magunkat annak, hogy a nacionalizmus veszedelmes tüze újra fellobban és az agresszív pángermanizmus új erőre kap. A Richelieu politikájáról való álmodozás és Hitler régi bűntársainak támogatása helyett, sokkal többet érne a munkásosztály és a demokratikus elemek felé fordulni, amelyek még

gyengék ugyan, de reményt nyujtanak a német nép talpraállására azoknak a kötelezettségeknek tiszteletbentartásával, amelyeket feltétlenül vállalnia kell.

A JÓVÁTÉTELEK

Ezek a német nép felelősségén alapuló kötelezettségek elsősorban a jóvátételek. A németek által elpusztított és kifosztott Franciaország számára ez elsőrendű fontosságú kérdés. Hazánkban a háború és a német megszállás 4 983 milliárd frankot kitevő kárt okozott, amelyből 2 432 milliárd frank esik a fosztogatásokra és 1 832 a pusztításokra. Ebbe a hatalmas összegbe nem számítottuk bele azt a 23 milliárd munkaórát, amely nemzetgazdaságunk számára elveszett a hadifoglyok és deportáltak kiesése folytán.

Jogunkban áll azt követelni Németországtól, hogy szolgáltassa vissza, amit elrabolt tőlünk, a gépeket, a lovakat, az állatállományt. Kétségbevonhatatlan jogunk azt követelni a német néptől, hogy járuljon hozzá munkájával a hitlerista hadsereg pusztításai nyomán hazánk földjén visszamaradt romhalmazok eltakarításához.

A potsdami konferencia végeztével Truman elnök, mielőtt repülőgépbe szállt volna, kijelentette:

> „A jóvátételek első célja az, hogy megfosszuk Németországot mindattól, ami lehetővé tenné számára egy új háború előkészítését. A jóvátételek második célja pedig, segíteni az elpusztított országok talpraállításában, a Németországtól visszavett felszerelések és berendezések felhasználásával."

De a nyilatkozatok nem esnek egybe a cselekedetekkel. A nyugati övezetekben 1 546 német üzemet kellett volna jóvátételi célra átadni, de csak 143 szolgált valóban erre a célra.

Franciaország 2 szerszámgép-üzemet kapott, egy

30 000 kw teljesítőképességű áramfejlesztő telepet, 813 különféle szerszámgépet, 462 nehézipari gépet és 46 894 kisebb szerszámot.

Az első világháború befejezése után, két év alatt, 1921 április elsejéig bezárólag, Németország 8 milliárd aranymárkát fizetett jóvátétel fejében. Ezúttal, mint Jacques Rueff, a nyugati övezetbeli Szövetségközi Jóvátételi Hivatal elnöke kijelentette, két év alatt „az érdekelt nemzetek még a tizedrészét sem kapták meg annak, amit joggal elvárhattak". Rueff ezzel végzi: „A jóvátételi politika végrenemhajtása azt fogja eredményezni, hogy a hadiüzemek felszerelése megmarad Németországnak."

Ez van a probléma mélyén. Az angol és amerikai trösztök nem akarták a német hadiipart megsemmisíteni. Ugyanígy nem akarják korlátozni a német nehézipar termelési kapacitását sem. Nem akarják, hogy valamennyi szövetséges hatékony ellenőrzést gyakoroljon azon üzemek felett, melyeket Németország megtarthatott, azért, hogy a jóvátételeket fizesse és ugyanakkor tisztességes életszínvonalat biztosítson a német dolgozóknak.

Angol és amerikai szövetségeseink, akárcsak az első világháború után, felszámolják a jóvátételi tervet, miután magukat kielégítették. Franciaország édeskeveset kapott, de az Egyesült Államok és Anglia több mint 10 milliárd dollárt (a franciaországi kár felét) vett el Németországtól, nevezetesen az Amerikában és Nagybritanniában lévő német javakat 3,3 milliárd értékben 2,2 milliárd értékű hajót, 5 milliárdot aranyban és német szabadalmakban, nem számítva az elvitt felszereléseket és gépeket.

Az angol és amerikai monopolistáknak az a céljuk, hogy Nyugat-Németország gazdasági életét a maguk uralma alá vessék. A nagy amerikai cégek, a DuPont de Nemours, a General Motors ráteszik kezüket az IG-Farbenra és az Opel Művekre. Amerikai pénzcsoportok ismét tőkét ruháznak be Németországban. Újrakezdik ugyanazt, amit az első világháború után tettek: 1919-től 1931-ig Németország 21 milliárd aranymárkát fizetett jóvátéte-

lekre, ugyanakkor azonban 38 milliárdot kapott vissza amerikai, angol és francia tőkésektől.

Magasállású amerikaiak kijelentik, hogy vissza kell adni Németországnak uralkodó helyzetét Európában. Úgy látszik azonban, hogy az amerikai és angol trösztök inkább függvényükké szeretnék tenni a német gazdasági életet, amelynek fejlődését a saját javukra akarják korlátozni, nem sokat törődve a többi európai ország szükségleteivel, sempedig azzal, hogy Németország eleget tesz-e jóvátételi kötelezettségeinek az agresszionak áldozatul esett országokkal szemben. Az angol övezet felhatalmazást kapott arra, hogy 5 millió tonna acélt termeljen, de mindössze 2 és félmillió tonnát állított elő. Ezzel szemben az Egyesült Államok elfoglalta Németország helyét a kohóipari termékek szállítása terén Törökország, Görögország, Olaszország és Spanyolország részére.

Általában véve, az Egyesült Államok úgy tekinti Németországot, mint lehetséges versenytársat. Ebben ismét megtalálhatjuk az amerikai politika kiemelkedő vonását, a terjeszkedési törekvést.

AZ AMERIKAI TERJESZKEDÉSI POLITIKA

Az elpusztított európai országok általános elszegényedésével ellentétben az Egyesült Államok (és Kanada) meggazdagodva került ki a háborúból. A világháború, a hadseregek szükséglete, a korlátlan árukereslet lehetővé tette a mindaddig csak részben hasznosított termelőerők fokozott kihasználását. A termelési apparátus még jobban kifejlődött: a termelékenység 20 százalékkal emelkedett. Az össztermelés, amely 1939-ben 89 milliárd dollárt tett ki, 1944-ben 135 milliárdra emelkedett. Az 1935 és 1939 közötti időszakot 100-nak véve, az ipari termelés általános indexe 1943 októberére 249 százalékra emelkedett; 1945 augusztusában visszaesett 211 százalékra, 1946 februárjában pedig 148 volt. Az idei év kezdetén már ismét 180 százalékra

emelkedett. Ez azt jelenti, hogy ezidőszerint a termelési kapacitásnak mindössze háromötödét használják ki. Ennek oka egyszerű: az amerikai kapitalistáknak nehézségeik vannak termékeik elhelyezése terén.

A kapitalisták nem a tömegek szükségleteire, hanem profitra termelnek. A tőke létalapja a tőke termelése. Az amerikai kapitalisták egyre hihetetlenebb nyereségeket vágnak zsebre. A háború folyamán több mint 52 milliárd dollár tiszta nyereségre tettek szert. Ez átlagban minden háborús évben három és félszer annyit tesz ki, mint amennyi az 1939 előtti évek profitja volt. A profit a háború befejezése után is állandóan tovább emelkedett: 1945-ben 9,9 milliárdot, 1946-ban 12 milliárdot tett ki. Az első negyedév eredményei alapján 15—17 milliárdra lehet becsülni az 1947-ben várható hasznot.

De miközben a tőkések profitja emelkedik, a dolgozó tömegek életszínvonala csökken. Az infláció, az árak felszökése csökkenti a munkabér vásárló erejét. A kifizetett összmunkabér csökkent a normális munkaidőhöz való visszatérés és a jobban fizetett túlórák megszüntetése, valamint az állandóan növekvő munkanélküliség következtében. Hivatalos kimutatás szerint 2 500 000 munkanélküli van, több mint 1 600 000 leszerelt katona nem kapott ismét munkát, 8 millió munkás dolgozik heti 34 óránál kevesebbet, közülük 2 millió 15 óránál kevesebbet. Becslés szerint a munkások „jövedelme" a háború vége óta 30 százalékkal csökkent. Ennek következményei a belső piac zsugorodása és annak kényszerítő szüksége, hogy egyre több terméket helyezzenek el külföldi piacokon.

A háború előtt az Egyesült Államok termelésének mintegy 10 százalékát exportálta. 1946-ban a kivitel összege 9,5 milliárd dollár volt; ebben az összegben benne foglaltatik az élelmiszerek és nyersanyagok értéke is, nemcsak az iparcikkeké. A 9 milliárd értékű kivitel nem elég ahhoz, hogy az Egyesült Államok ipari tevékenységét fenntartsa. A X. kongresszuson tartott beszámolóban becslésünk az volt, hogy az Egyesült Államok megkísérli

majd kivitelét 20 milliárd dollárra emelni. Stassen, amikor Sztálin elvtárs beszélgetést folytatott vele, a termelés 15 százalékáról beszélt. Abszolút értékben ez nagyjából megfelel annak az árumennyiségnek, amelyet fentebb említettünk.

Az elpusztított és rombadöntött országok bizonyára jól tudnák használni az amerikaiak által exportált árucikkeket, de nincs vásárlóeszközük, aranyuk, devizájuk, nem exportálnak eleget ahhoz, hogy behozatalukat árucikkekkel fizethessék ki. Az Egyesült Államoknak egyébként nincs is szüksége árura. A háború előtt Anglia és Németország azokban az országokban vásárolt élelmiszert és nyersanyagot, amelyeknek ipari termékeit eladta. Az Egyesült Államok élelmiszert exportál és nyersanyagok behozatalára csak nagyon korlátozott mértékben van szüksége. A világpiacon az Egyesült Államok lényegében csak eladó. Ezt a szempontot sohasem szabad elfelejteni, amikor amerikai hitelekről beszélünk. Az elszegényedett országoknak azért van szükségük amerikai hitelre, hogy amerikai árut vásároljanak rajta; az Egyesült Államok pedig, hogy árucikkeit elhelyezze, kénytelen mindenféle fizetési kedvezményeket nyujtani vevőinek.

Természetesen mindebben van ellentmondás. Folyton csak eladni és sohasem vásárolni, ez a művelet nem folytatható sokáig. Hogyan is egyezhetnének azonban bele az amerikai kapitalisták abba, hogy a külföldi áru saját belső piacukon támasszon nekik konkurrenciát. Másfelől alacsonyabb termelési költségük védi őket a konkurrenciától. Szükség esetén a dömping eszközéhez nyúlnának, amelyet megkönnyít a monopoltőke.

Az amerikai kapitalisták ki akarják terjeszteni hegemóniájukat Európára és az egész világra. Úgy vélekednek, hogy a kényszerkölcsönök lehetővé teszik céljuk elérését. Az Egyesült Államok nyujthat hiteleket, éppúgy exportál tőkét is, ahogy árut exportál. Azt a megszámlálhatatlan milliárdot, amelyet nem tud az amerikai iparba újra befektetni, külföldön kell elhelyeznie. Az állam-

kölcsönök megnyitják a magánberuházások útját. Az árupiac keresése együttjár azzal a törekvéssel, hogy politikai bázisokat teremtsenek maguknak az egész világon.

Ennek a terjeszkedési politikának támogatására kell az Egyesült Államok 1947. évi költségvetésében a hadikiadásokat — Robert Schuman megállapítása szerint — 19 milliárd dollárra emelni (ez a roppant összeg 2 500 milliárd franknak felel meg, s az egész francia költségvetés négyszerese), ami az Egyesült Államok egész költségvetésének 45,7 százaléka (a hadikiadások az angol költségvetés 30 százalékát, a Szovjetunió költségvetésének pedig mindössze 22 százalékát teszik ki). Ezzel szemben a közoktatási kiadások aránya az Egyesült Államokban alacsonyabb, mint bármely más országban. Az amerikai tanszemélyzet 70 százalékának mellékfoglalkozást kell vállalnia, hogy szűkösen meg tudjon élni.

A finánctőke és a monopóliumok mindenhatósága, árupiacok keresése, a tőkekivitel, valamint a militarizmus fejlesztése az imperializmus jellegzetes vonásai, amint azt Lenin megállapította. Amikor Léon Blum azt írja, hogy az Egyesült Államoknak nincs szüksége kivitelre, hogy magatartása a nemzetközi kereskedelem kérdéseiben merőben önzetlen indítóokokból fakad, akkor is bebizonyítja, mennyire távol áll a marxizmustól. Visszatér Kautskynak az események által irgalmatlanul megcáfolt elméletéhez, az „ultraimperializmus", a békés imperializmus elméletéhez, amely szerint az imperializmus alkalmas arra, hogy egységes világkapitalista gazdaságot szervezzen, amelyben nincsenek hevesebb ellentmondások az osztályok és az államok között, sempedig háborúk az egymással vetélkedő imperializmusok között.

Valójában, amit Léon Blum mond, csak megtévesztés. Az a kísérlete, hogy idealizálja az amerikai monopóliumok terjeszkedési politikáját, nem szolgál mást, mint a francia munkásosztálynak és népnek ideológiai és politikai lefegyverzését abban az ellenállásban, amelyre szük-

ség van a nemzetközi finánctőkének nemzeti függetlenségünket veszélyeztető beavatkozásaival szemben.

„Az imperializmus — írta Lenin — a finánctőke és a monopóliumok korszaka, ezek pedig mindenütt az uralomra, nem pedig a szabadságra irányuló törekvések hordozói. E törekvések eredménye — reakció az egész vonalon, bármilyen politikai rend mellett, az ellentétek szerfelett való kiélesedése ezen a téren is"[2].

A közeledő válságtól való félelem meggyorsítja az Egyesült Államoknak ezeket a törekvéseit. Az amerikaiak a válságtól való páni rettegésben élnek. A válság előjelei azonban már jelentkeznek. Így az áremelkedések következtében az árukészletek megnövekednek (az árukészlet értéke 34 milliárd, amennyi még sohasem volt), a tőzsdén a részvények árfolyama zuhan, a beruházások csökkennek és a mezőgazdasági termékek ára esik. Sokmillió tonna burgonyát dobtak a tengerbe, hogy tartsák az árszintet, s közben Európában és világszerte éheznek az emberek.

„Reakció az egész vonalon": belső viszonylatban eléggé nyilvánvaló, ha tudjuk, hogy 200 munkásellenes törvényjavaslatot juttattak el a kongresszus irodájához, azzal a céllal, hogy a munkásokat sakkbantartsák és erőszakos úton megszüntessék a mind nagyobb számban előforduló sztrájkokat. A kommunistaellenesség mindinkább dühöng és valóságos hajtóvadászat indult a haladó elemek ellen, akik azzal gyanúsíthatók, hogy nem imádják az aranyborjút. (Hiszen már a halhatatlan Charlie[3] kiutasításáról is beszélnek.) A barbár rasszizmus alapján négereket lincselnek.

„Reakció az egész vonalon": nem eléggé nyilvánvaló-e ez az Egyesült Államok külpolitikájában, a népi demokratikus országok elleni tervszerű harcból, abból, ahogyan a fasiszta diktatúrán alapuló rendszereket támogatja, és mindenütt segíti a jobboldali csoportokat.

---

[2] *Lenin.* Válogatott művek. 1. köt. Szikra 1949. 1020. old.
[3] Chaplinről van szó.

Erre azt mondhatja valaki: „Hát nem kívánjátok amerikai barátaink segitségét?" Kívánjuk, de úgy, hogy féltékenyen őrködünk országunk függetlenségén. Tudjuk, hogy világos számadás a jó barátság alapja, és a kapitalista külkereskedelem nem emberbaráti intézmény. Óvatosan fogadunk minden tervet, akármilyen kecsegtető színben tüntetik is fel, akkor is, amikor Truman elnök agresszív hangját Marshall tábornok morális elmefuttatásai váltják fel.

Az a terv, amelyről mostanában szó van, szerintünk komoly veszélyeket rejt magában: elsősorban azt eredményezné, hogy a jóvátételeket felszámolnák és Németországot ugyanolyan bánásmódban részesítenék, mint Franciaországot és a hitleri agresszionak áldozatul esett többi országot.

Igen, óvatosak vagyunk. De miért vélekednének a franciák másként ezekről a súlyos problémákról, mint az angolok, akik közül sokan féltik országukat az amerikai kölcsönök következményeitől? Nem volt-e kénytelen a Labour Party kongresszusa a közvélemény nyomására kijelenteni, hogy az angol kormány nem kér újabb amerikai kölcsönt? Egyes munkáspárti képviselők azt írták, hogy „nem akarnak brit katonákkal amerikai háborút viselni".

A háború súlyos csapás volt Angliára. Nemzeti vagyonának kétötödét vesztette el; a birodalom széthullása meggyorsult; a gyarmatok és dominiumok teljes függetlenségre törekszenek, és Amerika hatalmi körébe vonja őket. A brit hatalom hanyatlik és ebből az amerikai hatalom húz hasznot. Az angolok nem a világ bankárai többé, ezt a szerepet az amerikaiak vették át. Az angol kereskedelmi flotta 1929-ben a világ hajóterének 26 százalékát képviselte, ma már mindössze 15 százalékát teszi ki. Ugyanekkor az Egyesült Államok részesedése 16 százalékról 54-re emelkedett, tehát ma a világ hajóterének több mint fele az övé.

Az angol válság mélyül. Nyilvánvalóan jelentkezik

ez a széntermelés alakulásában, és az angol kőszénkivitel visszaesésében, helyesebben teljes megszűnésében.

Bizonyos brit köröknek az az ötletük támadt, hogy az amerikai terjeszkedési politika elleni védekezésüket azzal erősítik, hogy Franciaország sorsát a magukéhoz kapcsolják, azoknak a javaslatoknak szellemében, amelyeket Churchill már 1940-ben tett nekünk, továbbá Smuts tábornok nyilatkozatainak értelmében, amelyek 1943-ban oly nagy izgalmat keltettek. Eszerint Franciaországot Anglia kiegészítője szerepére kárhoztatnák. A tengerentúli francia területek kárpótolnák az angolokat a kezükből kicsúszott gyarmatokért.

A *Terre d'Europe* című folyóirat a következő megjegyzésekkel kísérte a Blum—Attlee megegyezést, amely a francia-angol szövetség előjátéka volt:

„A régi szövetségi formulák nem sokat számítanak az új realitásokkal szemben. A gazdasági együttműködés sokkal szilárdabb kapcsolat minden barátsági szerződésnél ... Arról van szó, hogy a két ország termelésének egymást kiegészítő jelleget adjunk ... Attlee és kormánya úgy vélekedik, hogy ha a Francia Unió, elsősorban pedig Észak-Afrika megkapná a Monnet-tervben megjelölt külső segítséget, e munkaprogram sikere abban fejeződnék ki, hogy gabonát, főzeléket, gyümölcsöt és más fogyasztási cikkeket termelnének, melyeket Anglia a háború befejezése óta az amerikai féltekén szerzett be ..."

A *Terre d'Europe* a továbbiakban ezt írja:

„A termelés bizonyos szakmákban meg fog szűnni, hogy más szakmákban kibővüljön ... Be fog következni a vámtételek módosítása, sőt a teljes vámmentesség ... Az árucsere egész jellege megváltozna a két ország között. Ennek következményei politikájukban is megmutatkozna. *Akármilyen lesz is a német probléma megoldása*, egy szolidáris Nyugat bizalommal tekinthetne a jövőbe."

És végül értesültünk arról is, hogy Churchill, mikor tudomást szerzett az Attlee—Blum megbeszélés eredményeiről, felkiáltott: „Nagyon, de nagyon meg vagyok elégedve."

Ne vegyék tőlünk rossznéven, ha kevésbbé lelkesedünk a nyugati blokknak ezért a fajtájáért. Ne vegyék rossz néven, ha nem fogadjuk el azt a perspektívát, amely országunk iparának korlátozását jelenti és visszatérést a kizárólagos mezőgazdasági termelésre; ezt a programot már Hitler is szerette volna ránkkényszeríteni. Ne vegyék rossz néven, ha nem akarjuk, hogy országunkat csupán a parasztfigura szerepére szorítsák, amelyet Anglia és az Egyesült Államok egymást váltogatva, esetleg együttesen tologatnak ide-oda a világ sakktábláján.

Jól látjuk, sokan már belenyugodtak abba, hogy Franciaországot Portugália szerepére fokozzák le. Ezek mindenekelőtt „nyugatiaknak" vallják magukat. Ők a vállalkozás szabadságának lovagjai, azé a szabadságé, melyben a trösztök és kartellek könyörtelenül kizsákmányolják a proletárok és parasztok tömegeit, megfojtják a kézműveseket és kisiparosokat, szóval a szabadság hívei olyan értelemben, hogy a farkasok felfalják a bárányokat. A kiváltságosok, akárcsak München és Vichy idején, azokkal tartanak, akikről joggal hiszik, hogy védelmezői a dolgok régi rendjének, amely egyesek hatalmára és gazdagságára, a nagy tömegek kisemmizésére, leigázására és nyomorára épül.

Mi hívek akarunk maradni hőseink szelleméhez, a vértanúk szelleméhez, akik meghaltak, hogy éljen Franciaország — a szabad és független Franciaország.

Ahogy egyetértésre volt szükség a szövetségesek között, különösen Anglia, az Egyesült Államok és a Szovjetunió között a győzelem kivívásához, ugyanúgy szükséges ahhoz is, hogy biztosítsuk a szilárd és tartós békét, leleplezzük a kalandorokat, akik a nagyhatalmak közötti elkerülhetetlen nézeteltérésekre számítanak és akik szerint a világ menthetetlenül két ellentétes táborra szakadt,

amelyeknek rövid időn belül szükségszerűen össze kell ütközniök. Lehetséges, hogy a reakciós politikusok ilyen szörnyűségekről álmodoznak. Lehetséges, hogy az atombomba hevíti bennük a háborús lázt. A népek azonban békét akarnak és tudni fogják, hogyan védjék meg a békét minden ellenségétől. A népek nem befolyásoltatják magukat atomvitáktól és provokáló magatartástól. Módjukban áll meghátrálásra kényszeríteni azokat, akik új háborúra uszítanak.

Elsősorban Franciaország kötelessége külpolitikájával hozzájárulni a demokratikus erők összefogásához, amelyek egyúttal a béke erői is.

A francia külpolitika csak demokratikus és békés célokat követhet. Az az óhajunk, hogy a kollektív biztonságot és a békét az Egyesült Nemzetek új szervezetének keretei között szervezzék meg, biztosítva valamennyi nemzet függetlenségét, nagyét, kicsiét egyaránt.

A német kérdés olyan megoldását kívánjuk, amely garantálja a biztonságot és a jóvátételeket. Egyetértést akarunk minden néppel, elsősorban nagy angol, amerikai és szovjet szövetségeseinkkel.

A francia-szovjet szövetséget úgy tekintjük, mint a legjobb biztosítékot a német agresszió minden esetleges megismétlődése ellen.

Örömmel fogadtuk szövetségünk megújítását Lengyelországgal és Csehszlovákiával. Ugyanígy óhajtjuk a baráti kapcsolatok helyreállítását országunk és Románia, valamint Közép-Európa és a Balkán többi országai, Magyarország és Bulgária között.

Az Olaszországgal kötött békeszerződésnek a nemzetgyűlés által történt ratifikálása után megismételjük azt a kívánságunkat, hogy baráti kapcsolatokat szeretnénk létesíteni az olasz néppel. Rokonszenvünk kíséri súlyos harcait, melyeket a fasizmus és a nemzetközi reakció régi hordozóinak egyesült erői ellen vív.

Külkereskedelmünknek nem szabad megsínylenie a kizárólagos nyugati orientációt.

Követeljük a szakítást Franco kormányával és követeljük a spanyol köztársasági kormány elismerését. Elítéljük az angol, majd az amerikai fegyveres erő beavatkozását Görögországban. Legmelegebb együttérzésünkről biztosítjuk Spanyolország és Görögország bátor népeit, amelyek szabadságukért és függetlenségükért harcolnak.

Azt akarjuk, hogy ahol még megtalálhatók, mindenütt számolják fel a fasizmus maradványait. Helyeseljük, hogy a különböző országok demokratikus erői támogatják a népek nemzeti függetlenségének tiszteletbentartását.

Végül pedig hő kívánságunk, hogy az Egyesült Nemzetek Szervezete megegyezést hozzon létre a szovjet javaslat alapján, amelynek célja a fokozatos lefegyverzés és az atomfegyver eltiltásának biztosítása.

Ez szerintünk nagy vonalakban az a francia külpolitika, amely megfelel Franciaország érdekeinek és egyúttal a demokrácia és a béke érdekeinek.

HARC AZ EGYSÉGÉRT

Tanúi voltunk a munkások erőfeszítéseinek, hogy fokozzák a termelést és újjáépítsék országunkat. Láttuk a gazdasági és politikai természetű nehézségeket, amelyek gátolják Franciaország talpraállását. Felismertük, hogy ezeknek a nehézségeknek oka a belső reakció és a világreakció növekedő nyomása, amelyben kifejeződik a nemzetközi trösztök politikája.

Hogyan kerekedjünk fölébe a nehézségeknek, hogyan semmisítsük meg a reakciót, hogyan folytassuk győzelmesen az újjáépítés nemzeti művét, miközben megőrizzük Franciaország függetlenségét, hogyan kerüljük el az infláció, a gazdasági és társadalmi katasztrófa veszélyét?

Hogyan, ha nem a munkásosztály és a demokratikus erők legszélesebb összefogásával?

Sok nehézséget elkerültünk volna, sok akadályt elsöpörtünk volna, ha *egységes* munkásosztály és a republi-

kánusok és ellenállók *egységes* tábora törekedett volna teljes egészében végrehajtani az Ellenállás Nemzeti Tanácsának programját.

A reakció csupán a dolgozók széthúzásából merít bátorságot. Ez egyaránt meggyőződésük a kommunistáknak, a szocialistáknak, a katolikusoknak, a különféle rangú és rendű republikánusoknak, akik testvéri egyetértésben, karöltve vívták meg az ellenállás és felszabadulás földalatti, kemény ütközeteit. Sokat gondolkoztak balsorsuk, Franciaország balsorsának okain. És megfogadták egymásnak, hogy egységüket fenntartják.

Különösen a dolgozókban élt az a remény, hogy a háború után nem tér vissza többé a szakadás a munkásosztály soraiban, hogy nem leszünk többé tanúi a belső, testvérgyilkos harcnak, amely gyengíti a munkásosztályt és megbénítja akcióját. Élt bennük a remény, hogy valamennyi dolgozó kivétel nélkül és véglegesen a munkásosztály egyetlen pártjában egyesülhet.

A mi kommunista pártunk osztozott ebben a reményben. Az volt az érzésünk, hogy az élet sok kérdést kiküszöbölt, amelyben véleményünk eltért szocialista elvtársainkétól. Ugyancsak meg voltunk győződve arról, hogy ha kikerülünk a nagy antifasiszta háborúból, új problémák fognak felvetődni, amelyek új megoldásokat követelnek. Meg voltunk és ma is meg vagyunk győződve arról, hogy ezeket az új megoldásokat az új helyzetben együtt oldhatjuk meg, szocialisták és kommunisták, a munkásosztály egyetlen nagy pártjának gyűlésein és kongresszusain. Ennek a pártnak fennállása megváltoztatta volna az események arculatát hazánkban.

A sejtekben és alapszervezetekben folytatott viták után X. kongresszusunk elfogadta az egységokmány tervezetét, a szocialista elvtársainkkal folytatandó megbeszélések alapjául. Kifejezetten megmondtuk, hogy szocialisták és kommunisták minden esetben együtt fogják meghatározni a Francia Munkáspárt alapelveit, tevékenységének módszereit és szervezeti formáit.

Mivel valószínű és természetes volt, hogy a tárgyalás hosszabb időt vesz igénybe, holott az események akcióegységet sürgettek, a X. kongresszus a legnagyobb lelkesedéssel elhatározta, hogy a szocialista párt vezetőségéhez juttatja javaslatait, amelyeket engedelmükkel itt megismétlek, mert fontosságuk és időszerűségük változatlan:

„1. A szocialista párt vezetősége és a kommunista párt Központi Bizottsága ezentúl havonta kétszer összeül, hogy együtt vizsgálja meg a helyzetet, ennek megfelelően hozzon határozatokat és biztosítsa azok végrehajtását.

2. A szocialista megyei vezetőségek és végrehajtóbizottságok, valamint a kommunista területi pártbizottságok és választmányok ugyanígy fognak eljárni. A szocialista és a kommunista alapszervek ugyancsak együttes üléseket fognak tartani.

3. A két párt képviselői a kormányban azonos álláspontot fognak elfoglalni az eléjük terjesztett valamennyi kérdésben.

4. A két párt képviselői a különféle bizottságokban egyetértésben cselekszenek; együttesen vizsgálják meg a bizottság hatásköréhez tartozó és eléterjesztett valamennyi kérdést és közös állásfoglalásban állapodnak meg.

5. A két párt már a következő választásoktól kezdve feltétlenül egységesen fog megállapodni jelöltjeiben, anélkül, hogy ez hátrányos volna az adott körülmények között más csoportokkal kötendő megállapodásokra nézve.

6. A propagandát mostantól fogva az egész országban közösen szervezik meg, úgy, hogy felhasználják a mindkét párt rendelkezésére álló káderekat és eszközöket.

7. Haladéktalanul megállapodást kell kötni arra vonatkozóan, hogy a szocialista elvtársak részt fognak venni a *l'Humanité* és az egész kommunista

sajtó munkájában ugyanúgy, ahogy a kommunista elvtársak közreműködnek majd a *le Populaire* és az egész szocialista sajtó munkájában."

A X. kongresszus ott a helyszínen küldöttséget választott, amely azt a megbízást kapta, hogy javaslatainkat közölje a szocialista párt vezetőségével. Ez júniusban volt. A szocialista párt vezetősége nem foglalt állást, a határozatot a szocialista pártkongresszus elé utalta, amelyet augusztusra hívtak össze. A szocialista párt kongresszusa visszautasította mind a szervezeti egységre vonatkozó, mind az akcióegység szorosabbá tételére vonatkozó javaslatainkat.

Ezideig a szocialista párt hol az akcióegységet utasította vissza a szervezeti egységre való hivatkozással, hol a szervezeti egységet az akcióegységre való hivatkozással. Ezúttal a szocialista párt, nyilatkozatai ellenére ezt is, amazt is visszautasította. Ezzel az akcióegység csökkentésének, majd megszakításának útjára lépett; eltiltotta a megyei szervezetek közötti és az alapszervek közötti egységbizottságok fenntartását; aláásta az egységfront szervezetét lent, hogy később legfelül is megszüntethesse az egységbizottságot. E visszafejlődési folyamat végeredményének tekinthetjük a szocialista párt szakadár tüntetését a Kommün hősi halottainak falánál, amely tüntetést a szocialista pártvezetőség és a szocialista miniszterek vezettek. Ez élénken emlékeztet bennünket az 1934 előtti szomorú évekre, mielőtt a pártunk által vezetett tömegek nyomására létrejött a proletár akcióegység, az antifasiszta Népfront alapja.

A szocialista párt visszautasította a szervezeti egységet, s ezt olyan ürügyekkel tette, amelyek pártunkat sértik. Szerintük mi „olyan eszközöket használunk, amelyek lealacsonyítják az emberi szellemet". Ez annyira nevetséges, hogy szót sem vesztegetnénk reá, ha nem arról volna szó, hogy egy régi rágalmat újítanak fel. Ezt a rágalmat a Tours-i Kongresszus kisebbsége szegezte ellenünk és

most újra elővették a reakció ócska fegyvertárából a mérgezett fegyverek közül, amelyeket kezdettől fogva használtak a munkásmozgalom ellen.

Egyszer már emlékeztettem Jaurès erélyes válaszára, amelyet akkor adott, amikor Mun gróf szemére hányta a szocializmusnak, hogy „lealacsonyítja a nép lelkét azzal, hogy gyűlöletet prédikál neki". Jaurès válaszképpen elítélte „azt az érzelmes és minden alól kibúvó szocializmust, amely ahelyett, hogy megoldaná, megpróbálja — néhány «meghatott» szólammal a tőke és a munka kölcsönös kötelességeiről — elkenni és felhígítani a kérdéseket". Jaurès azt mondta, ő abban a szocializmusban bízik, „amely bátran feltárja az emberek előtt az igazi kegyetlen valóságot, másszóval a mélységes ellentéteket a mai társadalomban, és amely szükség esetén képes nemes haragra gerjedni".

Hogyne háborodnánk fel tehát, amikor azzal rágalmaznak bennünket, hogy mi alacsonyítjuk le az emberi szellemet. Hiszen mindenki tudja, hogy pártunk a legnemesebb önfeláldozás szellemében nevelte a harcosok ezreit, és tízezreit, férfiakat és nőket, akik meghalni is tudtak Franciaországért és kommunista eszméikért!

Mi sohasem az emberi gyengeségekre építettünk. Nem építettünk a gyávaságra, hogy elfogadtassuk a benemavatkozást és a müncheni árulást, nem építettünk a lustaságra, hogy akadályozzuk a termeléshez feltétlenül szükséges erőfeszítéseket.

Azt állítják, hogy megszegjük a demokrácia szabályait. Ez a szemrehányás is jogtalan, hiszen ismeretes, hogyan harcolunk a demokrácia kiterjesztéséért hazánkban, és milyen mértékben folytatunk szabad és elvtársias vitákat Központi Bizottságunkban és a párt különböző szerveiben. Különösen megdöbbentő azonban ez a szemrehányás azok részéről, akik maguk annyiszor és olyan súlyosan semmibe veszik a demokrácia szabályait belső életükben és általános magatartásukban.

Így bajosan hihető például, hogy a kerületenként lebonyolítandó választás követelése, amelyet Guesde és

Jaurès elvetett, vagy a kommunisták kiszorítása a kormányból, a demokráciához való túlságos ragaszkodás eredménye. Igazán nem tételezhető fel az sem, hogy a belső demokrácia abban áll, hogy a párt politikájának tényleges irányítását és e politika kifejezésének eszközeit azok kezébe tegyék le, akiket a kongresszus nem akart követni. És hogy mindig csak a baloldali elemekkel szemben alkalmaznak fegyelmező rendszabályokat, míg a jobboldali elemek azt tehetik, amit kedvük tart.

Végül hogyne háborodnánk fel a rágalom hallatára, amely szerint „külföldi nacionalista párt" vagyunk, amikor annyi kommunista halt meg a hazáért, amikor *egyesegyedül* a mi pártunk folytatott a háború előtt, alatt és után igazi nemzeti politikát, amelynek jóhiszemű ellenfeleink közül is nem egy tisztelettel adózott. Ez a förtelmes rágalom csak arra szolgált, hogy tápot adjon a nép ellenségeinek minden kommunistaellenes hadjárathoz.

Azzal az ürüggyel rágalmaznak bennünket, hogy proletármódra ragaszkodunk a Nagy Októberi Szocialista Forradalomhoz, hogy mint tisztánlátó franciák, hívek vagyunk a francia-szovjet barátsághoz és szövetséghez. De ugyan melyik francia férfi, melyik francia nő felejthetné el, hogy mivel tartozik Franciaország a Szovjetuniónak, a szovjet katonáknak, Sztálin generalisszimusznak? Vajjon nem tény-e, hogy a francia állam és a Szovjetunió érdekei egyetlen ponton sem ellentétesek?

És melyik munkás felejthetné el, hogy a dolgozók osztályérdekei minden országban ugyanazok? Melyik francia munkás ne ismerné fel a szovjet forradalom óriási jelentőségét? Lenin, Sztálin és az orosz kommunisták Marx és Engels után gyakran elmondták, hogy sokat tanultak a Párizsi Kommün dicső tapasztalataiból. Ki vethetné szemére a kommunárok utódainak, hogy most a bolsevikok gazdag tapasztalataiból okulnak?

De az igazságtalan szemrehányások, a rágalmazó ürügyek nem mai keletűek. Az igazság az, hogy a szocialista párt bizonyos vezetői semmitől sem félnek jobban,

mint a munkásosztály egységétől, mert ők nem akarják ezt az egységet.

Volt egy Hitler, volt fasizmus, amely megszerezte magának a hatalmat Németországban és Olaszországban. Volt háború, vereség, invázió, volt szenvedés és gyász. Volt legjobbjaink mártiromsága, és volt a szakadék legmélyén egy reménysugár, helyesebben egy bizonyosság: az egység bizonyossága. Ez lelkesítette a dolgozókat, ez emelte őket önmaguk fölébe, Franciaországért, a szocializmusért, a kommunizmusért.

Bizonyos szocialista vezetők azonban nem tanultak semmit, és nem felejtettek semmit. Mikor újra elfoglalták helyüket a közéletben, amikor pártjukkal közölték azokat a gondolatokat, amelyek a magányban és elszigeteltségben érlelődtek meg bennük, azt kellett látnunk, hogy ha végbement is bennük valamelyes változás, ez nem a munkásegység irányában történt, hanem pontosan ellentétes irányban.

Lehetetlen észre nem venni a közvetlen kapcsolatot a szocialista párt politikai és taktikai állásfoglalása és a revizionizmus között, amelyet a szocialisták soraiban Léon Blum és még néhányan nyiltan hirdetnek.

Szeretnénk rámutatni, hogy Léon Blum magát a marxizmust egészében elveti, jóllehet a forma kedvéért kijelenti, hogy ragaszkodik a marxizmus legfőbb elveihez.

A vita a szocialista pártban az alapszabályok módosítására vonatkozó javaslat kapcsán kezdődött. Léon Blum azt kívánta, hogy töröljék az „osztályharc" kifejezést. De mivel a dolgok összefüggenek, Léon Blum kénytelen volt kikezdeni a marxizmus minden alaptételét. Elvetette a dialektikus materializmust. Tagadta a filozófiai materializmust, mint a tudatra, a természet jelenségeinek értelmezésére és a világegyetem magyarázatára vonatkozó elméletet. Vitatta a kapcsolatot a dialektikus materializmus és a történelmi materializmus között. Kissé durvábban kifejezve, Léon Blum „megpróbált különbséget tenni — saját szavait idézem — Marx történelmi materializmusa

és Lenin és Sztálin dialektikus materializmusa között, amelynek Georges Izard legújabb könyve gazdag, pontos és mély elemzését adja".

Egyetlen marxista sem — aki megérdemli ezt a nevet — ismerheti félre, milyen óriási mértékben járult hozzá Lenin és Sztálin annak a marxi tanításnak elmélyítéséhez és kifejlesztéséhez, amely „nem dogma, hanem a cselekvés vezérfonala". De minden marxista habozás nélkül Marxnak tulajdonítja azt az érdemet, hogy elsőnek fogalmazta meg a világnak és fejlődésének azt a materialista felfogását, amelyet azzal a két szóval jelölünk meg, hogy *dialektikus materializmus*.

Marx azt mondta, hogy az ő felfogása szerint „az eszmei nem más, mint az emberi fejben áttett és átültetett anyagi"[4].

„*A gondolatot* — állapítja meg Engels — *nem lehet elválasztani az anyagtól, amely gondolkodik*"[5].

Engels, Ludwig Feuerbachról szóló munkájában azt írta, hogy „a materialista természetszemlélet egyszerűen azt jelenti, hogy a természetet olyannak vesszük, mint amilyen, anélkül, hogy valamit is hozzáadnánk, ami a természettől idegen"[6].

Plehanov szintén hangsúlyozta, hogy „a marxizmus egész épülete a dialektikus materializmuson nyugszik".

Ami Izard könyvét illeti, az valóban minden vonalon támadás a dialektikus materializmus ellen, ennélfogva nemcsak Lenin és Sztálin ellen, hanem Marx ellen is, akit Blum e tanítványa sokat idéz, és megcáfolni, túlhaladni igyekszik!

Mivel Izard kevesebb óvatosságra kényszerül, nem habozik ellentmondani Blumnak és kereken bevallani, hogy Marx főműve, a „Tőke", „nem egyéb, mint a dialek-

---

[4] *Marx—Engels.* Válogatott művek. 1. köt. 436. old.

[5] *Engels.* Anti-Dühring. Szikra 1950. 406. old.

[6] Lásd *Engels.* Feuerbach és a klasszikus német filozófia felbomlása. (A marxizmus-leninizmus kis könyvtára. 3. sz.) 2. kiad. Szikra 1949. 57. old.

tikus materializmus alkalmazása a politikai gazdaságtanra".

Hadd álljon itt Georges Izard „gazdag, pontos és mély" gondolatainak két példája:

> „Nemcsak hogy gondolkodásom nem másolata a valóságnak, a valóság az én gondolkodásom és életem tükre, hiszen enélkül nem lehetne valóság." Továbbá:
>
> „A szellem elsődleges... Mihelyt elfogadjuk a szellem önálló tevékenységét, le kell mondanunk arról, hogy egyvonalba soroljuk az anyaggal, mert a szellem felsőbbrendűséget követel."

Szóval Georges Izard, Léon Blum és Maurice Schuman, valamint Suchard bíboros jóvoltából a szocialista munkásoknak ezentúl el kell ismerniök a szellem felsőbbségét az anyag felett. Nem szabad Marx-szal úgy vélekedniök, hogy az anyag, a természet, a lét objektív valóság, amely a tudaton kívül és tőle függetlenül létezik, hogy a tudat csupán tükröződése az anyagnak, hogy a gondolat nem egyéb, mint az anyag terméke.

Érthető, hogy a reakció elragadtatással fogadta Léon Blum idealista tételeit. A materializmus tagadása mindig biztos sikert arat a nyárspolgároknál, akik maguk ugyancsak ragaszkodnak *anyagi érdekeikhez*, s amellett kellemesen hízeleg ideológusaik előítéleteinek is.

A filozófiai materializmus feladásából következik a szocialista párti vezetők politikai közeledése egyéb csoportokhoz, amelyek a filozófiai idealizmust vallják, a deizmust, a kinyilatkoztatott vallásban való hitet.

Innen bizonyos szocialisták szövetsége a világi oktatás ellenfeleivel, az enciklopédisták materialista gondolkodásának ellenfeleivel. Már Marx rámutatott a kapcsolatra a szocializmus, a kommunizmus és Helvétius, Holbach és Diderot materializmusa között.

Mekkora visszaesés a felvilágosodás századával szemben! Hát már azt sem mondhatjuk el Diderot-val, hogy

„bármilyen, az anyagi világegyetemen kívül álló lény feltevése képtelenség".

Léon Blum azt mondja, hogy változatlanul híve a történelmi materializmusnak, mint történelemfilozófiának. Közben azonban úgy gondolja, hogy „a gazdasági jelenségekben nincs semmivel sem több materiális jelleg, mint a többi jelenségben". És szintézist javasol a történelmi materializmus elmélete és a maga idealista történelemfelfogása között, amely szerint a szellem és a tudat áramlatai, az igazságra, emberiességre, emberi könyörületre való törekvések a termelési viszonyoktól függetlenül, a társadalom szerkezetétől függetlenül hatják át az emberiséget a történelem legkülönbözőbb szakaszaiban.

Így, szóval nem úgy áll a dolog — ahogy Marx meghatározta —, hogy a társadalmi lét határozza meg a tudatot, hanem a tudat határozza meg a társadalmi létet.

Ezek szerint nem az anyagi élet termelési módja határozza meg a társadalmi, politikai és szellemi élet folyamatát, hanem a gazdasági erőktől független és felettük álló erkölcs szabja meg az anyagi élet termelési módjának fejlődését.

A gyakorlati következtetés ebből az, hogy a proletariátusnak a termelési mód átalakításával történő felszabadítása helyébe az emberiség valamilyen bizonytalan, a szeretet által történő felszabadítása lép, amint Engels hatvan évvel ezelőtt gúnyosan mondotta.

A politikai következtetés pedig ebből az, hogy mindenki „szocialista", hiszen a szocializmus nem a gazdasági törvényeknek és a mai társadalom mozgásának elkerülhetetlen kifejlése, minthogy a munkásosztály nem az elkövetkező átalakulások hajtóereje, a maga és valamennyi dolgozó felszabadításának legfőbb végrehajtója.

Ennélfogva nem szükséges már, hogy a munkásosztályban mindjobban tudatosítsuk történelmi hivatását, sem az, hogy megszervezzük és előkészítsük erre a hivatásra. Nemcsak az „osztályharc" kifejezést kell elvetnünk,

hanem Izard javaslata értelmében az „osztálytudat" fogalmát is.

A szocializmus tudományból ismét álommá lesz. A tömegeknek mindenekelőtt azoknak a jótétlelkeknek nagylelkűségére és könyörületességére kell számítaniok, akiket érvekkel meggyőzhetnek az örök erkölcsről és igazságról. Mert ebben áll ennek a neoszocializmusnak „humanizmusa".

Ha ugyanis az eszmék szerepének, az érzések értékének elismeréséről van szó, igazán nem kell „túltenni" Marxon. Ő tanított bennünket arra, hogy az eszme anyagi erővé válik, mihelyt a tömegeket meghódítja, és ha az emberi személyiség kifejlődéséről van szó, nagy tanítóink írásaihoz nincs mit hozzátenni. Nincs mit hozzátenni Engelsnek ezekhez a soraihoz:

> „Az a lehetőség, hogy a társadalmi termelés segítségével a társadalom minden tagjának olyan megélhetése biztosíttassék, mely nemcsak anyagilag teljesen kielégítő és napról-napra bőségesebb lesz, hanem biztosítja számukra testi és szellemi képességeik teljes, szabad kiművelését és gyakorlását, ez a lehetőség most először van meg, de *megvan.*"
>
> A szocializmusban „. . . . az egyéni létért való küzdelem megszűnik. Bizonyos értelemben, csak ezzel válik ki az ember véglegesen az állatvilágból, s lép át állati létfeltételekből valóban emberi létfeltételek közé"[7].

De elég megállapítani a valóságot a szocializmus országában, a Szovjetunióban, ahol az új ember kovácsolódik, ahol mint Sztálin mondta „a legfőbb érték az ember". A Szovjet Hadseregnek több és jobb minőségű ágyúja, tankja, repülőgépe volt, mint a németeknek. A szovjet rendszer legértékesebb terméke azonban *az ember*, aki ezt az anyagot felhasználta. A szovjet ember, aki minden vonatkozásban fölötte állott annak a rabszolgának, amivé Hitler tette az embert.

---

[7] *Engels.* Anti-Dühring. 292. old.

Léon Blum azonban 1947-ben éppoly távol áll a marxizmustól, mint 1920-ban vagy 1933-ban. Nem sokat törődik az élettel, hanem folytatja körmönfont elemzéseit a politikai forradalom és a társadalmi forradalom közti különbségről. Az első szerinte csupán a hatalom meghódítása, a kormányzati intézmények átalakítása, a második pedig merőben gazdasági átalakulás. Mintha a dialektikus módszer nem arra tanítana, hogy meglássuk a szükségszerű kapcsolatot a hatalomnak a munkásosztály által való meghódítása és a társadalom átalakítása között, amelynek hajtóereje a munkásosztály.

Látjuk, hogy Blum ilyenformán nemcsak az állítólag „kétértelmű" megfogalmazást veti el, hanem magát a történelmi materializmus *módszerét* is. A politikai harcok eredete és magyarázata még azokban az esetekben is, amikor nem vezetnek forradalomra, az osztályellentétekben található, és céljuk végső soron a kizsákmányolt osztály gazdasági felszabadítása.

Blum tétele azonban nem véletlen. Az a formális ellentmondás, amelyet a politikai forradalom és a társadalmi forradalom között megállapít, eljuttatja az Októberi Forradalom szocialista jellegének tagadásáig. Bizonyos szocialista vezetők állandóan a szocialista forradalom szovjetunióbeli *kísérleteiről* beszélnek. Eszerint tehát nem volt szocialista forradalom, és a Szovjetunióban nincs demokrácia sem.

Mindenféle szemenszedett rágalmat terjesztenek a Szovjetunióról. Ez arra mutat, hogy tökéletesen és kétségtelenül tudatosan félreismerik a legszélesebb körű demokrácia, a szovjet demokrácia tartalmát.

Csak természetes, hogy a szocialista vezetőket ugyanilyen bizalmatlanság tölti el az új demokráciákkal, Délkelet-Európa népi demokratikus országaival szemben, ahol nem tartják be a burzsoá demokrácia szabályait, ahol valóban eltörölték a trösztök uralmát, ahol az árulóknak és kollaboránsoknak nem adják meg a lehetőséget arra, hogy szavazzanak, még kevésbbé, hogy megválasztassák magukat.

A szovjet demokrácia és a népi demokráciák elleni támadásoknak alkalmasint az a céljuk, hogy elterelјék a figyelmet a demokrácia fogyatékosságairól nálunk és azokban az országokban, amelyek felé bizonyos emberek oly szívesen tekintgetnek, arról a „demokráciáról", amely hatalmon tartja Francót, eltiporja a görög népet, elnyomja a gyarmati rabszolgákat, és vérontást idéz elő Palesztinában.

Nem lehet kétségbevonni, hogy nyilvánvaló kapcsolat áll fenn a szocialista párton belüli revizionista támadás, és e párt által folytatott politika között: a munkásegység elutasítása, a de Gaulle-nak sokáig fenntartás nélkül nyujtott támogatás, az MRP[8] számára kölcsönzött szabadalmazott republikánusság, a kommunistáknak a kormányból való kiszorítása, jobboldali, a mi kizárásunkat megszavazó parlamenti többség létrehozásának kísérlete között.

A marxizmus elutasítása hihetőleg megkönnyíti majd a szocialista párt és az MRP együttmüködését és a munkások nélküli munkáspárti irányzat eljövetelét, amely egyesek agyában kísért.

Legfőbb vezetőinek politikája nemcsak a szocialista pártot viszi romlásba — szavazatainak száma egy év alatt 4 500 000-ről 2 700 000-re esett. Ez a politika a munkásmozgalmat és a demokráciát is veszélyezteti. A szocialista munkások tisztában vannak ezzel. Nyugtalankodnak is miatta. Nekünk harci feladatunk, hogy segítsünk a szocialista munkásoknak tisztán látni ebben a súlyos helyzetben. Fel kell tárnunk előttük pártjuk téves politikájának ideológiai gyökereit. S ezt minden felesleges hangoskodás nélkül kell megtennünk, felesleges vádaskodások nélkül, elvtársi, testvéri módon, csupán azzal a céllal, hogy előmozdítsuk a közös ügyet, a munkások ügyét, Franciaország ügyét.

Az is kötelességünk, hogy óvjuk az őszintén balfelé igyekvő szocialista munkásokat és figyelmeztessük őket,

---

[8] Mouvement Républicain Populaire — Köztársasági Népi Mozgalom (katolikus reakciós párt).

azoknak a trockista elemeknek demagógiájára, akik közül nem egyet régebben mi taszítottunk ki sorainkból. Ezek az emberek álforradalmi szólamokat hangoztatnak, hogy eltérítsék a szocialista munkásokat a szocializmus felé vezető egyetlen útról: az egység útjáról.

Az egység és mindig csak az egység, ez a törekvés vezet bennünket, kommunistákat. Reméljük, hogy meghallgatnak bennünket. Az egység már megvalósult a bérharcokban a vasutasoknál és a közművek dolgozóinál, a bankok alkalmazottainál és a fémipari üzemekben. Az egység megvalósult a köztársaság védelmében az RPF[9] banditái ellen. A felszabadulási bizottságok új életre keltek. A községekben és városokban, a gyárakban és üzemekben ellenőrző bizottságok létesülnek.

Létre kell jönnie az egységnek, amely a siker előfeltétele. Az egység létre fog jönni, ez a kommunisták feladata pártunk XI. kongresszusa után.

A PÁRT

Térjünk rá a párt kérdéseire. A X. kongresszus óta kommunista pártunk állandóan erősödött tekintélyben és befolyásban. Becsülettel került ki sok súlyos ütközetből. Az utolsó nemzetgyűlési választások megszilárdították helyzetünket, mint Franciaország első pártjáét, a csaknem hatmillió reánk leadott szavazattal és azzal, hogy 186 megválasztott képviselőnk van, beleértve a velünk közös listán indulókat is. Ugyanezt a sikert értük el a Köztársasági Tanácsba[10] való választások alkalmából, amelyekből 26 000 elektorral s 87 tanácstaggal kerültünk ki.

Mi vagyunk az első párt 34, részben ipari, részben mezőgazdasági jellegű megyében. Ezek a következők: Seine, Nord,

[9] Rassemblement Populaire Français — Francia Népi Egyesülés (De Gaulle pártja).

[10] A szenátus mostani neve.

Seine-et-Oise, Pas-de-Calais, Bouches-du-Rhône, Rhône, Aisne, Saône-et-Loire, Somme, Hérault, Seine-et-Marne, Gard, Haute-Vienne, Oise, Dordogne stb.

Százalékszámba nem számítva Szavoját, Korzikát és Lozère-t, ahol győztes koalíciókban vettünk részt, 36 megyében a szavazatok több mint 30 százalékát kaptuk, közülük 15-ben 35 százaléknál is többet. Ezek:

Pyrénées-Orientales	41,2
Var	40,4
Corrèze	39,6
Alpes-Maritimes	39,2
Bouches-du-Rhône	38,9
Lot-et-Garonne	38,8
Haute-Vienne	38,6
Creuse	38,5
Aisne	38,1
Gard	37,3
Allier	36,8
Cher	36,5
Seine	35,4
Drôme	35,2
Seine-et-Marne	35,0

AZ IDEOLÓGIAI ÉS POLITIKAI VEZETÉS PROBLÉMÁJA

A pártnak, hogy feladatának eleget tegyen és a dolgozók vezetője és szervezője legyen, mindenekelőtt kemény belső harcot kell folytatnia két fronton, a kongresszusaink által megállapított vonaltól való opportunista, valamint szektáns elhajlások ellen.

Opportunizmus a közvetlen és látszólagos előny követése, a munkásmozgalom jövendő érdekei rovására. Lemondást jelent a munkásosztály független politikájáról, annak az osztálynak politikájáról, amely a nemzeti és demokratikus erők közül a legöntudatosabb és legharcosabb elem.

A baloldaliaskodás a mostani körülmények között kétségtelenül a legnagyobb veszély. A pillanatnyi feltéte-

lek és lehetőségek félreismerését jelenti, de jelenti továbbá a tömegmunkára való képtelenséget is, képtelenséget arra az erőfeszítésre, hogy a munkásosztály számára szövetségeseket nyerjünk a középrétegekből és a parasztságból; ez nem egyéb, mint szektáns magábazárkózás.

A jobboldali opportunisták és a szektánsok alapjában megegyeznek abban, hogy megvetik a tömegeket és félnek a tömegek akciójától. Mint már a X. kongresszuson tettük, most is éberségre intünk mindenkit, hogy felkutassuk, kitaszítsuk sorainkból és könyörtelenül ártalmatlanná tegyük a kétes elemeket, a provokátorokat, a hitleristákat és a trockistákat, az ellenség valamennyi sorainkba férkőzni igyekvő ügynökét.

Az elhajlások elleni harc, a minden fokon folytatandó harc a párt irányvonalának betartásáért, a párt és a néptömegek tevékenységét gátló hibák és fogyatékosságok kiküszöböléséért folytatott harc arra az erőfeszítésre kötelez bennünket, hogy szüntelenül emeljük a párt ideológiai színvonalát és minden tagját belevonjuk *valamennyi* előttünk álló probléma megvitatásába.

A Központi Bizottság nagy figyelmet fordított a nevelés munkájára. Fajon elvtárs hozzáértő vezetése alatt számos iskolát, tanfolyamot és előadássorozatot szerveztünk; 17 központi iskolát, köztük 3 négyhónapos iskolát tartottunk 474 elvtársunk részvételével, ebből 239 munkás, 89 tisztviselő és állami tisztviselő, 50 paraszt. A hallgatók között 93 nő volt.

Pártiskoláinkon 235 megyei és megyeközi többhónapos tanfolyamot szerveztünk 4 473 hallgató számára, akik között 2 179 munkás, 457 paraszt és 651 nő volt.

A marxista-leninista alapismeretek elsajátítására két tanfolyam-sorozatot indítottunk Párizsban és 229 helységben 8 263 hallgatóval. Párizsban és több nagyvárosban tömegtanfolyamok létesültek a választásra való előkészület céljaira. Két alapfokú tanfolyam-sorozatot dolgoztunk és adtunk ki, több mint 100 000 példányban, az alapszervezeti iskolák számára.

Megemlítendő itt még egy különleges oktatási fokozat, amelyben nagy odaadással vettek részt képviselőink, akikhez legutóbb a Köztársasági Tanácsba beválasztott tagjaink is csatlakoztak.

Vezető elvtársaink (Cogniot, Garaudy, Aragon, Fréville és mások) számos előadást tartottak ideológiai kérdésekről. Kiváló elvtársunk, Joliot-Curie, valamint Prenant, Teissier és Wallon elvtársaink közreműködtek tudományos és pedagógiai tárgyú előadásokon.

Nagy erőfeszítéseket tettünk, hogy újra kiadjuk és terjesszük Marx, Engels, Lenin és Sztálin klasszikus műveit. Folyóiratunk, a *Cahiers du Communisme*, 65 000 példányban jelenik meg.

Mindez nem lebecsülendő. De még távolról sem elég. Sokkal többet kell tennünk, hogy lehetővé tegyük az elmélet tanulmányozását pártunk minden aktivistája, elsősorban azok számára, akik felelős tisztségeket töltenek be, s akiknél fennáll az a veszély, hogy túlságosan belefelejtkeznek a mindennapi feladatokba, szem elől tévesztik a távlatokat és belevesznek a szűk prakticizmusba.

Iránytűnk a marxizmus-leninizmus, a dialektikus materializmus. Ez teszi lehetővé, hogy mindig szemünk előtt tartva a célt, egy nem mindig kényelmes terepen haladjunk előre. Célunk a munkásosztály teljes felszabadítása egy olyan Franciaországban, amelyben nem lesz többé osztálytagozódás, a kisebbség nem fogja többé kizsákmányolni a túlnyomó többséget, olyan világban, amelyből eltűnik az elnyomás, a nyomor, széthúzás és a háború minden oka, mert eltűnik a kapitalizmus.

Tudjuk azt, hogy pártunk tanítása mélyen gyökerezik nemzetünk történelmében. A kommunizmus eszménye igaz folyománya a francia gondolatnak, amely a XVIII. század filozófiájának materializmusából fakad, és Babeuftől Cabet-ig, Saint-Simontól és Fourier-től Blanqui-ig egyre nőtt, duzzadt és gazdagodott a kapitalista termelés rendszerének, ellentmondásainak és igazságtalanságainak ragyogó, bizonyos tekintetben mindig időszerű, kritikájával.

Egy század telt el azóta, hogy Engels megállapította, mennyire ismerik a francia dolgozók a szocializmus és kommunizmus fogalmait. Immár 76 éve annak, hogy a párizsi munkások kibontották a főváros felett a Kommün lobogóját.

A francia utópista szocializmus, mint Lenin hangsúlyozta, a német filozófia és az angol politikai gazdaságtan mellett a marxizmus harmadik fő forrása. Elsősorban a francia kommunizmus, a franciaországi osztályharcok Augustin Thierry és Guizot által is megállapított menete, és a munkásmozgalom nálunk már akkor gazdag tapasztalatai tették lehetővé Marxnak, hogy világosságot derítsen a proletariátusnak, mint a szocialista társadalom építőjének történelmi szerepére.

Nemcsak megvédelmeznünk kell azt, ami a francia filozófiai materializmus által megtermékenyített francia munkásmozgalom legszebb gyümölcse: a Marxnál tudományos színvonalra emelkedett kommunizmust. Nemcsak megvédenünk kell a dialektikus materializmust nyilt vagy képmutató ócsárlóitól, nemcsak elszánt harcot kell folytatnunk a filozófiai idealizmus minden fajtája, a reakciós ideológia minden megnyilatkozása ellen, hanem hozzá kell járulnunk a kommunizmus tudományának továbbfejlesztéséhez is, Lenin ama kifejezett tanácsát követve, amelyre Sztálin elvtárs utal Razine professzornak adott válaszában:

„Mi egyáltalán nem úgy tekintünk Marx elméletére, mint valami befejezett elméletre, amit érinteni nem szabad; ellenkezőleg, az a meggyőződésünk, hogy ez az elmélet csak alapköveit rakta le annak a tudománynak, melyet a szocialistáknak minden irányban tovább *kell* fejleszteniök, ha nem akarnak elmaradni az élettől. Úgy véljük, hogy az orosz szocialistáknak különösen szükségük van arra, hogy *önállóan* dolgozzák fel Marx elméletét, mert ez az elmélet csak általános *irányító* tételeket ad, amelyeket *részleteikben* másképpen alkalmaznak Angliára, mint Franciaországra,

Franciaországra másképpen, mint Németországra, Németországra másképpen, mint Oroszországra"[11].

SZERVEZÉSI ÉS KÁDERKÉRDÉSEK

Az ideológiai és politikai problémák után térjünk rá a szervezési kérdésekre is. Ezek szorosan összefüggnek egymással. A szervezési kérdések nem oldhatók meg kellőképpen helyes politikai tájékozódás nélkül. Nem biztosíthatjuk a helyes vonal alkalmazását jó szervezési munka nélkül.

A párt illetékes szerve június 20-i kelettel 895 130 tagsági igazolványt adott ki. Az utolsó kongresszus alkalmával, amelyet kissé később tartottunk, a tagsági igazolványok száma 906 000 és 1945 végén 1 032 000 volt. Lényeges haladást tehát nem értünk el. Ha tekintetbe vesszük, hogy a megyei, területi szervezetek továbbfejlődtek, arra kell következtetnünk, hogy más szervezeteknél viszont visszaesés volt.

Az utolsó hetek folyamán különböző területi szervezeteknél, elsősorban a Raymond Guyot által kitűnően vezetett Seine-megyei szervezetnél bekövetkezett sok új belépés nem változtat az általános képen.

Itt tehát azzal a kérdéssel állunk szemben, amelyet Léon Mauvais vetett fel a *Cahiers du Communisme* hasábjain megjelent kitűnő cikkében: hogyan lehetséges az, hogy a párt minden választáson gyarapszik, de nem növekszik ebben az arányban, sőt taglétszáma néha még csökken is, ugyanakkor, amikor a szavazatok szaporodnak? Elvtársaink erre azt válaszolják: „Túlságosan sokat követelünk a belépő új tagoktól, sok feladatot hárítunk rájuk, nagy pénzáldozatokat is kívánunk tőlük, tagdíjakat, előfizetéseket stb. Ugyanakkor nem teszünk meg minden lehetőt, hogy tagjainkat bevonjuk a sejt életébe, a vitákba, a pártoktatásba . . ."

[11] *Lenin.* Marx, Engels, marxizmus. Szikra 1949. 102—103. old.

Mindezek a magyarázatok nem alaptalanok. Sajnos, nem enyhíti a dolgot, hogy még nem is újak. Több mint húsz éve halljuk már ugyanezeket. Akkoriban is elhangzott már, amikor 40 000 tagunk sem volt, és az üzemi sejtek tagjai nem vallhatták magukat nyiltan kommunistáknak, ha nem akarták, hogy az utcára kerüljenek és gyermekeik kenyér nélkül maradjanak.

Ezen az úton találjuk meg a helyes választ, amely abban áll, hogy általánosságban még ma is úgy látjuk a szervezési kérdéseket, mint húsz évvel ezelőtt, nem vetve számot az új helyzettel, és a pártnak az új helyzetből adódó politikájával és feladataival.

Miközben az elmélet és a politika terén előrehaladtunk és helyes marxista-leninista jelszavakat tudtunk kiadni, új eszközöket és új harci módszereket tudtunk elhasználni, a szervezés terén mégis többé-kevésbbé visszamaradtunk és megmerevedtünk.

Másszóval: azok a szervezeti formák, amelyek megfeleltek 1930-ban egy 40 000-es taglétszámú pártnak, nem valók 1947-ben ahhoz a párthoz, amelynek taglétszáma majdnem egymillió és hatmillió szavazója van, egy pártnak, amelynek — Lenin kifejezése szerint — milliókban kell számolnia.

Növeli a bajt, hogy ragaszkodunk azokhoz a módszerekhez, amelyek helyesek voltak a földalatti munkában, amikor hármas csoportokban kellett dolgoznunk, de ma már nem felelnek meg. Néha megfeledkezünk a demokratikus centralizmus szabályairól. Figyelmeztetnünk kellett a párt aktivistáit és bizottságait arra, hogy tartsák tiszteletben a párt legalitását, tartsák tiszteletben az előbbi kongresszuson elfogadott szervezeti szabályokat.

A párt alapszervezetei magukba zárkóznak. Tevékenységük nem áll mindig a helyzet magaslatán és nem felel meg a párt általános felelősségének. Vajjon a tagokat, az alapszervezetekben dolgozó elvtársakat hibáztassuk-e ezért? Nem, a Központi Bizottságnak és a területi pártbizottságoknak kötelességük, hogy ezeket a kérdéseket

felvessék, a legszélesebb körben vitára bocsássák és ilymódon javítsák meg a párt politikai és szervezési munkáját.

Vannak sejtek, amelyekben a tagok száma akkora, hogy a sejteket nagyon jól ketté lehetett választani, belső életük és általános politikai tevékenységük megkönnyítése céljából. De — az elvileg ajánlatos decentralizáció — túl nagy mértékben csökkentette a létszámot és megnehezítette a sejtek életét. Még mindig nincs biztosítva a helyes egyensúly az üzemi és területi munka között. Nem lehet eléggé ismételni, hogy az üzem, az építkezés, az iroda, tehát általában a munkahely a párt szervezeti alapja. A pártvezetőségeknek, a területi pártbizottságoknak az a fő feladatuk, hogy elsősorban a nagy gyárakban segítsék elő az üzemi sejtek jó működését.

Némi haladást értünk el a tapasztalt és jól dolgozó káderek kiképzésében, akik odaadással látják el feladatukat. De mindez még nagyon kevés. Ezen a téren még nagyon érezhető a szűk, bürokratikus és szektáns szellem. Túlságos jelentőséget tulajdonítanak az aktagyártásnak, keveset az élő kapcsolatoknak.

Nem helyezik a fiatalokat, a nőket elég bátran felelős tisztségekbe. Ez másszóval annyit jelent, hogy hiányzik a tömegekbe vetett bizalom. Nem arról van itt szó, hogy a fiatalokat szembeállítsuk az öregekkel. Arra kell törekednünk, hogy a fiatal és idősebb kádereket együttesen használjuk fel a párt javára. Az idősebbeknek megvan a tapasztalatuk, a fiataloknak az új iránti fogékonyságuk. Az a fontos, hogy ne feledjük: az ifjúság pártja, a jövő pártja vagyunk, és mindig az is maradunk.

Vannak elvtársak, akik éveik számát tekintve nem is olyan idősek, akik inkább szellemileg öregszenek. Ezek félnek a fiataloktól, félnek mindentől, ami új. Kommunistánál ez súlyos hiba. A párt joggal büszke idősebb kádereire, akik sok próbát kiállottak, sok áldozatot hoztak és nehéz időkben erős kézzel tartották magasra zászlónkat. De a régi érdemek nem elegendők. Minden nap újra ki kell

érdemelni a párt, a tömegek bizalmát. Ezért meg kell érteni a fiatalokat, képezni kell a fiatalokat, biztosítani kell pártunknak és a munkásmozgalomnak az utánpótlást.

Törődnünk kell a káderekkel, gyakorlatilag kell segítségükre lennünk, nem szabad őket magukra hagyni olyan nehézségek között, amelyek esetleg meghaladják erejüket. Nem szabad takarékoskodnunk az idővel, beszélni kell az aktivistákkal és türelmesen meg kell hallgatni őket. Az igazi vezető feladata az, hogy elsősorban az elvtársak munkájával törődjön.

Ugyancsak habozás nélkül végre kell hajtanunk a szükségesnek látszó változtatásokat a munka elosztásában, de úgy, hogy a más tisztségre beosztott elvtárs ne érezze magát megrövidítve. Ismerünk olyan elvtársakat, akiknek tehetsége csak akkor bontakozott ki, amikor olyan beosztásba kerültek, amely lehetővé tette minden képességük kifejtését. Gyakran az új tisztségbe való áthelyezés ugyanannyira érdeke az egyes tagnak, mint a pártnak magának.

Habozás nélkül meg kell bírálnunk adott esetben a legjobb elvtársakat is. Nincs közöttünk senki, aki felette állna a kritikának. Nem egyszer az a félelem, hogy megbántjuk egy elvtárs érzékenységét vagy önérzetét, arra vezet, hogy igyekszünk palástolni hibáit, gyengeségeit, vagy legalább is kevésbbé súlyosaknak tüntetjük fel őket. A kritikának természetesen ugyanolyan elvtársiasnak kell lennie, mint a vitának, de mind a kettőnek őszintének és teljesnek. A politikai látókör kiszélesítéséhez, a káderek neveléséhez, megedzéséhez elengedhetetlen a hibák feltárása és leküzdése. Csak így érhetjük el a szükséges politikai érettséget. Minden más módszer, minden kísérlet arra, hogy mint mondják, szőrmentén bánjunk az emberekkel és fátyolt vessünk hibáikra, tévedéseikre, csak árthat kádereinknek, és a pártnak magának is. Az ilyen eljárás eredménye csak a káderek visszafejlődése lehet.

Ami áll a kritikára, még fokozottabban áll az önkritikára, a magunk megbírálására. A párt nagy sikerei

olykor fejébe szállnak egy-egy elvtársunknak. Az ilyenek hajlamosak arra, hogy maguknak, a maguk kiváló és nem egyszer túlbecsült jótulajdonságainak tulajdonítsanak minden sikert. Mint az a bizonyos területi titkár, akit a pártbizottság eltávolított tisztségéből, szeretik mindenre, ami jó azt mondani: „Ezt csináltam, azt csináltam." De ha valami kevésbbé jól ment, ezt mondják: „A területi pártbizottság nem értette meg ezt, az alapszervezet nem tette amazt..." Az ilyen elvtársak néha súlyos tévedéseket követnek el, amelyeket csak nagynehezen ismernek el és javítanak ki. De nem igazi jó kommunista az, aki nem képes őszintén elismerni valamely tévedését, nem igyekszik annak okait felderíteni és nem tesz meg minden lehetőt hibája kijavítására.

Most még néhány szót a sajtóról. A *l'Humanité*, amelyet odaadó védelmi bizottságok támogatnak, Franciaország első, több mint 400 000 példányban megjelenő napilapja. Vidéki napilapjaink együtt mintegy félmillió példányban jelennek meg. Első közöttük a *Liberté* (Lille), 150 000-es példányszámával. Mintegy 100 folyóiratunk összesen közel egymillió példányszámot ért el: a *France Nouvelle* példányszáma 160 000. A *la Terre*, a vezető francia parasztujság, majdnem 300 000 példányban jelenik meg és 143 000 előfizetője van.

Azt mondhatnók: mindez gyönyörű! Én sem mondom, hogy ez rossz eredmény. A párt befolyásával és lehetőségeivel azonban mindez még nincs arányban. A fentemlített számokból ugyanis általában az derül ki, hogy hat szavazónk közül mindössze egy olvassa a párt napilapját. Ez semmiképpen sem elegendő.

Kötelességünk minél gyorsabban megtenni valamennyi szükséges intézkedést minden téren, tehát szerkesztőségi, kiadóhivatali és terjesztési vonalon egyaránt, hogy ujságjaink példányszámát fokozzuk, mert csak így tudjuk ideológiailag és politikailag felvértezni a dolgozókat, akiknek bizalmuk van hozzánk, így szerezhetünk új és új

híveket eszméinknek, harci programunknak, a dolgozók és a demokrácia védelmére.

Elvtársak!

Új olvasók toborzása, egyre újabb hívek szerzése sajtónk számára, nagy és dicső kommunista pártunk befolyásának állandó növelése: ez a helyzet megjavításának egyik lényeges előfeltétele.

Úgy kell látnunk a dolgokat, ahogy vannak. A helyzet komoly, nagyon komoly. Az események ezekben az utóbbi hetekben olyan irányt vettek, amely nagyonis más, mint amit hőseink és vértanúink utolsó órájukban reméltek. A reakció felbátorítva a munkások közötti széthúzástól, némi sikert ért el.

Ideje, hogy Franciaország és a köztársaság javára megvalósítsuk minden demokratikus és munkáserő széles összefogását. Ideje, hogy végetvessünk a jobbratolódásnak. Ideje, hogy újra balra haladjunk, a haladás irányában. Ideje, hogy létrejöjjön a nép akaratának megfelelő kormány, az a kormány, amely a nép érdekében dolgozik és a nép lelkes támogatását élvezi.

Az ország jövője forog kockán. Arról van szó, hogy megteremtsük azokat a feltételeket, amelyek lehetővé teszik a termelés fokozását. Ilymódon biztosíthatjuk a dolgozók sorsának megjavítását és ugyanakkor Franciaország függetlenségét.

A mi számunkra, akik kommunisták vagyunk és teljes mértékben érezzük a munkásosztály és az egész nép iránti felelősségünket, nincs más mód a mai nehézségek megoldására, mint érvényt szerezni a dolgozó tömegek jogos követeléseinek. Mégpedig, hogy azokkal fizettetünk, akik fizetni tudnak, és akiknek fizetniök kell: fizessenek a gazdagok.

Az eljövendő nehézségek leküzdésének, a reakció által utunkba gördített akadályok ledöntésének nincs más módja, nincs más útja, mint a néptömegek cselekvő bizalma. Csak a nép, amely megteremtette a köztársaságot, amely küzdött azért, hogy visszaállítsa a köztársa-

ságot és felszabadítsa Franciaországot, csak ez a nép — élén a munkássággal — mentheti meg és fogja megmenteni a köztársaságot.

Legyenek a kommunisták szilárdak és elszántak ezekben a nehéz órákban. Szólítsák fel a szükséges egységre szocialista testvéreiket és minden dolgozót, minden republikánust, akár hivő, akár nem. És mi valamennyien együtt, kommunisták, szocialisták, katolikusok, jószándékú franciák, férfiak, nők, munkánkkal és egységünkkel, a reakció ellen vívott harcban biztosíthatjuk hazánknak a „daloló holnapokat".

Éljen a Francia Kommunista Párt!

Éljen Franciaország!

Éljen a köztársaság!

MILYEN LEGYEN A FRANCIA AGRÁRPOLITIKA?[1]

Egy angol ujságíró tavaly megkérdezte tőlem: „Mivel magyarázható a Francia Kommunista Párt befolyása falun? Hogy önök az első párt a nagyvárosokban és munkáslakta központokban — mondta — azt még megértjük, ha nem is örülünk neki, de hogy a francia parasztok ennyi bizalommal fordulnak önök felé, egyszerűen érthetetlen."

Válaszom egyszerű és rövid volt:

„Általában azt mondhatom, hogy a parasztok, akik pártunkat a háború előtti, alatti és utáni cselekedeteiből ítélik meg, úgy látták és úgy látják ma is, hogy valamennyi párt közül egyedül mi küzdöttünk eredményesen és bátran a demokráciáért és a békéért, Franciaországért és a köztársaságért. Emellett az is tény, hogy a kommunista párt, Jules Guesde régi Francia Munkáspártjának tradíciójához híven, mindig a legnagyobb gondot fordította a mezőgazdasági dolgozók követeléseinek megfogalmazására és védelmére."

Ha az ujságíró, akinek Angliában eléggé ismert neve van, figyelemmel kísérhette volna ennek az értekezletnek a munkáját, meggyőződhetett volna róla, hogy mennyire helytálló volt ez a válasz, és talán megértette volna, hogy miért nyerték el a kommunisták az első helyet számos túlnyomóan paraszti jellegű megyében.

Amit ezen az értekezleten hallottunk, az a francia parasztok, a földművelők, állattenyésztők, szőlősgazdák,

[1] Részlet a mâçoni parasztértekezleten hat megye 400 küldötte előtt elmondott beszédből. 1947 december 14.

kisbirtokosok, bérlők, felesbérlők és mezőgazdasági munkások igazi hangja volt.

És milyen emelkedett gondolatok, milyen nemes érzések nyilvánultak meg ezekben az egyszerű és közvetlen hozzászólásokban, amelyek rámutattak a falusi dolgozók nehézségeire, gondjaira, követeléseire, de egyben szem előtt tartották az egész dolgozó nép minden nehézségét, gondját és követelését is. Kifejezésre juttatták azt az általános aggodalmat, amelyet országunk mai tragikus helyzetében minden francia érez.

Kormányzóköreink esztelen politikája veszélyezteti nemzeti felemelkedésünket. Szándékosan szemet húnynak a dolgozók nyomora fölött, a falu és város megélhetési nehézségei fölött. Elkedvetlenítik a munkásokat, a parasztokat és mindazokat, akik az újjáépítésnek és a felemelkedésnek hasznos segítői. A kormányzókörök szabotálták mezőgazdasági termelésünk újjáélesztését, most pedig fékezik ipari termelésünket, szándékosan megnehezítik gazdasági és pénzügyi helyzetünket, veszélyeztetik a frank szilárdságát és gyalázatos módon feláldozzák Franciaország függetlenségét és szuverenitását.

Az értekezlet figyelmét elsősorban az a körülmény vonta magára, hogy három évvel a felszabadulás után mezőgazdasági termelésünk képtelen kielégíteni az ország szükségleteit, és kenyérrel, valamint elsőrendű fontosságú élelmiszerekkel való ellátásunk szempontjából továbbra is a külföldre vagyunk utalva. Közben ipari termelésünk immár több mint egy éve elérte a háború előtti színvonalat. Ezt az eredményt — amint önök is jól tudják — a munkások harcos erőfeszítésének köszönhetjük, elsősorban a bányászokénak, akiket hazafias buzgalmukért most oly rosszul jutalmaznak. A francia föld pedig, főként a háború előtt, kivételes rossz esztendőket nem számítva, mindig bőségesen biztosította népünk megélhetését. Annyira, hogy a háború előtt a „feleslegek", a búza megsemmisítése, a bor kötelező elpárologtatása napirenden volt.

Legutóbbi búzatermésünket, amely 150 év óta a leg-

gyöngébb, 36 millió mázsára becsülik a tavalyi 66 és a háború előtti átlagos 85 millió mázsával szemben. Bár árpatermésünk nagyjából ugyanakkora volt, mint a háború előtt (11 millió mázsa), rozstermésünk viszont 40 százalékkal esett — pedig a rozskenyér sokkal jobb lenne, mint a zsizsikes kukoricából készült kenyér. Zabtermésünk 30 százalékkal, burgonya- és cukorrépatermésünk pedig ugyancsak mintegy 30 százalékkal csökkent. A tejtermelés ennél is nagyobb arányban esett vissza, csaknem 40 százalékkal. (110 millió hektoliter a háborúelőtti 160 millióval szemben). Bortermésünket országos viszonylatban — a gyarmatokat nem számítva — 45 millió hektoliterre becsülik az 1930 és 1939 közötti évtized átlagában elért 58 millióval szemben. Csupán az állatállomány terén közelítjük meg a háború előtti színvonalat.

ELMARADÁSUNK OKAI

Melyek mármost mezőgazdasági termelésünk e nyugtalanító elmaradásának okai?

Mindenekelőtt a háború, amely a francia mezőgazdaság leromlásának folyamatát gyorsította. Mert a baj régi és mélyen gyökerező. Mezőgazdaságunk háborúelőtti hanyatlását három lényeges körülmény jellemezte:

1. Az 1913. évi 6 542 000 hektárnyi búzával bevetett terület 1928-ban 5 050 000 hektárra esett vissza.

2. A mezőgazdasági gépekbe befektetett tőke 1938-ban a gazdaságok összes kiadásainak mindössze egy százaléka volt.

3. Gépek és műtrágya hiányában, valamint a megszokott maradi megmunkálási módszerek folytán a terméshozam általában mindenütt nagyon közepes volt, még a legtermékenyebb vidékeken is. Búzatermésünk a 13. helyre került és 16 mázsával maradt el a hollandiai 33 mázsás átlaggal szemben. Rozsban ma is a 18. helyen állunk, zab-

ban a 11-en, cukorrépában a 8-on, burgonyában pedig a 20-on.

A háború, az ellenség által okozott pusztítás és fosztogatás, amit a vichy-i árulók segédletével vittek végbe, nagyon kemény megpróbáltatások elé állította a francia falut. Gondoljunk csak a mezőgazdasági felszerelés ziláltságára, az állandó lóhiányra, a munkaerő körül mutatkozó nehézségekre, a trágyázás híján kimerült földekre stb.

Betetőzte a bajt, hogy a mult télen a hosszú fagyok az őszi vetés több mint egyharmadát tönkretették és tavasszal nem lehetett valamennyi földet újra bevetni.

De mindenekelőtt azt is meg kell állapítani, hogy mezőgazdasági termelésünk elmaradásának döntő oka az a gazdasági és elsősorban agrárpolitika, amelyet a felszabadulás óta kormányaink folytatnak. Közismert, hogy ez a politika ellentétben áll országunk érdekeivel. Az ország vezetőinek legutóbbi megnyilvánulásai, nyugati orientációja, élesen megvilágítják ezt a politikát.

Ennek a politikának az alapja az a nézet volt, hogy az amerikaiak bőven ellátnak majd bennünket búzával és mindenféle élelmiszerrel. Szükségtelen tehát, hogy összeszedjük erőnket és minden eszközzel arra törekedjünk, hogy mezőgazdaságunkat felszereljük és termelésünket e téren a lehető leggyorsabban fejlesszük.

André Philip, de Gaulle akkori minisztere, 1944 júliusában Algériában kijelentette: „Az első időben, mikor arról lesz szó, hogy a lakosságot a lehető leggyorsabban megszerezhető élelmiszerekkel lássuk el, minden bizonnyal olyan politikát kell majd folytatnunk, amely búzatermelésünk rendszeres korlátozását vonja maga után."

Egy évvel később Tanguy-Prigent, aki hosszú időn át volt földművelésügyi miniszter, ugyanilyen határozottsággal kijelentette, hogy a francia parasztok elhanyagolhatnák a búza termelését az amerikaiak javára. 1945 szeptemberében így nyilatkozott: „Véleményem az, hogy részvételünk a világtermelés tervében odavezet, hogy Franciaország átalakítja mezőgazdaságának szerkezetét, hiszen

minden nemzet kénytelen lesz belenyugodni abba, hogy lemond szuverenitásának egy részéről a nemzetközi szervezet javára."

Tanguy-Prigent csatlakozott annak az amerikai miniszternek a véleményéhez, aki azt merte nekünk ajánlani, hogy mondjunk le a búzatermelésről és foglalkozzunk virágtermesztéssel! Ez annyit jelent, hogy rendeljük alá mind mezőgazdasági termelésünket, mind egész nemzetgazdaságunkat az amerikai imperialisták terjeszkedési terveinek.

Már strasbourgi XI. kongresszusunkon megmondtam, hogy nagyra becsüljük kertgazdaságainkat, sőt büszkék vagyunk termékeik minőségére és örülünk annak, hogy hasznot hajtanak hazánknak. De ha, Marx kifejezésével élve, olyan világot készítünk elő, amelyben mindenki számára lesz „kenyér és rózsa", az első helyre mégis a kenyeret tesszük.

Ma, mikor a nép szűkében van a kenyérnek, pontosan felmérhetjük Tanguy-Prigent és André Philip szavainak hihetetlen könnyelműségét. Láthatjuk, milyen kárt okoztak ezek a gyászos elgondolások az országnak, főként ha figyelembe vesszük, hogy a vetésterület Vichy idején és a felszabadulás óta is csökkent. Az 1928. évi 5 millió hektárról 1944-ben 4 millió hektárra, 1945-ben pedig 3 684 000 hektárra esett vissza.

FÜGGETLENSÉGÜNK FONTOS ELEME A BÚZATERMELÉS

A felszabadulás után észszerű, tehát valóban francia mezőgazdasági politikát kellett volna folytatni, hogy biztosítsák a franciák kenyerét, Franciaország függetlenségét — minthogy a búza éppúgy, mint a vas és az acél Franciaország megvédésének fontos eleme —, továbbá, hogy ipari és mezőgazdasági termelésünkben helyreállítsák a szükséges egyensúlyt.

Ezt egyrészt azzal érték volna el, hogy a búza árát valóságos értékének megfelelően kellett volna megállapí-

tani és a többi mezőgazdasági cikk árát is méltányosan az alaptermény, a búza árához mérten szabályozni. Másrészt azzal, hogy a gazdák rendelkezésre bocsátottak volna vetőmagot, műtrágyát, gépeket és szerszámokat. Minderre sürgősen és egyre sürgősebben szükségük van.

Ugyancsak haladéktalanul fel kellett volna számolni a Vichy által meghonosított bürokráciát, amely még ma is zaklatja a parasztságot és gátolja a városok élelmezését.

Ez az a politika, amelyet állandóan hangsúlyoztunk Ivryben 1945 januárja óta tartott központi bizottsági üléseinken, pártunk X. kongresszusán és Puteaux-ban kidolgozott akcióprogramunkban. Ezért a politikáért szálltunk síkra a minisztertanácsban, a nemzetgyűlésben. Különösen elismeréssel kell itt adóznom az önök képviselőjének, Waldeck Rochet-nek, aki a Francia Kommunista Párt Politikai Irodájának tagja, a nemzetgyűlés mezőgazdasági bizottsága elnöke, és minden bizonnyal egyike a legnépszerűbb embereknek a francia falvakban.

Engedjék meg, hogy idézzek a Központi Bizottságnak pártunk X. kongresszusán, 1945 júniusában tartott beszámolójából:

„Ebben a helyreállítási szakaszban — ugyanúgy mint a szükséges gépeket — külföldről búzát, húst és mindenféle más élelmiszert is behozhatunk, amelyet országunk normális időkben maga termel." (Mert se ma, se tegnap nem hánytunk fittyet a külső segítségnek, vagy éppen az amerikai segítségnek.) „De — mondottuk — ez csak átmeneti helyzet lehet, különben végleg tönkretennénk mezőgazdaságunkat, amelynek továbbra is fontos elemnek kell maradnia nemzetgazdaságunk és nemzetgazdaságunk egyensúlya szempontjából. Mindenekelőtt meg kell keresni annak a módját, hogy többet és olcsóbban termeljünk, ami azáltal érhető el, ha méltányos áron gépeket, műtrágyát, üzemanyagot és iparcikkeket bocsátunk parasztjaink rendelkezésére."

A továbbiakban pedig még ezt is mondtuk: „Arra kell törekednünk, hogy igazságosan állapítsák meg a mező-

gazdasági árakat." A búza indexe akkor a háború előtti árakhoz képest 3 volt, míg az iparcikkek indexe — a feketepiacról nem beszélek — már 5 és 6-ra emelkedett.

Sajnos, bizonyos végzetes elgondolások hatására, amelyekre az imént is rámutattunk, a kormánykörök egészen más politikát folytattak. Alapjában véve az alacsony mezőgazdasági árak politikáját űzték, amelyet Vichy is folytatott a náci megszállók és barátaik: a nagyipar meg a hírhedt kétszáz család javára. Különösen a búza árát tartották a lehető legalacsonyabb színvonalon. Ennek következményeképpen még fokozódott az a törekvés, hogy a búzáról más, jobban jövedelmező művelési ágakra térjenek át.

EGYEDÜL MI KÖVETELTÜNK IGAZI NEMZETI POLITIKÁT A BÚZATERMELÉSBEN

Mi voltunk az egyetlen párt, amely őszintén követelte a búzaárak emelését. Emlékeznek még, hogy abban a reményben, hogy zavart kelthetnek a munkásosztályon belül, ezt hozták fel ellenünk: „A búza árának emelése a kenyér megdrágulását vonná maga után." Erre nimes-i értekezletünkön ezt válaszoltam: „Az olcsó kenyér politikáját sohasem a dolgozók javára folytatják, mindig csak a kapitalisták érdekében." Nagy tanítónk, Marx, csaknem egy századdal ezelőtt, 1848 január 9-én, ezt mondta: „A munkások jól tudják: azért akarják leszállítani a kenyér árát, hogy a munkabéreket is leszállíthassák"[1].

Azokkal a demagógokkal ellentétben, akik a városban a parasztság ellen izgatnak, falun pedig a munkásokat rágalmazzák — mi (jómagam a Concorde-téri tömeggyűlésen) ezt mondtuk: „A parasztnak méltányos árat kell fizetni a búzájáért. A kenyeret pedig ennek megfelelő áron kell adni, megkövetelve, hogy a munkáltató a munkabért ehhez képest fizesse. Fel kell emelni az öregek, a nyugdíja-

[1] *Marx—Engels.* Gesamtausgabe. 1. rész. 6. köt. 439. old.

sok, a kegydíjasok járandóságait, hogy a magasabb kenyérárak ne veszélyeztessék megélhetésüket." A munkásokat és a parasztokat egyesíteni kell tehát a kapitalisták elleni közös harcra, nem pedig szétválasztani és egymás ellen uszítani őket, hogy közös kizsákmányolójuk lássa hasznát.

A munkásosztály meg is értett bennünket. A francia parasztok tudják, hogy a CGT nagy szervezete támogatja őket. Így például 1946 májusában és júniusában, amikor a búzaárak emelését követelték.

Örömömre szolgál, hogy viszonzásul megköszönhetem a francia parasztoknak szolidaritásuk nagyszerű kifejezését, azokat az erőfeszítéseket, amelyeket a legutóbbi hetekben a sztrájkolók érdekében tettek.

A parasztok sohasem ültek fel a hivatalos rádió és a szolgaszellemű sajtó hazugságainak és rágalmainak. A francia földművelők tudják, hogy a munkások sohasem döntenek könnyelműen a sztrájk kérdésében. Csak a nyomor kényszeríti őket rá. Ez esetben az amerikai milliárdosok akaratát szolgai módon végrehajtó kormány makacs, visszautasító magatartása volt az, ami a munkásokat sztrájkra kényszerítette.

A parasztok tudták egyébként, hogy rájuk is csakhamar sor kerül. S ez meg is történt. Máris sok szó esik a René Mayer által kidolgozott kormánytervezetről.

A kormánynak ezzel az a szándéka, hogy legalább 35 százalékkal emeli az iparcikkek árát, közben pedig leszorítja a mezőgazdasági termékekét — ha kell, külföldön sokkal drágábban vett és veszteséggel eladott élelmiszerek nagymérvű behozatalával is. Ez utolsó devizatartalékaink elfogyasztását jelentené.

Ilyenek tehát kormányzó köreink módszerei, így akarják buzdítani és segíteni a parasztokat, hogy termeljenek, és így készítik elő mezőgazdaságunk újjászületését és Franciaország felemelkedését.

Ez ismét a nagytőke hagyományos politikája. A nagytőkések lapjában, a *le Monde*-ban René Courtin 1946 júliusában ezt írta:

„A búzának nem szabad többe kerülnie 900 franknál mázsánként."

A közelmultban ugyanebben a lapban ezt írta:

„Ha a béreket felemelik, akkor az alapiparcikkek árát legalábbis arányosan szintén fel kell emelni. A profit csak a kereskedelemben és a gyáripar, a kisipar, valamint a mezőgazdaság bizonyos kiváltságos szektoraiban túlzottan magas."

Álljunk meg egy pillanatra Léon Blum kedvenc elméletének — a hírhedt boszorkánykör-elméletnek — e legújabb hazug felújítása mellett. Hadd emlékeztessek arra, hogy 1947 novemberében a piaci árak hivatalos indexe — az 1939-es árakat 100-zal véve egyenlőnek — Párizsban 1336, míg a bérek indexe csak 651. A bérmunkások életszínvonala tehát több mint felével csökkent, ugyanakkor, mikor a nagytőkések profitja 1946-hoz viszonyítva 1947-ben hatszorosára emelkedett. 1946 első felében ugyanis 17 milliárd volt a bevallott jövedelmük, 1947 megfelelő időszakában viszont 110 milliárd.

A DOLGOZÓ PARASZTOK JÖVEDELME NEM EMELKEDETT

Felháborodottan tiltakoznunk kell továbbá az ellen a hazugság ellen, hogy a parasztok „túlzott haszonra" tesznek szert. A béreket és árakat ellenőrző vegyesbizottság mult év februárjában megállapította, hogy a nemzeti jövedelemből a munkásokra eső rész 45 százalékról 38 százalékra esett vissza. A földművelő gazdaságok részesedése nem csökkent ugyan, de 12 százalékról mindössze 13 százalékra emelkedett.

Ezzel szemben a kapitalista vállalatok és a mindenféle fajtájú közvetítő kereskedelem részesedése 27 százalékról 44-re szökött fel. Ez az igazság és ezt senki sem vonhatja kétségbe.

A kormány azonban védelmébe veszi a nagytőkéseket és a feketepiac hiénáit. És hogy könnyebben végezzen a

parasztokkal, megpróbálja ellenük uszítani a városi dolgozókat. Arra vetemedik, hogy kiéheztetési mesterkedésekkel vádolja meg a parasztokat, a munkásokat pedig munkakerülőkként állítja eléjük.

Schuman úr képmutató módon a mezőgazdák felé fordul és „a munkásosztályt mint rémet festi le, amelyet az éhség kétségbeesett lázadásba hajszol", amely lázadás „a parasztok tulajdonát fenyegeti". Ez egyszerűen annak a rágalomnak a felújítása, amelyet a reakció mindig is terjesztett a haladó munkások ellen, az állítólagos „vagyonfelosztók", „egyenlősítők" ellen, akik szerintük mi vagyunk.

Schuman úr hű marad minden idők reakciósainak régi módszeréhez: hazudik, rágalmaz, hogy megfélemlítsen és rákényszerítse nyomortervét Franciaország valamennyi dolgozójára városban és falun egyaránt. Erre ismét csak azt feleljük, hogy a kapitalisták és a nagybirtokosok azok, akik ebben az országban a kisparasztok millióit kisajátították.

A KISGAZDASÁGOK SÚLYOS VESZÉLYBEN

Itt fekszik előttem a hivatalos statisztikai kimutatás. Kitűnik belőle, hogy 1892-ben hazánkban 5 703 000 gazdaság volt.

1929-ben, tehát 37 évvel később, már csak 3 942 700 volt a gazdaságok száma, tehát 1 760 300-zal, mintegy egyharmadával, csökkent.

Ez azonban még nem mutatja pontosan a kisbirtokosok kisajátításának folyamatát, amelynek során egész Franciaországban a kiváltságosok és paraziták kezében koncentrálódik a föld. Ez a folyamat egyre tart.

1892-ben 4 852 000 egy és 10 hektár közötti gazdaság volt.

Ezekből 1929-ben már csak 2 878 000 maradt. Talán a munkások sajátították ki ezeket a kisparasztokat, a

munkások kergették el őket a földről, amelyet apáik tettek termővé?

Egy további tény: 2 160 000 gazdaság, tehát az összes gazdaságok 54 százaléka, 5 hektárnál kisebb és összesen 4 520 000 hektárt tesz ki, ami még csak nem is 10 százaléka az egész 46 200 000 hektárt kitevő mezőgazdaság céljára felhasznált területnek.

De még ha a 10 hektár kiterjedésű gazdaságokat is figyelembe vesszük, akkor is azt látjuk, hogy 2 878 000 paraszt, ami a mezőgazdák összességének 73 százaléka, csupán a földek 22 százalékának, 10 280 000 hektárnak, birtokosa.

Ha viszont az 50 hektár kiterjedésű és annál nagyobb birtokokat vesszük, amelyek a birtokosok mindössze 3 százalékának tulajdonában vannak, ezek területe 13 484 000 hektárt tesz ki, tehát az egész megművelt földterület 30 százalékát.

Még egyszer kérdezem: ki sajátította ki a kisembereket? Ördögbe is, ki más, mint a nagyok. A nagyok falták fel a kicsiket.

Kormányunk most is a vichy-i rendszer politikáját folytatja, hiszen a búzatermelés fejlesztését szolgáló terv, amelyet a minisztertanács mult év szeptemberében, tehát nagy késedelemmel fogadott el, továbbra is inkább kényszeren, mint buzdításon és a francia parasztok valóságos megsegítésének módszerein alapul.

És mit javasolt a kommunista párt, hogy még az idén ismét 5 millió hektárra emeljük a búzával bevetett területet? A következőket ajánlottuk:

1. Osszanak vetőmagot megfelelő időben és méltányos áron, mert az idén számos gazdának nincs vetőmagja.

2. Adjanak hektáronkénti vetési prémiumot, ami a búza rendes árához járul. Ezeket a prémiumokat ősszel, az őszi vetés idején kell kifizetni.

3. Bocsássanak elérhető áron minden gazda rendelkezésére elegendő mennyiségű műtrágyát, valamint azokat a gazdasági szerszámokat, amelyek híján vannak.

4. Mozdítsák elő a parlagon hagyott földek újbóli megművelését.

A kormány azonban másképpen döntött, nevezetesen így:

1. Minden gazda köteles ugyanolyan területű földet bevetni, mint amennyi a háború előtti években bejelentett átlagos bevetett földterülete, az e kötelezettségüknek eleget nem tevő parasztokat pedig hektáronként 10 000 frank bírsággal sujtják.

2. A parasztoknak a kaszálókért külön adót kell fizetniök, úgy, hogy valósággal bírság sujtja a réteknek és legelőknek meghagyott földeket.

3. 1948 februárjában és júniusában az 1947 július 18-i törvény értelmében megfizetik a parasztoknak a prémiumot az ősszel és tavasszal búzával és rozzsal bevetett földterületekért.

Egyebekben a kormány megengedte, hogy 3 000 frankért árusítsák a búzavetőmagot mázsánként, ugyanakkor, amikor a gazda a termésért mindössze 1 800 frankot kap.

Mi más ez, ha nem a kényszerrendszabályok, szankciók, bírságok és új adók politikája, amelyhez minden bizonnyal sokezer ellenőr is tartozik, a sáskáknak ez az egész raja, amely ismét meg fogja szállni Franciaország falvait, nagyobb dicsőségére annak a bürokratikus igazgatásnak, amely még mindig gyötri a dolgozókat.

AZ INFLÁCIÓBAN SEMMIVÉ LESZ A PARASZTOK MEGTAKARÍTOTT PÉNZE

De a kormány „gondoskodásának" még más jeleivel is szolgál a parasztoknak. Elsősorban is, valóban túlzott arányban szándékozik emelni adóikat. A kormány szerint ez azért történik, hogy a költségvetés egyensúlyát biztosítsa, véget vessen az inflációnak és megmentse a frankot. Tény, hogy pénzügyünk Pleven, Philip és Schuman úrék

egymást követő hivataloskodása folytán siralmas helyzetben van, és a bankóprés szünet nélkül működik.

A forgalomban levő bankjegyek összege 27 hónap alatt kétszeresére emelkedett. 1945 augusztusában 440 milliárdra rúgott, 1946 januárjában már 570 milliárdra, 1947 januárjában 720 milliárdra és most december 4-én 899 milliárdra emelkedett.

Világos, hogy ez a majd 900 milliárdos roppant tömegű bankjegy komolyan veszélyezteti a frank értékállóságát. A frank leértékelését bizonyos amerikai „tanácsadók" sürgetik. Ez ugyanis egyéb vészes következmények mellett jó módja lenne annak, hogy a parasztok minden megtakarított pénzét elnyeljék, megsemmisítsék.

Tudjuk, sokat gúnyolják a parasztok „zsugoriságát", de nem volna igazi paraszt az, aki ne gondolna takarékosságra, hogy kis darabka földjét megtartsa és a lehetőséghez képest gyarapítsa. Azok, akik a parasztnak ezt a beállítottságát nem értik meg, semmit sem értenek meg a falu problémáiból. Úgy okoskodnak, ahogyan Tardieu okoskodott, mikor 1935-ben 60 frankos búzaárak mellett szemére vetette a parasztoknak, hogy semmi másra nem gondolnak, mint a maguk „fillérjeire".

Jómagam már 1945 júniusában X. kongresszusunkon tiltakoztam a szalmazsák legendája ellen, hangsúlyozva, hogy ha a paraszt eldugja a bankjegyeit, ezt egyszerűen azért teszi, mert terményei fejében nem tud magának műtrágyát, gépeket és szerszámokat szerezni, melyek biztosítanák a gazdaság normális és fejlődő menetét. Az idén is úgy számítják, hogy 600 milliárd értékű mezőgazdasági termék ellenében a gazdák mindössze 100 milliárd értékű ipari terméket kapnak. Ez a falun észlelhető kényszerű tartalékolás egyetlen oka. A megoldás pedig nem abban van, hogy infláció vagy devalváció eszközével semmivé teszik a parasztok takarékosságának gyümölcsét, hanem abban, hogy a gazdának műtrágyát bocsássanak rendelkezésére, juttassák hozzá az ekéhez, traktorokhoz és aratógépekhez, amelyekre szüksége van.

Ha másrészről azt kutatjuk, mi az infláció legfőbb oka, megállapíthatjuk, hogy az állami költségvetésben mutatkozó állandó deficit. Miből ered ez a deficit? Mindenekelőtt a katonai kiadások hatalmas terhéből, amelyek elszegényedett országunkra nehezednek. Ezek a kiadások az idén közel 300 milliárdra rúgnak. És még ha legalább hadseregünk volna! De hiszen nagyon jól tudják, hogy nincs még igazi hadseregünk, erős hadseregünk, demokratikus és népi értelemben újjászervezett hadseregünk. Olyan hadseregünk van, amelyben minden behívott katonára egy tiszt és egy altiszt, vagy továbbszolgáló katona esik. Olyan hadseregünk van, amelyben csakhamar több lesz a tábornok, mint a káplár, aminthogy flottánk is olyan, hogy több benne a tengernagy, mint a hajó.

A rendes katonai kiadásokhoz hozzájárul még az a 45 milliárd frank, amelyet a vietnami nép ellen folytatott testvérgyilkos és bűnös háborúra költenek, pedig az alkotmány megígérte ennek a népnek „azt a jogot, hogy önmagát igazgassa és demokratikusan intézze saját ügyeit" a Francia Unión belül.

Vegyük hozzá ehhez még azt a 25—30 milliárdot is, amennyibe a rendőri elnyomás és terror nagyméretű gépezete kerül, amelyet a sztrájkba kényszerített dolgozók ellen használnak fel: a 80 000 tartalékos és Vichy-tiszt mozgósítása. Boldogok a fiaitok, ugye falusi elvtársak, hogy sztrájktörőkül akarják őket felhasználni vagy a munkásellenes és köztársaságellenes elnyomás eszközéül?

Vegyük hozzá mindehhez a fasiszta Anders lengyel zsoldosainak eltartására szánt költségeket és azokat az összegeket, amelyekbe az Idegen Légióban szolgáló németek kerülnek, akiket a kormány a sztrájk leverésére a Nord-megyei bányásztelepekre küldött. Durván üvöltöztek bányászainkkal, lökdösték és puskatussal agyba-főbe verték őket. Azokat a bányászokat, akik 1941 májusában, Hitlernek a Szovjetunió elleni agressziója előtt, sztrájkot kezd-

tek a német megszállók ellen. Vegyük hozzá az új megyei prefektusok költségeit. Ezt a pozíciót én már akkor is szívesen megszüntettem volna, amikor még köztársasági biztosoknak nevezték őket.

Hogy a költségvetési deficitet eltüntessük és ilymódon végetvessünk az inflációnak is, mindenekelőtt meg kellene szüntetni az improduktív kiadásokat, igen tetemes mértékben csökkenteni kellene a katonai kiadásokat. Elhihetik nekem, hogy erre a kormányzó körök egyáltalában nem gondolnak. Sőt 76 milliárddal akarják növelni az 1948-as költségvetés katonai kiadásainak rovatát. Ma reggel egy fasiszta röpiratban ezt olvastam: „Nem csökkenteni kell a katonai kiadásokat, hanem növelni." Nem annyira a nemzetvédelem céljaira, mint inkább a „belső biztonság" biztosítására. Lábbal tiporják az alkotmányt, amelyben ez áll: „A köztársaság fegyveres erőit sohasem fogják felhasználni egy másik nép szabadsága ellen." Annál kevésbbé a francia nép szabadsága ellen!

Nagy szükség volna végre igazi pénzügyi reformra, amely fizetésre szorítaná a nagytőkéseket, a részvénytársaságokat és a pénzintézeteket, amelyek többé-kevésbbé kisiklanak a megadóztatás alól, valamennyi élősdit, akik mint tudjuk, a nemzeti jövedelem 44 százalékán osztoznak.

Például a bornagykereskedőket, akik milliókat és milliókat keresnek a szőlőtermelők és a fogyasztók rovására.

Például azokat a nagy közvetítő kereskedőket, akik vagyonokat szereznek a parasztok és a fogyasztók bőrén.

A vágómarha ára néhány hét óta kilónként 10—20 frankkal alacsonyabb. Igen sok megyében kilónként 80 frank. Ez azonban a mészárosokat nem akadályozza abban, hogy a hús kilóját 350 frankért árulják Párizsban, Lyonban és egész Franciaországban.

Lecsapnak talán a közvetítő nagykereskedőkre, a feketepiac üzéreire, a részvénytársaságokra?

A kormány nem ezt az utat fogja választani. Lecsaphat-e René Mayer a kapitalista vállalatokra, mikor maga is mintegy húsz vállalat igazgatóságának elnöke?

AZ ÚJ ADÓK MINDENEKELŐTT A KIS- ÉS KÖZÉPGAZDASÁGOKAT SUJTJÁK

A kisemberek azok, akiket még jobban ki akarnak szipolyozni. A kormány 1948-ban adó címén 21 milliárdot követel a parasztoktól a mezőgazdaságból származó jövedelmek után, míg 1946-ban beérte 3 és 1947-ben 6 milliárddal. Ehhez járul még több milliárd földadó és különféle illeték. Meg kell jegyezni, hogy bár a kormány pénzügyi reformtervezete jelentősen megnöveli minden gazda terheit, legkiváltképpen mégis a családi jellegű kis- és középgazdaságokat sujtja. Az adó kivetésénél, amely ezentúl a valóságos jövedelemhez fog igazodni, a bérmunkásokat alkalmazó gazdaságoknak módjukban áll majd gazdasági költségek és kiadások címén felszámítani a kifizetett béreket, aminek folytán a megadóztatható jövedelem megfelelően csökkenni fog.

Ugyanekkor a kisparaszt egész jövedelme után fog adózni, amelyet a maga munkájával vagy családtagjainak munkájával szerez.

Ezért követelték képviselőink a nemzetgyűlésben, hogy az adók kivetésénél a következő szempontok érvényesüljenek:

1. Legyen levonható a gazda munkájának ellenértéke ugyanúgy, mint a különféle szakmákban dolgozó bérmunkások esetében történik.

2. Tegyék lehetővé a pótlevonásokat minden, a gazdaságban ténylegesen dolgozó családtag után.

A kormány, amely éppen a nagytőkéseket nem akarja fizetésre szorítani, nem fogja megtenni azokat az intézkedéseket sem, amelyek arra kényszeríthetnék őket, hogy a külföldre vitt tőkéiket hazahozzák. Ezeket a tőkéket mintegy 5 milliárd dollárra becsülik, ami a hivatalos árfolyamon 600 milliárd franknak felel meg. Ebből 180—200 milliárd van az Egyesült Államokban és majdnem ugyanennyi Svájcban. Képviselőinknek arra a szelíd kérésére, hogy tegye lehetővé ezeknek a tőkéseknek összeírását, az Egyesült Államok kormánya azt feleli, hogy nem teheti,

mert ez „az amerikai bankárok üzleti titoktartásának megsértése lenne".

Ezek tehát azok, akik hazafiasságból akarnak leckét adni a dolgozó népnek. Ezek azok, akik saját maguk helyett önökkel akarják megfizettetni az adót, akik arra buzdítják a dolgozókat, hogy termeljenek egyre többet, nem annyira Franciaország, mint inkább kizsákmányolóik javára. Mire várnak ezek az urak, mért nem hozzák vissza azokat a tőkéket, amelyekre Franciaországnak annyira szüksége lenne újjáéledéséhez. Ezt kellene tenniök, semmint arra kényszeríteni az országot, hogy hiteleket kolduljon, amelyeket nagynehezen és akkor is csak drákói feltételekkel adnak.

Némelyeket elragadtatásba ejt az a hír, hogy Franciaország 50, 60 vagy 100 millió dollárhitelt fog kapni. Ezzel szemben nekünk 5 milliárd dollárunk van külföldön, ennek egyharmada Amerikában. Elég lenne, ha visszaadnák nekünk, ami a mienk, ami a városok és falvak francia lakosai több nemzedéke munkájának gyümölcse, bár most egy élősdi kisebbség kaparintotta magához és hazánk sokkal könnyebben átvergődne egy nehéz szakaszon.

Ugyancsak intézkedni kellene abban az irányban is, hogy próbálják napvilágra hozni azt az aranyat, amelyet tulajdonosaik elástak és amelynek értékét ugyancsak 5 milliárd dollárra becsülik.

Itt is hangsúlyozzuk annak az esztelen politikának következményét, amelyet a kormány a mezőgazdasági árak terén folytat. Miután elutasította a francia parasztoknak azt a kívánságát, hogy búzájukért méltányos árat kapjanak, sokkal drágábban kell megfizetnünk az amerikaiaktól vásárolt búzát. Íme a számok:

Az 1945—1946-os gazdasági évben 676 frank jutott a francia parasztnak, de 1 030—1 100 frankba került a Franciaországba behozott amerikai búza mázsája.

Az 1946—1947-es gazdasági évben a francia paraszt 1 078 frankot kapott a búzáért, az amerikai búza ellenben 1 350—1 680 frank, és az üszkös tengeri 1 500 frank volt.

1947 augusztus óta 1 850 frankot fizetnek a francia termelőnek, 1 900—2 000 frankot az Egyesült Államokból behozott búzáért, 1 980—2 000 frankot a kanadai rozsért, 1 950—2 100 frankot az argentinai árpáért.

És ne felejtsük el azt sem, hogy mindezt a gabonát dollárban fizetjük, ami pénzügyi helyzetünk újabb leromlásával jár és növeli kereskedelmi mérlegünk deficitjét. Pedig ugyancsak híján vagyunk a szükséges devizáknak. Ez még szorosabb függőségbe hoz bennünket az amerikai tőkésektől.

A GENFI MEGÁLLAPODÁSOK ALKALMAZÁSA A FRANCIA MEZŐGAZDASÁG HALÁLÁT JELENTENÉ

Valóban alapjaiban fenyegetik azonban a francia mezőgazdaságot a genfi megállapodások és a havannai konferencia elé most beterjesztett kereskedelmi egyezmény. Ezek a megállapodások a következőket írják elő:

1. A vámtarifák jelentős leszállítását.

2. A behozatali kontingensek megszüntetését, másszóval a behozatal teljes szabadságát.

Mihelyt ezek az intézkedések érvénybe lépnek, könnyen előre látható következményekkel fognak járni: a francia mezőgazdaság teljességgel védtelen lesz az amerikai versennyel szemben, amelynek hatalmas lehetőségei vannak, és amely természetesen a szabadforgalom pártján áll.

1946 szeptemberében a koppenhágai értekezleten az Egyesült Államok képviselője kijelentette:

„A háború alatt az Egyesült Államok több mint egyharmadával növelte mezőgazdasági termelését. A munkaerők szaporodása, a gépek megsokszorozódása, a műtrágya mennyiségének növekedése lehetővé teszi majd az Egyesült Államok farmerjeinek, hogy újabb haladást érjenek el a mezőgazdasági termelésben. Ettől kezdve az Egyesült Államok és még igen

sok más ország földművelői nehéz helyzetbe jutnak majd, ha felvevőpiacot akarnak találni."

Éppen ez az, amiről szó van. Az Egyesült Államok fölöslegét akarja elhelyezni az olyan piacokon, mint a mienk, ezért kényszeríti a követelései előtt behódoló európai kormányokat arra, hogy feladják a védővámrendszert. Elég tíz évre visszatekinteni, hogy mérlegelni tudjuk a következményeket, amelyekkel a szabadforgalomhoz való ilyetén visszatérés járhat.

1935-ben, amikor az áruló Laval ült a miniszterelnöki székben, a búza mázsáját 70, sőt 60 frankért adták el; 1937-ben, hála a Népfrontnak és a Gabonahivatalnak, parasztjaink 180 frankot kaptak a búza mázsájáért. A világpiacon akkor a búza 60 frankon állott. Ha mi akkor csatlakoztunk volna az állítólagos „szabad verseny" elvéhez, amelyet az amerikaiak most ránk akarnak kényszeríteni, már 1936—37-ben bekövetkezett volna piacaink elárasztása és az árak zuhanása, a parasztok végleg feladták volna a búzatermesztést, egész mezőgazdaságunk csődbe jutott volna, a francia falvakba beköszöntött volna a nyomor és országunkat halálos csapás érte volna.

Ami áll a búzára, ugyanaz áll a többi mezőgazdasági terményünkre is. Nem elég az, hogy jóminőségű boraink bevitele elé az Egyesült Államok és más országok akadályokat gördítenek, arról is tudunk már, hogy például Kaliforniában bort akarnak termelni, a mi bordeaux-i, burgundi és beaujolais-i borunk mintájára.

A genfi megállapodások alkalmazása halálos csapás lenne a francia mezőgazdaságra, egyszersmind pedig gazdasági és politikai függetlenségünk elvesztését jelentené. Mert itt nemcsak a francia mezőgazdaság forog veszélyben, hanem iparunk nagyobb része is.

A filmművészek, színészek, zenészek, forgatókönyvírók, rendezők, a stúdiók műszaki és egyéb munkásai éppen ma akartak tüntetni Párizs utcáin, tiltakozásul a Blum—Byrnes-féle megállapodás ellen, amely a francia

film halálát jelenti. A kormány — természetesen a „szabadság" nevében — betiltotta a tüntetést.

Mellékesen azt is megmondhatom, hogy itt nemcsak egy olyan iparág megmentéséről van szó, amely második helyen állt hazánkban. Arról is szó van, hogy mentsük meg gyermekeink, ifjaink és leányaink értelmét és lelkét azoknak a butító és demoralizáló filmeknek pusztító hatásától, amelyekben az erotika vetélkedik az álszenteskedéssel, amelyekben nincs szó egyébről, mint gengszterizmusról. Ezekkel a filmekkel a fiatal francia férfiakat és nőket nem a köztársaság és a haza iránti kötelességtudatra akarják lelkesíteni, hanem a francia és az amerikai kapitalisták profitja számára rabszolganemzedéket akarnak belőlük nevelni. És mindezek a szemforgatók, mindezek a sunyi álszenteskedők, akiknek szájából mindig csak a becsület és az erény dicsőítését lehet hallani, egyetlen szót sem szólnak az ellen a szörnyű kísérlet ellen, amelynek célja ifjúságunk megrontása.

PROGRAMUNK

Puteaux-ban kidolgozott kormány-akcióprogramunk azt ajánlja, hogy fejlesszük cukorrépatermesztésünket, minél előbb 350 000 hektárra emelve a vetésterületet, folytassuk a tejtermelés intenzív fejlesztését szolgáló politikát, javítsuk meg állatállományunkat jobb etetéssel, a takarmánytermelés fejlesztése és a fajták kiválasztása által, állítsuk helyre szőlőtermelésünket és mozdítsuk elő gyümölcs- és zöldségtermesztésünket. Ennek a programnak megvalósítására a XI. pártkongresszuson a következőket követeltük:

1. Nagyobb mennyiségű műtrágya juttatását, ami termelésünk fokozásával lenne elérhető.

2. Több traktort, legalább 250 000 egységből álló géppark létesítésével.

3. Szerszámokat, mezőgazdasági gépeket, többsoros ekéket, aratógépeket, kévekötő aratógépeket, cséplőgépe-

ket, mindezt a francia mezőgazdasági gépipar újjászervezése és kifejlesztése útján és a falusi kézművesipar előmozdításával. (Ezzel szemben a kormány egyre inkább korlátozza a mezőgazdaság felszereléséhez való hozzájárulást. Az iparcikkek árának emelésével és azzal, hogy lemond a Monnet-tervnek azokról a pontjairól, amelyek a mezőgazdasági termelés céljait szolgáló befektetésre vonatkoznak, még jobban csökkenteni fogja a felemelkedés lehetőségeit.)

4. A mezőgazdasági termékek feldolgozására és tartalékolására szolgáló berendezések kifejlesztését, amilyenek: a vágóhidak, hűtőberendezések, vaj- és sajtgyárak, borpincék, silók, pálinkafőzők stb.

5. A falu jólétét előmozdító nagyarányú közmunkák végrehajtását, villamosítást, útépítést, öntözőberendezések létesítését, csatornázást, jó ivóvíz biztosítását, falusi kislakások építését.

6. A mezőgazdasági szövetkezetek minden formában történő támogatását és végül

7. azoknak a törvényeknek észszerű végrehajtását, amelyeket a földművelők érdekében többnyire kommunista pártunk képviselője, Waldeck Rochet indítványára szavaztak meg. Így a bérletekről és felesbérletekről szóló rendeleteknek, a földműves ifjúság megsegítéséről, a mezőgazdasági munkásság társadalombiztosításáról, az öregségi járulékról hozott törvényeknek stb. végrehajtását.

Ezt nevezzük mi francia programnak, ilyennek kell lennie a francia agrárpolitikának.

Ez az a program, amelynek végrehajtását a földművelők kívánják, a megyék szőlősgazdái, főként a kis- és középgazdák, akiknek száma túlnyomóan a legnagyobb. Ezen az értekezleten képviselt hat megye, Saône-et-Loire, Nièvre, Côte-d'Or, Jura, Rhône, Ain 200 000 gazdasága közül 85 000 nem haladja meg az 5 hektárt, 52 000 pedig 5 és 10 hektár között van. Ez azt jelenti, hogy 137 000 gazdaság — tehát kétharmadrész — 10 hektáron alul van.

Azt is tekintetbe kell venni továbbá, hogy a kissé

nagyobb gazdaságok közül a legtöbb, bérlők (az említett megyékben a bérlők száma 41 000), vagy felesbérlők kezén van, ezek tehát olyan földet művelnek meg, amely nem az övék.

A PARASZTOK NEHÉZ ÉLETE

Másfelől bizonyos, hogy minden lehető erőfeszítést el kell követni a francia paraszt nehéz életének megkönnyítésére, minden lehetőt meg kell tennünk, hogy a parasztasszony helyzetét elviselhetőbbé, a fiatal paraszt sorsát kevésbbé sivárrá tegyük, és az elaggott földművest, aki nagyon is megérdemli a nyugalmat, megmentsük az ínségtől.

Önök, elvtársak, tudják, hogy én magam ismerem a paraszti életet. 14—17 éves koromig cseléd voltam Creuse-ben, kisgazdánál. Gyakran merül fel emlékezetemben Marie, az öreg gazdasszony képe, aki mindig elsőnek kelt fel és utolsónak tért nyugovóra, aki előttünk egy félórával jött haza a földekről, hogy elkészítse az estebédet egy házban, amelyben nem volt sem víz, sem villany, semmi, ami a parasztasszony nehéz teendőinek ellátását bármennyire is megkönnyítette volna.

Sokat gondolok azokra a fiatal parasztokra, akiknek nemcsak szórakozásuk nincsen, de akiknek leggyakrabban még a saját foglalkozásukban nincs meg a kellő képzettségük, és akik nem a legjobb körülmények között tanulják meg mesterségüket.

Sokszor jut eszembe az öreg paraszt is, aki görnyedt háttal ballag ki szegényes viskójából aprócska földjére, amelyet termővé tett. Látom, ahogyan minden erejét összeszedve felemel egy követ, tépi a gyomot, vagy követ szed fel a földről.

A parasztok, akárcsak a munkások és mindazok, akik karjukkal vagy fejükkel hasznos munkát végeznek, tudják, hogy a munka szükséges igenlése az életnek. Akik arra buzdítanak bennünket, hogy dolgozzunk, soha a két kezüket

semmire nem használták, nem tudják, hogy a dolgozók gyermekeit már zsenge korban úgyszólván az ösztön hajtja a munkára. Soha nem láttak maguk körül a kertben, vagy a munkapad mellett egy apró legénykét, aki dolgozni igyekszik, aki minden erejével a földet túrja, vagy szöget ver be és akinek egy félóra alatt húszszor odamondják: „Eredj innen, tönkre teszed a munkámat." Ők nem tudják, milyen büszkeség és milyen öröm tölti el a fiatal földművest, mikor először tartja kezét az eke szarván és élete első barázdáját szántja.

Ezért nem értik ők meg a dolgozókat, mert az élősdiek, a kiváltságosak nem érthetik meg Franciaországot.

Az ő szemükben csak egy van, ami számít: a tőkéjük, a profitjuk. Legtöbbször még azt sem tudják, hogy ez a profit és a haszonbér honnan származik. A kapitalista részvényesnek sejtelme sincsen az üzemről, ahol modern rabszolgái verejtékeznek. Akad nem egy földesúr, aki kínos zavarba jönne, ha meg kellene különböztetnie a búzakalászt egy rozskalásztól.

ALAKULJANAK PARASZTBIZOTTSÁGOK

A feladat az, hogy megmentsük mezőgazdaságunkat, megmentsük falvaink férfiait, asszonyait, fiataljait. A feladat az, hogy megmentsük Franciaországot a külföldi tulajdonban levő vállalatoktól, valamint azok üzelmeitől, akik külföldi zsoldban állanak.

A köztársaságot a kiváltságosak, a csak saját zsebükre gondolók, és a régi vichy-pártiak koalíciója fenyegeti. Ez a tömörülés de Gaulle parancsnoksága alatt áll, aki fasiszta diktatúráról álmodozik és az álköztársaságiak meg a szocialista vezetők nyilt támogatását élvezi. Ezeknek a politikája pedig minden esetben teljesen lelepleződött, mint gyökeréig reakciós politika. Akkor is, amikor a szocialista vezetők és az RPF fasisztái közötti felháborító összjátékról van szó a községi választásokon, amely mes-

terkedésnek a célja a reakciós Schuman hatalomrajuttatása és támogatása, vagy az olyan alávaló törvények megszövegezésénél és megszavazásánál, amelyek mindegyike merényletet jelent a köztársasági szabadságjogok ellen és a munkásmozgalom véres elnyomására, vagy a parasztság elleni támadás előkészítésére irányul. Mindegy, hogy kimondott vagy hallgatólagos együttműködésről van-e szó, amelynek célja az, hogy hazánkat alárendelje az amerikai milliárdosok akaratának, hogy eleve lemondjunk minden Franciaország érdekeit szolgáló politikáról a német kérdésben, a biztonság és a jóvátételek kérdésében. A „harmadik út" hívei kimutatták a foguk fehérét. Nyilvánvaló, hogy a fasiszta reakció kezére dolgoznak. De a köztársasági érzelmű parasztok, a szocialista parasztok és mások sem fogják Léon Blumot azon az úton követni, amely a reakciós diktatúrához és a háborúhoz vezet.

A szocialista és republikánus parasztok nem a többékevésbbé burkolt harmadikutas reakció embereit fogják követni, hanem testvéreikhez fognak csatlakozni, kommunista elvtársaikhoz, minden republikánushoz. Tömörülni fognak a köztársaság védelmére alakult bizottságokban, hogy biztosítsák a nemzeti függetlenséget és a békét.

Ebben a nagy ütközetben, amely Franciaországért és a köztársaságért, a nemzeti függetlenségért és a békéért folyik, a kommunista parasztok teljesíteni fogják kötelességüket. Széles körben ismertetni fogják a francia mezőgazdaság védelmét és megújhodását célzó programunkat. Egyre szélesebb körben fogják terjeszteni az ország legolvasottabb parasztujságját, a *la Terre*-t. Meg fogják erősíteni a párt szervezeteit a falvakban, hívó szóval fognak fordulni a fiatalokhoz, az öregekhez, a nőkhöz. Mindig ott lesznek a legjobb republikánusok, a hazafiak, a franciák soraiban. És akkor valamennyien együtt, városi és falusi dolgozók, hőseink és vértanúink dicsőséges emlékéhez híven, az ő halhatatlan példájukhoz híven megteremtjük az igazán demokratikus és igazán független Franciaországot, a szabad, erős és boldog Franciaországot.

EGYSÉGBE FRANCIA BÉKEHARCOSOK![1]

Kedves Elvtársak!

A széleskörű vitát, amely ezen az országos értekezleten Léon Mauvais szervezőtitkár beszámolója kapcsán kialakult, feltétlenül pozitívan kell értékelnünk. Több mint harminc elvtársunk szólalt fel, köztük sok fiatal, akik elsőízben hallatták szavukat a párt valamely országos gyűlésén. A területi pártbizottságok titkárai és a nők közül azonban kevés felszólaló akadt.

A felszólalások tartalma ideológiai és politikai téren feltétlen fejlődésre mutat. Megbecsülendő a párt tevékenységének vizsgálata során megmutatkozott bírálat és önbírálat, amely elősegítette azt, hogy felállíthassuk a sikerek és a fogyatékosságok mérlegét.

Engedjék meg, hogy mindenekelőtt emlékeztessek arra az értékelésre, amelyet a járási választások eredményeiről adtunk. Ezek a következők:

1. A munkásosztály és a haladó, demokratikus erők tömörülése kommunista pártunk körül, amely továbbra is a legnagyobb párt.

2. A reakció szélsőséges úgynevezett „független" elemeinek, a PRL[2] és az RPF nyugtalanító előretörése.

3. Az úgynevezett harmadik út erőinek csökkenése, különösen pedig a szocialista párt újabb visszaesése.

---

[1] Beszéd a Francia Kommunista Párt 1949 április 10-én tartott országos értekezletén.

[2] Parti Républicain de la Liberté — Köztársasági Szabadságpárt.

A jelöltjeinkre leadott szavazatok tekintélyes száma pártunk kétségtelen győzelmét jelenti, különösen ha számba vesszük a járási szavazás szűkre szabott jellegét és a kommunistaellenes kampány hevességét. Ezt a kampányt elsősorban az váltotta ki, hogy ismételten állástfoglaltunk a francia-szovjet barátság és szövetség mellett, amely a békének és hazánk biztonságának döntő biztosítéka.

Szükséges-e arra emlékeztetnünk, hogy a választási harc folyamán a munkásegység alapján álló, baloldali szocialista elvtársainkkal és a haladó mozgalomhoz csatlakozott barátainkkal együtt, egyedül mi állottunk szemben a többi csoporttal, valamint a szocialista párttól az RPF-ig terjedő nyilt együttműködéssel, amely mellesleg megjegyezve, nem annyira ellenfeleink erejét mutatja, mint inkább gyöngeségük jele. A kommunistaellenes koalíció nyilvánvalóvá teszi a gaulleisták egész demagógiáját, azt, hogy a gaulleisták „bírálják" ugyan a kormányt és többségét, de közben szavazatukkal támogatják a nemzetgyűlésben és az országban. Ez a koalíció még szűkebb határokat szabott a szocialista vezetők mesterkedéseinek és megnehezíti, hogy a munkásokat becsaphassák.

A kommunistaellenes koalíciónak végül szükségszerű következménye, hogy mindinkább felénk irányítja a tömegek figyelmét és bizalmát, és nyilvánvalóvá teszi, hogy mi vagyunk az egyetlen párt, amely változtatni képes a mostani helyzeten.

Ugyanakkor azonban nem szabad figyelmen kívül hagynunk, hogy nem kapjuk meg mindazon dolgozók szavazatát, akik elfordulnak a szocialista párttól és végzetes politikájától.

Meg kell állapítanunk, hogy az osztályerők polarizálódnak. Ez együtt jár azzal, hogy az ellentmondások és ellentétek mind belföldi, mind nemzetközi viszonylatban éleződnek. Meg kell állapítanunk, hogy az ellenállásban szétvert reakciós erők ismét rendezik soraikat.

Az óriási tapasztalatokkal rendelkező francia nagyburzsoázia az amerikai imperialisták és a nemzetközi

reakció támogatásával érvényesíti befolyását és ingadozóvá teszi a városi és falusi középrétegeket. Sikerült elérnie, hogy a kispolgárságnak ezek a gyalázatosan rászedett elemei ma már helyeslik az országot végveszélybe döntő politikát: a nemzetbehódolásának politikáját, a reakció, a nyomor és a háború politikáját.

OPPORTUNISTA ÉS SZEKTÁNS ELHAJLÁSOK

E megállapítások egy fontos problémát vetnek fel. Nekünk, akik legfőbb feladatunknak tekintjük a növekvő háborús fenyegetés elleni harcot, a béke megvédését szolgáló egység és mozgalom megszervezését, haladéktalanul ki kell javítanunk azokat a hibákat, amelyek megnehezítik a dolgozó tömegek összefogására irányuló erőfeszítéseinket, és amelyek okai annak, hogy egyes helyeken nem értünk el kellő eredményt.

Az a tény, hogy pártunk számos járásban növelte szavazatai számát, azt igazolja, hogy nem politikai vonalunkban van a hiba. Így tehát, ahol stagnálás vagy éppen visszaesés tapasztalható, ott ez a politikai vonal alkalmazásában elkövetett hibák és fogyatékosságok, főként pedig az opportunista vagy szektáns elhajlások következménye, amelyek ellen a párt nem folytat kellő harcot.

Egyes elvtársaink nem jól ítélik meg a helyzetet és a perspektívát. Akadnak közöttük, akik komolyan lebecsülik a háborús veszélyt, ugyanakkor pedig — és ez nem ellentmondás — súlyosan lebecsülik a béke és a demokrácia erőit, melyeknek összefogása igenis képes meghiusítani az imperialista háború kirobbantását.

A háborús veszély lebecsülése elméletünk alapjainak nagyfokú megnemértésére vall. A szocializmusért folytatott harc az imperialista háború elkerülésének egyetlen módja. Egyedül a szocializmus az, amely végérvényesen kiküszöböl minden háborút, s amint Jaurès mondotta: „*A kapitalizmus úgy hordozza magában a háborút, mint a felhő a vihart.*"

A végső szakaszába, az imperializmus szakaszába és egyúttal a rothadás, a halódás szakaszába lépett kapitalizmus minden belső és külső ellentmondás végső kiéleződésére és új háborúkra vezet.

A napokban olvashattuk a *le Monde* hasábjain René Courtin aláírásával:

„Az 1929-es nagy gazdasági válság és politikai visszahatása Németországra, Franciaországra és Nagybritanniára: az 1939-es háború tulajdonképpeni oka."

Lenin a Francia Kommunista Párt agrártéziseihez fűzött megjegyzéseiben már 1921-ben rámutatott:

„Az Amerika és Japán (vagy Anglia) között készülő új háború, amely elkerülhetetlen, ha a kapitalizmus fennmarad, múlhatatlanul magával rántja a kapitalista Franciaországot is, mert hiszen Franciaország bele van keveredve imperialista korunk minden imperialista bűntényébe, állatiasságába és aljasságába. Vagy új háború és számos háború a francia imperializmus «védelmében», vagy szocialista forradalom — más választásuk nincs a francia munkásoknak és parasztoknak"[3].

És ugyanekkor Sztálin hangsúlyozta a *Pravdá*ban: „. . . a tőkés csoportok mai konfliktusainak és háborús összecsapásainak, úgyszintén a proletariátus és a tőkés osztály között folyó harcnak az az alapja, hogy a mai termelőerők konfliktusban vannak fejlődésük nemzeti-imperialista kereteivel és az elsajátítás tőkés formáival. Az imperialista keretek és a tőkés forma fojtogatják, nem engedik fejlődni a termelőerőket"[4].

Ez az alapvető ellentmondás, amelyből a kapitalizmus határain belül nincs kiút, kifejezésre jut abban a küzdelemben, amely ma egyre élesebben folyik egyfelől az im-

[3] *Lenin.* Az agrárkérdésről. 2. köt. Szikra 1950. 745. old.
[4] *Sztálin* Művei. 5. köt. Szikra 1951. 117. old.

perialista tábor, másfelől a demokrácia és a szocializmus erői között. Ez az alapvető ellentmondás már meghozta a Nagy Októberi Szocialista Forradalom győzelmét. Létrehozta továbbá a népi demokráciákat. Ilymódon az erőviszonyok döntően megváltoztak a szocialista tábor javára, új lendületet adva a munkásosztály forradalmi mozgalmának a kapitalista országokban, valamint a még gyarmati iga alatt sinylődő népek nemzeti felszabadító mozgalmának.

Szemtanúi vagyunk, amint a történelem által halálraítélt kapitalista erők megkísérlik, hogy kimulásuk ellen védekezzenek. Az amerikai imperializmus vezetése alatt a kapitalista erők igyekeznek fenntartani uralmukat a népek felett, amelyek immár nem akarják, hogy uralkodjanak rajtuk. A kapitalizmus erői próbálják fékentartani a demokrácia és a szocializmus növekvő erőit. A mult erőinek támadása ez a jövő erői ellen. Összefognak a szocializmus országa, a demokrácia és a béke bástyája ellen.

Nem annyira a reakció általános offenzivájáról van itt szó, mint a világreakciónak arról a kétségbeesett kísérletéről, hogy úgy próbálja megszervezni védekezését a munkásmozgalom és demokratikus mozgalom előretörésével szemben, hogy egy harmadik világháború borzalmaiba igyekszik taszítani a népeket.

Az Északatlanti Szerződés bevezető soraiból kiderül az aláíróknak az az eltökélt szándéka, hogy megvédjék „közös örökségüket, civilizációjukat", értsd a kapitalista civilizációt, a kapitalista anarchiát, a gyarmati elnyomást, a válságokat, a munkanélküliséget, a nyomort és a háborút.

Hogy mi az imperialisták legfőbb „védelmi" törekvése, arra rávilágít Churchill legutóbbi kifakadása is:

„Ma is azt nyögjük, hogy nem sikerült születésekor megfojtanunk a bolsevizmust."

A kanadai külügyminiszter pedig az Északatlanti Szerződés aláírásakor kijelentette:

„Ez a szerződés kiindulópont, amelyről új támá-

dást indítunk minden gonosz erő ellen, amely szeretné eltorlaszolni az igazság és a béke útját."

Itt ugyancsak osztály-„igazságról" van szó, amely kedvez a vagyonosoknak és könyörtelen a szegényekkel szemben, olyan „békéről", amelyet ágyúgolyókkal juttatnak el Vietnam és Indonézia népeihez.

Végül pedig de Gaulle legutóbb ezt jelentette ki:

„Oroszországot be kell kebelezni Európába, de ehhez kormányformája megváltoztatására van szükség."

Íme, ez a Marshall-terv és az Északatlanti Szerződés értelme. Szűklátókörűek tehát mindazok, akik visszariadnak a harc nehézségeitől és csak egyik oldalát látják az éremnek, az imperialista tábor támadó előkészületeit, de nem mérlegelik a szocializmus és a demokrácia táborának feltartóztathatatlan előnyomulását.

És mert a küzdelem hosszú, nehéz és kemény, elfelejtik, hogy Marx így intette a proletariátust:

„Tizenöt, húsz, ötven év polgárháborúin és népek közti harcain kell átmennetek, nemcsak azért, hogy a viszonyokat megváltoztassátok, hanem azért, hogy magatokat is megváltoztassátok és a politikai uralomra képessé tegyétek"[5].

A történelem beigazolta ezt a lángeszű jóslatot. A Szovjetunió létrejötte óta az imperialista erők megsokszorozták erőfeszítéseiket. Az eredmény: a nyilt intervenció, a gazdasági blokád, az „egészségügyi övezet", München, a „furcsa háború". De idetartozik a második front megnyitásának késleltetése is. Ezt abban a titkos reményben halogatták, hogy a Szovjetunió kimerül a hitleri Németország ellen vívott gigászi küzdelme folyamán és akkor az angolszász kapitalisták egyszerűen rákényszeríthetik akaratukat.

Mindezek a kísérletek kudarcot vallottak. De együgyűség volna nem látni, hogy újra próbálkoznak és

[5] *Marx.* Enthüllungen über den Kommunistenprozess in Köln. (Leleplezések a kölni kommunista perről.) Moszkva 1940. 32. old. Lásd *Sztálin* Művei. 6. köt. Szikra 1951. 124. old.

továbbra is próbálkozni fognak. Ez a Marshall-terv és az Északatlanti Szerződés valódi tartalma. A Németország ügyében hozott legutóbbi washingtoni határozatok lényege szintén ugyanez. Az amerikai imperialisták nyiltan feltámasztják Nyugat-Németországot, ahol a nácitlanítást és a lefegyverzést nem hajtották végre, mivel a Szovjetunió elleni támaszponttá akarják tenni.

NYUGAT-NÉMETORSZÁG KATONAI ÚJJÁÉLESZTÉSE

Mondanunk sem kell, hogy Nyugat-Németország katonai újjáélesztése rendkívül súlyos veszélyt jelent hazánkra. A franciáknak ezt látniok kell. Ezért próbálják letagadni méltatlan kormányköreink és az őket támogató politikusok a kézzelfogható valóságot.

A *l'Aube*-ban a napokban Schuman ezt írja:

„Németország az európai együttműködés gazdasági szervezetében? Akár mindjárt, ha mód van rá. Németország az «európai egységben»? Holnap, vagy holnapután, ha megérdemli. Németország az Atlanti Szövetségben? Soha."

Ez a szofista álokoskodás elszigetelt és egymással össze nem függő dolgokként próbálja feltüntetni ugyanannak a politikának egymástól elválaszthatatlan különböző oldalait.

Igaz, hogy a *l'Aube* köteles mindenáron, még hazugság árán is, igazolni Bidault és Schuman külpolitikáját, azt a külpolitikát, amely annyira ellentétes Franciaország és a béke érdekeivel.

De az igazság az, hogy Nyugat-Németország bőven részesült Marshall-kölcsönökben és reakciós vezetői közül néhányan ott ültek Brüsszelben az Európa Tanácsban, Churchill és André Philip mellett. Ami a szovjetellenes háborút előkészítő Északatlanti Szerződést illeti, abban természetszerűleg résztvesz Nyugat-Németország, hiszen átvette a fasiszta Németország örökét.

És milyen szerepet szántak mindebben Franciaországnak? Nyilvánvaló, hogy szántszándékkal feláldozták hazánk érdekeit! A Marshall-terv megakadályozza Franciaország felemelkedését és újjáépítését. Leszállítja a dolgozó tömegek életszínvonalát; felidézi a munkanélküliség veszélyét; megbénítja külkereskedelmünket, mert megtiltja, hogy rendes áruforgalmat bonyolítsunk le a keleteurópai országokkal, mindenekelőtt a Szovjetunióval. Kiélezi a gazdasági fejlődés egyenlőtlenségét az amerikai imperializmus javára és országunk hátrányára. Alapiparaink az 1913-as színvonalon állanak, míg a szocializmus országa az utolsó harminc évben mérföldes léptekkel haladt előre.

Nemcsak mi állítjuk azt, hogy a Marshall-terv gyarmati sorba akarja süllyeszteni országunkat. A Köztársasági Tanács pénzügyi bizottsága nevében előterjesztett jelentésében a közismerten kommunistaellenes Pellenc, nyiltan elismeri, hogy a Monnet-tervet elejtették, amely minden tökéletlensége ellenére

„gazdasági függetlenségre törekedett olymódon, hogy modernizálta és kifejlesztette volna a francia termelés valamennyi fontos szektorát, szükség esetén külföldről hozva be a nyersanyagot, amit azután feldolgoznánk, fogyasztás vagy kivitel céljára".

A Monnet-terv összeegyeztethetetlen a Marshall-tervvel, amely

„a mezőgazdasági termelés és az ipari nyersanyagok termelésének négyéves terve . . . A készgyártmányok termelése másodlagos cél lesz".

És a jelentés így folytatja:

„Termelésünk célkitűzéseinek ez a mélyreható változása talán nemzetközi gazdasági vagy politikai szükségszerűség.

Mégis rá kell mutatni arra, hogy ez az új orientáció némi hasonlóságot mutat azzal, amit a megszállás első hónapjaiban kívántak Franciaországtól."

Így tehát ezúttal is csak azt a hibát követtük el, hogy mi mondtuk ki először azt, ami igaz.

Ezt a politikát az amerikai imperialisták diktálják Nyugat-Németország, vagy pontosabban a ruhrvidéki iparmágnások javára. Feláldozták biztonságunkat. Elengedték a jóvátételeket. Washington határozatai szentesítik azt a politikát, amely mindenekelőtt Németország újjáélesztését tűzte ki célul. Külügyminiszterünk bevallja, hogy a washingtoni határozatok a londoni megállapodások logikus következményei. A nemzetgyűlés azonban a londoni megállapodásokat mindössze 291 szavazattal fogadta el 284 ellenében.

Kinek volt igaza, kérdezem ezek után. A 291 vagy a 284 képviselőnek? A 284 közül nyilvánvalóan csak a 180 kommunista és kommunistákkal szavazó képviselő marad következetesen hű Franciaország ügyéhez.

Közben a londoni határozatok komoly nyugtalanságot keltenek nemcsak a néptömegek között, hanem bizonyos burzsoá körökben is, amelyek félnek a német versenytől és az új német agresszió fenyegetésétől.

Az „európai egységről" nem akarok többet mondani. Ez az imperialisták reakciós és háborús terveinek közönséges ideológiai álcázása. Churchill és Paul Reynaud neve eléggé jellemzi ennek a vállalkozásnak természetét és céljait.

AZ ÉSZAKATLANTI SZERZŐDÉS

Ami az Északatlanti Szerződést illeti, nem akarom megismételni Léon Mauvais kitűnő értékelését, csak hangsúlyozom, hogy ez az egyezmény magában foglalja a fegyverkezési hajszát, a fegyverkezési hajsza pedig azzal a veszéllyel jár, hogy háborúra vezet. Ez természetesen nyugtalanítja a szocialista érzelmű dolgozókat. Ezeknek az aggályoknak adott kifejezést a belga szenátus elnöke, a szocialista Rollin.

Az Északatlanti Szerződés élesen ellentmond azoknak a kötelezettségeknek, amelyeket a francia-szovjet barátsági és szövetségi szerződés ró ránk. Az Északatlanti Szerződés

egyáltalában nem veszi figyelembe az országunkat pusztító három utolsó háború tanulságait. Pedig mindhárom alkalommal a németek törtek rá Franciaországra, ők pusztították hazánkat, és nem az oroszok.

Az Északatlanti Szerződés a „hídfő" szerepét szánja nekünk, amint az amerikai vezérkar főnöke, Bradley tábornok, ki is jelentette. Köztudomás szerint a hídfő elsősorban valamely támadás kiindulópontja. Mindenesetre egy másik amerikai katona kijelentése szerint: mi leszünk az „atompárna"[6].

Etienne Gilson, az MRP és a Francia Akadémia tagja, így nyilatkozott az Északatlanti Szerződésről:

„Kétségkívül ezúttal is a vérünket és nem egyebet akarnak tőlünk dollárokért megvásárolni."

Pertinax jobboldali ujságíró pedig ezt írja:

„Ebben az esetben a franciák húsát, vérét, nemzeti függetlenségét kell kockára tennünk. Nem egyezhetünk ebbe passzívan bele".

Ez tehát az a perspektíva, amelyet háború esetére nekünk szántak. Bár a béke híveinek erőfeszítései, mint reméljük, megakadályozhatják az összeütközést, de az Északatlanti Szerződés fenntartása egyre mélyebbre süllyesztene bennünket a rabszolgaság, a gyarmatosítás, a romlás útján.

Ez a szerződés nekünk, franciáknak, valójában a halált jelentheti.

Mi ebben — kérdezem — ezúttal ismét a nemzeti érdek, a munkásosztály érdeke? Olyan kérdések ezek, amelyekre a kormányban ülők nem tudnak válaszolni. Mind Guesde mondotta:

„Könnyebben találnak bírákat, akik elítélnek bennünket és börtönöket, ahová bezáratnak, mint érveket, amelyekkel megfelelhetnek nekünk."

Romlásba és háborúba sodorják országunkat. Mi ezt

---

[6] Atompárna — ami felfogja az atomtámadást. A cél tehát az, hogy Franciaország szenvedje el az esetleges atomtámadást, mentesítve ilymódon Angliát, illetve az Egyesült Államokat.

leleplezzük. Ők viszont éppen ezt akarják palástolni hazugságaikkal, rágalmaikkal, azzal, hogy üldöznek bennünket.

Ilyen körülmények között a kommunistáknak az a feladatuk, hogy megmagyarázzák a dolgokat, hogy újra meg újra megmagyarázzák, megvilágítsák az igazságot és ezzel mozgósítsák az embereket. Járuljanak hozzá a békeharc megszervezéséhez és tegyenek meg mindent a háború megakadályozására.

Ha pedig a háború minden erőfeszítésünk ellenére mégis kitörne, azon kell lennünk, hogy nyomban végétvessük azokkal az eszközökkel, amelyeket már a II. Internacionále 1907. évi stuttgarti kongresszusának [7] határozata ajánlott.

LEGYÜNK HÍVEK A PROLETÁR NEMZETKÖZISÉGHEZ

Pártunk érdeme — és ezt a munkásosztály és minden dolgozó, minden köztársasági érzelmű ember elismeri —, hogy széttépte a hazugság és a képmutatás fátyolát, amelyről a háborús uszítók azt hitték, hogy mögéje húzódva zavartalanul elkövethetik gaztetteiket. Pártunk érdeme, hogy nyiltan leleplezte azt a politikát,—úgyhogy a kormánykörök meg sem cáfolhatták —, amely feláldozza Franciaország érdekeit és háborúhoz, katasztrófához vezet. Pártunk érdeme, hogy nyomatékosan és ünnepélyesen kinyilatkoztatta népünk békeakaratát és ragaszkodását a francia-szovjet barátsági és szövetségi szerződéshez.

Mi hívek maradunk a proletár nemzetköziséghez, amelyért annyi dicsőséggel szálltak síkra a Fekete-tenger matrózai, Jeanne Labourbe, André Marty, Charles Tillon

[7] Ezen a kongresszuson Lenin is résztvett a bolsevikok képviseletében. Lenin Rosa Luxemburggal együtt történelmi jelentőségű módosítást ajánlott Bebel határozati javaslatához. A módosítás — amelyet a kongresszus elfogadott — arra kötelezte a szocialistákat, hogy a háborúokozta válságot használják ki a tömegek mozgósítására és a kapitalizmus megdöntésére.

és sok más társuk. A Szovjetunió iránti magatartás a proletár nemzetköziség próbaköve.

Nem felejthetjük el, hogy országunkat a Szovjetunió odaadása, hősiessége és áldozatkészsége mentette meg; a Szovjetunióé, „amelynek csapatai — mint még de Gaulle is kénytelen volt elismerni — elsősorban járultak hozzá hazánk felszabadításához".

És ugyan melyik proletár felejthetné el azt, amit a nemzetközi munkásmozgalom a Nagy Októberi Szocialista Forradalomnak köszönhet? Melyik proletár felejthetné el, hogy a Szovjetunió, Lenin és Sztálin országa, valóra váltotta apáink és nagyapáink álmait?

Melyik kommunista felejthetné el, hogy mit köszönhet a tudományos szocializmus Leninnek és Sztálinnak, akiknek munkái gazdagították és továbbfejlesztették Marx és Engels tanítását.

A szovjet dolgozók harmincegy év óta harcolnak nemcsak sajátmagukért, hanem értünk is, minden proletárért, valamennyi népért. És mert ők voltak az elsők, akik a szocializmus útjára léptek, roppant nehézségekkel kellett szembeszállniok. A ellenforradalommal és a katonai intervencióval is. Hihetetlen áldozatokat kellett vállalniok.

Olvassák el újra kedves elvtársak „A leninizmus kérdései"-ben Sztálinnak azt a beszédét, amelyet a kolhozparasztok első kongresszusán mondott 1933-ban:

> „De tudjátok-e, mibe kerültek ezek az eredmények Leningrád és Moszkva munkásainak, milyen nélkülözéseket kellett átélniök, hogy ezeket az eredményeket végre elérjék? Elmondhatnék nektek egyet s mást arról, hogyan éltek a munkások 1918-ban, amikor heteken át egy darabka kenyeret se kaptak, hogy a húsról és egyéb élelmiszerekről ne is beszéljek. Akkoriban azok a napok számítottak a legjobb napoknak, amikor sikerült Leningrád és Moszkva munkásainak ¼ font feketekenyeret kiosztani, azt is felében olajpogácsával kevert lisztből. S ez az állapot nem egy hónapig, nem is félévig, hanem teljes két esztendeig

tartott. De a munkások tűrtek és nem estek kétségbe, mert tudták, hogy jönnek majd jobb idők, hogy döntő sikereket fognak elérni. És, látjátok, a munkások nem is tévedtek"[8].

Emlékeztessünk-e azokra a véráldozatokra, amelyeket a szovjet nép magára vállalt, hogy kivívja a győzelmet a fasiszta barbárok felett? Nekünk, az országos értekezlet küldötteinek, pártunk valamennyi tagjának és hazánk minden munkásának a feladatunk, hogy rámutassunk, mit szenvedtek harmincegy év alatt a szovjet dolgozók nemcsak sajátmagukért, hanem miértünk is.

Az utolsó tíz év tapasztalatai bebizonyították, menynyire igazunk volt a müncheni árulás után, így a „furcsa háború" idején is, amikor a francia-szovjet barátságot védelmeztük, mert ez volt hazánk felszabadításának és felemelkedésének előfeltétele.

Eddig sem haboztunk s ezután sem fogunk habozni, hogy kifejezést adjunk a szeretet és szolidaritás érzésének testvéreink, a Szovjetunió dolgozói iránt.

A BÉKE ERŐI, ÉLÜKÖN A SZOVJETUNIÓVAL, ELLENÁLLHATATLAN HATALMAT KÉPVISELNEK

Az imperialisták egy harmadik világháborúba akarják taszítani a népeket. 1914-hez és 1939-hez képest azonban nagy változások mentek végbe a világon.

1914-ben még nem volt Szovjetunió, egyedül a bolsevik párt és néhány elszigetelt hang fejezte ki ragaszkodását a forradalmi szocializmushoz és hajtotta végre a stuttgarti határozatot.

1939-ben, hála a Szovjetunió fennállásának, továbbá a számos országban működő kommunista pártoknak, a béke erői már hatalmasabbak voltak. Ezért a reakciósok és ügynökeik, hogy kirobbanthassák a háborút, megosztot-

[8] *Sztálin.* A leninizmus kérdései. 527. old.

ták a béke erőit, igyekezték elszigetelni a Szovjetuniót az úgynevezett benemavatkozási politikával és a müncheni árulással.

És most? A Szovjetunió az elszenvedett nagy veszteségek ellenére erősebb mint valaha. Sikeresen valósítja meg újjáépítési programját, háború utáni ötéves tervét. A Szovjetunió oldalán haladnak a népi demokratikus országok a szocializmus felé; ezek az országok gazdaságilag és politikailag egyaránt gyors ütemben fejlődnek. A népi demokráciák betöltik a proletárdiktatúra funkcióit. A reakciós tábort veszett düh tölti el amiatt, hogy a népi demokratikus országok munkáspártjai győzelmesen harcolnak a soraikban fellelhető fogyatékosságok, ingadozások és elhajlások ellen. Amiatt, hogy ezek az országok elismerik a Szovjetunió döntő, történelmi szerepét, amely felszabadította népeiket és segítségükre van abban, hogy a demokrácia és a szocializmus útján haladjanak.

A népi demokráciák a proletár nemzetköziség zászlaja alatt folytatják harcukat a burzsoá nacionalizmus ellen. Ennek mocsarába süllyedtek Tito és klikkje, akik a reakció dédelgetett kedvencei, mert — igaz hogy hiába — el próbálják szakítani a jugoszláv népet a demokrácia és a szocializmus táborától. Az élet szava itt is erősebbnek bizonyul az árulók szavánál. Az egészséges erők meg fogják találni a módját, hogy legyőzzék Tito zsarnokságát, és visszavezetik Jugoszlávia hős népét a népi demokráciák és a szocializmus nagy családjába.

De Ázsiában és Afrikában is mindenütt azt látjuk, hogy a régóta rabságban sínylődő népek lerázzák magukról a gyarmati jármot. Kínában a Mao Ce-tung elvtárs vezette demokratikus kormány diktálja feltételeit az amerikai milliárdosok bábjainak. Indokínában Vietnam népe, amelyet testvéri együttérzésünkről biztosítunk, kudarcba fullasztja a gyarmatosító vállalkozásokat. Követeljük az alkotmány tiszteletbentartását és a már úgyis túlságosan elhúzódott „szennyes háború" beszüntetését.

Indonéziában a nép ellenáll a holland agresszoroknak.

És egész Ázsiában, mint Saravane Lambert, az indiai francia gyarmat képviselője mondotta a nemzetgyűlésben:

„valamennyi nép, hitvallásra és hagyományokra való tekintet nélkül, a legnagyobb tisztelettel és barátsággal fordul a Szovjetunió népei felé. A Szovjetunió tekintélye egész Ázsiában rendkívül nagy".

Észak-Afrikában — és itt hadd üdvözöljem körünkben az Afrikai Demokratikus Egyesülés részéről jelenlévő elvtársakat — ahol a muzulmán lakosság egyhangúlag állást foglalt az Északatlanti Szerződés ellen, a nép szabadságvágya éppúgy megmutatkozik. A béke erői megnyilatkoznak egész Amerikában, Latin-Amerikában, ahol a népek kemény harcokat vívnak az imperialista jenkik ellen. Észak-Amerikában pedig, magában az Egyesült Államokban, a haladó erők bátran vádat emelnek a háborús bűnösökkel szemben. A protestáns egyházak kiküldöttei harmincmillió hívük nevében foglaltak állást az Északatlanti Szerződés ellen.

Európában a görög nép hősiesen harcol a dollár bérencei ellen. Svájc elutasította azt, hogy bekapcsolódjék a Marshall-tervbe, nem hajlandó befogadni, nemkívánatos idegennek minősíti Kravcsenkót, minthogy az ország a Szovjetunióval diplomáciai kapcsolatban áll. Kitűnő lecke ez a mi, a francia-szovjet barátsági és szövetségi szerződést lábbal tipró kormányzóköreinknek.

Olaszországban a béke híveinek száma nőttön nő. A kommunista párt, Palmiro Togliatti vezetésével, Nenni szocialista pártjával karöltve halad. A képviselőház két volt elnöke, Orlando és Nitti, az Északatlanti Szerződés ellen szavaz. A belga munkások lehurrogták Churchillt és André Philipet.

Franciaországban a nők mozgalma, valamint a Béke és Szabadság Harcosainak mozgalma hatalmas arányokat ölt; az ifjúság szenvedélyesen harcol a vietnami nép ellen indított rablóháború megszüntetéséért; nagy sikere van annak a kampánynak, amelynek keretében levelet intéznek Truman elnökhöz. A levelet százezrek írják alá. Lel-

kesen készülnek a Béke Híveinek párizsi Világkongresszusára, melynek kapcsán az ellenállás székhelyeiről, vértanú városainkból kiinduló békekaravánok fognak végigvonulni egész Franciaországon. A párizsi lakosság meleg fogadtatásban fog részesíteni minden nemzetközi küldöttséget. A Buffalo-stadion április 24-én bizonyára szűknek bizonyul ahhoz, hogy befogadja a béke több mint 500 millió hívének képviselőit.

Nem! Semmi okunk arra, hogy akár a mai helyzet, akár a jövő kilátások miatt nyugtalankodjunk.

AZ EGYSÉGÉRT VÍVOTT HARC: PÁRTUNK LEGFŐBB FELADATA

Nekünk azonban meg kell teremtenünk azokat a feltételeket, amelyek még nagyobb sikereket biztosítanak. Arra kell törekednünk, hogy a legszélesebb alapon tömörítsük mindazokat, akik nem akarnak háborút.

Mondanom sem kell, hogy ezt az egyesülést a béke védelmére olyan férfiakkal, olyan nőkkel közösen kell megvalósítanunk, akik nem minden kérdésben gondolkoznak úgy, mint mi. Enélkül az egyesülés problémája fel sem vetődnék.

Ezért szeretnék ezen az értekezleten kívülálló emberekhez fordulni, olyanokhoz, mint Emmanuel Mounier és Claude Bourdet, akik nem hajlandók belesodortatni magukat a kommunistaellenességbe és szovjetellenességbe, de olykor tévesen ítélnek meg bennünket; hibáinkról és tévedéseinkről beszélnek, anélkül, hogy ezeket közelebbről megjelölnék.

Tévedéseink? Jól tudjuk, hogy nem vagyunk csalhatatlanok. De felteszem a kérdést: milyen súlyos hibákat követtünk el pártunk fennállása óta, amelyek ártottak a nép érdekeinek, Franciaország érdekeinek? Akarnak velünk erről vitatkozni? Ám tessék! De hát csakugyan ez volna pillanatnyilag a legfontosabb?

Kérjenek tőlünk sok mindent. Hajlandók vagyunk engedményeket tenni. Bebizonyítottuk már, hogy nem ismerjük a hiú önteltséget. Egyet azonban nem kívánhatnak tőlünk, nem kívánhatják azt, hogy ne legyünk kommunisták. Harminc év tapasztalatai és harcai, életünk harminc esztendeje az eddiginél is jobban meggyőzött bennünket arról, hogy a legjobb utat választottuk. Mindnyájan elismételjük azt, amit drága elvtársunk, Gabriel Péri mondott utolsó reggelén: „*Ha újra kezdhetném, újra csak ezen az úton járnék.*"

Mi ragaszkodunk pártunkhoz, eszméinkhez. Ne kívánják Semard, Catelas, Danielle Casanova, Politzer, a Camphin-testvérek, a Martel-testvérek és a többiek bajtársaitól, ne kívánják a kommunistáktól, hogy megtagadják az eszmét, amelyért annyi hős adta életét. Mi nem kívánjuk önöktől, hogy úgy gondolkozzanak mint mi, hogy megtagadják meggyőződésüket, véleményüket. Csak azt indítványozzuk, hogy küzdjenek velünk közösen az olyan politika ellen, amelyet önök is elítélnek. Önök is állást foglalnak az Északatlanti Szerződés, a vietnami háború, a szovjetellenes háború előkészületei és a kommunistaellenes provokációk ellen. Elismerik, hogy a hamis mérlegű igazságszolgáltatás lesujt az osztályharcos munkásokra és megkíméli a spekulánsokat, hogy elítéli az ellenállás hőseit, de szabadon bocsátja az árulókat. Elismerik az úgynevezett harmadik út képtelenségét; elismerik, hogy súlyos veszélyek fenyegetik Franciaországot, a köztársaságot, a békét. Hogyan utasíthatják el tehát az egyesülést, amely elengedhetetlen, ha meg akarjuk menteni azt, ami közös kincsünk, ha fenn akarjuk tartani az ellenállás szellemét, amely eltöltött, és eltölt ma is mindnyájunkat, önöket és bennünket egyaránt?

Ezekkel a szavakkal kell fordulnunk testvéreinkhez is, a szocialista dolgozókhoz. A Seine-megyei pártértekezleten már emlékeztettem arra, amire Lenin tanított bennünket, hogy tegyünk egy lépést előre, ha mindjárt kis lépést

is, — még azokkal is, akik szeretnének holnap már egy lépést tenni hátrafelé.

Meg kell azonban mondanunk, hogy Leninnek ezt a tanítását nem mindig szívlelik meg. Pedig az egység, az egységért vívott harc mindig legfőbb gondja volt pártunknak.

Emlékeztessünk-e arra, hogy pártunkon belül az első nagy harc a Tours-i Kongresszus után éppen Leninnek az egységfront kérdéseivel foglalkozó tézisei körül folyt? Harcot folytattunk jó elvtársak ellen, akik nem értették meg ezt a tanítást, és azok ellen is, akik — mint Frossard — tüntettek azzal, hogy elutasítanak minden közös akciót a szocialista munkásokkal. Az opportunista politikusok valójában ellene szegültek egy igazi kommunista párt kialakulásának, és legtöbbjük a szocialista párt soraiban látta viszont egymást.

Fáradhatatlanul és ingadozás nélkül folytattuk harcunkat az egység érdekében. 1934-ben keresztülvittük, hogy aláírhattuk az akcióegységre vonatkozó szerződést a szocialista párttal. E proletár egységfront alapján jött létre a Népfront, amely visszaszorította a reakciót és lényeges előnyöket vívott ki a munkásosztály és minden dolgozó számára.

A fasizmus és a háború növekvő fenyegetésével szemben már a háború előtt javasoltuk a Francia Front megalakítását. A szocialista párt vezetősége akkor azzal vádolt bennünket, hogy ártani akarunk a Népfrontnak, holott annak kezdeményezői mi voltunk. Hadd utaljak itt Politikai Irodánk akkori állásfoglalására:

> „Tekintettel arra, hogy a szocialista elvtársak a Francia Front kérdésében nem értenek velünk egyet — jelentette ki a Politikai Iroda — mi ezt a jelszót ezennel visszavonjuk, noha továbbra is helyesnek találjuk."

A jelszót visszavontuk, de az élet megvalósította. A Francia Front megszületett, az ellenállásba vetett remények, a szenvedések, a hitlerista betolakodók, valamint

a vichy-i árulók elleni küzdelmek közepette. Emlékeztessek-e végül arra, hogy a munkásosztály egyetlen pártban való egyesülésének problémája annak a fontos beszámolónak központi kérdése volt, amelyet a felszabadulás után Jacques Duclos terjesztett a pártkongresszus elé?

Nemde, kedves elvtársak, nem egyszer elfelejtik, mekkora erőfeszítéseket tett pártunk a dolgozók harci egységének megteremtésére. Szocialista munkás nem lehet a mi ellenségünk. Úgy kell beszélnünk hozzá, mint testvérünkhöz, olyan szavakkal, amelyek nem bántják meg, nem sértik érzékenységét. Meg kell neki magyaráznunk, hogy vezetői becsapják, hogy politikájuk árt a munkásosztály és az ország érdekeinek, árt még saját pártjuk érdekeinek is. Nem kell-e a szocialista munkásnak világosan látnia, hogy pártja minden újabb választáson egyre jobban visszaszorul?

Latba kell vetnünk minden erőnket, hogy leküzdjük a szektánsság összes megnyilatkozásait, amelyek gyakran összefonódnak az opportunista tétlenséggel. Alapjában a tömegek lebecsülése együtt jár azzal, hogy nem bíznak a tömegekben. És a „baloldaliság" szólama rosszul leplezi a tömegmunkára való alkalmatlanságot, azt, hogy hiányzik a harcos politika kialakításához és megszervezéséhez szükséges képesség. Ha valaha, most kell a harcot két fronton folytatnunk, a párt helyes vonalától való minden — akár jobboldali, akár baloldali — elhajlás ellen.

A szektánsság és az opportunizmus árt a párt és a tömegek közötti helyes viszonynak általában, a munkásokhoz, valamint a középrétegekhez tartozó városi és falusi dolgozókhoz való jó viszonynak is.

Most pedig hadd mondjak ebben az összefüggésben Waldeck Rochet után én is néhány szót a munkásosztály és a parasztság közötti viszony alapvető problémájáról.

Bennünket ebben a kérdésben az választ el a szocialista vezetőktől, hogy ők kétségbevonják: a parasztságban forradalmi képességek rejlenek. Mi ellenben úgy vélekedünk, hogy a parasztság hatalmas többségét saját érdekében meg lehet és meg is kell nyerni a szocializmus ügyének, hogy a munkásosztály szövetségesévé váljon. Soha nem felejthetjük el, hogy Sztálin ezt mondotta:

„Az 1848-as és 1871-es franciaországi forradalom főkép azért bukott el, mert a paraszttartalékok a burzsoázia mellett voltak. Az Októberi Forradalom azért győzött, mert el tudta venni a burzsoáziától paraszttartalékait . . ."[9]

Foglalkoznunk kell a mezőgazdasági munkások közvetlen követeléseivel is, meg kell szerveznünk a harcot ezekért a követelésekért, és nem szabad elfelejtenünk általános jelszavunkat: „A föld azé, aki megműveli." Fel kell tehát világosítanunk a parasztságot és válaszolnunk kell minden kérdésére. Azt kérdezik tőlünk: „Mit tesztek majd, ha hatalmon lesztek?"

A FÖLD AZÉ, AKI MEGMŰVELI

Pártunk már világosan megadta erre a választ 1921-ben a marseille-i kongresszuson kidolgozott agrárprogramjában. Lenin néhány megjegyzést tett egyes téves megállapításokról, ugyanakkor azonban ezekkel a szavakkal helyeselte téziseinket:

„Véleményem szerint nagyon helyesek, összhangban vannak a Kommunista Internacionále kongresszusainak határozataival és nagyon sikerülten fejezik ki ezeknek a téziseknek alapgondolatait, amelyek a következők: . . . (3) feltétlenül létre kell hozni az agrár-

[9] *Sztálin.* A leninizmus kérdései. 107. old.

kérdés terén a kommunizmusra való áttérés «átmeneti rendszabályainak programját» (un programme transitoire), amelyek abból indulnak ki, hogy a parasztok *önkéntesen* térnek át a társadalmasított mezőgazdaságra, s amelyek azonnal javítanak a falusi lakosság óriási többségének, a bérmunkásoknak és a kisparasztoknak helyzetén; (4) mind a parlagon heverő (les terres arables en friche), mind a colonusok, bérlők vagy bérmunkások által megművelt földek (les terres mises en valeur par les colons, fermiers ou salariés) azonnali *elkobzása*, vagyis kártalanítás nélküli (sans indemnité) kisajátítása; (5) e földek átadása a földeket most megművelő munkások összességének azzal, hogy ezek a munkások «termelőszövetkezeteket» (coopérative de production) alakítsanak az új agrártörvényhozás rendelkezéseinek megfelelően; (6) a «földjeiket maguk művelő kistulajdonosok» (les petits propriétaires exploitant eux-mêmes) számára biztosítani kell az állandó (és örökölhető) földhasználat jogát; (7) biztosítani kell a «termelés folyamatosságát és növekedését» a mezőgazdaságban («continuité et augmentation de la production»); (8) számos rendszabállyal biztosítani kell a «parasztság rendszeres kommunista nevelését» („éducation communiste de la classe paysanne")"[10].

Mire vonatkozott lényegében Lenin kritikája? A háború elleni küzdelemről szóló megjegyzéseken kívül, Lenin mindenekelőtt ezt mondta:

„Valótlannak tartom a tézisek következő részében azt az állítást, hogy «A küszöbönálló franciaországi forradalom (cette revolution que nous devons faire) . . . bizonyos mértékben időelőtti forradalom lesz (sera en quelque sorte une revolution avant terme)», valamint a következő állítást: «A tulajdonnak a marxizmus teoretikusai által hirdetett koncentrációja a mezőgazdaság-

[10] *Lenin*. Az agrárkérdésről. 2. köt. 743—744. old.

ban nem ment végbe szabályszerűen» (La concentration de la propriété annoncée par les théoriciens du marxisme ne s'est pas produite avec regularité dans l'agriculture).

Ez nem igaz . . .

Marx nem leegyszerűsítve és egyoldalúan szemlélte a mezőgazdaságban végbemenő koncentrációs folyamat formáit . . .

Én azt ajánlanám, hogy hagyják ki ezeket a helytelen, felesleges, a francia kommunistákat kompromittáló állításokat. Ezek nem szükségesek ahhoz, hogy bizonyítsák azt a gyakorlatilag és elméletileg fontos és igaz alapgondolatukat, amely szerint a kommunista elvek *teljességének* azonnali alkalmazása (application immédiate) *a paraszti kisgazdaság* viszonyaira (korántsem egyedül Franciaországban, hanem minden országban, ahol kisparasztgazdaság van) *súlyos* hiba volna"[11].

Lenin a továbbiakban megjegyezte:

„A tézisekben továbbá azt olvassuk, hogy a háború előtti statisztika Franciaországban 5 700 000 gazdaságot (exploitations rurales) számlált; ebből 4 850 000 kisgazdaság (10 hektárnál kisebb), 850 000 pedig 10 hektáron felüli gazdaság. Ezek a számok megmutatják — olvassuk a tézisekben —, hogy milyen egyenlőtlenül oszlik meg a föld Franciaországban. De ezek az adatok — olvassuk tovább — egyáltalán nem adnak pontos képet(„mais ils [ces chiffres] ne fournissent aucune précision" . . .) arról, hogy milyen az arány a tulajdonosok által megművelt földek nagysága és azoknak a földeknek a nagysága között, amelyek tőkés haszon forrásául szolgálnak („. . . sur le rapport qui existe entre l'étendue des terres travaillées par leur propriétaire et des terres source de profit capitaliste").

[11] Ugyanott, 746—747. old.

Először — jegyzi meg Lenin —, Franciaországban (mint minden más kapitalista országban) a saját tulajdonosaik által megművelt földek *is* «tőkés haszon forrásául» szolgálnak. Elméletileg helyesebb és gyakorlatilag hasznosabb volna, ha a Francia Kommunista Párt téziseiben ennek a haszonnak formáiról beszélnének, nem pedig arról, hogy a tulajdon koncentrációja a mezőgazdaságban nem «szabályszerűen» („avec regularité") megy végbe . . .

Nagyon hasznos volna idézni ezeket az adatokat, hogy szemléltetőbben mutassák meg a francia kisparasztoknak, mennyi temérdek földtömeget ragadtak magukhoz (a munkásoktól és tőlük) a francia tőkések és földbirtokosok . . . szemléltetőbben lehet (és szerintem kell is) megmutatni . . . hogy Franciaország falusi lakosságának milyen óriási többsége nyerne azonnal, tüstént és nagyon sokat a proletárforradalom következtében"[12].

Tény az, hogy Franciaországban

„Harmincezer földesúr a megművelt földterület egyharmadával rendelkezik, míg a kétmillió kisbirtokos tulajdonában mindössze annak kétötöde van és háromszázezer felesbérlő, egymillió bérlő és hárommillió mezőgazdasági munkás éppenséggel semmi földdel nem rendelkezik". (A kommunista párt agrárprogramjából.)

Igen, Franciaországban paraszti milliók vannak, akik nem saját földjükön dolgoznak. A Côtes-du-Nord, Finistère, Morbihan és Ille-et-Vilaine breton megyékben 160 000 a bérlők száma. 40 000 van Nord-megyében, Sarthe-ban ugyanannyi. Maine-et-Loire-ban 30 000, Somme megyében 27 000, Calvados-ban 22 000, Vendée, Loire és Saône-et-Loire megyében 20 000, Seine-et-Oise-ban 18 000 a számuk. Ezek nagyrésze kisbérlő. Többnyire nem kisparaszti parcellán dol-

[12] Ugyanott, 747, 748. old.

goznak, mint azt elhitetni szeretnék, hanem egy nagybirtokos számos birtoka közül valamelyiken. A Côtes-du-Nord és Vendée megyék olyik-másik ilyen földbirtokosának legalább 50, néha 80 bérbeadott tanyája van.

A felesbérlőkre pedig ez áll: Landes-ban 20 000, Allier-ben 17 000, Dordogne-ban ugyanannyi, Gironde-ban 15 000, Haute-Vienne-ben 13 000, Tarn-ban 12 000, Saône-et-Loire-ban 12 000 felesbérlő van. Ezek is földnélküli parasztok.

Ami Seine-et-Oise megye kapitalista nagybérlőit illeti, ezek tucatszám foglalkoztatnak mezőgazdasági munkásokat, akiknek szintén semmi földjük nincs.

Ilyen körülmények között nem hanyagolhatjuk el fontos jelszavunkat: „A föld legyen a parasztoké!"

Engedjék meg, hogy a fenti kissé hosszú, de nézetem szerint hasznos adatokhoz hozzáfűzzek még egy megjegyzést, amelyet Lenin tett pártunk agrárprogramjáról:

„Utolsó megjegyzésem a téziseknek azokra a részeire vonatkozik, amelyekben arról van szó, hogy fokozni kell a mezőgazdasági termelést, hogy milyen nagy a modern gépek (des machines modernes), nevezetesen az olyan gépek, mint a cséplőgépek (les batteuses), traktorekék (les charrues à tracteur) stb. jelentősége.

A tézisek mindezen utalásai feltétlenül helytállóak és gyakorlatilag szükségesek. Mindössze annyi a megjegyzésem, hogy nem kell megmaradni a kapitalista technika megszokott keretein belül, hogy tovább kellene menni egy lépéssel. Nem ártana néhány szót mondani arról, hogy egész Franciaországot tervszerűen és teljesen villamosítani kell, hogy ezt a munkát semmiesetre sem lehet elvégezni a *munkások és parasztok javára*, ha nem döntik meg a burzsoázia hatalmát, ha a proletariátus nem vívja ki a hatalmat . . .

Franciaországnak nagyszerű villamosítási lehető-

ségei vannak. Ha Franciaországban győz a proletariátus, a tervszerűen végrehajtott villamosításnak — amelynek nem kell számolnia a nagybirtokosok és nagytőkések magántulajdonával — különösen a *kisparasztság* látja majd *óriási* hasznát. Ha fennmarad a tőkések hatalma, a villamosításnak elkerülhetetlenül tervszerűtlennek és lassúnak kell lennie, hapedig egyáltalán meglesz a villamosítás, az újabb járom, újabb rabszolgaság lesz a parasztok számára, akiket kirabol a «fináncoligarchia»"[13].

Látjuk, milyen jól ismerte Lenin a francia parasztok helyzetét, a népünk, parasztságunk, munkásaink és ennél fogva a Francia Kommunista Párt előtt akkor és azóta is felmerülő problémákat.

Nem kellene-e ismét kinyomatni és széles körben ismertté tenni Lenin megjegyzéseit?

A parasztság előtt két út van:

az az út, amely felé mind a mai napig a burzsoázia vonja, azáltal, hogy igyekszik eltéríteni a munkásosztállyal való szövetségtől: ez a kapitalizmus és a kizsákmányolás útja, a nyomor, az elkerülhetetlen kisajátítás és a háború útja;

vagy a szocializmus útja, szövetségben a munkásosztállyal; ez pedig azt jelenti, hogy a föld azoké lesz, akik megművelik, hogy visszaadják a földet azoknak, akiktől elvették, másszóval falun éppúgy, mint a városban, elkövetkezik a kisajátítók kisajátítása és a béke mindenki számára.

EMELJÜK A TÖMEGEK SZÍNVONALÁT

Meg kell nyernünk a parasztokat, a középrétegekhez tartozókat, az egész munkásosztályt. Ezt úgy érjük el, hogy türelmes és kitartó felvilágosító munkával megszervezzük és irányítjuk a dolgozók egész tevékenységét,

[13] *Lenin.* Az agrárkérdésről. 2. köt. 748—749. old.

úgy cselekszünk, hogy a tömegek levonhassák saját tapasztalataik tanulságát és előre haladhassanak a kizsákmányolók és a háború elleni harc útján.

A párt a munkásosztály pártja és egyszersmind élcsapata. Nem szabad megfeledkeznünk arról, hogy különbséget tegyünk az élcsapat és a tömegek között, különben a párt szerepe alárendeltté válik és az események uszályába kerül.

De ez a szükséges megkülönböztetés nem válhat szembeállítássá. Nem szabad kívánságainkat összetévesztenünk a valósággal, mint Engels mondja, elméleti érvvé tennünk türelmetlenségünket. Ellenkezőleg, azon kell dolgoznunk, hogy minél magasabbra emeljük a munkásosztály és a széles tömegek színvonalát.

Mit is mond Marx a kommunista felbecsülhetetlen előnyéről? Ez az előny abban áll, hogy tisztán látjuk a helyzetet és a perspektívákat, tisztán látjuk az eszközöket, amelyeket fel kell használnunk, hogy megvalósítsuk a munkásmozgalom kitűzött céljait.

Kötelességünk, hogy megmondjuk az igazat, megmutassuk a perspektívát és felvilágosítsuk azokat, akik ma talán még nem tudnak bennünket követni, de akik előbb-utóbb feltétlenül be fogják látni, hogy igazunk volt és nem vezettük félre őket.

A háborús előkészületek politikájával kapcsolatban hazánk gazdasági és pénzügyi helyzete minden kétséget kizáróan súlyosbodik. Az ellentmondások kifejlődnek, az osztályellentétek kiéleződnek. Nagy társadalmi és politikai harcok állanak előttünk. Ez nem is lehet másképp. A katonai terhek egyre súlyosabbak, a gyarmati háború — ha be nem szüntetjük — egyre több emberéletet követel és egyre több milliárdba kerül. A költségvetés deficitje olyan mértékben növekedik, amilyen mértékben az üzleti pangás csökkenti a kincstári bevételeket, noha a kormány a választások előtt ugyancsak tagadta, hogy az üzleti élet ellanyhult volna. Februárban például 73 milliárd folyt be az előirányzott 115 milliárd helyett. Érvényesül az

infláció pusztító hatása: a Francia Nemzeti Bank utolsó mérlegében 43 milliárd a bankjegyszaporulat. Ugyanakkor az amerikai bankárok a frank további leértékelését akarják kierőszakolni.

Egyre nyomasztóbbá válik az Egyesült Államoktól való függő viszonyunk. A Köztársasági Tanács elé terjesztett és már idézett beszámolójában Pellenc ezt írja gazdasági életünk átállításáról:

„Különösen a gépiparban, valamint a villamos- és textiliparban számos vállalatot meg kell szüntetnünk, sok munkást el kell bocsátanunk s ez kétségtelenül munkanélküliséget fog eredményezni . . ."

Ilyen körülmények között a munkásosztály helyzete egyre tűrhetetlenebb lesz; ugyanez áll a középrétegekhez tartozókra, a kereskedőkre, a kisiparosokra, a kisparasztokra. A széles néprétegek mindenképpen eljutnak oda, hogy követeléseik mellett a szabadságért, a békéért és a nemzeti függetlenségért is küzdeniök kell. Határozottabban mint eddig, demokratikus egységkormányt követelnek, mint azt a demokratikus egységlistáknak Grenoble-ban és Issy-les-Moulineaux-ban elért sikere bizonyítja. Ezek a listák a kommunisták mellett a munkásegység alapján álló szocialistákat és a haladó kereszténypártiakat is magukban foglalták.

Tömörítenünk kell a munkásságot, minden ellenállót, a köztársaság valamennyi hívét, akár vallásos érzelmű, akár nem. Meg kell védenünk a világi iskolát, a köztársasági állami közoktatást, anélkül, hogy beleesnénk a vulgáris egyházellenességbe. Számunkra a világi oktatás védelme elválaszthatatlan attól a helyes politikánktól, hogy baráti kezet nyujtunk a katolikus munkásoknak.

Országos értekezletünk munkájának végeztével meg kell tehát állapítanunk, hogy az opportunista és szektáns elhajlások veszélyeztetik a párt politikai vonalának következetes alkalmazását. Nem folytattuk kielégítően a párt vonalának érvényesítéséért a két fronton vívott harcot.

Sztálin elvtárs azt tanítja, hogy óvakodnunk kell az önhittségtől siker idején, de éppannyira nem szabad habozást, gyermekes félelmet éreznünk akkor, mikor a dolgok rosszrafordulnak és nehézségek merülnek fel.

Az a jelentős nyomás, amelyet az osztályellenség a városi és falusi kispolgárság rétegeire gyakorol, a párt gyengébb elemeit, a könnyen befolyásolható társadalmi rétegekből jövő állhatatlan elemeket ingadozásra és néha meghátrálásra bírja.

Híveink, pártaktivistáink közül némelyeket elkapott, vagy ismét elkapott az „individualizmus" betegsége, amely eléggé elterjedt általában hazánk egész társadalmában és a munkásmozgalomban is. A párt nem áll elszigetelten, azokra a tömegekre támaszkodik, amelybe behatolnak az ellentétes ideológiai áramlatok.

Így aztán olyan párttagok is rossz befolyás alá kerülnek, akiknek nagy érdemeik vannak, és akiknek jó szándéka nem vonható kétségbe. Az önhittség hibájába esnek, elfelejtik, hogy a párt tette őket azokká, amik, és hogy a párt nélkül semmik sem volnának.

Az ilyen elvtársak nem akarják hallani és nem bírják a kritikát, kitérnek az önkritika elől.

Valahányszor bírálatról és önbírálatról beszélünk, pártunk ellenfelei rögtön előállnak megszokott ostobaságaikkal, hogy mi állítólag [illegible]meakulpázunk, csűrjük-csavarjuk a dolgokat.

Nézzük csak meg, milyen ellentmondásokba keverednek azok, akik szemben állnak velünk: egyszer azt mondják, hogy mi — saját állításunk szerint — sohasem tévedünk, és hogy a csalhatatlanság hírhedt dogmája nálunk

uralkodik, nem pedig náluk; máskor azt vetik szemünkre, hogy afféle önsanyargatást űzünk. Ezek kétségtelenül ostobaságok, de néhány kispolgári individualizmussal telített elvtársunk védtelenül áll ezekkel a vádakkal szemben.

A szocialista munkásoknak alkalmasint semmi kifogásuk sem volna az ellen, ha vezetőik képesek volnának becsületes önbírálatra.

Ezek a vezetők azonban Sztálin szavaival élve

„... gondosan elkerülték a beteg kérdéseket, elpalástolták és elkenték őket. A látszat kedvéért persze néha hajlandók voltak beszélni is ezekről a beteg kérdésekről, de csak azért, hogy az ügyet valamilyen «kaucsuk-határozattal» intézzék el"[14].

A SFIO Országos Tanácsának egyik legutóbbi ülésén Leenhart azt mondta, hogy a szocialista pártban „nem akarnak szembenézni a dolgokkal" és míg az egyszerű szocialista párttagok tiltakoznak a kormány politikája ellen, a pártvezetőségek nem győzik ünnepelni a szocialista miniszterek tevékenységét.

Nekünk sikerült kikerülnünk ezt a posványt. Pártunk az önkritika gyakorlásával haladt előre és erősödött. Bennünket az a harc formált, amelyet a kommunizmus elveiért magán a párton belül vívtunk, a két fronton vívott harc a jobboldali és baloldali opportunista elhajlások ellen, a harc minden kísérlet ellen, amely a pártot és a munkásosztályt visszafelé, a szociáldemokrácia felé vitte volna.

A háború előtt két nagy hadjáratot folytattunk, amelyeket ezek a jelszavak fejeztek ki: „Nem bábok kellenek nekünk!", „Szólaljon meg mindenki!" A felszabadulás óta pedig fáradhatatlanul figyelmeztettük elvtársainkat arra, hogy küzdenünk kell a párt irányvonaláért és e célból tanulmányoznunk kell a kongresszusok és a Központi Bizottság jelentéseit és határozatait, a Politikai Iroda jegyzőkönyveit és főként Lenin és Sztálin alapvető írásait.

Hogyan dolgozhat eredményesen például a párt

[14] *Sztálin.* A leninizmus kérdései. 18. old.

irányvonalának érvényesítésén, a béke védelmét szolgáló egység és akciók megszervezésén az az elvtárs, aki nem tanulmányozta a nyilatkozatokat, beszédeket és határozatokat, amelyek a párt álláspontját fejezik ki ezekben a kérdésekben?

Mi a munkásosztály pártja vagyunk, proletárpárt, amely szervezetileg a demokratikus centralizmus elvein épül fel. A pártnak ez a felfogása magában foglalja a szabad vitát a marxizmus-leninizmus elvei alapján, ezt követőleg pedig a hozott határozatok mindenkire kötelező alkalmazását.

Le kell szögeznünk még azt is, hogy a párt nem lehet csupán a propaganda és az agitáció pártja, hanem mindenekelőtt a cselekvés pártjának kell lennie.

> Egy párt valóságos befolyását — mondja Sztálin — azon kell mérni, hogy milyen akciókat tud megszervezni és irányítani.

Ezért fontos, hogy a pártot szervezetileg ezer kapocs fűzze a tömegekhez, egy testté váljék vele. Elsősorban pedig fontos, hogy a pártnak szilárd gyökerei legyenek a gyárakban, amelyeknek a munkásosztály megannyi erődjévé kell válniok.

Végül pedig szükséges, hogy a párt minden körülmények között szigorúan összehangolja cselekedeteit szavaival. Ennek előfeltétele, hogy a párt minden egyes tagja, minden egyes szervezete a hozott határozatok végrehajtása tekintetében szigorú ellenőrzés alatt álljon.

Igen, mint mindig, ennél a kérdésnél is az elején kell kezdenünk a dolgot: a pártnál. Alkalmassá kell tennünk a pártot arra, hogy betöltse szerepét, másszóval, minden egyes tagját képessé kell tennünk arra, hogy megmagyarázza a párt politikáját. Dolgoznunk kell azon, hogy minden egyes párttag elméleti színvonalát emeljük, kifejlesszük a pártiskolákat, növeljük a tanfolyamok és előadások számát, segítségükre legyünk tagjainknak a tanulásban és olvasásban.

Különösen fel kell hívnom midenki figyelmét az elméleti folyóiratok, nevezetesen a *Cahiers du Communisme* és a *la Nouvelle Critique* fontosságára.

Néhány szót sajtónk hivatásáról. Vigyáznunk kell arra, hogy a *l'Humanité*, valamint a párt napi- és hetilapjai, a pártnevelés és a tömegek nevelésének orgánumai legyenek, és egyszersmind a kollektív cselekvés szervezői is. Fontos, hogy a napi politika valamennyi kérdéséről közérthetően szerkesztett cikkek jelenjenek meg, amelyek ezeket a kérdéseket a marxizmus-leninizmus fényével világítják meg.

Emlékeztetnem kell arra, hogy a leninista felfogás szerint a pártra és alapszervezeteire nagy felelősség hárul, hiszen ők irányítják az egész munkásmozgalmat. Kétségtelen, hogy a tömegszervezetek, elsősorban a szakszervezetek, a szövetkezetek, a nők, a fiatalok, a hadviseltek szervezetei és a lakószervezetek stb. szabadon határozzák meg politikájukat és tevékenységüket. A dolgozók bizalmából a szervezetek élére állított kommunista vezetők azonban nem „semlegesek" és nem is lehetnek azok, nem lehetnek „függetlenek" a párttól. Mi újtípusú párt vagyunk, minden erőnkkel arra kell törekednünk, hogy ennek a pártnak újtípusú embereivé váljunk. Nagy haladást tettünk már ezen az úton, de még sok tennivalónk van. Káderpolitikánk még mindig túlságosan bátortalan. Merészebben kell előléptetnünk és vezető helyekre állítanunk a legtehetségesebb elvtársakat, a legodaadóbbakat, a legmegbízhatóbbakat, a legszilárdabbakat, a legjobbakat. Mindenekelőtt pedig a fiatalokat és a nőket, elsősorban a munkásokat, ami nem azt jelenti, hogy követ akarunk dobni az értelmiségiekre. Az értelmiségieknek megvan a helyük a pártban, Vaillant-Couturier és Barbusse, Politzer és Solomon, Langevin és Romain Rolland pártjában, hogy csak egykori nagyjainkról beszéljek. Mégis a legutóbbi időben több kérdésben fel kellett vennünk az ideológiai harcot filozófiai, tudományos, irodalmi és művészeti téren. Ezt a harcot a párt ideológiai állásfoglalása alapján foly-

tattuk és folytatjuk továbbra is, amint Lenin szüntelenül hangoztatta ennek szükségességét.

Hogy visszatérjek a káderek kérdésére, le kell váltanunk azokat, akiknél a begyepesedés veszélye fenyeget, hogy adott esetben más feladatokat, más felelősséget ruházzunk rájuk. Itt abból a felfogásból indulunk ki, hogy a párt valamely kádere nagyon jól beválhat az egyik munkakörben, s ugyanakkor hiányozhatnak belőle a szükséges képességek egy másfajta feladatkör betöltésére.

Őrizkednünk kell az elvtársiasság hibás, elítélendő felfogásától, amely a pártfunkcionáriusok hibáinak vagy fogyatékosságainak mentegetésére törekszik, valósággal a hiúságuk legyezgetésével igyekszik bizonyos mértékig a „cimboraság" szellemét a pártszerűség szelleme fölé helyezni. Az ilyen gyakorlat a káderek elfajulásához vezet, amelyek csak úgy nevelődhetnek és edződhetnek meg, ha a pártvezetőségek elvtársi segítségével levetkőzik hibáikat, becsületesen kijavítják tévedéseiket. Ez természetesen valóban kollektív vezetőségeket követel meg, amelyek egész tevékenységükkel rászolgálnak az őket megválasztó taggyűlések és pártértekezletek bizalmára.

HÍVEN KÖVESSÜK SZTÁLINT

Az egész pártnak, funkcionáriusainak és valamennyi tagjának egyaránt a marxizmus-leninizmus elveihez való feltétlen hűség szellemében kell nevelődniök, nagy és drága elvtársunk, Sztálin elvtárs iránti rendíthetetlen bizalom szellemében.

Azoknak, akik régebben azzal támadtak ránk, hogy „sztálinisták" vagyunk, mert azt hitték, hogy ezzel megsértenek bennünket, ifjúságunk minden öntudatosságával válaszoltuk: „Igen, mi Sztálin tanítványai vagyunk."

Ma már szerényebbek vagyunk, és ezt mondjuk: „Igyekezni fogunk, hogy méltó tanítványai legyünk Sztálinnak."

Pártunknak erre megvan minden lehetősége; a mi dolgunk, hogy éljünk ezekkel a lehetőségekkel.

Ez a mi szent hivatásunk. Ez a kötelességünk a munkásosztály, hazánk népe és a nemzetközi munkásmozgalom iránt. Ennek a kötelességünknek eleget fogunk tenni. A nehézségek teljes felismerésével induljunk harcba azzal, hogy még sok kemény ütközetet kell megvívnunk, de nyugodt biztonsággal töltsön el bennünket az a tudat, hogy a végső győzelem a miénk lesz.

Dolgozzunk lelkesen, kitartással és szenvedéllyel a munkásosztály egyesítéséért, azért, hogy tömörítsünk minden köztársasági érzelmű embert és minden ellenállót, legyőzve ezáltal a háborút, megmentve a békét és megnyitva hazánk, Franciaország előtt a haladás, a boldogság és a szabadság útját, a szocializmus útját.

Dolgozzunk szívvel-lélekkel, hogy hazánknak, gyermekeinknek fényes jövőt biztosítsunk, egy szabad testvéri társadalom, a kommunista társadalom kibontakozásával, amelyben Marx megható szavai szerint

„mindenki számára lesz kenyér és rózsa".

A BÉKE ÉS AZ EGYSÉG ÚTJA[1]

Elvtársak!

Örömmel kell üdvözölnünk azt a széleskörű vitát, amely a Központi Bizottságban Duclos, Fajon és Cogniot elvtársak beszámolói kapcsán a Kommunista és Munkáspártok Tájékoztató Irodája legutóbbi értekezletének munkájáról és azokról a tanulságokról kifejlődött, melyeket a magunk munkája számára le kell vonnunk belőle.

A tegnapi napon a vita, néhány jó felszólalás ellenére, bizonyos mértékig akadémikus jelleget öltött, mintha ki akarnánk térni a lényeges problémák elől, amelyeket az események alakulása felvetett.

A Szuszlov elvtárs beszámolója kapcsán hozott határozat megállapítja, hogy

> „A harc a szilárd és tartós békéért, a béke erőinek szervezéséért és tömörítéséért a háború erői ellen — ez álljon ma a kommunista pártok és demokratikus szervezetek egész tevékenységének központjában"[2].

Molino, Lunet és Lecoeur elvtársak hozzászólásai szerencsére helyes mederbe terelték a vitát.

Hol volt a hiba? Hol volt a veszély?

Minden jóhiszemű ember megállapíthatja, mennyire helyes volt az az elemzés, amelyet a Kommunista és Munkáspártok I. Értekezlete adott a nemzetközi helyzet-

---

[1] Beszéd a Francia Kommunista Párt Központi Bizottsága 1949 december 10-én Saint-Denis-ben tartott ülésén.

[2] A Kommunista és Munkáspártok Tájékoztató Irodájának határozatai. Szikra 1951. 30. old.

ről és perspektíváiról. Világszerte állandóan erősödik a demokratikus és imperialistaellenes tábor, élén a Szovjetunióval. Ezzel szemben az imperialista, demokráciaellenes tábor állandóan gyengül, mély ellentmondások aknázzák alá s ezért még agresszívabbá válik.

A tegnapi vitában hibás és veszélyes volt, hogy miután ezt a helyes megállapítást tettük, nem vontuk le belőle a párt gyakorlati tevékenységére szükséges következtetéseket. Bizonyos önelégültség mutatkozott köztünk. Büszkék voltunk arra, hogy pártunk helyes politikája megerősítést nyert, de nem vittük tovább a határozatok tanulmányozását. Nem láttuk, hogy a világpolitikában egymással szembenálló két irányvonal, a béketábor és a háborús tábor irányvonalának még világosabb megállapítása arra kötelez bennünket, hogy közelebbről meghatározzuk a kommunisták és általában a demokratikus és munkásmozgalom politikai, ideológiai és szervezési feladatait. Ebben áll a Tájékoztató Iroda legutóbbi értekezletének történelmi jelentősége. Mi már ez év elején helyesen és teljes határozottsággal vetettük fel a döntő kérdést, a háború vagy béke kérdését, s már akkor világosan válaszoltunk a dolgozók, a demokratikus érzelmű emberek, a hazafiak, valamennyi barátunk kérdéseire, valamint a nép ellenségeinek kérdéseire, akik igyekeztek bennünket megzavarni. Ez a tény azonban bennünket, francia kommunistákat semmiképpen sem ment fel az újabb erőfeszítésektől, ha továbbra is előre akarunk haladni és eredményesen teljesíteni akarjuk a reánk háruló feladatokat.

Tevékenységünk középpontjába állítjuk a békéért és a nemzeti függetlenségért folyó harcot. Nem folytathatnók ezt a harcot győzelmesen, ha nem küzdenénk egyúttal a munkásosztály egységéért, valamint a demokrácia és béke erőinek összefogásáért, ha nem küzdenénk az osztályellenség minden arra irányuló kísérlete ellen, hogy ideológiailag befolyásolja a munkásosztályt és pártunkat, ha nem küzdenénk könyörtelenül a háborúra uszító

imperializmus valamennyi ügynöke, főként azonban Tito fasiszta kémekből és gyilkosokból álló bandája ellen.

Az első gondolat, amelyet a Tájékoztató Iroda határozataiból meg kell jegyeznünk: a demokratikus tábor biztos előretörése. Ez az előretörés megnyilvánul a Szovjetunió szakadatlan fejlődésében, a népi demokráciák gazdasági és politikai megerősödésében, a kínai forradalom történelmi győzelmében, a nemzeti felszabadító mozgalom fellendülésében a gyarmatokon, a kommunista pártok megszilárdulásában és a béke erőinek növekedésében világszerte. A történelem folyamán először alakult ki szervezett békefront, amely arra a reményre jogosít, hogy a békéért vívott harc győzedelmeskedik.

AZ IMPERIALISTÁK KALANDOR TERVEI

Ez azonban nem jelenti azt, hogy a háború veszélye megszünt vagy akár csökkent volna. Ellenkezőleg, az imperialista tábort emésztő ellentmondások, így a kapitalista országok közötti érdekellentétek, a gyarmati uralom alapjaiban való megrendülése, az Egyesült Államokban kitört gazdasági válság, a Marshall-terv bevallott csődje, mind csak arra sarkalja az angol és amerikai imperialistákat, hogy a háborúban keressenek kivezető utat, és lázasan meggyorsítsák háborús előkészületeiket.

Ezek kétségtelenül kalandortervek és egyszersmind bűnös tervek is. Kétségtelenül öngyilkosságra fognak vezetni, de hiszen a kalandorok sajátossága az, hogy öngyilkosságba rohannak, katasztrófákat idéznek fel. Az imperializmusnak pedig természetében rejlik, hogy háborúra vezet.

Ezért végső soron

„. . . a kommunista pártok erélyén és kezdeményezésén múlik a békéért kibontakozó gigászi harc kimenetele; elsősorban a kommunistákon, mint

élenjáró harcosokon múlik, hogy a háborús gyujtogatók terveinek meghiúsítása lehetőségből valósággá váljék"[3].

Következésképpen mi lenne a legsúlyosabb hiba? Az, ha lebecsülnők az imperialisták által előkészített új háború veszélyét, s egyszersmind lebecsülnők a munkásosztály erőit, a demokratikus mozgalom erőit, valamennyi békeszerető nép erőit, amelyek, ha egyesülnek és cselekszenek, meghátrálásra kényszeríthetik és fogják is kényszeríteni a háborús uszítókat. Szükséges tehát, hogy újra meg újra megmagyarázzuk a helyzetet, lerántsuk a leplet a háborús előkészületekről, érveinkkel felvilágosítsuk a tömegeket és ráirányítsuk figyelmüket az őket fenyegető veszélyre. Helyes, ha eközben tudomásul vesszük azt, amit az ellenfél maga is beismer.

Így a *l'Aube* (1949) december 2-i számában az egyik, a Marshall-tervvel kapcsolatos cikk címe így hangzott:

„Az Egyesült Államoknak nem kell Európától vaj, sem más efféle. Mit fognak tehát tőlünk vásárolni?"

A cikkben pedig ez állott:

„Félő, hogy ha a háborús termelés és Európa megsegítése holnap megszűnne, Amerika hamarosan súlyos gazdasági válságba zuhanna."

A *l'Aube* kénytelen megállapítani azt, amit mi hónapok és évek óta folytonosan mondunk, hogy a Marshall-terv célja egyáltalán nem Franciaország és a hitleri támadásnak áldozatul esett többi ország talpraállítása, sempedig a dolgozók sorsának megjavítása sem nálunk, sem másutt. A Marshall-terv végetvetett hazánk újjáépítésének; pangást, sőt visszaesést idézett elő nemzetgazdaságunk számos ágában és munkanélküliséget okozott; megnövelte pénzügyi nehézségeinket és megdrágította az életet.

[3] A Kommunista és Munkáspártok Tájékoztató Irodájának határozatai. 34—35. old.

Waldeck Rochet a nemzetgyűlésben kifejtette, hogy milyen tragikus következményekkel járt mezőgazdaságunk szempontjából a Marshall-terv alkalmazása.

Európa állítólagos „megsegítése" csupán az amerikai termékek erőszakos elhelyezését tette lehetővé. Az amerikai imperialisták a Marshall-terv és az Északatlanti Szerződés kapcsán megnövelték haditermelésüket és ilymódon, amennyire lehetett, elodázták a súlyos gazdasági válságot, de a veszélyt nem szüntették meg véglegesen.

A *l'Aube* tehát kénytelen megállapítani, hogy az Egyesült Államok politikája nem „nagylelkű", nem „önzetlen", mint azt Blum állította, hanem jellegzetesen imperialista politika, amelynek szükségszerű velejárója az áru- és tőkekivitel, olyan imperialista politika, amely igyekszik kiterjeszteni uralmát az egész világra, nem riadva vissza még a legborzalmasabb háborútól, a baktérium- és atomháborútól sem. A Marshall-terv, mint azt előre láttuk, az Északatlanti Szerződéshez vezetett. Ez pedig menthetetlenül maga után vonja mindenekelőtt Nyugat-Németország újjáélesztését és újrafelfegyverzését.

NYUGAT-NÉMETORSZÁG ÚJRAFELFEGYVERZÉSE

A német imperialista hatalom újjászervezése gazdasági téren — s ami ettől elválaszthatatlan — katonai téren, méltán kelt nyugtalanságot Franciaországban és Németország minden szomszédjánál. A Belga Szocialista Párt lapja, a *le Peuple*, december 7-én ezt írta:

> „A feltámadó német fenyegetés veszélye elég ahhoz, hogy megértesse Európa szabad országaival — elsősorban a mienkkel — mennyire sürgős egymás megértése és az összefogás."

Most tizenegy nyugatnémet hadosztályról beszélnek. És a *le Monde* ezt írja december 7-i számában:

> „A kérdés tisztára együgyűség. Mikor Európa

megszervezéséről beszélnek, ebbe beleértik Németországot is. Vajjon megvalósítható-e Németország «bekapcsolása», ha ez nem terjed ki minden területre, akár egyszerre, akár folytatólagosan. A katonai bekapcsolás, ha akarják, utoljára is maradhat."

A ma reggeli sajtó Adenauer szavait idézi:

„A német katonai egységeknek az Európa-hadseregben részt kell venniük. A német egységeknek, a többi nemzet egységeivel egyenlő jogokat kell élvezniük."

Néhány nappal ezelőtt még ezt hallottuk:

„Német hadseregről szó sincs, csupán az Európa-hadseregbe bevont németekről."

Adenauer azonban egyre világosabban beszél. Már német egységeket emleget. Leszögezi:

„A német egységeknek és a többi nemzet egységeinek egyenlő jogokkal kell rendelkezniök."

Ime, mennyire igazunk volt! Barátunk és szövetségesünk, a Szovjetunió ellen indítandó bűnös háborúban Oradour-sur-Glane[4] tömeggyilkosai közé osztanák be katonáinkat.

A tényekkel szemben mit sem ér a hazugság és a képmutatás. Billotte tábornok legutóbb ezt jelentette ki:

„Ne legyünk képmutatók. Nyilvánvaló, hogy előbb-utóbb foglalkoznunk kell egy védelmi vonal létesítésével az Elbán, és az új német hadsereg felállításának kérdése is kényszerítően felvetődik"[5].

„Védelmi vonal az Elbán" . . . ezek voltak Ramadier és Queuille provokáló szavai, amelyekre már válaszoltunk.

Hogy Nyugat-Németország újrafelfegyverzését „igazolják", a háborús uszítók természetesen azt állítják, hogy

---

[4] Oradour-sur-Glane franciaországi helység, amelyet a német fasiszták földig leromboltak. Oradour neve — éppúgy mint a csehszlovákiai Lidice — a fasiszta pusztítás jelképévé vált.

[5] Combat. 1949 december 10.

Kelet-Németországban német hadsereget szerveznek. Ez nem egyéb közönséges provokációnál.

A *l'Aube* jelentős szerepet játszik ebben az ügyben. Néhány nappal ezelőtt Dahlem elvtárs, a Német Szocialista Egységpárt Politikai Irodájának tagja, azt ajánlotta Berlin nyugati övezete munkásainak, hogy a franciaországiak példájára alakítsanak békevédelmi bizottságokat, bojkottálják a háborús filmeket. Felszólította a munkásokat, akik között sok a munkanélküli (250 000), hogy látogassanak el üzemekbe, a városnak a Német Demokratikus Köztársasághoz tartozó részében. A *l'Aube* ezt a nyilatkozatot úgy közölte, mintha ez előkészület lenne egy karácsonykor végrehajtandó államcsínyre.

Ma a *l'Aube* pünkösdi felkelést emleget. Ebben az esetben Walter Ulbricht elvtárs egyik nyilatkozatáról van szó, amellyel bejelentette a német ifjúságnak, hogy viszonzásul az újjáépítés erőfeszítéseiben való részvételért, a pünkösdi sportünnepségek alkalmából minden szükséges sporteszközt rendelkezésére bocsátanak, elsősorban kerékpárokat és motorkerékpárokat.

A *l'Aube* rosszhiszeműsége nyilvánvaló. A tolvaj szokásos eljárása ez, aki azt kiabálja: „Fogják meg!" És mindezt miért?

Ezzel próbálják eltitkolni Franciaország népe előtt azt a tényt, hogy méltatlan kormánya feláldozta hazánk érdekeit, s egész kül- és belpolitikánkat alárendelte az amerikai háborús uszítók követeléseinek.

A MUNKÁSOSZTÁLY ÉS A DEMOKRÁCIA ERŐI NÉMETORSZÁGBAN

A *l'Aube* nagy lármát csapott, mikor Sztálin elvtárs elküldte történelmi jelentőségű üzenetét a demokratikus Németország vezetőihez, Wilhelm Pieck és Otto Grotewohl elvtársakhoz. Pedig van-e a következetes és helyes politikának ennél világosabb példája? 1942 február 23-án,

olyan időpontban, mikor Hitler hordái roppant területeket foglaltak el a Szovjetunióban, Sztálin elvtárs kijelentette:

„A külföldi sajtóban néha arról fecsegnek, hogy a Vörös Hadsereg célja a német nép kiirtása és a német állam megsemmisítése. Ez, természetesen, ostoba locsogás és a Vörös Hadsereg buta rágalmazása. A Vörös Hadseregnek nincsenek és nem lehetnek ilyen hülye céljai. A Vörös Hadsereg célja — kikergetni a német megszállókat országunkból és megszabadítani a szovjetföldet a német fasiszta területrablóktól. Nagyon valószínű, hogy a szovjet föld felszabadításáért folytatott háború Hitler klikkjének elűzésére vagy megsemmisítésére fog vezetni. Mi üdvözölnénk a háború ilyen kimenetelét. Nevetséges volna azonban Hitler klikkjét a német néppel, a német állammal azonosítani. A történelem tanulsága az, hogy a hitlerek jönnek és mennek, de a német nép, de a német állam — marad"[6].

Nyilvánvaló, hogy a Szovjetunió, a szocializmus országa, amely páratlan áldozatokkal járó nagy, honvédő, antifasiszta háborút folytatott, nem tűzhetett maga elé imperialista vagy hitvány bosszúálló célokat. Sztálin, a győztes hadsereg vezére, az igazságos, demokratikus béke élharcosa. És ő a kommunizmus, a proletár nemzetköziség leghivatottabb szószólója.

Hogyan felejthetnők el, hogy egyik, Sztálin iskolájában nevelkedett hősünk, Pierre Timbaud, akinek életét a fentebb említett sztálini nyilatkozat megtétele előtt néhány hónappal a hitleristák golyói oltották ki, ezt kiáltotta a kivégzőosztag felé: „Éljen a Német Kommunista Párt!".

Ilyen a mi hazafias és proletárokhoz méltó magatartásunk. Október 9-én Mulhouse-ban beszéltem. Még

[6] *Sztálin.* A Szovjetunió Nagy Honvédő Háborújáról. Szikra 1949. 42. old.

nagyobb és még lelkesebb hallgatóságom volt, mint amikor München után ugyanebben a városban mondtam beszédet. A tömeg helyeslése közben kifejtettem pártunk politikáját a német kérdésben, amely nagy mértékben azonos a háború vagy béke kérdésével. Meg kell értenünk Elzász-Lotaringia lakosságának bonyolult érzelmeit, amelyek egyébként nem különböznek egész Franciaország lakosságának érzelmeitől. Néhány megátalkodott soviniszta kivételével mindenki osztja a német problémával kapcsolatos felfogásunkat. Mi a biztonság és a béke biztosítékait követeljük keleti szomszédunktól. Meg kell érteni azt a nagyon is reális kívánságunkat, hogy rendezzük Németországgal való kapcsolataink égető problémáját, miután háromnegyed évszázad leforgása alatt három háborút szenvedtünk el miatta. Schuman és Bidault ezekre az érzésekre spekulálnak. Megoldással kecsegtetnek, de amit tesznek, az nem megoldás. Valójában, mint München idején, kormányunk egyáltalában nem Franciaországra gondol, hanem a kapitalista érdekekre, amelyeknek hű sáfárja.

Mi azt az egyetlen jó megoldást óhajtjuk, amely egyaránt megfelel a nemzet érdekeinek és a proletár nemzetköziség bennünket eltöltő érzéseinek. Nem viseltetünk sem gyűlölettel, sem már eleve bizalmatlansággal a német néppel szemben. Mi ezt a népet sohasem tévesztettük össze hóhéraival. És ha valaha, most igazán különbséget teszünk a német munkások, és az újjáélesztett német trösztök és kartellek mágnásai között, akik jó egyetértésben vannak a mi minisztereinkkel.

Németországot illetően elsősorban emlékeznünk kell a szociáldemokrácia végzetes művére, politikájára, amely ideológiailag lefegyverezte a munkásosztályt, megosztotta, meggyengítette és lehetővé tette Hitler hatalomrajutását. A német szociáldemokrácia sovinizmusa táplálta azt a sovinizmust, amely a fasiszta demagógia egyik jellemzője volt. De mi soha nem tévesztettük össze Scheidemannt Karl Liebknechttel, aminthogy Hitlert sohasem tévesz-

tettük össze Thälmannal. Nem felejthetjük el soha, hogy a német munkásmozgalom adta a nemzetközi proletariátusnak a „Kommunista Kiáltvány" halhatatlan szerzőit. De ez a munkásmozgalom, amelynek megvoltak az erős oldalai, súlyos válságba került, komoly betegségen esett át, és segítségére kell lennünk, hogy újból egészségessé váljon. Mint mi, és mint valamennyi dolgozó az egész világon, a német munkásmozgalom is a leninizmus útján fog haladni.

1946 augusztusában, mikor még bennvoltunk a kormányban, Rouenban rámutattunk, mennyire szükséges, hogy bizalommal legyünk a német munkásosztály és a demokrácia akkor még gyenge erői iránt, amelyek egy demokratikus és békeszerető Németország reményével kecsegtetnek.

És hogyne fogadnók örömmel Sztálin sürgönyét, ha meggondoljuk nagy vezetőnk szavait: a békeszerető demokratikus Németország fennállása a békeszerető Szovjetunió fennállása mellett kizárja új európai háborúk lehetőségét.

Sztálin üzenete végetvet azoknak a spekulációknak és reményeknek, melyeket az angolszász imperialisták fűztek egy agressziós terveiknek mindenben engedelmeskedő Németországhoz.

Németország demokratikus részén, a jaltai és potsdami egyezmények értelmében, hozzáláttak a földbirtokosok kisajátításához, a földosztáshoz, a nagyvállalatok államosításához. Ilymódon felszámolták a pángermán és fasiszta reakció gazdasági és politikai alapjait. A munkásosztály, a demokraták kerültek hatalomra. És a berlini kormány kijelenti, hogy megérti népünk nyugtalanságát a biztonság kérdésében. Kijelenti, hogy szükségesnek tartja a lehetőség határain belül azoknak a károknak jóvátételét, amelyeket Hitler és a nácik okoztak Franciaországnak és egész Európának.

Nincs-e hatalmas jelképes jelentősége a német munkások gesztusának, akik Sztálin elvtárs 70. születésnapja

alkalmából elhatározták, hogy egyórai túlmunkát teljesítenek, és ennek jövedelmét a jóvátételi alapra fizetik be? Kétségkívül, ez édeskevés a Szovjetunió mérhetetlenül nagy veszteségeihez képest, de vajjon nem legjobb bizonyítéka-e annak, hogy a beteg lábadozik, és amint a jaltai és a potsdami egyezmény számításba vette, Németország lassanként visszanyeri helyét a szabad és civilizált nemzetek együttesében?

Ezzel szemben Nyugat-Németországban, a *le Monde* bevallása szerint is, fenntartották a trösztöket, változatlanul megvannak a kapitalista és revánsvágyó burzsoázia gazdasági és politikai bázisai. Ahelyett, hogy végrehajtották volna a nácitlanítást, a demokratizálást, Hitler volt helytartóit helyezték vissza a gazdasági és politikai vezető posztokra, és holnap nyilván ugyanez történik katonai téren is.

S ezek a kapitalisták, ezek a fasiszták vérszemet kaptak: felszabadulva a jóvátételi kötelezettségek alól, teletömve amerikai tőkével, akárcsak az első világháború után, most már nyiltan folytatják revánsra uszító, soviniszta propagandájukat.

De a nyugati övezetben is van kommunista párt, amely bátran harcol az ottani súlyos körülmények között. Nekünk támogatnunk kell a Német Kommunista Pártot az adenauerekkel, schumacherekkel és angol-amerikai gazdáikkal szemben.

A SZOVJETUNIÓ RAGYOGÓ EREDMÉNYEI

A Tájékoztató Iroda határozatai hangsúlyozták a Szovjetuniónak, mint a béketábor legfőbb erejének vezető szerepét. Mi sohasem feledkeztünk meg erről és mindig hangoztattuk, igaz proletár ragaszkodással ahhoz az országhoz, amely elsőnek döntötte meg a burzsoázia hatalmát és vitte győzelemre a szocialista forradalmat. Tettük ezt franciákhoz illő aggodalommal hazánk biztonságáért és

jövőjéért, amelynek a szovjet nép áldozatai hozták meg a felszabadulást és a függetlenséget.

Igen, a francia-szovjet szövetség a béke záloga országunk számára. Viszont a szovjetellenesség, a kommunistaellenesség ismét csak katasztrófába és rabszolgaságba döntene mindnyájunkat.

Az 1948 októberi és 1949 februári nyilatkozatainkat minden becsületes francia helyeselte. Ezek a nyilatkozatok a háborús uszítók felé kiáltott intelmek voltak.

Nem, Franciaország népe nem akar háborút. Nem fog, sohasem fog háborút viselni a Szovjetunió ellen. Drága és nagy Sztálin elvtársunk hetvenedik születésnapja alkalmából megismételjük ezt az ünnepélyes kijelentést.

Ki sem fejezhető az, amivel a Szovjetuniónak, a bolsevik pártnak, Sztálinnak tartozunk.

A kommunistáknak mindenütt, ahol dolgoznak vagy harcolnak, ez igazság hordozóivá kell válniok: a Szovjetunió mindenütt a világon a szocializmus győzelmének reménysége, bizonyossága. Élő bizonysága annak, hogy a munkások kezükbe tudják venni a hatalmat és meg is tudják tartani, fel tudják építeni a haladás, az igazság és boldogság testvéri társadalmát.

A Szovjetunió tette lehetővé hazánk és egész Európa felszabadulását, és ez — hangsúlyoznunk kell — rendszere fölényének köszönhető. A szovjet szocialista rend minden téren magasabbrendűnek bizonyult mint a kapitalista rend és legocsmányabb hajtása, a fasizmus.

A Szovjetunió utat mutatott a fasizmus és a gyarmatosítás uralmának igája alatt görnyedő rabszolgáknak, a kapitalista országok és áldemokráciájuk félrabszolgáinak és példát adott egy jobb világ, a szocializmus világának felépítésére.

Ez azonban semmiképpen sem jelenti azt, hogy a francia munkásmozgalom fejlesztésében és győzelemre vezetésében nem vagyunk figyelemmel Franciaország sajátos jellegére. Lenin megtanított bennünket arra, hogy az Októberi Forradalom alapvető vonásainak nemzetközi

jelentőségét és értékét megértsük, de ugyanakkor azt kívánta tőlünk, hogy ne húnyjuk be szemünket a mozgalom sajátos jellege előtt az egyes országokban.

Kezdettől fogva támogattuk a dicsőséges és nehézségekkel küzdő fiatal szovjet forradalmat. Védtük ócsárlóitól és ellenségeitől az ellenforradalmi intervenció, a gazdasági nehézségek és éhség sötét napjaiban. Hittünk a szocialista forradalomban.

A szocializmus harminckét esztendeje alatt elért eredmények ragyogó mérlege diadalmas ellentéte a kapitalizmus szemünk előtt súlyosodó válságának. A párt és valamennyi demokratikus és munkásszervezet feladata, hogy az Elbától a Csendes-óceánig szenvedélyesen hirdesse az igazságot a Szovjetunió és minden népi demokratikus ország diadaláról.

Ez a nőszervezetek, az ifjúsági szervezetek feladata is. Léo Figuères[7] mondta nekünk, hogy különösen a komszomol legutóbbi kongresszusa óta a fiatalok még többet akarnak tenni ezen a téren.

Vannak egyesek, akik azt mondják, hogy túlságosan sokat beszélünk a Szovjetunióról. De ugyan miről beszélnénk, ha nem a Szovjetunióról, a szocializmus országáról, arról a semmihez sem hasonlítható példáról, amelyet ez az ország szembeszegez a kapitalizmus nyomorával és bűneivel?

Nézzük csak a szánalmas szocialista vezetőket, akik a Szovjetunió eredményeivel az angol munkáspárti „eredményeket" állítják szembe, amelyek abból állanak, hogy biztosítják a tőkések profitját, rögzítik az angol munkások nyomorúságos bérét és megtörik a munkásoknak követeléseik kiharcolására indított akcióit.

Több elszántsággal és gyorsabban kell visszavernünk az ellenség szovjetellenes mesterkedéseit, amelyek a háborús előkészületek általános tervének részei.

---

[7] Léo Figuères a Francia Köztársasági Ifjúsági Szövetség főtitkára.

Vegyük például azt a gyalázatos kampányt, amelyet David Rousset vezet. Mi benne az ujdonság? Nem az, hogy „kényszermunkatáborokról" mer beszélni. Ezt a rágalmat az ellenség már tizenöt-húsz évvel ezelőtt terjesztette. A minap ismét közöltük a *l'Humanité*-ban Vaillant-Couturier egyik cikkét, amely válaszolt erre a gyalázatosságra.

Az ujság ebben az, hogy David Rousset és társai az iszony és felháborodás érzésére spekulálnak, amelyet a nácik szörnyű emberirtó táboraiban elkövetett embertelenségek keltettek az egész világon. David Rousset azt gondolja, hogy aki maga szenvedett ezekben a táborokban, vagy ott vesztette el valamelyik hozzátartozóját, meg fog tántorodni a Szovjetunió iránti bizalmában, ha azt mondják neki, hogy ilyen borzalmak vannak a szocializmus országában. Ugyanekkor egycsapásra úgyszólván fehérre mossák a náci gyilkosokat és azokat, akik a szovjetellenes háborúra szövetkeztek velük. Íme, ez az ellenség hitvány haditerve.

Nekünk tehát válaszolnunk kell, mégpedig kellő erővel. Emlékeztetnünk kell ezeket az urakat: már régen a férgek rágnák őket, ha a Vörös Hadsereg nem jön a segítségükre, vagy legalább is Léon Blum „fogsága" jutott volna osztályrészükül. Minden reggel hálaéneket kellene zengeniök a Szovjetunióhoz, amely visszaadta őket az életnek, feleségüknek, gyermekeiknek, az örömnek. Ők pedig ehelyett rágalmakat szórnak a Szovjetunióra.

Hasonlóképpen szembe kell szállnunk a népi demokratikus országok ellen irányuló rágalomhadjárattal. Nem múlik el nap, hogy ne találnának ki újabb rémtörténeteket. Pedig ezek az országok gazdasági és politikai téren sikerről-sikerre haladnak!

A Csehszlovák Köztársaság győzelmet aratott a püspökökkel szemben, akik hiába igyekeznek vallásháborúra

uszítani ugyanakkor, mikor a papság és a hívek túlnyomó többsége csatlakozott a köztársaság törvényeihez, amelyek biztosítják a szabad vallásgyakorlatot.

A Szovjetunió visszaadta a lengyel népnek egyik legdicsőbb fiát, Rokossowski marsallt, Sztálingrád egyik győztesét, szülővárosa, Varsó felszabadítóját. Az ellenség felszisszen, mert elevenébe találtak.

A munkások számára a dolgok egyszerűek. Lengyelország egy részét erőszakkal bekebelezte az orosz cárizmus. Rokossowski marsall, akárcsak egy másik nagy bolsevik, Dzerzsinszkij, a cárizmus ellen harcolt az orosz, ukrán és grúz munkások soraiban. Katona lett, majd a Vörös Hadsereg tisztje és a bolsevik párt tagja. Lengyel hazájáért szovjet katonaként küzdött. És a Szovjetunió másodízben visszaadhatta a cárok, majd Hitler által leigázott Lengyelországnak függetlenségét. Rokossowski pedig visszatért felszabadított hazájába.

Minisztereink most hiszterikus provokációkra ragadtatják magukat, mert a lengyel kormány letartóztatott egy francia kémet és bűntársait. Erre nálunk lengyel állampolgárokat fogatnak el és bántalmaznak, akik semilyen bűnt nem követtek el, mégis kiutasítják őket. Anyákat szakítanak el gyermekeiktől.

A kampány igazi oka, hogy a francia néppel el akarják feledtetni a lengyel nép iránti évszázados rokonszenvét. Erre abban a mértékben van szükségük, amilyen mértékben előkészítik a háborút a Szovjetunió és a demokratikus Lengyelország ellen. A tervezett háborúhoz biztosítani akarják Nyugat-Németország segítségét és közben a nácikban a revánsreményét táplálják. Arról biztosítják őket, hogy a lengyel-német határok nem véglegesek. Ezért nem akarta Bidault soha elismerni Lengyelország új határait.

SZERVEZZÜK MEG A HÁBORÚ ELLENI GYAKORLATI TEVÉKENYSÉGET

A békéért folytatott harcunkban felvilágosításra, meggyőzésre van szükség, nagy erőfeszítésre a politikai propaganda terén. De a gyakorlati tevékenységet is meg kell szerveznünk a szovjetellenes háború anyagi előkészítése és a vietnami háború folytatása ellen.

A montreuil-i országos pártértekezleten már felvetettük a hadianyaggyártás elleni politikai tömegharc kérdését. Nyilvánvalóan előrehaladtunk e feladat megértésében. De még többet kell tennünk.

Franciaországban ezidőszerint meglehetősen kevés hadianyagot gyártanak. A franciákat — akiknek az ágyútöltelék szerepét szánták — amerikai s még hozzá elavult hadianyaggal akarják felszerelni. A hadiköltségvetésben szereplő milliárdokból elsősorban „kimustrált" amerikai árukat fognak vásárolni.

Nem az a legfontosabb kérdés, félreértés ne essék, hogy mit gyárthatnak a hadianyaggyártásban foglalkoztatott munkások.

Erre a kérdésre továbbra is azt feleljük, hogy állami fegyvergyárainkban, üzemeinkben, továbbá bizonyos magánüzemekben a béke céljaira lehet termelni.

Igenis, gyártsanak lábosokat a háziasszonyoknak, traktorokat a mezőgazdaság, szerszámgépeket iparunk számára. Ilymódon lehet fokozni a termelést és a termelékenységet és elérni az iparcikkek árának igazi csökkentését.

Ugyancsak építhetnénk még több hajót. Sőt gyárthatnánk gépkocsikat és repülőgépeket is.

És miért ne a vadászoknak adnánk a puskát és töltényt?

A legfontosabb kérdés azonban nem ez, hanem az amerikai hadianyag szállításának és kezelésének kérdése. Belenyugszik-e a francia nép abba, hogy ezeket a halálgépeket országunkban partrategyék és szállítsák?

Előrelátható, hogy a kormány Franciaországban „szabad" övezeteket, valóságos „külföldi megszállás alatt álló övezeteket" bocsát majd az amerikai imperializmus rendelkezésére.

A békeharc szükségképpen mindinkább a politikai harc, a tömegharc jellegét ölti.

Állíthatjuk-e, hogy munkanélküliség fenyegetné a tengerészeket, a rakodómunkásokat és a vasutasokat, ha nem hadianyagot szállítanának, hanem más árukat? Algír és Marseille kikötőmunkásai a vietnami háború ellen folytatott bátor küzdelmükben elvárhatják valamennyi dolgozó, valamennyi békeharcos szolidaritását.

A háború, a militarizmus és a gyarmatosítás elleni harc egyike a francia munkásmozgalom legszebb hagyományainak. De ennek a harcnak hibái is voltak. Ezzel kapcsolatban állapítja meg Lenin, hogy az anarchoszindikalizmus az opportunizmus bűnének vezekléseként jelentkezik.

A gyengéket, akik visszadöbbennek a harc nehézségeitől, Leninnek arra a másik kijelentésére kell emlékeztetnünk, hogy áldozatok nélkül nincs se forradalmi harc, se győzelem.

Pártunk vezetői gyakran szenvedtek az elnyomás gaztetteitől. Senki közülünk nem ismert kétséget vagy habozást. Ismerjük Puskin versét:

„A kalapácsütés összetöri az üveget, de megedzi az acélt."

Semmi értelme nem lenne, ha homokba dugnánk a fejünket. Ez azt jelentené, hogy becsapjuk önmagunkat, a munkásosztályt, a népet.

A Tájékoztató Iroda idejében figyelmeztet bennünket arra, hogy a háborús uszítók azért folyamodnak megtorló intézkedésekhez, terrorhoz, mert meg kell kísérelniök, hogy hátukat biztosítsák a tervezett szovjetellenes háború érdekében.

Sayers—Kahn „Nagy összeesküvés" című könyve le-

írja, hogyan készítették elő a Szovjetunió elleni agressziót. Összeesküvéseket szerveztek a Szovjetunió ellen. Feldúlták a szovjet kereskedelmi missziókat. Kikényszerítették a szovjet követek visszahívását. Kíméletlenül üldözték a munkásmozgalom harcosait. „Törvényes" jellegű és megalkuvó szokások gyengítették a mozgalmat. Egyes reményüket vesztett elvtársak találkozót adtak a letartóztatásukkal megbízott rendőröknek, de még olyanok is voltak, akik maguk mentek a börtönbe. Harcolni kellett és visszaemlékezni arra, amit Lenin tanított, hogy a rendőrség elleni harc a harcos forradalmár ábécéje.

Kötelességünk, hogy bátor helytállással kifejlesszük a békeharcot, tekintet nélkül arra, hogy ez mekkora áldozatokat követelhet tőlünk.

A BÉKEHARC HATÁRTALAN LEHETŐSÉGEI

De a békéért vívott harc mellett nem szabad elhanyagolnunk a gazdasági harcot sem. Biztosítanunk kell valamennyi kategóriában a dolgozók legégetőbb követeléseinek megvédését. És azoknak a kommunistáknak, akiket a szakszervezeti tagok bizalma a szakszervezetek élére állított, elől kell járniok a követelések kielégítéséért folyó küzdelem megszervezésében.

A munkásoknak, akik elszántan síkraszállnak a közvetlen követeléseikért és következetesen a háború ellen dolgoznak, nem sokat kell törődniök azzal, beeresztik-e őket a miniszteri előszobákba vagy sem.

Hiheti-e valaki, hogy a követeléseket tárgyalásokon és megbeszéléseken vívhatjuk ki?

A döntő — a tömegek mozgósítása. A harc dönt el mindent. És ha a harc a döntő, ez visszavisz bennünket a békeharc megszervezésének kérdéséhez. Ez a harc a dolgozó nép minden rétegét érdekli, ezt a harcot minden tömegszervezet folytatja, elsősorban a szakszervezetek. A Tájékoztató Iroda határozatai is emlékeztetnek ben-

nünket erre, hangsúlyozzák, hogy minden közismert személyiséget bele kell vonnunk ebbe a küzdelembe.

Ezen az alapon kell tehát nekünk is hozzájárulnunk a Béke és Szabadság Harcosai mozgalmának kifejlesztéséhez.

A békeszavazás határtalan lehetőségeket tárt fel, amelyekkel bizonyos esetekben csak elégtelen mértékben éltünk. Az összeszámlált hétmillión felül még többmillió szavazatot szerezhettünk volna.

A Béke és Szabadság Harcosai levelükben közölték a köztársaság elnökével a szavazás eredményét, s egyben azt is, hogy most a német kérdést állítják tevékenységük középpontjába. Második kongresszusukat készítik elő.

A kommunistáknak, valamennyi kommunistának osztoznia kell a Béke és Szabadság Harcosainak ebben az erőfeszítésében. A kommunisták feladata, hogy mindenütt, ahol a tömegek akciója megkívánja jelenlétüket, ott legyenek és dolgozzanak.

Támogatnunk kell a nők és fiatalok kitartó munkáját, akiknek ugyancsak jó hagyományaik vannak a háború elleni küzdelemben.

A mult héten fogadtam a Keresztény Ifjúmunkások vezetőit, akik követeléseik érdekében pártunk és parlamenti frakciónk támogatását kérték. Követeléseik ezek: a katonai szolgálat időtartamának meghatározása, a zsold felemelése, ingyen utazás a szabadságosok számára, a posta ingyenes használata, a családfenntartó katonák családjainak nyujtott segély felemelése, az élelmezés feljavítása stb.

Ezeknek a fiatal barátainknak ezt felelhettem: „Mi nemcsak támogatjuk követeléseiteket, hanem már meg is szövegeztük a következőkben: leszerelés tizenkéthavi szolgálat után, 30 frank napi zsold, ingyen dohány, az élelmezési pótlék felemelése, napi félliter bor. Képviselőink már indítványt tettek ebben az értelemben és ezt napirenden tartjuk."

A tizenkét vezérkari főnök legutóbbi megbeszélése

megmutatta, hogy a háborús uszítók, akiket a tömegek részéről tapasztalható ellenállás nyugtalanít, ki akarják játszani a béke híveinek éberségét.

Bizonyos, hogy mindinkább így fognak eljárni. Egyre éleződő helyzethez közeledünk, amely mindinkább gyors elhatározásokat követel majd tőlünk.

Fel kell készülnünk rá, hogy bármely pillanatban visszavághassunk.

Propagandánknak, felvilágosító munkánknak olyannak kell lennie, hogy a kellő pillanatban cselekedhessünk.

A DOLGOZÓK AKCIÓEGYSÉGE

Az akció kifejlesztése érdekében létre kell hoznunk az egységet. Nem árt elgondolkozni azon a tényen, hogy gazdasági téren az akcióegység gyakoribb, mint politikai téren.

Lehet, hogy ez azért van így, mert még nem mutattuk meg a tömegeknek elég világosan, mennyire összefügg a háborús politika és a tömegek helyzete, sempedig a kapcsolatot a közvetlen követelésekért folyó harc és a szabadságért és békéért vívott általános küzdelem között. Nyilvánvaló, hogy az országra rákényszerített súlyos katonai terhek összeférhetetlenek a társadalmi haladás politikájával, amely helyt ad a dolgozók és kisemberek jogos követelései teljesítésének.

Maga Jouhaux kénytelen volt Londonban kijelenteni: „Háborús politikával nem lehet a tömegek sorsát megjavítani."

Láthatjuk, hogy felvilágosító munkánk hatása mégis csak érvényesülni kezd.

Hogy kifejlesszük a követelésekért folyó harcot és megszilárdítsuk az akcióegységet a szakszervezetek és tagjaik között, szükséges, hogy még kíméletlenebbül bíráljuk az úgynevezett Force Ouvrière szakadár vezetőit, valamint az új sárga szakszervezeti internacionálét.

Érdemes elolvasni a *le Monde* következő sorait:

„Ha a szociáldemokrata szakszervezetek kénytelenek lesznek tehetetlenségükben a munkástömegeket fokozatosan átengedni a sztálinistáknak, a talaj egyszerre kicsúszik a Marshall-terv és az Atlanti Szövetség alól."

Azt, amitől a burzsoá ujságíró fél, a dolgozók akcióegysége mégis el fogja érni, a szocialista vezetők és a Force Ouvrière ellenére is.

Tény az, hogy az egység kérdésében a Tájékoztató Iroda határozata Togliatti elvtárs beszámolója alapján minden lényeges pontban megerősítette pártunk politikáját. Jóváhagyta mindenekelőtt a szocialista munkásokhoz intézett felhívásunkat, amelyet azért bocsátottunk ki, hogy meggyőzzük és megnyerjük őket a közös harc számára. Eközben azonban nem gyengítettük, hanem ellenkezőleg, fokoztuk bírálatunkat a jobboldali szocialista vezetőkkel szemben, akik elárulják a munkásosztályt, a köztársaságot, Franciaországot.

A *le Populaire*, akárcsak a többi burzsoá és reakciós ujság, szívesen beszél kommunista meghátrálásról, arról, hogy zűrzavar, sőt válság lett volna úrrá nálunk. Ennek oka az, hogy a szocialista vezetők áltatják magukat és szeretnék, ha nálunk mennének úgy a dolgok, ahogyan náluk mennek.

A szocialista párt, áruló politikája következtében, a teljes szétzüllés, a válság állapotában van. Ez a válság mindenekelőtt befolyása és taglétszáma csökkenésében, az eddig még legkevésbbé támadott vezetők tekintélyének csökkenésében mutatkozik meg.

Ez nem jelenti azt — amint a Központi Bizottság határozata helyesen kiemeli —, hogy a szociáldemokrácia már nem létezik, vagy hogy végét járja. Kevés munkás marad a szocialista pártban, de a szociáldemokrata ideológia még megvan a munkásosztály bizonyos rétegeiben és a szocialista vezetők kispolgári hívei között.

Fontos hangsúlyoznunk azt a jelenséget, hogy a jobboldali szocialisták nemcsak saját burzsoáziájuk kiszolgálói, hanem nyiltan az amerikai imperializmus ügynökei lettek. A multban a maguk országában, a saját burzsoáziájuk ügynökei voltak. Most azonban vitáikba és civódásaikba beleviszik burzsoáziájuk vetélkedését, utasításait és érdekeit. De minden burzsoázia, amely a Marshall-tervhez és az Északatlanti Szerződéshez kötötte sorsát, úgy igyekszik leküzdeni ellentmondásait, hogy alárendeli magát a valamennyiüknek törvényt diktáló amerikai imperializmusnak. Hasonlóképpen a szociáldemokraták is valamennyien az amerikaiak ideológiai és gyakorlati utasításait követik. Így van ez a Comisco-hoz tartozó minden csoportnál, az inkább az amerikaiakat követő Saragat-féle szocialistáknál, az inkább az angol munkáspárt és Bevin iskolájához tartozó Romita-féléknél, de azoknál is, akik Blumra vagy bárki másra hallgatnak. A Force Ouvrière és a többi szakadár szakszervezet vezetői ma már ugyancsak alávetik magukat az Irving Browntól, az AFL és a CIO ügynökeitől kapott utasításoknak.

EGYSÉGET, A BÉKE ÉS A NEMZETI FÜGGETLENSÉG KORMÁNYÁNAK MEGALAKÍTÁSA CÉLJÁBÓL

A Tájékoztató Iroda határozata megerősíti azt a politikánkat, hogy kezünket nyujtjuk a katolikus dolgozóknak, anélkül, hogy lemondanánk materialista és világi elveink hangsúlyozásáról, valamint a franciaországi reakció legfőbb szervezett ereje, az egyházi hierarchia elleni politikai harcról.

Ugyancsak igazolja a határozat azt a politikánkat, amely tömöríteni akar minden köztársasági érzelmű embert, minden hazafit, minden franciát. Újabb megnyilatkozások magában a nemzetgyűlésben is igazolták ezt, különösen a Németországról szóló vita során, mikor olyan emberek, mint Louis Marin, mint Charles Serre, ugyan-

abban az értelemben beszéltek, mint a mi képviselőink. Charles Serre kifejtette, hogy a német kérdésben Franciaország érdekei azonosak a Szovjetunió és a Németországgal határos népi demokráciák érdekeivel. Kimutatta, hogy a francia-szovjet szövetség még meg is erősíthette volna helyzetünket a Földközi-tengeren. Ő is, mint mi, hangsúlyozta, hogy a francia állam és a Szovjetunió érdekei egyetlen ponton sem ellentétesek egymással.

A nemzetgyűléshez javaslatot juttattak el, hogy nyilvánítsák bűnösöknek azokat, akik elsőknek használnák az atombombát. A nemzetgyűlés valamennyi pap tagja aláírta a javaslatot: Pierre abbé, Kir kanonok, Gau abbé és velük Paul Rivet, d'Astier, Moro-Giafferri stb.

Ez nagyon fontos megnyilatkozás. A javaslat nem egészen egyezik a mienkkel, hiszen mi az atomfegyver eltiltását követeljük, de természetesen készek vagyunk arra, hogy megszavazzuk ezt a határozatot.

A kormányalakítás kérdésében a Tájékoztató Iroda határozata azt mondja, hogy a béke védelme érdekében megindult tömegmozgalom még nagyobb szabású jelszót hívhat életre, mint amilyen a demokratikus egységkormány alakításáról szóló jelszavunk. A határozat ezt mondja:

„A munkásmozgalom egysége és az összes demokratikus erők egyesítése terén elért sikerek alapján lehetővé válik, hogy a tőkés országokban kibontakozzék a harc olyan kormányok megteremtéséért, amelyek tömörítenék az összes hazafias erőket, mindazokat, akik szembehelyezkednek azzal, hogy az amerikai imperialisták leigázzák országukat. Ezek a kormányok a népek közötti tartós béke programja alapján megszüntetnék a fegyverkezési versenyt és emelnék a dolgozó tömegek életszínvonalát"[8].

[8] A Kommunista és Munkáspártok Tájékoztató Irodájának határozatai. 42. old.

Ebben a nagyon fontos kérdésben ugyancsak helyeslik tehát pártunk irányvonalát. Nem arról van itt szó, hogy újra azt tegyük, amit 1934-ben és 1936-ban. Hanem arról, hogy a tömegakciókkal — amelyek akkor döntőek voltak és ezúttal is döntőek lesznek — előmozdítsuk a béke és a francia függetlenség kormányának megalakítását.

HARC TITO GONOSZTEVŐ KLIKKJE ELLEN

Ami a napirend harmadik kérdését, a Tito-klikk kémeinek és gyilkosainak gonosztettei és üzelmei elleni harcot illeti, mindössze néhány megjegyzést akarok hozzáfűzni George Cogniot beszámolójához.

Hangsúlyozni akarom először is, hogy Tito gonosztevő klikkje milyen gyorsan haladt a burzsoá-nacionalista „elhajláson" és a proletár nemzetköziség feladásán keresztül a legnyiltabb, dühödt szovjetellenességig. Tito és bandája hamar kimutatta a foga fehérét. Bebizonyosodott, hogy ők a Szovjetunió és a népi demokráciák ellen irányuló agressziós politikában a háborús uszítók nyilt ügynökei. Ez a kém- és besúgóbanda valóban a trockizmus utolsó hajtásának és az ellenforradalom rohamcsapatának bizonyult.

Másodszor, Jugoszlávia már nem népi demokratikus ország, amelyben a hatalmon levő munkásosztály a diktatúra gyakorlásában valamennyi dolgozó néprétegre támaszkodik és lerakja a szocializmus építésének alapjait. Jugoszlávia a fasiszta diktatúra országává lett, ahol egy kalandor klikk, miután a dolgozók bizalmába férkőzött, a kulákokra támaszkodva gyakorolja a hatalmat és az amerikai imperialisták segítségével és utasítására visszaállítja a kizsákmányolást. Tito és bandája eladták országukat az Egyesült Államoknak. Elmondhatjuk Jugoszláviáról azt, amit a *Combat* ír Spanyolországról:

„Rendőreivel, plébánosaival és katonáival úgy áll előttünk, mint az atlanti szervezet államtípusa."

Harmadszor, vannak, akik azt mondják: „Hogyan lehetséges ez?" Aminthogy ezt is mondják: „Hogyan lehetséges az, hogy Rajk és Kosztov kémek lettek?" A helyes felelet erre az, amire a francia munkásmozgalom tapasztalatai tanítottak meg bennünket, Métivier és Doriot rendőrspiclik cselekedetein keresztül. Ez utóbbi ellen mi először politikai síkon harcoltunk, aztán csakhamar világossá vált előttünk minden: az áruló gyorsan és feltartóztathatatlanul a mélybe bukfencezett.

Emlékezzünk arra is, hogy Mussolini az Olasz Szocialista Párt tagja volt. Ő volt ott a legbaloldalibb. 1910-ben fel akarta akasztatni az olasz királyt. Ez nem gátolta meg azonban abban, hogy ne váljék ultranacionalistává és az olasz burzsoázia eszközévé, hogy fenntartsa annak fenyegetett hatalmát. Ugyancsak a munkásmozgalomból indult el Pilsudski is. Nem beszélve Trockijról, aki három hónappal az Októberi Forradalom előtt belépett Lenin bolsevik pártjába, amely ellen mindig harcolt. Ami Hitlert illeti, nem azt állította-e ő is, hogy a szocializmust építi? A nemzeti szocializmust. Mintha volna más szocializmus vagy más kommunizmus, mint nemzetközi!

Így tehát régi tapasztalatunk azt mutatja, hogy a burzsoázia belopja ügynökeit a munkásmozgalomba, hogy ezenfelül pénzzel vagy zsarolással sikerül megvásárolnia bizonyos, a munkásosztály pártjának soraiba beférkőzött politikusokat.

A *la Croix* — kétségtelenül a keresztény erkölcs nevében — csak nemrégiben égig magasztalta azokat a besúgókat és provokátorokat, akiket az Egyesült Államok kormánya csempészett be az Egyesült Államok Kommunista Pártjába.

Mit kell tehát tennünk? Dugjuk homokba a fejünket? Szemet húnyjunk talán? Nem, fülön kell fognunk a besúgókat, a provokátorokat, és ki kell őket akolbólítani. Semmiképp sem zavarhat meg bennünket ebben a képmutatók zenebonája, például a *l'Aube* embereié, akiknek semmi kifogásuk a rendőrspiclik söpredéke és a kormány

ellen, amely fizeti őket, hanem a becsületes elvtársak ellen acsarkodnak, akik megtisztítják pártjukat és a munkásosztályt a besúgóktól és provokátoroktól. A *l'Aube*, és a hozzá hasonlók ezzel azt igazolják, hogy nagyon rosszul ismerik a munkásokat és a rendőrbérencek mindenféle fajtája elleni megvetésüket.

A PÁRT ELVEINEK TISZTELETBENTARTÁSA

Ha ezekután levonjuk a tanulságot a budapesti és szófiai pörökből, valamint saját tapasztalatainkból, azt látjuk, hogy a kémek csak úgy tudnak beszivárogni és megmaradni felelős állásokban, ha a párt különböző szervezeteiben elégtelenül alkalmazzuk a demokratikus centralizmus kipróbált elveit.

Nem választják rendszeresen újra a vezető szerveket; a vezetők nem számolnak be mindig tevékenységükről a taggyűléseken és a pártértekezleteken. Az alulról jövő ellenőrzés ezáltal nehezebbé válik.

Mikor a hibák kijavításáról van szó, ez sokszor nem a nyilt és őszinte vita bolsevik módszerével történik, hanem merőben adminisztratív módszerekkel.

A „cimboraság" helytelen gyakorlata klikk-politikára, frakciózásra vezethet. És a klikkek, a frakciók kedvező talajul szolgálnak a rendőrspiclik provokációjához, mert az emberek kölcsönösen fedezik egymást, és a pártfegyelem helyét a frakció fegyelme foglalja el.

Elcinte általában nem mindig rosszakaratról, hanem sok elvtársnál tudatlanságról van szó. Az individualizmus, a kispolgári érzékenység, a rosszul alkalmazott önérzet csökevényei nem egy párttagnál is megtalálhatók. Ez történt például Somme megyében, ahol az elvek nemismerése és sok párttagunk gyenge ideológiai képzettsége az úgynevezett Longueau-ügyet idézte elő, amelyet azóta örvendetes módon pártszerűen megoldottunk. Ebben a megyében az anarchisták valamikor meglehetős befolyásra

tettek szert *Germinal* című lapjukkal. Némi nyoma ennek még ma is van.

A párt az egész országban sok új tagot szerzett. 700 000 tag a felszabadulás óta lépett be, közülük sokan a harcok folyamán vagy közvetlenül azután. Már 1945 januárjában utaltunk arra, hogy ideológiai téren óriási erőfeszítéseket kell tennünk, hogy az új tagokat a leninizmus szellemében neveljük és a régieket továbbneveljük. Sok tennivaló van még hátra.

Egyébként az osztályharc kiéleződése közepette elkerülhetetlen, hogy a bizonytalanabb elemek meg ne inogjanak. Megrémülnek és nem hajlandók résztvenni a küzdelemben. Áll ez elsősorban azokra, akik kispolgári környezetből a viszonylagosan könnyű időszakban jöttek a pártba.

> „A kapitalizmus borzalmaitól «megvadult» kispolgár — olyan szociális jelenség, amelyet éppúgy, mint az anarchizmust, minden kapitalista országban megtalálunk. Az ilyen forradalmiság állhatatlansága, meddő volta, az a sajátossága, hogy gyorsan alázatossággá, beletörődéssé, képzelgéssé, sőt az egyik vagy másik «divatos» *polgári áramlatért* való «eszeveszett» rajongássá változik át — mindez köztudomású"[9].

Ez az a jelenség, amelyet némely sejtünkben megállapíthatunk. A párt nem a felhőkben trónol, nincsen elszigetelve a társadalmi környezettől. Hívei közül nem egy, ilyen vagy amolyan módon, hozzáférhető a munkásosztállyal szemben ellenséges ideológiai áramlatok számára. A kispolgári elemek ilymódon behozzák habozásukat, tétovázásukat a párt soraiba.

A Szovjetuniót és a népi demokráciákat illetően például ritkán van ingadozás és kétség a munkások között, de megtalálható az ilyesmi némelyik kispolgárnál. Igaz, hogy ezek a kétségek néha csak ürügyül szolgálnak arra,

---

[9] *Lenin.* Válogatott művek. 2. köt. Szikra 1949. 688—689. old.

hogy az illető visszavonuljon a harctól. Nekünk az a véleményünk, hogy ne tartsuk őket vissza, ha olyan elemekről van szó, akikről kiderül, hogy teljességgel idegenek a munkásosztálytól, gondjaitól és céljaitól, kommunista pártjától.

A mi célkitűzésünk a forradalmi harc a proletariátus diktatúrájának kivívásáért. Ha kispolgári párttagjaink nem értenek velünk egyet, ha kétségbe vonják még a párt alapelveit is, ne tartsuk őket vissza. Legyünk segítségükre, hogy távozzanak. Ők a szabadságot akarják, azt a szabadságot, hogy a mocsárban tévelyeghessenek, mint Lenin mondotta. Nagyon helyes, menjenek. És ismerjék el azt a jogunkat, hogy nem engedjük meg, hogy magukkal sodorják pártunkat, hogy mi magunk nem süppedünk bele az opportunista és szociáldemokrata mocsárba, amelytől harminc esztendő küzdelmeinek és kitartó erőfeszítéseinek árán egyre jobban eltávolodtunk.

KÜZDJÜNK A PÁRT IRÁNYVONALÁÉRT

A vita szabadsága a párton belül, egészen a határozathozatalig, teljes — mondja Szervezeti Szabályzatunk. A határozat pedig kivétel nélkül mindenkire nézve kötelező. Magától értetődik, hogy a vitának elvi alapon kell folynia és senkinek nem adjuk meg azt a jogot, hogy becsempéssze a pártba az ellenség eszméit. Bizonyos kispolgárok, mint ők mondják, „szabadon" akarnak gondolkozni. És egyszerűen megismétlik azt, amit a hazug burzsoá sajtó és rádió tálal fel a munkásosztály és a párt ellen.

Természetesen a legnagyobb türelemmel kell megmagyaráznunk a dolgokat, megtámadhatatlan érvekkel meggyőznünk azokat az elvtársakat, akik tévednek. Úgy, hogy ne bántsuk és ne sértsük meg őket, de mégis teljes őszinteséggel. Viszont harcolnunk kell, harcolnunk habozás nélkül a párt irányvonaláért, minden opportunista

vagy szektáns elhajlás ellen. Ha gyakorlati kérdésben mutatkoznak nézeteltérések, ezek könnyen elintézhetők. Ha politikai nézeteltérések vannak, nem szabad kitérnünk a vita elől, hanem vitassuk meg az ellentéteket, míg kiküszöbölődnek és a párt irányvonala győz. A pártban nem lehet két irányvonal. Csak egyetlen irányvonal van, s ez a proletariátus forradalmi vonala, a kommunista párt lenini-sztálini vonala.

A Központi Bizottság mostani ülésszaka újabb bizonyítékául szolgálhat annak, hogy ezt az általános irányvonalat a párt egyetlen szervezetében sem teszik vitássá. Ezt egyetlen sejt, egyetlen csoport sem engedné meg.

Végül pedig, újra meg újra hangsúlyozni kell a kritika és önkritika szükségességét. Előfordul, hogy az elvtársak nem fogadják el a kritikát, erősködnek, megsértődnek és akadályozzák a pártot a továbbhaladásban. A kritikától és önkritikától való félelem, a „rossz ponttól" való félelem, sok hiányosságot megmagyaráz.

Pedig a Központi Bizottság példát mutat és ha a legfelelősebb vezetők járnak elől az önkritika alkalmazásában, ki vonhatja ki magát alóla?

És itt ne hivatkozzon senki arra a gyökeréig opportunista ürügyre, hogy az ellenség felhasználhatja hibáink és gyengeségeink nyilt kritikáját és igyekszik majd nekünk nehézségeket támasztani. A bohócokat hagyjuk bohóckodni — mondotta Lenin. Az önkritika a komoly és erős párt jellegzetessége, az olyan párté, amely magáénak mondhatja a tömegek bizalmát, és amely bízik a tömegekben, az olyan párté, amely sohasem tért ki a nehézségek elől és a maga tévedéseiből le tudja vonni a szükséges következtetéseket a munkásosztály és a dolgozó tömegek nevelése javára.

De ahhoz, hogy önkritikát gyakoroljunk, pártszerű szellemre van szükség. Senki ne hivatkozzék „vérmérsékletére", vagy „régebbi érdemeire", hogy ilymódon utasítsa vissza a kritikát.

PÁRTSZERŰ SZELLEMET MINDEN TÉREN

A Somme-megyei szervezet értekezletén az egyik elvtárs ezt mondta: „Tudom, hogy rossz természetem van, azt mondják, hogy a franktirőrök szelleme él bennem." Egy másik ezt mondta: „Én szindikalista vagyok." Amire én ezt válaszoltam: „Úgy kellene, hogy mindnyájatokat a párt szelleme hasson át, mindnyájatoknak elsősorban kommunistáknak kell tekintenetek magatokat, attól a pillanattól fogva, hogy a párt tagjai vagytok!"

Minden területen, politikai, ideológiai, filozófiai, tudományos és esztétikai téren, mind az irodalomban, mind a művészetben, síkraszállunk a pártszerűségért.

Aragon elvtárs „Kommunisták" című kiemelkedő művéből eddig két kötet jelent meg. Aragonnak nagy érdeme, hogy harcos művet ír és mint mindig, határozottan a párt elvei alapján áll. Ez a könyv és szerzője a pártnak becsületére válik.

Ugyanez áll a festészetre is. Tavaly nagy feltűnést keltett Fougeron festménye: „A halárusok".

Anélkül, hogy szakértők lennénk a festészetben, ezt mondtuk: „Nagyon tetszik Fougeron festménye. Lehet, hogy vannak hibái, de van egy nagy érdeme: kifejezi azt, amit a nép gondol, különösen azt, amit a háziasszonyok gondolnak, mikor üres az erszényük és nem tudják megvásárolni az ennivalót családjuknak. Ha barátaink közül akárki úgy találja, hogy ez a festmény nem jó, csináljon jobbat."

Az idén az őszi tárlaton a realista művészet alkotásai egy egész termet töltöttek meg. Ott csodálhattuk meg Fougeron nagy festményét, amely Houllier, a kommunista békeharcos meggyilkolását idézi fel, Amblard és Taslitzky kitűnő vásznait és egy sokatígérő kis marseille-i iskola képeit, valamint más műveket. Nem mondom, hogy nem voltak a kiállítás többi termeiben is szép képek. De ebben az első teremben volt az, amit mi szeretünk, amit a munkások szeretnek.

Akadnak azonban köztünk, akik ezt mondják: „Fougeron képe nem jó, ez nem az igazi szocialista realizmus." Szeretném, ha megmagyaráznák nekem, mit értenek azon, hogy „szocialista realizmus". Mi tudjuk, hogy a bolsevik munkásoknak tetszik majd Fougeron képe és megértik, amint a párizsi munkások is megértették. Azt fogják látni benne, hogy egy festő hódolattal adózik a békeharc elesett bajnokának. És a Seine-megyei szervezet kommunistáitól nagyon szép gondolat volt, mikor ezt a képet felajánlották Sztálin elvtárs hetvenedik születésnapjára.

Igen, mi jónak találjuk ezt a képet, és azt mondjuk azoknak, akik bírálják: „Ha jobbat tudtok csinálni, csináljatok jobbat." Ami minket illet, úgy vélekedünk, hogy nem közömbös, ki milyen tartalmat ad egy képnek, milyen tárgyat választ hozzá, és megállapítjuk: egyes-egyedül Fougeron tudott bennünket igazán megindítani azzal, hogy ilyen tárgyat választott és ilyen tartalmat adott képének.

Nem mondom, hogy Fougeron az egyetlen festő, akit örömmel számítunk sorainkba. Ki ne ismerné el kiváló barátunk, Picasso rendkívüli tehetségét? Vagy Pignonét?

Azt sem mondom, hogy más festők, akik nem tagjai pártunknak, nem alkothatnak nagy műveket. Ez egészen más kérdés, de én azt hiszem, hogy a szocialista realizmus kérdésében nem a burzsoá ideológiától áthatott és dekadens festők azok, akiknek hatni kell ítéletünkre.

A PÁRT EGYSÉGE

Néhány nappal ezelőtt fogadtam egy ujságírót, aki közölte velem, hogy ellenfeleink szilárdul meg vannak győződve arról, hogy pártunkban — még a vezetőségben is — vannak ellentétes áramlatok, nevezetesen Tito hívei. Én ezt feleltem neki: „Jól tudom, hogy ellenfeleink szívesen veszik valóságnak, amit szeretnének. De csak arról

biztosíthatom őket, hogy hiú reményeiknek a legcsekélyebb alapja sincs."

1. Nekünk, a párt vezetőinek és a párt harcos tagjainak, a Szovjetunióban harminckét éve folyó szocialista építés és a párt soraiban megvívott harmincéves küzdelem után a legcsekélyebb kétségünk sem lehet aziránt, hogy az út, amelyet választottunk, az egyetlen helyes út. Nevetséges, hogy egyesek jogot formálnak arra, hogy ők döntsék el, hogy a Szovjetunió szocialista ország-e és Jugoszlávia a fasizmus jármába süllyedt-e vissza? Hogyan hiheti valaki, hogy akad egyetlen igazi kommunista, aki követné Titót az árulás útján? Mi harminc éve követjük Lenint és Sztálint, és igenis ezen az úton haladunk tovább.

2. Természetesen bizalommal, feltétlen és fenntartás nélküli bizalommal viseltetünk a Szovjetunió Kommunista (bolsevik) Pártja és Sztálin iránt. Ezt minden nap kijelentjük. Nem „kultuszról" van itt szó, mint ellenfeleink írják, köztük még azok is, akik Blumot „isteni rangra" emelik. Nálunk, akik nem hiszünk a csalhatatlanság dogmájában, nem mítoszról van szó, hanem észszerű bizalomról, amelynek alapja az életből merített tapasztalat, a tudományos bizonyosság, a politikai bizalom, amely nem zárja ki, hanem ellenkezőleg, erősíti Sztálin iránti szeretetünket. Miért ne jelentenők ki, hogy szívből szeretjük barátunkat és vezérünket, Sztálint?

3. Ellenségeink ellenzéket szeretnének felfedezni pártvezetőségünkön belül, nem akarják látni, hogy miben gyökerezik vezetőink élete és szemlélete, hogy milyen módon formálódtak Lenin és Sztálin szellemében kollektív vezetőséggé. Nem akarják tudomásul venni, hogy pártunk vezetői együtt dolgoztak, egymást támogatva, egymást kölcsönösen, testvériesen bírálva, együtt állottak ki sok-sok próbát.

Pártunk megállja helyét.

A háborús uszítók és ügynökeik Depreux kijelentése szerint — azt hiszik, hogy „zavart kelthetnek pártunkban". Ebbe bele fog törni a bicskájuk. Igyekeznek fel-

venni a kapcsolatot egyes aktivistáinkkal, akik esetleg fegyelmi büntetést kaptak. Ez történt egyik XX. kerületi elvtársunkkal, de eredménytelenül. Ezt az elvtársat felmentették addig viselt tisztségétől. Másnap megállítja egy Tito-ügynök és ezt mondja neki: „Tudjuk, hogy nehézségeid vannak, mi szívesen segítségedre leszünk a párt ellen vívott harcodban . . .” Ez az elvtárs úgy fogadta a provokátort, ahogyan kell és szükséges. Ez a példa egyúttal azt is bizonyítja, milyen elkeseredett módon és milyen „sikerrel” próbálják ellenségeink megalapozni azt a kampányt, amelynek célja nemcsak az, hogy egyenetlenséget szítson a pártban, hanem az is, hogy handabandázással megzavarja néhány szimpatizáns fejét.

JÓ MUNKÁVAL KÉSZÍTSÜK ELŐ XII. KONGRESSZUSUNKAT

Való igaz, hogy párttagokat toborzunk és a belépő párttagoknak ebben a pillanatban nagy fontosságot tulajdonítunk. Fokoznunk kell ezt a toborzó tevékenységet mindenekelőtt a nagyüzemekben.

Éberen kell vigyáznunk tagságunk mennyiségére és egyszersmind minőségére. Olyan idők állnak előttünk, amikor a minőség döntő tényező lesz.

Azt kell elérnünk, hogy a párt az üzemekben dolgozó jó elvtársakkal, különböző funkciójú és képzettségű jó káderekkel képes legyen az egész tömegmozgalmat irányítani, megszervezni, vezetni és a legnagyobb határozottsággal és szilárdsággal megvalósítani feladatát. S ezt el lehet és el is kell érni, ha bízunk a munkásosztályban, az egész népben és pártunkban.

Ebben a szellemben látunk hozzá pártunk XII. kongresszusának előkészületeihez, amelyet 1950 április első napjaiban fogunk megtartani.

Meglepetésszerű választásokról is beszélnek. Készen kell állnunk és készen is leszünk. Nem kívánjuk, hogy a

mostani nemzetgyűlés életét megrövidítsék. De soha nem elleneztük és sohasem fogjuk ellenezni azt, hogy az általános választáshoz folyamodjanak. Meg kell még mondanunk, hogy harcolni fogunk minden kísérlet ellen, amely a választás valamely reakciós és önkényes módját akarja ránk kényszeríteni. Ennek célja csak az lehet, hogy korlátozza a munkásosztály és a nép, tehát a dolgozók képviseletét.

Rá kell mutatnunk, milyen célokat követnek azok, akik reakciós és háborús vállalkozások érdekében módosítani szeretnék a választójogot. A tömegek megmozdulása módot adhat nekünk arra, hogy megakadályozzunk ilyen kísérleteket, amelyek a népakarat megnyilvánulásának meghamisítására irányulnak.

Lássunk munkához. Készítsük elő XII. kongresszusunkat azzal, hogy teljesítjük feladatainkat, kijavítjuk hibáinkat és minden területen megjavítjuk munkánkat. Ezzel tesszük lehetővé a munkásosztálynak, a francia népnek, hogy eredményesen vegyen részt a békéért vívott harcban. Olyan demokratikus egységkormányt akarunk, amely teljesíti a munkások követeléseit, helyreállítja és kiterjeszti a népi szabadságjogokat és visszavezeti Franciaországot a demokrácia és béke táborába.

Ha így dolgozunk, előbbre visszük hazánkat a szocializmus felé vezető úton.

HARC A NEMZETI FÜGGETLENSÉGÉRT ÉS A BÉKÉÉRT

I

AZ AGRESSZOROK ÖSSZEESKÜVÉSE A BÉKE ÉS A NÉPEK FÜGGETLENSÉGE ELLEN

Elvtársak!

Pártunk XI. kongresszusa, amely 1947 júniusában ült össze Strasbourgban, éberségre szólította fel a francia népet azzal a súlyos fenyegetéssel szemben, amelyet az amerikai terjeszkedési politika jelent a világ békéje és a nemzetek függetlensége szempontjából. Kongresszusunk leleplezte a reakciós politikusokat és a többi kalandort, akik nyiltan egy harmadik világháború kirobbantására uszítanak.

„A népek azonban — mondottuk — békét akarnak és tudni fogják, hogyan védjék meg a békét minden ellenségétől. A népek nem befolyásoltatják magukat atomvitáktól és provokáló magatartástól. Módjukban áll meghátrálásra kényszeríteni azokat, akik új háborúra uszítanak."

Kinyilvánítottuk szilárd eltökéltségünket, hogy „hívek akarunk maradni hőseink szelleméhez, a vértanúk szelleméhez, akik meghaltak, hogy éljen Franciaország — a szabad és független Franciaország".

Egy-két hónappal később, 1947 októberében, néhány kommunista párt első tájékoztató értekezlete mélyre-

[1] Beszámoló a Francia Kommunista Párt XII. kongresszusán. 1950 április 2—6.

hatóan elemezte azokat a változásokat, amelyek a második világháború folyamán és a háború utáni első években következtek be a nemzetközi helyzetben. Zsdánov elvtárs megállapította, hogy az első világháború legfontosabb eredménye az volt, hogy elszakadt az imperializmus egységes frontjának lánca és Oroszország kivált a kapitalista világrendszerből.

Ma már a kapitalizmus nem egyetlen és egyetemes rendje a világgazdaságnak; a kapitalista rend mellett ott van a szocialista rend, amely növekszik, gyarapszik és bebizonyította magasabbrendűségét azáltal, hogy ő játszotta a döntő szerepet az Egyesült Nemzeteknek a hitlerista Németország felett aratott győzelmében. Sztálin elvtárs tanítása szerint éppen a világnak két ellentétes gazdasági rendszerre való szakadása a legjelentősebb mutatója a kapitalista rendszer általános válságának.

A második világháború eredményeképpen a Szovjetuniónak a fasizmus felett aratott történelmi győzelmével, a kapitalizmus világhelyzetének meggyengülésével és az antifasiszta mozgalom megerősödésével Közép- és Kelet-Európa egész sor országa kivált az imperialista rendszerből, és ezekben az országokban népi demokratikus rendszer alakult ki. Az erőviszonyok a szocialista és a kapitalista rendszer között döntően eltolódtak a szocializmus javára.

A kommunista pártok első értekezletén elfogadott nyilatkozat rámutatott arra, hogy a háború után világviszonylatban két tábor alakult ki, és hogy ezeknek céljai és feladatai alapvetően ellentétesek. A nyilatkozat leleplezte az Egyesült Államok vezetése alatt álló imperialista tábor agressziós terveit, melyeknek célja az angol-amerikai imperializmus világuralmának kiépítése és a népek leigázása. Leleplezte a jobboldali szocialista vezetők árulását, akik az imperialistákat legreakciósabb vállalkozásaikban is buzgón támogatják.

A háborús uszítók és ügynökeik dühkitörésekkel fogadták a kommunista pártok első tájékoztató értekezletének

határozatait, kiváltképpen azt a határozatot, hogy az érdekelt pártok Tájékoztató Irodát létesítenek, amelynek feladata a kölcsönös tapasztalatcsere megszervezése és szükség esetén, — szabad hozzájárulás alapján — a kommunista pártok tevékenységének egybehangolása. Mindazok, akik a tőkés internacionáléhoz és különféle ügynökségeihez tartoznak, mint amilyen például a COMISCO, tajtékzó gyűlölettel támadtak ránk. Attól azonban bölcsen óvakodtak, hogy egyetlen sort is közöljenek Zsdanov elvtárs beszámolójából és a kommunista pártok nyilatkozatából. Attól féltek, hogy a hazugságaiktól és rágalmaiktól félrevezetett egyszerű embereket hamarosan meggyőzné ezeknek a történelmi kijelentéseknek igazsága, melyeket a későbbi események mindenben igazoltak.

„A két ellentétes tábor — az imperialista és az imperialistaellenes — harca a kapitalizmus általános válságának további kiéleződése, a kapitalizmus erőinek gyengülése, a szocializmus és demokrácia erőinek gyarapodása közepette történik"[2].

A DEMOKRATIKUS TÁBOR ERŐSÖDÉSE

A tények igazolták a kommunista pártok első értekezletének ezt az értékelését. A nemzetközi helyzet további jelentős változásokat mutat 1947 októbere óta. Az erőviszonyok továbbra is a béketábor, a demokrácia és a szocializmus javára tolódtak el.

Tanui vagyunk egyrészt a demokratikus tábor jelentős erősödésének, ami számos tényezőben jut kifejezésre. Ezek: a Szovjetunió termelésének hatalmas fellendülése, a szocializmus országának növekvő ereje, a szocializmus útján haladó népi demokráciák gazdasági és politikai megerősödése, a kínai forradalom történelmi győzelme, a Német Demokratikus Köztársaság megteremtése, a kom-

[2] A Kommunista és Munkáspártok Tájékoztató Irodájának határozatai. 8. old.

munista pártok erősödése és a munkásmozgalom, a demokratikus mozgalom fejlődése a kapitalista országokban, a gyarmati népek felszabadító harcának fellendülése és a béke hívei mozgalmának világszerte való kiszélesedése.

NÖVEKSZIK A HÁBORÚS VESZÉLY

Másrészt megállapíthatjuk, hogy a kapitalista rend alapjai még jobban összeszűkültek. A kapitalizmus valamennyi ellentéte, így elsősorban a munka és a tőke közötti, az egymással vetélkedő kapitalista államok közötti, valamint a gyarmati elnyomásnak alávetett népek és az imperialista hódítók közötti ellentétek kiéleződtek. A gazdasági válság az Egyesült Államokban kezdődött és egyre jobban terjed Európában. Megállapítható a kapitalizmus általános válságának újabb elmélyülése, az imperialista és antidemokratikus tábor állandó gyengülése.

Mégis helytelen volna ezekből a tárgyilagos megállapításokból azt a téves és a béke ügyére módfelett ártalmas következtetést levonni, hogy a háborús veszély csökkent. Minél kétségbeejtőbb helyzetben találja magát az imperialista reakció, annál jobban növekszik dühe, annál jobban megnő a katonai kalandok veszélye is.

Az utolsó időkben még tisztábban kibontakozott a világpolitika két vonala: a demokratikus és antiimperialista táboré, élén a Szovjetunióval, amely kitartó és következetes harcot folytat a háborús uszítók ellen a népek közötti békéért, és minden nagy és kis nemzet demokráciájáért és függetlenségéért. Egyúttal pedig világossá lett az Egyesült Államok vezette imperialista és antidemokratikus tábor politikája, amely arra törekszik, hogy szolgaságba hajtsa a többi országokat, megsemmisítse a munkás és demokratikus erőket, az eddiginél is kegyetlenebbül kizsákmányolja a városi és falusi dolgozókat, fenntartsa vagy visszaállítsa a gyarmati népek leigázottságát, vissza-

állítsa a kapitalisták és nagybirtokosok uralmát a népi demokratikus országokban és a Szovjetunióban, erőszakkal új piacokat és új nyersanyagforrásokat kaparintson meg, kiépítse az angol-amerikai hegemóniát az egész világon; röviden, hogy új imperialista háborút idézzen elő.

A strasbourgi kongresszuson rámutattunk arra, hogy az amerikai kapitalisták mesébeillő nyereségekre tettek szert a háború alatt és jelentékenyen kifejlesztették termelőapparátusukat. A háború végeztével szerették volna termelésük háborús terjedelmét megtartani, hogy továbbra is roppant nyereségeket vághassanak zsebre. Az amerikai kapitalisták arra törekszenek, hogy megszilárdítsák monopolhelyzetüket a világpiacon. Új piacokat keresnek áruik és tőkebefektetéseik számára. Gazdasági, politikai és katonai erejük teljes latbavetésével igyekeznek megtartani és kiszélesíteni a háború alatt megszerzett pozícióikat, amelyeket a legyőzött államok és a csatlóssorba süllyedt győztes országok, mint Anglia és Franciaország, rovására kaparintottak meg.

AZ EGYESÜLT ÁLLAMOK TERJESZKEDÉSI POLITIKÁJA

Az Egyesült Államok kormánya egyre nyiltabb erőszakossággal hajtja végre hódító és terjeszkedő politikáját. Ez az erőszakosság nyilvánult meg az úgynevezett „Truman-elvben". Az Egyesült Államok elnöke magasztalja a „vállalkozás szabadságát", másszóval az amerikai trösztöknek azt a „szabadságát", hogy kizsákmányolhassák az egész világot, a farkasoknak azt a „szabadságát", hogy felfalhassák a bárányokat. Már az öreg Blanqui megmondta:

„Amit szabadságnak, az egyén szabad tevékenységének neveznek, az a szövetkezett tőke uralmát, a spekuláció szabad és korlátlan érvényesülését jelenti, bérrabszolgaságot a népek számára, amelyek ennek

az állítólagos szabadságnak a törvényszerűségei folytán nem tudnak megküzdeni a tőkés egyesülések hatalmával."

Truman úr szerint országának az a küldetése, hogy akár háborús beavatkozás árán is „megvédje" a vállalkozás szabadságát az egész világon. A trumani „elveket" részletesen kifejti egy amerikai trockista, James Burnham könyve, amelynek sokatmondó címe „A világuralomért". A könyv a gaulleista Raymond Aron által szerkesztett gyüjteményben jelent meg. A 242. oldalon a szerző saját szavai szerint „a politikai gondolkodás és magatartás bizonyos szabályainak összefoglalását" adja:

„1. Be kellene ismerni, hogy a külpolitikának a béke nem célja és nem is lehet az.

2. Le kellene mondani arról, ami még fennmaradt a «nemzetek egyenlőségének» elvéből. Az Egyesült Államoknak nyiltan ki kellene jelentenie, hogy igényt tart a világpolitika irányítására.

3. Végleg szakítani kellene a «más nemzetek belügyeibe való benemavatkozás» elvével, amely ma már csupán üres formula. A világpolitikát érintő kérdésekben a beavatkozásnak szabályszerű eljárássá kellene válnia.

4. Az Egyesült Államoknak a modern világ elengedhetetlen politikai fegyvereként el kellene ismernie a világpropaganda szükségességét.

5. Különbséget kell tenni barátok és ellenségek között. Szabállyá kellene válnia annak, hogy a barátok minden lehető — gazdasági, politikai, továbbá élelmiszerekben, gépekben, pénzben és fegyverben nyujtandó — segitséget megkapjanak, az ellenségek pedig semmit, vagy még annál is kevesebbet.

6. Az 5. pont értelmében a legcsekélyebb kedvezményt sem szabad nyujtani a kommunistáknak, vagy barátaiknak, és nyiltan meg kell mondani a visszautasítás okát: ennek vagy annak a személynek, szervezetnek vagy országnak azért nem adunk semmit, mert kommunista.

7. Gyakorlati vonatkozású nyilatkozatban kell leszögezni, hogy nem működünk együtt a Szovjetunióval.

8. Végül pedig: ez a politika csak akkor hajtható végre, ha az Egyesült Államok képes arra, hogy erőszakot alkalmazzon, ha erre el is van tökélve és ha ezt mindenki tudja is."

Ez a kissé hosszú, de nagyon sokatmondó idézet rávilágít arra, hogy milyen arcátlanul tárják fel ma már az amerikai imperializmus ideológusai külpolitikájuk „irányelveit", azét a külpolitikáét, amelynek „a béke nem célja és nem is lehet az", ellenkezőleg, amely cinikusan bevallja igazi törekvését „a világuralomért". Valóban, az amerikai imperialisták politikája pontosan ezekből az „irányelvekből" merít ihletet.

A HARMADIK VILÁGHÁBORÚ ELŐKÉSZÍTÉSE

Az Egyesült Államok vezetése alatt álló imperialista tömb politikája kizárólag a harmadik világháború előkészítésére irányul. Az amerikai imperialisták valamennyi földrészen óriási politikai, gazdasági, katonai és ideológiai tevékenységet fejtenek ki. Mindenütt igyekeznek magukhoz kaparintani a stratégiai fontosságú nyersanyagokat, amelyekre a háború előkészítéséhez szükségük van. Lázas sietséggel építik ki katonai, tengeri és légi agressziós bázisaikat az egész világon. A „nyugati félgömb védelmi vonala", mint szemforgatóan mondják, az Északi Sarkon, az Elbán, a Dardanellákon, Iránon, Szingapuron, Indokínán és Japánon át halad. A Monroe-elvből, hogy „Amerika az amerikaiaké", Truman-elv lett, amely szerint „az egész világ az amerikai kapitalistáké".

Az új háború előkészítése érdekében támogatják az amerikai imperialisták fenntartás nélkül a fasiszta diktátorokat, Francót, Caldariszt, Titót. Mindenütt a reakciós csoportokat segítik, Olaszországban a fasizmus maradványait, Franciaországban pedig a gaulleizmusban új

életre támadt vichy-i szellemet. Vissza akarják hozni III. Lipótot a belga trónra. Azon igyekeznek, hogy ismét nyeregbe segítsék a népektől elsöpört, önmagukat túlélt kormányokat, Anders-t, Csang Kaj-seket és bandáikat. Az árulókat besorozzák információs szolgálatukba, kémekből, provokátorokból és diverzánsokból álló szervezeteikbe. Az amerikai imperializmus a nemzetközi reakció központjává lett.

Az Egyesült Államok katonai kiadásai 1949-ben húszszorta nagyobbak voltak, mint 1939-ben. 25 milliárd dollárt, tehát tízezer milliárd frankot tesznek ki, beleszámítva az atomenergiára, a stratégiai anyagok felhalmozására és a támadóblokk szervezésére fordított kiadásokat. Ez utóbbiakat az Európának nyujtott „segély" névre keresztelték. A legközelebbi törvényhozási időszakban az összes háborús kiadások csaknem 30 milliárd dollárra, tehát az egész költségvetés 71 százalékára fognak emelkedni, míg a közoktatási költségek mindössze egy százalékot tesznek ki, az egészségügyi kiadások pedig még egy százaléknál is kevesebbet.

Egyideig az amerikai imperialisták arra számítottak, hogy atomdiplomáciájuk zsarolása segítségével biztosíthatják maguknak a világuralmat. Truman elnök kijelentette, hogy adott esetben kész ismét parancsot adni az atombomba ledobására. Az amerikaiak akkor még abban az illúzióban éltek, hogy csak nekik van atombombájuk és meg akarták félemlíteni a szovjet népet és kormányát. Ők azonban nem szoktak megijedni — amint erről már Hitler is meggyőződhetett. Mindenekelőtt azonban csatlósaikkal akarták elhitetni az amerikai imperialisták, hogy az atomfegyver monopóliuma kockázat nélküli győzelmet biztosít az agresszorok tömbje számára.

AZ AMERIKAI IMPERIALISTÁK TERVE EURÓPA GAZDASÁGI ÉS POLITIKAI LEIGÁZÁSÁRA

A háborús uszítók nem akarták komolyan venni Molotov elvtárs 1947 novemberében tett nyilatkozatát arról, hogy az atomfegyver titka többé már nem titok. Nemsokára azonban maga Truman azzal döbbentette meg a háborús uszítók táborát, hogy kijelentette: „A Szovjetuniónak is van atomfegyvere." Vajjon azt a következtetést vonta-e le ebből Truman, hogy ilyen körülmények között jobb lenne elfogadni a Szovjetuniónak az atomfegyver eltiltására vonatkozó indítványát? Szó sincs róla! Elrendelte az állítólag még félelmetesebb pusztítóhatású bomba, a hidrogénbomba (H-szuperbomba) gyártását.

Az Egyesült Államok terjeszkedési politikájának harácsoló jellege különösen a Marshall-tervben mutatkozik meg. Kezdettől fogva lelepleztük, hogy az amerikai imperialisták ezzel akarják Európát gazdaságilag és politikailag leigázni, és hogy ez a terv a háború előkészítésének terve.

Bebizonyítottuk, hogy a Marshall-terv semmiképpen sem az „emberbaráti tőkések nagylelkű és önzetlen szándékainak" kifejezője, ahogyan ezt a szocialista vezetők, amerikai gazdáik lakájlelkű védelmezői, állították róla. Kifejtettük, hogy az amerikai kapitalistáknak nem lehet szándékuk sem Franciaországban, sem más országokban a konkurrens iparágak talpraállítása, hanem kizárólag a maguk ipari és mezőgazdasági termékeinek elhelyezése. Bebizonyítottuk, hogy a viszonylag alacsony összegű hiteleket — amelyek az érintett országok kiadásainak kevesebb mint öt százalékát teszik ki — csak a nemzeti becsülettel és függetlenséggel összeegyeztethetetlen feltételek mellett folyósítják. Bebizonyítottuk, hogy a Marshall-terv elsősorban Nyugat-Németország és a nyugatnémet hadiipar újjáélesztését biztosítaná és törölné a Franciaországnak, valamint a hitleri agresszió többi áldozatainak járó jóvátételeket. Az események bennünket igazoltak.

Ma már senki sem hisz az amerikai „nagylelkűségben". Minél jobban elárasztják a népeket az amerikai „jótéteményekkel", annál mélyebbre süllyednek a nyomorba és a rabszolgaságba. A Marshall-terv nemcsak, hogy nem „szanálta" Nyugat-Európa gazdasági életét, hanem újabb nehézségeket idézett elő és súlyosbította a válságot. A Marshall-terv kudarcát még a kormánykörök is kénytelenek voltak elismerni. A nevével éppen ellentétes tevékenységet kifejtő Gazdasági Együttműködés Szervezetének legutóbbi ülésén a különböző marshallizált országok képviselői valóságos fizetésképtelenségi nyilatkozatot írtak alá. Ádáz viszálykodásaik során csak annyira vitték, hogy kijelöltek egy „politikai egyeztetőt".

Ismerjük azt a nyílt levelet, amelyet a Marshall-tervvel kapcsolatban egy francia gyáros írt Truman elnökhöz és melyet a *Vie Financière* közölt 1949 szeptember 22-i számában.

„Amikor még szó sem volt a tervről, maguktól mentek a dolgok és mindenkinek volt munkája. Most állandóan újabb és újabb adókról van szó, az árak emelkednek . . . csak a kibontakozás lehetőségei csökkennek, a fogyasztás és a munka csökken. Mindenütt elbocsátások vannak és nem teljes munkaidővel dolgoznak . . ."

Az Egyesült Államok drákói szerződésekkel és azzal, hogy a többi országokat devalvációra kényszerítette, biztosította magának Nyugat-Európa kereskedelmének oroszlánrészét. Világosan kitűnik ez a következő táblázatból:

Behozatal az Egyesült Államokból	A teljes behozatal százalékában	
	1937	1947
Franciaország	9,5	32,7
Nagybritannia	11,1	16,5
Belgium	8,6	26,4
Olaszország	10,9	44

Az amerikaiak üzleti eljárásai Harpagon módszerére emlékeztetnek, aki uzsorakölcsönt adott és arra kényszerítette adósait, hogy méregdrágán vásároljanak meg tőle mindenféle felesleges holmit, például a híres kitömött krokodilt. Az Egyesült Államok igen kevés ipari felszerelést szállít, ezzel szemben olyan árucikkeket és termékeket visz be az egyes országokba, amelyek komoly versenyt jelentenek a marshallizált országok termelése számára.

A *l'Aube* 1949 augusztus 30-i száma egy belga ember véleményét közölte a hazájában uralkodó gazdasági válság legfőbb okáról:

> „Itt van mindenekelőtt Belgium megállapodása Amerikával. Ez az egész meghökkentő prosperitás, ezek a Pullman-kocsi hosszúságú és szélességű csillogó autók, bizonyos mértékig azt mutatják, mennyire idomítva vagyunk már. Vannak olyan szakmák, amelyekben azért jelentkezik munkanélküliség, mert az amerikai verseny komolyan érezhetővé válik."

Franciaországban is ugyanez a helyzet — fűzhetnénk hozzá a *l'Aube* közleményéhez, amely az országunk marshallizálásáért elsősorban felelős miniszterelnök lapja.

Hoffman úr, a Marshall-terv főigazgatója, felszólítja Nyugat-Európa országait, hogy fokozzák kivitelüket. De hova exportálhatnak?

Talán az Egyesült Államokba? Ugyanakkor, amikor a marshallizált államoktól a vámtételek leszállítását vagy törlését követeli, az Egyesült Államok tiltó vámok mögé sáncolja el magát, vagy megtagadja a behozatali engedélyeket. Az Egyesült Államok Dánia minden tiltakozása ellenére sem hajlandó beengedni a legfőbb dán terméket, a vajat.

Vagy talán a marshallizált országokba exportáljunk? Az Egyesült Államok, hogy ezeknek az országoknak piacait a maga számára tarthassa fenn, megakadályozza egymás közötti normális kereskedelmi forgalmukat. Mint a *le Figaro* 1950 január 26-i száma közli, az amerikai

kormány nem engedheti meg, hogy Nyugat-Európa maga fedezze élelmiszerszükségletét:

„Az ilyen helyzet veszélyeztetné az amerikai mezőgazdasági politikát, és azzal a kockázattal járna, hogy az Egyesült Államoknak nyakán marad egész kiszállítható gabonafeleslege."

A francia kormányt jól megleckéztették, mert a washingtoni megállapodás értelmében, amely egymillió mázsa búza kivitelére hatalmazta fel, merészelt 300 000 mázsát szállítani Hollandiába. Az amerikai meghatalmazott kegyesen kijelentette: „Nem alkalmaztunk semmiféle büntető rendszabályt." Ebből a példátlan megjegyzésből láthatjuk, milyen az Egyesült Államok viszonya azokhoz az országokhoz, amelyeket gazdasági és politikai zsarolás útján leigáz.

Még a törökök is panaszkodnak, hogy az Egyesült Államok elzárja előlük a dohánypiacot, holott a dohány tette ki az egész török kivitel egyharmadát. Az angolok miután elvesztették egykori vezető szerepüket, megszüntek a világ bankárai lenni — ez a szerep az amerikaiakra szállott át — most megkísérlik, hogy legalább pozícióik egy részét megtartsák és a második helyet biztosítsák maguknak. Az amerikaiak azonban teljes alárendeltséget követelnek tőlük. Az új olajháború mutatja, hogy milyen nyomást gyakorol az Egyesült Államok Angliára.

A *la France Industrielle* 1949 május 6-án bevallotta:

„Ha ez így tart tovább, a Marshall-terv kétségtelenül gazdasági elszigetelődéshez fog vezetni, egyrészt Nyugat-Európán belül, másrészt Európa e része és az Egyesült Államok között."

Vagy talán Kelet-Európába exportáljunk? Az amerikaiak megtiltanak csatlósaiknak minden normális kereskedelmi kapcsolatot a Szovjetunióval és a népi demokráciákkal. A beauregard-i provokáció, a Robineau-kémper aljas ferdítése és kihasználása mutatja,

hogy milyen buzgalommal hajtják végre a francia kormányzókörök az amerikai utasításokat. Országunkat ilymódon elvágták minden ipari piactól és így kénytelen elfogadni az amerikai szállítók monopolárait.

Az Egyesült Államok mindazokra az országokra, amelyek neki alárendelték magukat, rákényszerítette az „amerikai törvényt". Ez a törvény természetesen az Egyesült Államok kizárólagos jogává teszi a hitelösszegek megállapítását. Sőt, a Marshall-terv amerikai igazgatósága megszüntethet bármely hitelt, ha úgy véli, „hogy a helyzetben előállott változások következtében a segélynyujtás többé nem egyeztethető össze az Egyesült Államok nemzeti érdekével". Az amerikaiaknak így módjuk van arra, hogy nyomást gyakoroljanak a marshallizált országok kormányaira.

A Marshall-terv igazgatása valamennyi csatlós országban az amerikai tisztviselők — mondhatnánk ügynökök — egész seregének jelenlétét vonja maga után, akik azon mesterkednek, hogy az illető országokat teljes szolgaságba döntsék. E tisztviselők közül többen tájékoztató szolgálattal vannak megbízva, tehát az amerikai propaganda terjesztésével sajtó, könyvek, rádió, mozi és színházak útján. A Marshall-hitelek 15 millió dollárt irányoztak elő a lelkek mérgezésére és a háború ilymódú előkészítésére. Tudjuk azt is, hogy a Marshall-terv tisztviselőinek egy másik része egyébbel nem foglalkozik, mint azzal, hogy a szakszervezetek ellen áskálódjék és mesterkedjék: ők voltak a szakszervezeti szakadás sugalmazói és ők pénzelték Bouzanquet-t és társait[3].

AZ ÉSZAKATLANTI SZERZŐDÉS

A Marshall-tervet, a háború előkészítésének ezt az eszközét kiegészítette a Nyugat-Európa gyarmati államai által kötött brüsszeli új Szent Szövetség, majd megerősítették

[3] Bouzanquet korrupt, sárga szakszervezeti vezető volt.

a londoni megállapodások, amelyek egy külföldi vezérkart telepítettek Fontainebleau-ba, továbbá a nyugati tömb politikai célkitűzéseként szereplő „európai egység", végül pedig az Atlanti Egyezmény és a katonai megsegítés terve.

Az Északatlanti Szerződés az amerikai imperialisták vezetése alatt, a Szovjetunió és a népi demokráciák ellen tervezett aljas háborúra igyekszik összefogni a részvevő államok minden emberi és anyagi erőforrását. Az aláíró államok elvesztették minden lehetőségüket arra, hogy független, nemzeti politikát folytassanak. Közönséges bábok, amelyeket az Egyesült Államok agresszív céljainak megfelelően mozgat.

Az Északatlanti Szerződés arra törekszik, hogy elfojtsa az európai népek ellenállását az Egyesült Államok és cinkosai, a marshallizált kormányok háborús politikája ellen. Előre törvényesíti az amerikai beavatkozást Nyugat-Európa országainak belső ügyeibe.

Már 1948 áprilisában megmondottuk a Buffalo-stadionban, hogy a Marshall-terv ágyútölteléket akar csinálni fiainkból, akiket gondolatban már fel is áldoztak a kapitalisták háborújának csatateréin. Erre a franciaországi amerikai párt botrányt emlegetett és nagy hangon rágalomnak bélyegezte állításunkat.

Pedig, amint Gilson, az MRP tagja mondta:

„Kétségkivül, ezúttal is vérünket és nem egyebet akarnak tőlünk dollárokért megvásárolni."

Két áruló ujság, a *le Populaire* és a *Franc-Tireur* 1950 január 10-én elismerte, hogy az Északatlanti Szerződés tizenkét államának vezérkarai és hadügyminiszterei által kidolgozott legfőbb haditerv a franciáknak az „európai gyalogság" szerepét szánja. A fegyvert és felszerelést majd az Egyesült Államok szállítja — természetesen pénzért.

A *l'Aurore* pedig — bár jól ismerjük arról, hogy kenyere a kommunistaellenesség — ezt mondja:

„Őszinte felháborodást kelt az a gondolat, hogy ezúttal is elsősorban a francia «bakák» lesznek egy

újabb összetűzés áldozatai. Közben az angolszászok légi és tengeri luxusháborút viselnének és ötven francia gyalogos pusztulna el addig, míg egyetlen amerikai repülő"[4].

Képzeljék csak el, elvtársak, milyen dühkitörésekre adott volna alkalmat, ha ezek a sorok nálunk jelentek volna meg a *l'Humanité*-ban.

Bradley tábornok, az Atlanti Szövetség vezérkari főnöke, egyszer kijelentette, hogy az Északatlanti Szerződés a „hídfő" szerepét szánja hazánknak, vagyis a szovjetellenes támadás kiindulópontjává akarja tenni. Egy másik amerikai katonai személyiség kifejezése szerint, mindenképpen mi lennénk az „atompárna".

Egy Poage nevű amerikai képviselő odáig ment a cinizmusban, hogy 1949 november 4-én az amerikai kongresszus jegyzőkönyve szerint kijelentette:

„Csak egyről biztosíthatjuk szövetségeseinket: arról, hogy tőlünk telhetőleg el fogunk pusztítani minden szállítási és termelési eszközt, alaposabban, mint akármelyik hadsereg, amely az utolsó tíz évszázad alatt ezeken a területeken megfordult. El fogjuk pusztítani a hidakat, elárasztjuk az összes bányákat, a földdel teszünk egyenlővé minden üzemet. Mindent rombadöntünk Belgiumban és Észak-Franciaországban . . ."

Szegény Flandria és Artois, melyeknek földjét gyakran letarolta a háború és amelyeket lelkes lakosságuk fáradozása és szívóssága oly szép gabonatermő földdé tett, szegény tízszer lerombolt és mindannyiszor újjáépített városok, a pusztulásnak és a halálnak kellemes kilátásait tárja elétek az új, kiválasztott faj képviselője, ez a texasi vadember, aki barbárabb, mint az ősei által kiirtott indiánok. Nem elég ok-e ez arra, hogy feltámadjon sírjából a Lorette fennsíkján elesett százezer halott?

---

[4] *L'Aurore*. 1950 január 18.

Az amerikai imperialisták, Cannon, Poage és a többi urak azzal kecsegtetik magukat, hogy a Franciaországban és Németországban szerzett ágyútöltelék révén az amerikai ifjúságot megkímélik a háborútól. Az angol-amerikai imperialisták lábbal tiporták a jaltai és potsdami megállapodásokat, amelyek Németország egységének biztosítását, nácitlanítását, demilitarizálását és demokratizálását írják elő. Kettészakították Németországot és megszervezték a nyugatnémet államot, melynek iparát erőteljesen újjáélesztik, hogy — egy másik amerikai képviselő, Paul Shafer kijelentése szerint „betölthesse a neki szánt szerepet a Szovjetunióval való, előbb-utóbb elkerülhetetlenül bekövetkező erőpróbában".

NYUGAT-NÉMETORSZÁG– A TERVEZETT SZOVJETELLENES HÁBORÚ TŰZFÉSZKE

Nyugat-Németországban a burzsoázia gazdasági és politikai alapjai teljes épségükben megmaradtak. A Ruhrmágnások, akik visszakapták bányáikat és fémipari üzemeiket, újra visszanyerték hatalmi helyzetüket is. Az egykori nácik, akik támaszai voltak Hitlernek az emberiség ellen elkövetett gaztetteiben, ismét vezető helyekre kerültek. És ezek a kapitalisták, ezek a nácik ugyanolyan követelőzők, mint amilyen szolgalelkű a *le Figaro*, amely megnyitja hasábjait Hitler pribékjeinek. Minden jóvátételi kötelezettségtől megszabadulva, amerikai tőkével telítve, akárcsak az első világháború után, a német fasiszták és kapitalisták nyíltan a leghevesebb soviniszta és revánspropagandát folytatják. „Minisztereik" azt hirdetik, hogy Németország egyáltalán nem felelős a két világháború kitöréséért. II. Vilmos és Hitler ártatlan bárányok voltak. Már olyan hangok is hallatszottak a Rajnán túlról, hogy követelik Elzász-Lotaringia úgynevezett „visszatérését" Németországhoz. Addig is mindenesetre követelik Lotaringia és a Ruhrvidék egyesítését egyetlen nagy ter-

melőüzemmé, melynek urai a Kruppok és Thyssenek lennének.

Adenauer úr még ennél is tovább ment. Indítványozta Franciaország és Nyugat-Németország teljes egybeolvasztását egy állammá. De Gaulle tábornok Churchill helyeslése közben lelkesen hozzájárult a montoire-i programnak[5] ehhez az új kiadásához, az ágyúkereskedőknek ehhez a szövetségéhez, mint azt helyesen jellemezte Max Reimann elvtársunk, a Német Kommunista Párt elnöke.

Kormányaink ahelyett, hogy tiltakoztak volna az angolok és amerikaiak német politikája ellen, maguk is feláldozták érte Franciaországnak a biztonságra és a jóvátételekre vonatkozó jogait. Bidault, a Marshallal és Bevinnel kötött moszkvai megállapodásban lemondott a jóvátételekről, annak fejében, hogy a másik kettő saarvidéki politikája támogatását ígérte. A Szovjetunió a folyamatos németországi termelés utáni jóvátételek behajtását követelte. Bidault megszegte az érdekszolidaritást, amely országunkat a német kérdésben a Szovjetunióhoz kapcsolta. Leszögezte országunkat az angol-amerikai álláspont mellé és átvitte a háborús uszítók táborába.

Strasbourgban, XI. kongresszusunkon rámutattunk arra, hogy a szénegyezmény csalétek volt. Ehhez még egy adalékot fűzhetünk hozzá. A külügyminiszter, mikor 1950 február 16-án Charles Serre egy írásbeli interpellációjára válaszolt, kifejtette, hogy:

> „Az 1949. évben a német bányáknak a franciaországi kivitellel elért többletbevétele, azzal a bevétellel szemben, amelyet ugyanennek a szénmennyiségnek a belföldi német piacon való eladásából szereztek volna, 42 millió német márkára, tehát 3 milliárd 500 millió francia frankra becsülhető."

Így tehát ahelyett, hogy jóvátétel címén ingyen kaptunk volna német szenet, többet fizetünk érte, mint a

[5] 1940 októberében, Montoire-ban Pétain megpecsételte árulását, fegyverszünetet kötött Hitlerrel.

németek maguk. Mi fizetjük tehát a jóvátételeket a németeknek, mi finanszírozzuk a német nehézipar újjáépítését.

Már arról is szó van, hogy újjászervezik a német hadsereget. A bonni kormány német miniszterelnöke, Adenauer, nyiltan kijelentette:

„A német katonai egységeknek az Európa-hadseregben részt kell venniük. A német egységeknek, a többi nemzetek egységeivel egyenlő jogokat kell élvezniük."

Igazunk volt tehát tavaly, mikor a nemzetgyűlésben tiltakoztunk az ellen, hogy katonáinkat együvé sorozzák az oradouri gyilkosokkal. Sem a hazugság, sem a képmutatás nem használ semmit a tényekkel szemben.

Churchill, az egyik legádázabb háborús uszító, ugyancsak úgy vélekedik, hogy Németországot fel kell fegyverezni. Tudjuk, hogy megmaradt a német vezérkar és azt is tudjuk a *le Figaro* 1950 január 25-i számából, hogy ez a vezérkar hírszerző szolgálattal rendelkezik. Állítólag Guderian német tábornok ma már a németországi amerikai vezérkar tanácsadója. A németeket már arra is felhatalmazták, hogy folytassák az atomenergiára vonatkozó kutatásaikat.

Ilymódon újjászületik határainkon a reakciós, militarista Németország ipari, politikai és nemsokára már katonai hatalma is. Hogyne nyugtalankodnék hát a francia nép, amelyet a német agresszor háromnegyed évszázad alatt háromszor támadott meg?

Az Északatlanti Szerződés a folyton növekvő katonai kiadások nyomasztó terhét hárítja a népekre. Franciaországban — nem számítva a vietnami háború költségeit, amelyek tavaly elérték a 165 milliárdot — a szennyes háború kezdete óta több mint 500 milliárdot tesznek ki a katonai kiadások és évenként csaknem 600 milliárdra emelkednek. A növekedés 1938-hoz képest — amikor hatalmas katonai kiadások voltak — 88 százalék. Angliában a növekedés 114 százalék, mert a katonai kiadások 1 milliárd 400

millióról 3 milliárd dollárra emelkedtek (1 200 milliárd frankra); a Benelux-államokban a növekedés 186 százalék, azaz 350 millióról 1 milliárd dollárra, a skandináv államokban 400 százalék, 100 millió dollárról 500 millióra.

A katonai kiadásoknak ez a jelentős növekedése a katasztrófa fenyegetésével nehezedik valamennyi érdekelt ország gazdasági életére. Ez az egyes államok pénzügyi nehézségeinek és a dolgozó tömegek elszegényedésének egyik főoka.

A KATONAI KIADÁSOK ELVISELHETETLEN TERHE

Az Egyesült Államok magának tartotta fenn a legfontosabb fegyverek gyártását. Ilymódon két legyet üt egycsapásra: egyrészt az amerikai monopóliumok profitja növekszik, másrészt az amerikai vezérkar legfőbb irányítása alá kerül a támadótömb valamennyi fegyveres ereje, a szabványfegyverekkel és uniformizált felszerelésekkel ellátott nyugati hadsereg. Lehetetlen lesz a mi katonánkat megkülönböztetni egy angol, belga vagy amerikai katonától.

Azonban sem az imperialista tábor valamennyi tagja számára folytatott intenzív hadianyaggyártás, sem a Marshall-terv nem tette lehetővé az amerikai kapitalisták számára, hogy fenntartsák a termelés háború alatti méreteit és elkerüljék a válságot.

1949-ben, noha 5 900 milliárd értékű árut helyeztek el a Marshall-terv keretében, az amerikai kivitel összértéke egymilliárd dollárral, csaknem 10 százalékkal csökkent.

Egy év leforgása alatt, 1948 októberétől 1949 októberéig az ipari termelés 22 százalékkal csökkent, a széntermelés 31 százalékkal és 20 százalékos visszaesést állapítottak meg az ipari termékek szállítása terén. 1949-ben az ipari befektetések 15 százalékkal csökkentek, a szárazföldi és vízi szállítás vonalán eszközölt befektetések pedig 27 százalékkal. Csaknem 4 600 vállalat ment csődbe 1949 első három hónapjában. 1945-től 1948-ig a magánadósságok

82 milliárd dollárról 131 milliárdra emelkedtek, a különféle társaságok adósságai 99-ről 132 milliárdra. A nagy áruházak üzleti forgalma 14 százalékkal csökkent, ami a dolgozó tömegek életszínvonalának süllyedését mutatja.

Az Egyesült Államokban 15 millió teljes vagy részleges munkanélküli van, az egész kapitalista világban pedig összesen 40 millió. Igaz, hogy az amerikai munkáltatók úgy vélekednek, hogy a munkás számára a „szabadságot" az a jog jelenti, hogy munkát kereshet magának. Az amerikai munkáltató szövetség képviselője kijelenti, hogy a „teljes foglalkoztatottság" és a „szabad vállalkozás" összeférhetetlen fogalmak. Az amerikai munkáltatóknak nagyszámú munkanélküli tartalékhadseregre van szükségük, hogy lenyomhassák a foglalkoztatott munkások bérét. Truman ez év február 15-én ki is jelentette a *New York Times* szerkesztőjének:

> „Bizonyos mértékű (teljes) munkanélküliség — mintegy 3—5 millió az Egyesült Államokban — elviselhető. Jó az, ha a munka utáni kereslet mindig megvan. Ez egészséges a nemzetgazdaság szempontjából."

Ilyen rendszert magasztalnak annyira a franciaországi amerika-pártiak. A „Vaspata" rendszere ez, amely könyörtelenül eltipor munkást és munkanélkülit, mert „ez egészséges a nemzetgazdaság szempontjából", helyesebben a kapitalisták profitja szempontjából.

A háborús előkészületek politikájának elkerülhetetlen következménye a dolgozók helyzetének romlása. A súlyos katonai kiadások szükségessé teszik az adók emelését és ezt a terhet — közvetlenül vagy közvetve — a dolgozó tömegek viselik. A létfenntartási költségek emelkednek, a béreket azonban ehhez színvonalon tartják.

A hadicélokra dolgozó üzemekben a szörnyű túlhajszoltság öli meg a munkást néhány év alatt, a nem háborús célokra dolgozó szakmákban az elbocsátások és a munkanélküliség.

Ezzel, a dolgozó tömegek életszínvonala elleni általános támadással párhuzamosan az amerikai imperialistákat kiszolgáló kormányok folytatják offenzívájukat a dolgozók politikai jogai és szabadságjogai ellen. A háborús készülődés politikájához hozzátartozik, hogy megkísérli a munkásmozgalom és a demokratikus mozgalom elfojtását. A rendőri elnyomás, a szakszervezetellenes törvények és a rendkívüli törvények az imperialista tömb országainak fasizálását és militarizálását készítik elő.

1927-ben, a Szovjetunió Kommunista (bolsevik) Pártjának XV. kongresszusán Sztálin elvtárs ezt mondta:

„A háború folytatásához nem elegendő a fegyverzet növelése, nem elegendő új koalíciók szervezése. Ehhez az is szükséges, hogy a kapitalista országokban megerősítsék a hátországot. Egyetlen kapitalista ország sem folytathat komoly háborút, ha előzőleg nem erősíti meg saját hátországát, ha nem fékezi meg „saját" munkásait, nem fékezi meg „saját" gyarmatait. Ez az oka annak, hogy fokozatosan fasizálódik a burzsoá kormányok politikája"[6].

Vajjon nem tipikus rendőrállam-e az Egyesült Államok amellett, hogy a gengszterek paradicsoma? E két dolog együttjár, amint azt már Franciaországban is látjuk. Az amerikai sajtó megállapítja, hogy az Egyesült Államokban 19 másodpercenként követnek el „főbenjáró bűncselekményt" — gyilkosságot, betörést. Az ilyen „főbenjáró bűncselekmények" száma a mult évben minden eddigi rekordot túlszárnyalva 1 686 670 volt, ami ugyebár a civilizáció jele? A magyarázat az, hogy az Egyesült Államok igen nagy létszámú és igen kitűnően felszerelt rendőrségét elsősorban a munkásmozgalom és a haladó elemek ellen használják fel.

Az Amerikai Egyesült Államok Kommunista Pártjának bátor vezetőit súlyos börtönbüntetésekkel sujtották,

[6] *Sztálin* Művei. 10. köt. 282. old. (oroszul).

csak azért, mert azokat az eszméket terjesztették, amelyek győzni fognak Amerikában is, mint ahogyan már győztek azokon a földterületeken, ahol az emberiség egyharmada él és gyarapszik.

Az Egyesült Államok a *la Croix* című lap közlése szerint a szervezett és „megbecsült" besúgás, a feljelentések országa. Az úgynevezett Amerikaellenes Tevékenységeket Vizsgáló Bizottság, melynek elnökét nemrégiben ítélték el sikkasztás miatt, valóságos új inkvizíció. A faji gyűlölet egyre jobban terjed az Egyesült Államokban.

A négereket külön városnegyedekbe szorítják. Csak a számukra külön kijelölt vasúti kocsiban, vagy fülkében utazhatnak, fehérek által látogatott kávéházakba, vendéglőkbe és szállodákba nem engedik be őket. Sokan közülük lincselés áldozataivá válnak, ami másszóval annyit jelent, hogy a büntetlenségükben eleve biztos fehérek megkövezik, meggyilkolják őket.

És ezt a fasizálódás útján haladó országot merészelik elénk állítani mint a szabadság földjét. A szocialista André Philip pedig már húsz évvel ezelőtt megírta:

> „... az amerikai alkotmány áldemokratikus jellege ellenére, és annak ellenére, hogy a newyorki kikötő bejáratánál ott áll a szabadságszobor, az Egyesült Államok a kapitalista diktatúra legtökéletesebb típusa"[7].

Ezekután nem lephet meg senkit, hogy az Egyesült Államok mindenütt felélesztí és támogatja a fasiszta rendszert, és nálunk is, másutt is olyan rendőri és antidemokratikus intézkedések bevezetését rendeli el, amelyek a fasizmus útját egyengetik.

---

[7] *André Philip.* Le problème ouvrier aux Etats-Unis. (A munkáskérdés az Egyesült Államokban.) 38. old.

Helyesen járt el a kommunista pártok második tájékoztató értekezlete akkor, mikor könyörtelenül leleplezte Tito és imperialista zsoldban álló gyilkos- és kémbandája áruló politikáját. Tito és klikkje csakhamar megmutatta, hogy valójában a háborús uszítók tényleges ügynöke a Szovjetunió elleni agressziós politika szolgálatában.

Tito és rendőrbandája kiszakították országukat a béke és a szocializmus táborából és eladták az amerikai kapitalistáknak. Ez a kalandor klikk, miután a dolgozók és a nép bizalmába férkőzött, most a kulákokra és az egykori kiváltságosokra támaszkodva gyakorolja a hatalmat és visszahelyezi a kapitalizmust régi állásaiba. Jugoszlávia a fasiszta diktatúra országává lett, rendőrállammá, hatalmas börtönné, amelyben a nép legjobb fiait gyilkolják meg, azokat, akik hívek maradnak hazájukhoz és a kommunizmus és internacionalizmus eszméihez.

Az amerikai imperialisták különleges feladattal bízták meg Titót. A többi magafajta árulóval együttműködve összeesküvéseket kellett szerveznie a népi demokrácia országainak új rendje ellen, az ő feladatává tették a munkásosztály hatalmának és a haladó demokráciának megdöntését és a fasiszta diktatúra visszaállítását, hogy leválassza ezeket az országokat a demokrácia és a béke táboráról, és a Szovjetunió elleni támadás kiindulópontjaivá tegye őket. Rajk és Brankov kémek budapesti, valamint az áruló Kosztov szófiai pere világosságot derített Tito és klikkje gonosztevő üzelmeire. Ezek a pörök megsemmisítették az imperialisták reményeit.

Tito elé még egy másik feladatot is tűztek gazdái: azt, hogy próbáljon zavart kelteni a nemzetközi munkásmozgalomban és a béke híveinek hatalmas világmozgalmában. A háborús uszítók kudarca ezen a ponton is nyilvánvaló. A Tájékoztató Iroda határozatai által felvilágosított kommunista pártok teljes egyetértésben megbélyegezték Titót és bandáját. A demokratikus szervezetek és mozgalmak

egy-kettőre elszigetelték azt a néhány megfélemlített kispolgárt, aki azt hitte, hogy Titót és rendőrrendszerét magasztaló szólamokkal álcázhatja szökését a béketáborból.

Az imperialista agresszorok tömbje, az új világháborúra való nyilt készülődések során, egymásután igyekszik elszakítani a nemzetközi együttműködésnek azokat a kötelékeit, amelyek a második világháború közös megpróbáltatásai után egybefűzik a népeket. Az imperialisták mindenekelőtt a Szovjetuniót és a népi demokráciákat igyekeznek elszigetelni. Aláaknázzák az Egyesült Nemzetek Szervezetét, megfosztják hitelétől azzal, hogy elszabotálnak minden olyan határozatot, amely a béke és a népek közötti egyetértés ügyét szolgálhatná, így a Francót és rendszerét elítélő határozatot. Nem hajlandók felvenni a népi Kínát az ENSz-be, de helyette ott tartják bábjuk, Csang Kaj-sek képviselőjét. Az ENSz-ből második Népszövetséget akarnak formálni, amely az egykori genfi szervezethez hasonlóan agressziós politikájuk eszköze lenne. Acheson nemrégiben az amerikaiak „totális diplomáciájáról" beszélt. Ez a „totális diplomácia" a hazugság, a zsarolás, az erőszak és a háború diplomáciája.

A HÁBORÚ IDEOLÓGIAI ELŐKÉSZÍTÉSE

Az imperialista tábor bősz ideológiai hadjáratot folytat a háború előkészítésére. Valóságos háborús hisztériát igyekszik kiváltani. Az imperialisták is, akárcsak Hitler, a „kommunistaellenesség" levitézlett zászlaját lobogtatják. A népek azonban tudják, mibe került nekik Hitler, a münchenisták, és Vichy egyéb híveinek kommunistaellenessége. A kommunistaellenesség zászlaja alatt egyesülnek az összes háborús uszítók és alávaló ügynökeik, akik között az első sorban haladnak a jobboldali szociáldemokrata vezetők.

A háborús uszítók a sajtóban és a rádióban ezerszer

megismételt hazugságokkal és rágalmakkal igyekeznek a népeket a Szovjetunió és a népi demokráciák ellen uszítani. Ugyanakkor a legcsábítóbb színekkel ecsetelik az „amerikai paradicsomot", sokmillió munkanélkülijével, Ku-Klux-Klan-jával és minden rendű és rangú gengszterével együtt. Azok a könyvek és filmek azonban, amelyek többékevésbbé híven tükrözik az Egyesült Államok társadalmi és politikai viszonyait, nem nagyon szívderítő képet adnak erről az országról. Kizárólag rablókról, kémekről, rendőrspiclikről szóló történeteket tartalmaznak, közbeiktatott pornográf jelenetekkel. Ez az irodalom, ezek a filmek csak az emberek elbutítására, megrontására, lealjasítására valók. Elég világosan kitűnik ez az ifjúság egy részére gyakorolt pusztító hatásukból. Kénytelenek voltunk felháborodottan tiltakozni ez ellen a szörnyű kísérlet ellen, amely gyermekeink lelkének megmérgezésére irányul.

Az angol-amerikai imperialisták tehát éppen úgy, mint azelőtt a fasiszta agresszorok, minden területen és minden eszközzel a háború előkészítésén dolgoznak. A veszély igen súlyos. A béke fennmaradása szinte egy hajszálon múlik. De a népek, az egyszerű emberek milliói meg akarják és meg is tudják akadályozni ezt a háborút, és biztosítani tudják a béke fennmaradását, ha egyesülnek és valamennyien együtt cselekszenek.

II

A BÉKE, A DEMOKRÁCIA ÉS A SZOCIALIZMUS TÁBORÁNAK EREDMÉNYEI

A SZOVJETUNIÓ SIKEREI

A saját belső ellentmondásaitól marcangolt imperialista és antidemokratikus táborral szemben, amely nyakig merül a gazdasági válságba és ezért még dühödtebben folytatja háborút előkészítő politikáját, ott áll a szüntelenül

fejlődő és erősödő demokratikus és imperialistaellenes tábor, a szocializmus és a béke tábora.

Elsősorban, egyre jobban gyarapszik a Szovjetunió hatalmas ereje. Milyen csattanós válasz ez a hitleristák esztelen és bűnös reménykedéseire, akik erejüket messze túlbecsülve azt tervezték, hogy megsemmisítik a Szovjetuniót és ők fognak uralkodni roppant területei felett. Milyen csattanós válasz ez az angol és amerikai reakciósoknak a számításaira, akik elodázták a második front megnyitását abban a reményben, hogy meggyengíthetik a Szovjetuniót és rákényszeríthetik akaratukat.

A Szovjetunió az elszenvedett borzasztó veszteségek ellenére, a roppant véráldozat ellenére, amelyek mellett eltörpülnek az amerikaiak anyag- és emberveszteségei, megerősödve került ki a háborúból, még jobban bízva kimeríthetetlen erőforrásaiban.

Az elpusztított városok és falvak, a lerombolt üzemek újjáépítése bámulatos ütemben folyik. A szovjet ipar termelése több mint 50 százalékkal múlja felül az utolsó háború előtti év, 1940 színvonalát. Már októberben elérte az 1950. év végére előirányzott számokat. A termelés fokozódása állandó. 1949-ben 20 százalékkal emelkedett.

A mezőgazdaság össztermelése ugyancsak felülmúlja a háború előtti mennyiséget. A gabonahozam a mult évben 125 millió tonnát ért el. A gyapot-, len-, cukorrépa- és burgonyatermés ugyancsak túlhaladja a háború előttit. Az állatállomány, amely a háborús idők szükségletei és a nácik fosztogatásai következtében erősen csökkent, már gyors ütemben gyarapszik.

Sikerrel folyik a hatalmas sztálini természetátalakító tervek megvalósítása. Roppant kiterjedésű, félig sivatagjellegű tájakat erdősítenek. Tavaly a szovjet mezőgazdaság csaknem 100 százalékkal teljesítette túl az erdősítésre vonatkozó előirányzatot. A falvakban gyorsan halad előre a gépesítés és a villamosítás. A mezőgazdasági munka mindinkább azonosul az ipari munkával. A város és falu közötti régi ellentétek eltűnőben vannak.

A népgazdaság hatalmas arányú fejlődése alapján a szovjet emberek anyagi és kulturális életszínvonala állandóan emelkedik. A munkabérek és a kolhozparasztok jövedelmei egyaránt fokozódnak. A termelés fellendülése és a termelékenység növekedése a háború befejezése óta háromszor tette lehetővé az élelmiszerek és a tömegfogyasztásra szánt cikkek árának leszállítását. Az utolsó árleszállítás folytán, amelyet a szovjet nép örömmel fogadott és az egész világ dolgozói és demokratikus elemei a béketábor újabb győzelmeként üdvözöltek, a fogyasztási cikkek árában bekövetkezett teljes csökkentés eléri a 15—60 százalékot[8].

Mennyire más ez, mint ami nálunk és a többi kapitalista államban történik, ahol a dolgozók és a kisemberek életfeltételei napról-napra rosszabbodnak!

Négy év alatt a Szovjetunióban 72 millió négyzetméter lakóterületet építettek vagy állítottak helyre, több mint 2 600 000 új lakóházat, 5 200 különböző méretű üzemet és sokezer új iskolát és könyvtárat, klubot, színházat és mozit.

Több mint 36 millió tanuló látogatja az elemi és középfokú iskolákat, valamint a műszaki iskolákat. 1 128 000 hallgató, 316 000-rel több mint a háború előtt, iratkozott be a főiskolákra és egyetemekre.

A szocialista tudomány és technika hallatlan fejlődése észlelhető minden területen, ideszámítva az atomerőt is, amelyről az amerikaiak azt hitték, hogy egyedüli birtokosai. Mintha a szocialista tudomány, vagy a szocialista technika bármely területen is elmaradhatna akár a leghaladottabb kapitalista állam eredményei mögött! Ismert tény, hogy az imperialisták szándékosan lassítják a tudomány és a technika fejlődését és csak az olyan találmányok és eljárások iránt érdeklődnek, amelyek a pusztító és halálthozó gépek megsokszorozását szolgálják. Ezzel szemben a Szovjetországban a tudomány teljesen

[8] A Szovjetunió Minisztertanácsa és a SzK(b)P Központi Bizottsága 1951 március 1-én negyedszer is csökkentette a fogyasztási cikkek árát.

a nép szolgálatában áll és ösztönzést nyer attól, hogy a nép érdekelt az általános haladásban, az új felfedezéseket és technikai eljárásokat pedig korlátlanul felhasználják a békét és az életet szolgáló művekben.

Paul Langevin lángeszű jóslatai teljesülnek. Az atomerő lehetővé teszi, hogy hegyeket mozdítsanak el vagy eltérítsék a folyókat eredeti folyásuktól, hogy homoksivatagokat változtassanak a vízrajzi helyzetet és éghajlati viszonyokat jótékonyan befolyásoló tengerekké, vagy hatalmas kiterjedésű termőföldekké, amelyek még nagyobb jólétet biztosítanak majd a szovjet népnek.

Természetesen, minthogy az amerikai imperialisták folytatják az atombombák gyártását és felraktározását, a szovjet állam is kénytelen ilyeneket gyártani. Érthető, hogy ez nagy mértékben megzavarja a háborús uszítókat. A béke hívei azonban a béke győzelmét látják abban, hogy a Szovjetuniónak is van atomfegyvere. Annál is inkább, mert a Szovjetunió, bár van atomfegyvere, változatlanul továbbra is követeli, hogy fenntartás nélkül tiltsák el annak használatát.

A Szovjetunió Legfelsőbb Szovjetje most, március 12-én megtartott választásai, ismét a Szovjetunió hatalmas erejét bizonyították. Csaknem 111 millió mindkét nembeli és különböző nemzetiségű választó, munkás, kolhozparaszt és értelmiségi nyilvánította ki mélységes ragaszkodását, rendíthetetlen bizalmát a bolsevik párthoz és a nagy Sztálinhoz, akik a megpróbáltatások közepette vezették és győzelemre vitték őket. Tanuságot tettek a szovjet nép elpusztíthatatlan szellemi-politikai egységéről és arról is, hogy ezt a népet a világ semmiféle ereje sem tudná megfordulásra bírni és a kapitalizmus felé vezetni.

A Szovjetunió békepolitikája döntő módon hozzájárul a béke és a demokrácia táborának megszilárdulásához és szorosabb összefogásához.A Szovjetunió békepolitikája megfelel valamennyi nép törekvéseinek. Alapja magának a szocialista rendszernek természetében van, amely már mentes a kapitalista rendszer belső ellentmondásaitól.

Ott nem ismerik az embernek ember által való kizsákmányolását. Nem ismerik a gazdasági válságokat, a munkanélküliséget, egy elenyésző kisebbség gazdagságát a túlnyomó többség nyomora árán.

A Szovjetunió nem tőkés állam. Nincsenek tehát tőkéi, amelyeket a gyarmati vagy gyarmati sorba süllyedő népek kizsákmányolása árán kellene gyümölcsöztetnie. Nem törekszik semmiféle idegen terület meghódítására. A szocialista állam nem kerülhet abba a helyzetbe, amelybe a tőkés országok belekényszerülnek, amikor választaniok kell a válság és a háború között, mint azok az amerikai tőkések, akik nyiltan megmondják: „A válság és a háború közül mi a háborút választjuk."

Ha a kapitalizmus azonos a háborúval, a szocializmus egyet jelent a békével. Ezért felelhettem én bizonyos kérdésekre — amelyekről azt hitték, hogy zavarba hozhatnak velük — a legnagyobb lelkinyugalommal azt, hogy a Szovjetunió sohasem került, sohasem kerülhet és sohasem fog abba a helyzetbe kerülni, hogy támadjon.

A Szovjetunió és kormánya rendíthetetlenül hű marad ahhoz a békepolitikához, amelyet az Októberi Forradalom első napján jelölt ki Lenin. Ennek a békepolitikának alapja minden nép — akár nagy, akár kicsi — jogainak és függetlenségének tiszteletben tartása. A szovjet nép, amely minden erejét a kommunizmus építése nagyszerű feladatának szenteli, békét akar. Szüksége van a békére. Amellett meggyőződése, hogy a szocialista rendszernek a kapitalista rendszerrel való békés versenyében csak ő

győzhet. Lenin és Sztálin mindig hangsúlyozták annak lehetőségét, hogy a szocialista rendszer és a kapitalista rendszer egymás mellett békében fennálljon. Sztálin elvtárs 1934-ben ezt mondta:

„A mi külpolitikánk világos. A mi külpolitikánk minden ország irányában a béke fenntartásának és a kereskedelmi kapcsolatok fejlesztésének politikája. A Szovjetuniónak esze ágában sincs, hogy bárkit fenyegessen, még kevésbbé, hogy bárkit megtámadjon. Mi a béke mellett vagyunk és a békéért harcolunk. De nem félünk a fenyegetésektől és készek vagyunk csapással felelni a háborús gyujtogatók csapására"[9].

A szovjet kormány sohasem mulasztott el egyetlen alkalmat sem, hogy a béke ügyét szolgálja. Az Egyesült Nemzetek legutóbbi közgyűlésén a szovjet küldött javasolta, hogy a nagyhatalmak egyharmadával csökkentsék fegyverkezésüket, feltétel nélkül tiltsák el az atomfegyvert és tegyenek megfelelő intézkedéseket e tilalom ellenőrzésének biztosítására, végül pedig, hogy az öt nagyhatalom, az Egyesült Államok, Anglia, Franciaország, Kína és a Szovjetunió kössön békeegyezményt. Ezeket a javaslatokat a népek a békeharcosok erőfeszítéseihez adott értékes hozzájárulásként és a háborús gyujtogatókra mért újabb csapásként fogadták.

A NÉPI DEMOKRÁCIÁK SIKEREI

Hála a Szovjetunió testvéri és valóban önzetlen segítségének, a népi demokratikus országokban ugyancsak jelentős gazdasági fellendülést tapasztalhatunk. Lengyelországban az ipari termelés 75 százalékkal múlja felül a háború előttit, Magyarországon és Csehszlovákiában 40, Romániá-

[9] *Sztálin* Művei. 13. kót. 324—325. old.

ban 37 százalékkal (a fémiparban 54 százalékkal), Bulgáriában 100, Albániában pedig, amelynek a régi rendszerben úgyszólván semmi ipara sem volt, több mint 400 százalékkal. Ez utóbbi országban az új rendszer építette fel az első vasútat, két vonalat, amely együtt több mint 100 km hosszúságú.

A háború előtti színvonalhoz viszonyítva, a mezőgazdasági termelés Lengyelországban 12, Romániában pedig termelési ágak szerint 36—48 százalékkal magasabb. 1938-hoz képest a mult évben Albániában 112, Csehszlovákiában 40 százalékkal növekedett a búzával bevetett terület.

Mindezekben az országokban nagy mértékben emelkedett a tömegek életszínvonala. Lengyelországban az egy lakosra eső átlagos fogyasztás sajtban 29, húsban 19, cukorban 64, szövöttáruban 55 százalékkal emelkedett. Magyarországon az átlagos emelkedés 1949 júliusában 110 százalék volt. A népi demokráciák parasztjai nem koplalnak többé, nem gazdáiknak, a termés nagy részét exportáló nagybirtokosoknak gyüjtenek be gazdag aratást. Ma a lengyel, magyar, román, csehszlovák, albán, bolgár parasztok gazdái a földnek, amelyet megművelnek. Gépeket és műtrágyát kapnak a népi hatalomtól, amely államosította a nagy iparvállalatokat, a közlekedési hálózatot, a bankokat. A népi demokratikus országok gazdaságilag és politikailag megszilárdulnak. A munkásosztály, amely szoros szövetségben van a dolgozó parasztság nagy tömegével, gyakorolja a hatalmat, és eredményesen rakja le a szocializmus alapjait.

Milyen más a helyzet Jugoszláviában, amelyet Tito és klikkje visszavezetett az angol-amerikai imperialisták igájába! A titóisták tönkretették az ország gazdasági életét; a bányák és az üzemek visszakerültek az amerikai monopóliumok ellenőrzése alá, amelyek magukhoz kaparintják a stratégiai anyagok termelését. A pénzügyek a dollárinjekciók ellenére teljesen lezüllöttek. A falvakban a kulákok uralkodnak. A munkások ellátása a semmivel

egye nlő, mert az állami raktárak üresek és a szabadpiacon a spekulánsok garázdálkodnak. Az árak nőnek és a reálbérek csökkennek. A dolgozók életkörülményei napról-napra romlanak.

Ezzel szemben a népi demokráciák sikerei azt bizonyítják, hogy egy ország helyreállításához és termelésének fejlesztéséhez semmiképpen sem szükséges, hogy alávesse magát az amerikai imperialisták diktatúrájának, hogy elfogadja a Marshall-tervet vagy egyéb szerződést, amely a népeket szolgaságba hajtja, háborúra vezet és csak nehézségeket, romlást és nyomort eredményez.

A NÉMET DEMOKRATIKUS KÖZTÁRSASÁG MEGALAKULÁSA A BÉKETÁBOR KIEMELKEDŐ SIKERE

A Német Demokratikus Köztársaság megalakulása Berlin fővárossal, kiemelkedő sikere a béketábornak. Wilhelm Pieckhez és Otto Grotewohlhoz intézett táviratában Sztálin elvtárs úgy üdvözölte a Német Demokratikus Köztársaság megszületését, mint fordulópontot Európa történetében:

> „Kétségtelen — irta Sztálin elvtárs —, hogy a békeszerető demokratikus Németország fennállása a békeszerető Szovjetunió fennállása mellett kizárja új európai háborúk lehetőségét, véget vet a vérontásnak Európában és lehetetlenné teszi, hogy a világ imperialistái bilincsbe verjék az európai országokat"[10].

Sztálin üzenete véget vetett az angolszász imperialisták számításainak és reményeinek, amelyeket ahhoz fűztek, hogy Németországot teljesen agressziós szándékaik szolgálatába állítják.

A Német Demokratikus Köztársaságban kisajátítot-

[10] A Német Demokratikus Köztársaság. (Nemzetközi kérdések. 4. sz.) Szikra 1950. 5. old.

ták a földesúri birtokokat, felosztották a földet és államosították a nagy iparvállalatokat. Így felszámolták a pángermán reakció és a fasizmus gazdasági és politikai alapjait. A munkásosztály, a demokraták vannak hatalmon. A berlini kormány kijelenti, hogy megérti népünk nyugtalan követeléseit a biztonság kérdésében. Kijelenti, hogy a lehetőség határain belül a német népnek jóvá kell tennie a kárt, amelyet Hitler és a nácik okoztak Franciaországnak és egész Európának.

Ilymódon végre lehetőség adódik az igazi kibékülésre a német néppel azon az alapon, hogy tiszteletben tartják Franciaország jogait a biztonságra és a jóvátételekre, hogy a két ország kölcsönösen tiszteletben tartja egymás függetlenségét és sérthetetlenségét.

Mi sohasem tévesztettük össze a német népet Hitlérrel, a hóhérral, bennünket sohasem vezetett alantas bosszúvágy és a legtántoríthatatlanabb hazafisághoz nálunk mindig a proletárnemzetköziség eleven szelleme járult, ezért melegen üdvözöljük a Német Demokratikus Köztársaságot.

Egyetértés a német néppel, amely megszabadult rossz vezetőitől, és maga irányítja sorsát: ez a Franciaország és Németország közötti viszony sajgó problémájának igazi és egyetlen megoldása. Ezzel szemben a bidault-ok és schumanok egyetértése a bonni Németország kapitalistáival és volt nácijaival, nem is beszélve az Adenauer — de Gaulle kettős által javasolt teljes egybeolvadásról, csak újabb szörnyűségekbe, újabb katasztrófákba sodorhatja országunkat.

A KÍNAI FORRADALOM GYŐZELME

Az imperialistaellenes erők megszilárdulását és a demokrácia és a béke táborának erősödését bizonyítja továbbá a nemzeti felszabadító mozgalom sikeres fejlődése a gyarmati és függő országokban. A kínai nép hatalmas

győzelmet aratott a Kuomintang korrupt rendszere fölött, amelynek támogatására az amerikaiak Marshall tábornok kezdeményezésére 6 500 milliárd dollárt költöttek. A kínai nép a kommunista párt és kiváló vezére, Mao Ce-tung elvtárs vezetésével egyszersmindenkorra véget vetett az évezredes feudális elnyomásnak és a gyarmati kizsákmányolásnak, amelynek csaknem egy évszázad óta áldozata volt. A kínai forradalom győzelme nagyon komoly vereség az amerikai imperialisták számára, akik arról ábrándoztak, hogy Kínát gyarmatukká és a Szovjetunió elleni háború felvonulási területévé tehetik. A kínai forradalom győzelme új, hatalmas rést vágott a világimperializmus rendszerében, egész Ázsiában és valamennyi gyarmati és függő népnél fokozza a nemzeti felszabadulás vágyát.

A Szovjetunió és a Kínai Népköztársaság közötti testvéri szövetség és Kína csatlakozása a demokratikus államok családjához, jelentősen kiszélesíti a béketábort és az erőviszonyok újabb eltolódását jelenti a demokrácia és a szocializmus javára.

A MUNKÁSMOZGALOM ÉS A DEMOKRATIKUS MOZGALOM FELLENDÜLÉSE

Prágától Pekingig, az Elbától a Csendes-óceánig 800 millió ember él a szabadság és a béke zászlaja alatt és egy jobb világ felépítésén dolgozik, amelyben nem lesz többé kizsákmányolás, nyomor és háború.

A kínai forradalom győzelme, a leninizmus legyőzhetetlen elveinek győzelme. Ezek az elvek irányították a kínai munkásosztály és a kínai nép vezetőit, azokat a harcosokat, akik a nagy Sztálin iskolájában nevelkedtek és csaknem harminc éve részesülnek az ő bölcs tanácsainak segítségében.

Ázsiában a Szovjetunió területén kívül sokáig csak egyetlen demokratikus ország volt: a Mongol Népköztársaság. Ma már a demokrácia területe Ázsia kétharmadára

terjed, a Kínai Népköztársasággal és a Koreai Népköztársasággal, amely nemzeti egységéért száll síkra és a vietnami Demokratikus Köztársasággal, amely igazságos harcot folytat függetlenségéért.

A demokratikus tábor erősödését bizonyítja a demokratikus mozgalom és főként a munkásmozgalom világszerte tapasztalható fellendülése is. A reakció támadása közben és az ellenük irányuló erőszakos intézkedések ellenére a kommunista pártok megerősítik és kiterjesztik befolyásukat és szervezetüket. Olasz testvérpártunk taglétszáma 1 600 000-ről 2 359 000-re emelkedett. Az Olasz Szocialista Párt, amelyet az akcióegység szilárd megállapodása kapcsol a kommunistákhoz, megháromszorozta taglétszámát. Az Olasz Szocialista Pártnak 652 000 tagja van és győzelmesen fölébe kerekedett az áruló Saragat és hívei szakadár mesterkedéseinek. Az összes európai és amerikai kapitalista országokban nőttön nő a sztrájkok száma.

Az egyesült munkásosztály Olaszországban bátor harcot folytat az országnak az amerikaiak által való leigázása, de Gasperi — az olasz Bidault — kormányának reakciós és háborús politikája ellen. De Gasperi a fasizmushoz való visszatérést készíti elő és e célból ő is rendkívüli törvényeket szavaztat meg.

Belgiumban a munkásosztály a Lipót király visszatérése elleni elszánt harcban kovácsolja egységét. A belga dolgozók, okulva 1940 tragikus tapasztalataiból, tudják, hogy Lipót egy lépést jelentene a fasizálódás és a háború felé. Nem törődve vezetőik szokásos intelmeivel, hogy „legyenek okosak" és „helyezkedjenek várakozó álláspontra", a szocialista munkások résztvettek a nagy sztrájkokban, amelyek akkor törtek ki, amikor Lipótnak, az amerikaiak emberének visszatérésére vonatkozó szavazás után közzétették az első nyilatkozatot.

Testvéri szeretettel üdvözöljük Olaszország és Belgium dolgozóit és forró szolidaritásunkról biztosítjuk őket a reakció és a háború ellen viselt közös harcunkban.

A MUNKÁS- ÉS DEMOKRATIKUS SZERVEZETEK ERŐSÖDÉSE

A nagy nemzetközi munkás- és demokratikus szervezetek erősödnek. A Szakszervezeti Világszövetséghez tartozó szakszervezeteknek 72 millió tagjuk van[11]. A Nemzetközi Demokratikus Nőszövetség 59 országban 80 millió tagot számlál[12] és az egész világon hasznos tevékenységet fejt ki. Budapesti kongresszusa és az ázsiai nők legutóbbi konferenciája fontos harci megnyilatkozás volt a demokráciáért és a békéért folyó küzdelemben. A Demokratikus Ifjúsági Világszövetségnek 72 országban 60 millió tagja van[13]. Prágában és Budapesten nagyszerű ifjúsági megmozdulásokat szervezett a háború ellen, a békéért.

A BÉKE HÍVEI MOZGALMÁNAK FEJLŐDÉSE

A demokratikus tábor állandó haladását bizonyítja végül a béke hívei hatalmas világmozgalmának fejlődése, amelyhez sokszázmillió férfi és nő csatlakozott.

Szembeszökő bizonyítéka ez Sztálin szavainak, aki ezt mondta:

> „Túl élénken élnek még a népek emlékezetében a nemrégiben elmúlt háború borzalmai és túlságosan nagyok a béke melletti társadalmi erők, semhogy Churchill tanítványai az agresszióban le tudnák gyűrni és új háború felé tudnák fordítani ezeket az erőket"[14].

Olyan nagy a népek békeakarata, hogy a legelvetemültebb háborús uszítók is kénytelenek szemforgató békenyilatkozatokat tenni. Truman és Churchill, hogy újra

---

[11] Most 80 millió tagjuk van.
[12] Most 64 országban 135 millió tagja van.
[13] Most 84 millió tagja van.
[14] Pravda. 1948 október 29.

megválasszák őket, kötelezték magukat, hogy közvetlen tárgyalásokat kezdenek a Szovjetunióval a béke rendezése céljából.

Soha a történelemben még nem volt ilyen nemzetközi tömörülés, ilyen az egész világra kiterjedő, szervezett békefront. Ha az imperialista agresszorok tábora olyan államok tömbjéből áll, amelyeknek kormányai mindenekelőtt saját népük ellen harcolnak, a demokratikus és imperialistaellenes tábor viszont nem valami földrajzi határok közé szorított *tömb*. Ez a tábor hatalmas államokra is támaszkodik, amelyeknek kormányai népük bizalmát és támogatását élvezik, ugyanakkor azonban egyetemes jellegű is, hívei vannak az imperialista tábor valamennyi országában, valamennyi kapitalista ország dolgozói, valamennyi gyarmati ország elnyomottjai támogatják.

A béke híveinek mozgalma munkásokat, parasztokat és értelmiségieket foglal magában. A Béke Híveinek Világkongresszusán tavaly Párizsban 600 millió különböző felfogású és felekezetű férfi és nő képviselői gyűltek össze, kommunisták, szocialisták, szabadelvű köztársaságiak, katolikusok, protestánsok, szabadgondolkodók. A kongresszusnak jelentős visszhangja volt. Állandó Bizottságot választott és javasolta, hogy minden országban szervezzenek országos békevédelmi bizottságot.

A Béke Hívei Világkongresszusának Állandó Bizottsága több igen fontos ülést tartott, hogy kifejlessze, egybehangolja a béke híveinek akcióját az egész világon. A különböző országok kiváló képviselőiből álló küldöttségek a főbb nemzetek parlamentjei elé terjesztették a Békevilágkongresszus békeprogramját. Az a küldöttség, amelynek az Egyesült Államokba kellett volna mennie, nem kapta meg a szükséges beutazási engedélyt. Ezzel szemben a szovjet parlament két tanácsának elnöke, ünnepélyesen fogadta a Békevilágkongresszus Állandó Bizottságának küldöttségét. Kuznyecov elvtárs, a Nemzetiségek Tanácsának elnöke, a két elnök nevében, a következőket jelentette ki:

„A Béke Hívei Világkongresszusa Állandó Bizottságának a fegyverkezés általános csökkentésére és az atomfegyver eltiltására vonatkozó javaslatai a Szovjetunió népeinek legteljesebb megértésével és feltétlen támogatásával találkoznak. Ezek a javaslatok megfelelnek annak a Szovjetuniót minden időkben vezérlő szándéknak, hogy világszerte megszilárdítsák a békét."

Kuznyecov elvtárs biztosította a küldöttséget, hogy javaslatait a Szovjetunió Legfelsőbb Szovjetje elé fogja terjeszteni.

A BÉKE HÍVEI VILÁGKONGRESSZUSA ÁLLANDÓ BIZOTTSÁGÁNAK FELHÍVÁSA

A Béke Hívei Világkongresszusa Állandó Bizottsága nemrég megtartott stockholmi ülésszakán a következő felhívást tette közzé:

„Követeljük az atomfegyvernek, mint a támadás és az emberek tömeges megsemmisítése fegyverének feltétel nélküli betiltását.

Követeljük, hogy szigorú nemzetközi ellenőrzést létesítsenek e határozat végrehajtására.

Úgy véljük, hogy az a kormány, amely elsőnek alkalmazza az atomfegyvert valamely ország ellen, bűnt követ el az emberiség ellen és háborús bűnösnek kell tekinteni.

Felhívunk minden becsületes embert az egész világon e felhívás aláírására."

A felhívás alatt több mint száz kiváló személyiség, tudósok, írók, ujságírók, parlamenti tagok és szakszervezeti vezetők aláírása szerepel. Olyan világszerte ismert és tisztelt nevek vezetik be az aláírásokat, mint a Nobeldíjas Joliot-Curie, az Atomerőbizottság főbiztosa, a l'Institut de France (a francia tudományos akadémia)

tagja, Emi Hsziao kínai író, Fagyejev szovjet író, Louis Saillant, a Szakszervezeti Világszövetség főtitkára, Bernal professzor, híres angol fizikus, Pietro Nenni, az Olasz Szocialista Párt főtitkára stb.

Nem kétséges, hogy az Állandó Bizottságnak az atombomba eltiltását követelő megrendítő felhívása nagy visszhangra fog találni mindenütt és a következő hetekben millió és millió aláírás fogja alátámasztani. Mi a magunk részéről Franciaországban mindent el fogunk követni ennek érdekében.

A wroclawi értelmiségi kongresszus a tudósok, írók és művészek nagy nemzetközi megnyilatkozása volt a béke és a kultúra védelmében.

A munkásosztály minden országban a békéért vívott harc élére állt: Algír, Marseille, Saint-Nazaire, La Pallice, Rotterdam, Antwerpen, Genova és Livorno kikötőmunkásai nem hajlandók kirakni az amerikai hadianyagot, a matrózok és vasutasok pedig megtagadják ennek a hadianyagnak a szállítását.

Ünnepélyes kijelentésünk, hogy Franciaország népe nem fog, sohasem fog háborút viselni a Szovjetunió ellen, valamint határozott nyilatkozatunk, hogy milyen magatartást fognak tanúsítani a dolgozók, ha az Atlanti Szövetség agresszorai valaha szovjetellenes háborút mernének indítani, mindenütt széleskörű visszhangra talált. Ez az állásfoglalás, amelyet a kommunista vezetők és valamennyi kapitalista ország harcos munkásai továbbterjesztenek, intő figyelmeztetést jelent a háborús uszítók felé és éberségre és cselekvésre hívja fel a dolgozókat és a béke minden más barátját. Világszerte hozzájárult a béke erőinek mozgósításához és megszervezéséhez.

AZ EGYESÜLT ÁLLAMOKBAN ERŐSÖDIK A HÁBORÚ ELLENI ÁLLÁSFOGLALÁS

Magában az Egyesült Államokban is egyre nagyobb méreteket ölt a háború elleni tiltakozás. Truman elnöknek egyáltalában nem sikerült megnyugtatnia honfitársait, amikor arról igyekezett meggyőzni őket, hogy a hidrogénbomba biztosítja országuk fölényét, sőt kijelentései csak újabb nyugtalanságot keltettek. Az amerikai nép úgy gondolja, hogy ha a Szovjetuniónak birtokában van az atomfegyver, semmi alapja annak a feltevésnek, hogy nem képes szuperbombát, vagy akármilyen más hadieszközt is gyártani. Vezetői minden ellenkező nyilatkozatai ellenére az amerikai nép úgy gondolja, hogy a háború ezúttal az ő területüket sem kímélné meg. Nőttön nő az ellenállás az amerikai kormány háborús politikája ellen. Egyre több tiltakozás hangzik el a hidrogénbomba gyártására vonatkozó elhatározás ellen.

A Trumant és Achesont támogató képviselők, mint az a bizonyos kaliforniai demokrata párti, kénytelenek elismerni, hogy választóikat „mindenekelőtt a béke érdekli". A béke védelmére összeült országos szakszervezeti konferencia nagy mozgalmat indított, hogy egymillió aláírást gyüjtsön egy beadványhoz, amely az amerikai nép békeakaratát fejezi ki és haladéktalan tanácskozást követel az Egyesült Államok és a Szovjetunió között.

A Haladó Párt kongresszusa alkalmából februárban az Amerikai Munkáspárt titkára nyilatkozatot tett közzé. Ebben kifejezte azt a kívánságát, hogy a Haladó Párt a béke ügyét tekintse legfőbb gondjának. Az amerikai népnek meg kell akadályoznia a nácizmus újjászületését Németországban, meg kell szüntetnie Franco támogatását és el kell ismertetnie a népi Kínát.

A montanai farmerek egyik szervezete határozatot szavazott meg, amely felszólítja az amerikai kormányt, hogy változtassa meg külpolitikája irányát és dolgozza ki a Szovjetunióval való együttműködési politikáját.

Február 15-én New Yorkban egy kétezer tudósból és értelmiségiből álló gyűlés egyhangúlag megszavazott egy határozatot, amely tárgyalások megkezdését követeli a Szovjetunióval, követeli a hidegháború befejezését és az atomfegyver betiltását.

A hadviseltek egyik egyesülete, amelyhez négerek és fehérek egyaránt tartoznak, elhatározta, hogy tüntetéseket fog szervezni az Európába irányuló fegyverszállítások ellen.

A Protestáns Egyházak Tanácsa, valamint a legnagyobb tudósok követelik az atomfegyver betiltását és tiltakoznak a hidrogénbomba gyártására vonatkozó döntés ellen.

Az egyházak ökuménikus (egyetemes) tanácsa európai és amerikai tagjainak egyhangú szavazatával ugyancsak elítéli a hidrogénbomba gyártását és a nagyhatalmak közötti tárgyalások megindítását követeli.

A BÉKEMOZGALOM FRANCIAORSZÁGBAN

Franciaországban a Béke és Szabadság Harcosainak II. országos tanácskozása hangsúlyozta a háború elleni tömegmozgalom növekvő erejét. Az 1948 novemberében választott Országos Tanács nagyon pozitív mérleget állíthatott fel a vezetése alatt végrehajtott békeakcióról. Ide tartoznak:

a Truman elnökhöz intézett nyilt levél, amelyet 1 200 000 ember írt alá és amelyben többek között ez áll:

> „Tagadjuk azt, hogy kormányunknak joga lenne aláírni az Északatlanti Szerződést, mert ez ellentmond olyan kötelezettségeknek, amelyeket a francia nép vállalt és amelyekhez hű kíván maradni. Nem vagyunk hajlandók tudomásul venni, hogy ez a szerződés megköti Franciaország kezét";

részvétel a Békevilágkongresszuson és a Buffalo-

stadionban 1949 áprilisában megtartott nagyszerű gyűlés megszervezése;

részvétel a háború elleni harc nemzetközi napján, október 2-án, amelyet a Békevilágkongresszus a Szakszervezeti Világszövetség milánói kongresszusának javaslata alapján határozott el;

a nyolcmillió aláírással ellátott békeindítvány, amely követeli az Északatlanti Szerződés feladását és a vietnami háború befejezését;

számos gyűlés és tüntetés megszervezése a német veszély újjáélesztése ellen és Franciaországnak a biztonságra és jóvátételekre való jogai védelme mellett;

az atombomba elleni nemzetközi hetekben való részvétel, amelyek a fegyverkezések csökkentésére, valamint az atomfegyver feltétel nélküli betiltására vonatkozó szovjet javaslatokat támogatták;

a Concorde-téren rendezett tüntetés Bradley tábornok ellen;

a XIV. kerületi béketanács felhívására rendezett hatalmas tüntetés de Gaulle tábornoknak az orleans-i kaputól a Városházáig tervezett díszfelvonulása ellen;

a békeharcban elsőként cselekvően fellépő kikötőmunkások, matrózok és vasutasok bátor akciójának teljes támogatása.

A mult márciusban tartott országos békekongresszus nagy lelkesedéssel fogadta el azokat a határozatokat, amelyek még inkább erősíteni fogják a békéért folyó harcot, minden rendőri elnyomás és rendkívüli törvény ellenére. Ezek a határozatok felhívták a békeharcosok figyelmét annak szükségességére, hogy szilárdítsák meg és fejlesszék ki a mozgalom szervezetét a községi béketanácsok körül és a béke védelmére alakult üzemi és községi békebizottságokban.

A béke erői ilymódon az egész világon állandóan gyarapodnak és egyre tevékenyebbek. Az imperialisták egyik pozíciójukat a másik után veszítik el. Az erőviszonyok

egyre jobban eltolódnak a béketábor, a demokrácia és a szocializmus táborának javára.

Még egyszer hangsúlyozom azonban, hogy mindebből nem szabad azt a káros következtetést levonnunk, mintha minden veszélyt elhárítottunk volna. Ellenkezőleg, az imperialisták, akik vesztüket érzik, ettől még dühödtebbekké válnak. A béke hívei és a népek csak fokozott éberséggel és fokozott aktivitással hiúsíthatják meg az imperialista agresszorok alávaló terveit, csak így tehetik lehetetlenné a háborút.

III

FRANCIAORSZÁG A SZAKADÉK SZÉLÉN

A franciaországi helyzetet csak a nemzetközi helyzettel való összefüggésben láthatjuk helyesen. Ezt a helyzetet az imperialista tábor növekvő agresszivitása és a demokratikus tábor folyton erősödő ellenállása jellemzi.

Kezdjük egy rövid történeti visszatekintéssel. Hazánk az első világháború győztesei között volt. Az igazság azonban az, hogy akkor olyan súlyos csapást szenvedett, amelyet azóta sem tudott kiheverni. Hatalmas veszteséget jelentett Franciaország számára az az 1 700 000 ember, aki ebben a háborúban meghalt vagy eltünt.

Elzász-Lotaringia visszatérése és egy roppant gyarmatbirodalom kizsákmányolása sem tudta feltartóztatni a francia imperializmus hanyatlását. 1914 előtt Franciaország második helyen állott az imperialista hatalmak között, 60 milliárd frankot kitevő tőkekivitelével. Előtte csak Anglia járt, amely akkor 75—100 milliárd frank összegű tőkét vitt ki az országból. Németország 44 milliárddal utána következett. Az Egyesült Államokban akkor még lehetőség volt külföldi tőkék elhelyezésére.

Az első háború szegénységbe és adósságokba döntötte Franciaországot. A tőkekivitelben való részesedése lényegesen csökkent. A francia adósságokat könyörtelenül be-

hajtó amerikai hitelezők már a két világháború között elütötték hazánkat a jóvátételekhez való jogától.

Az elpusztított területek újjáépítése, amelyhez a szükséges pénzt inflációval szereztük meg, egy ideig látszólagos virágzást teremtett a nemzetgazdaságban. A frank értékcsökkenése serkentően hatott az iparcikkek kivitelére. A hanyatlás jelei azonban csakhamar jelentkeztek. Az ipari termelés, amely 1929-ben érte el tetőpontját, rövidesen az 1913. évi színvonal alá esett. Azóta sem érte el soha újra az 1929-es színvonalat.

A GAZDASÁGI HELYZET

Az itt következő táblázat mutatja az ipari termelés fejlődését Franciaországban, az Egyesült Államokban és a Szovjetunióban:

	Franciaország	Egyesült Államok	Szovjetunió
1913	100	100	100
1929	139	170	194
1937	101	156	816
1938	92	120	908
1949	116	240	1 650

Ezek a számok elsősorban azt mutatják, hogy a Szovjetunió szocialista iparának szédületes fejlődésével ellentétben, mennyire elmaradt a francia ipar és azt, hogy lényegében képtelen volt az $\frac{1}{2}$1913-as színvonal fölé emelkedni.

Ami az Egyesült Államokat illeti, ez a táblázat is igazolja a kapitalista országok egyenlőtlen fejlődésének Lenin által megfogalmazott törvényét.

Vegyünk ezek után néhány alapipart (1913-ra vonatkozóan a frankfurti szerződés utáni Franciaország számaihoz mindenütt hozzáadjuk a lotaringiai termelést):

(millió tonnában)

	Szén	Vas	Acél
1913	46 000	8 900	6 900
1929	53 700	10 300	9 700
1938	46 500	6 000	6 100
1949	51 500	8 352	9 100

Széntermelésünk alig magasabb az 1913. évinél; a vastermelés az 1949-es jelentős emelkedés ellenére alatta marad az 1913-asnak. Számbavehető haladás csak az acélnál mutatkozik, de ennek termelése is alatta marad az 1929. évinek és 1949 utolsó hónapjaiban még további csökkenés mutatkozik.

Helyes azonban, ha összehasonlítjuk kohászati termelésünket más országokéval:

Nyersacéltermelés

(millió tonnában)

	Franciaország	Anglia	Németország	Egyesült Államok
1913	6,9	7,8	16,6	31,8
1929	9,7	9,8	18,2	57,3
1938	6,1	10,6	23,2	28,8
1949	9,1	16,4	9,1	71,0

A NEMZETI FELEMELKEDÉS SZABOTÁLÁSA

Látható, hogy Franciaország negyven év óta alig haladt előre, míg imperialista versenytársai folytatták fejlődésüket.

Már Villeurbanne-ba összehívott 1936-os, VIII. kongresszusunkon megkondítottuk a vészharangot. Megbélyegeztük a „200 családból" álló pénzügyi oligarchia alávaló-

ságát, amely nyereségvágyból pusztulásra kárhoztatja országunkat. Kimutattuk, milyen roppant erőforrásokkal rendelkezik Franciaország és milyen boldog életük volna a franciáknak, ha ezeket az erőforrásokat, amelyeket egy parazita kisebbség kaparintott kezébe, a nemzet javára lehetne hasznosítani.

Erőfeszítéseinknek, hogy a munkásosztályt és az egész köztársasági érzelmű országot egyesítsük a fasizmus és a kapitalista trösztök ellen, az lett az eredménye, hogy a Népfront győzött az 1936-os nemzetgyűlési választásokon. A helyzet érezhetően javult. A kapitalisták azonban, akik alól az általános szavazás kihúzta a talajt, nyiltan kijelentették: „Inkább Hitler, mint a Népfront." Szabotálták a nemzeti felemelkedést. Kivitték az országból tőkéiket, ami növelte az állam pénzügyi nehézségeit és pangást idézett elő az iparban és a kereskedelemben.

A nagyburzsoázia kimutatta, hogy nemzetietlenségének, defetizmusának, a nemzet érdekei ellen elkövetett árulásának osztálygyökerei vannak. Ezek a burzsoák, akik eddig fennen hirdették hazafiasságukat, ideológusaik, akik a nacionalizmust és sovinizmust szították, egyszeribe „európaiak" és „nemzetköziek" lettek. Az igazság az, hogy sem akkor, sem most, sohasem voltak egyebek, csak kozmopolita érzelmű kapitalisták, mint már Jaurès megmondotta, csak osztalékokra éhes részvényesek, akiket immár semmi sem fűz Franciaországhoz, földjéhez, nemzeti hagyományaihoz.

Ezek a kapitalisták, ezek a fasiszták tapsoltak, mikor Léon Blum kihirdette a „benemavatkozást", hogy ezzel segítse Francónak Hitler és Mussolini által támogatott agresszióját a Spanyol Köztársaság ellen. Tapsoltak a müncheni áruláshoz is, amelyet Daladier írt alá és a képviselőház egyhangúlag elfogadott — a kommunista csoport kivételével. Örvendetes eseményként üdvözölték az 1940-es katonai vereséget és a hitleri megszállást, amely lehetővé tette az áruló Pétain államcsinyét.

A nép azonban ellenállt a betolakodóknak és árulók-

nak. A kommunista párt által vezetett munkásosztály volt az ellenállási mozgalom lelke. Fiai felszabadították Franciaországot a szövetségesek, elsősorban a Szovjet Hadsereg segítségével, amely sokáig egyedül harcolt Hitler egész hadserege ellen, és végül Berlinben összezúzta utolsó osztagait is.

A felszabadulás pillanatában Franciaország rendkívül legyengült állapotban volt, kifosztva, letarolva, rombadöntve. A munkásosztály, amely döntő szerepet vállalt a küzdelemben és az áldozatban, változásokat követelt. Államosításokat vitt keresztül, kikényszerítette az új irányvonalat az igazi demokrácia felé, a Condorcet értelmében vett demokrácia felé

„. . . amelyben minden társadalmi intézménynek szükségképpen az a célja, hogy javítsa a legnagyobb létszámú és legszegényebb osztály társadalmi, erkölcsi, szellemi és fizikai állapotát".

Felszólításunkra a munkásosztály jelentékeny erőfeszítéseket tett, hogy helyreállítsa a közlekedési eszközöket és az üzemeket. A bányászok már 1946-ban túlhaladták az 1938-as termelést. Az egész ipar fellendült. Oda jutottunk, hogy bizalommal nézhettünk a jövőbe.

A nagyburzsoázia azonban, amely a nácikkal való együttműködés szennyében és vérében fetrengett, és a felszabaduláskor visszavonult, korántsem tette le a fegyvert. Az amerikai imperialisták vezetésével és segítségével csakhamar újra csoportosította rövid időre szétszórt erőit. Vichy hívei és a gaulleisták sutbadobták a családi viszályt. Az MRP vezetősége az 1946 júniusában tartott második népszavazás után szövetkezett de Gaulle-lal és a szélső reakcióval a munkásosztály és a demokrácia egyesült erői ellen. Erőteljes harcunk azonban az 1946 novemberében tartott harmadik népszavazáson lehetővé tette a politikai erők elosztásának módosítását. A diktátorjelölt akkor súlyos kudarcot vallott.

Pártunk befolyása minden választással növekszik.

A kommunista miniszterek a nép érdekében dolgoztak. Az amerikaiak úgy látták, hogy be kell avatkozniok. 1947 áprilisában kiszorítottak bennünket a kormányból. Azóta már mindenki tudja, miért. Azért, mert elszántan ellenezzük az amerikai imperialisták világuralomra törő háborús terveit. Azért, mert nem akarjuk engedni, hogy országunkat gyarmatosítsák, vagy az amerikai kapitalisták Szovjetunió elleni háborújának gyakorlóterévé tegyék. Azért, mert szilárdan ragaszkodunk a békéhez és a nemzeti függetlenséghez. Azért, mert híven vértanúink emlékéhez és a néptől kapott megbízatásunkhoz, tántoríthatatlanul küzdünk és küzdeni fogunk egy demokratikus, szabad és független Franciaországért.

Ne felejtsük el, hogy Ramadier és Moch „szocialista" pártja vállalta a felelősséget azért, hogy kirekesztették a kormányból a kommunista minisztereket és felborították az általános választásokból kikerült többséget. Az amerikai urak befogták Franciaországot a Marshall-terv szekerébe. Ennek vészes következményei lettek hazánk szempontjából. Az újjáépítés megakadt. A termelés nem haladt tovább, sőt a nemzetgazdaság több ága visszafejlődött, egyeseket pedig teljesen felszámoltak. Ez történt a repülőgépiparral is. Ma már mindenki jobban megérti, mi volt a céljuk a Charles Tillon elvtárs[15] elleni rágalomhadjárat értelmi szerzőinek, akik mindenáron kisebbítették azt az elismerésre méltó erőfeszítését, hogy Franciaországot ismét olyan légiflottához juttassa, amely méltó a repülés nagy úttörőihez. Céljuk az volt, hogy saját piacunkon megszabadítsák az amerikai termelőket minden — bármilyen csekély — francia konkurrenciától. Céljuk az volt, hogy megfosszák Franciaországot a katonai légiflottától, amely az igazi nemzetvédelem eszköze és függetlenségünk biztosítéka lett volna. Franciaország nem gyárt többé repülőgépeket, hanem az amerikaiaktól kell vásárolnia és ezekkel kell felszerelnie a nyugati hadseregbe olvasztott

[15] Lásd e könyv 215. old.

repülőegységeit. A nyugati hadsereg parancsnoka pedig Bradley és Montgomery.

A FRANCIA IPAR TESPEDÉSE

Az alumíniumtermelés csökken, de ami bauxitunk van, azt Németországba viszik. A gép- és textilipar visszaesik. A bőripar nem tudta elérni a háború előtti termelés színvonalát. A megrakott teherkocsik napi átlagos száma januárban 14 százalékos csökkenést mutatott az 1948-as és 16 százalékos csökkenést az 1938-as átlaggal szemben. A kormány azt tervezi, hogy megszünteti a közlekedést vasútvonalaink egyharmadán és lezár minden közepes fontosságú pályaudvart az üzemben tartott vonalakon.

A munkanélküliek száma napról-napra nő: ezidőszerint 500 000 teljes vagy részleges munkanélkülink van. A hivatalos számok azonban korántsem mutatják a munkanélküliség valódi nagyságát, mert továbbra is érvényben van az a Vichyben hozott törvény, amely megakadályozza a helyi munkanélküli alapok létesítését és a munkanélküliek többségének beírását a munkanélküli alapba.

Találhatnánk-e meglepőbb bizonyítékot a francia ipar tespedésére, mint a munkanélküli napokat, amelyeket azért kényszerítenek bányászainkra, mert az el nem adott szén halomra gyűlik a csillékben? Pedig a széntermelés 1949-ben nem multa felül az 52 millió tonnát, míg a Monnet-terv az elmúlt évre 62 millió tonnát irányzott elő!

Bizonyos iparágaknak és háborús célokra termelő vállalatoknak fellendülése egyrészt csak még jobban hangsúlyozza a nemzetgazdaság különböző ágaiban észlelhető egyenlőtlen fejlődés további kiéleződését, másrészt az egész francia ipar egyre nyilvánvalóbban függő jellegét.

Pellenc úr, ez a megrögzött antikommunista, tavaly elismerte, hogy a Marshall-terv elfogadása és a Monnet-

terv feladása nem vezethet másra, mint hogy hazánk amerikai gyarmattá válik.[16]

Kormányunk az amerikai imperialisták javára végrehajtja Franciaország gyarmatosításának és leigázásának azt a programját, amelyet a vichy-i árulók igyekeztek megvalósítani Hitler javára.

VESZÉLYBEN A FRANCIA MEZŐGAZDASÁG

De nemcsak a francia ipart fenyegeti komoly veszély, hanem a mezőgazdaságot is. Beszéltünk már arról az intelemről, amelyet az amerikaiak intéztek a francia kormányhoz, mert némi gabona Hollandiába való kivitelére adott engedélyt. A Marshall-terv egyaránt súlyos helyzetbe hozza a cukorrépatermelőket, a dohánytermelőket és a szőlősgazdákat.

A francia gazdák azt a rendeletet kapták, hogy 70 000 hektárral, tehát majdnem 20 százalékkal csökkentsék a cukorrépa vetésterületét. Ilymódon az amerikai kapitalisták szállíthatnak majd cukrot nekünk. Franciaország kénytelen dohányt vásárolni az Egyesült Államoktól, míg a francia termelőket végromlás fenyegeti.

A nemzetgyűlés törvényt szavazott meg bizonyos méregtartalmú italok ellenőrzéséről és eltiltásáról. Az amerikaiak tiltakoztak. Szeretnének bennünket elárasztani az erősen koffeintartalmú coca-colával. Úgylátszik, egyetlen vágyuk, hogy megtanítsanak bennünket — böfögni. Ezt a megjegyzést a méltóságteljes *le Monde* tette . . . — De hallgassuk meg, mit ír a *la Gazette de Lausanne* című svájci ujság március 6-i számában az amerikai kampányról:

„Valójában e gyermekes dolgok mögött hatalmas érdekek húzódnak meg, mint az amerikai visszahatás

[16] Lásd e könyv 223. old.

hevességéből könnyen gyanítani lehet. Megállapítható, hogy a francia közgazdaság egyik fontos szektorát komoly veszély fenyegeti, félelmetes konkurrenciája támad mindenféle hűsítő italt, gyümölcslét, sört gyártó iparnak, elsősorban azonban a szőlőtermelésnek. Valóban, a Coca-Cola Corporation egyike az Egyesült Államok leghatalmasabb társaságainak. Az amerikai vállalat a francia piac meghódítása céljából típusszerződést köt az engedményesekkel, amelyben magának tartja fenn az oroszlánrészt, eltiltja minden más készítmény árusítását, megkapja az ellenőrzés jogát és olyan bevételekre tesz szert, melyek lehetővé fogják tenni, hogy a Coca-Cola Corporation három év mulva évi 10 millió dollár nyereséget vihessen haza."

Szóval évi 4 milliárd frank összegű pótadót vetnek ki Franciaországra.

FRANCIAORSZÁG ÉRDEKE MEGKÖVETELI A KERESKEDELMI KAPCSOLATOK HELYREÁLLÍTÁSÁT A KELETI ORSZÁGOKKAL

Az a tény, hogy a Marshall-terv megtiltja országunknak a kereskedelmet a Szovjetunióval és a népi demokratikus országokkal, komoly károkat okoz nekünk.

1938-ban az acélgyártásunkhoz szükséges mangánnak, amelyben behozatalra szorultunk, 34 százalékát a Szovjetunióból kaptuk. Egyéb cikkekben ugyanez az arányszám a következő volt: lenből 19, szőrméből 38, kőszénkátrányból 24, nyersolajból 16,5, nyers fából 23 százalék. 1948-ban a Szovjetunióból történő „behozatalban", amely az egész francia behozatalnak már csak 0,3 százalékát tette ki, nem szerepel sem fa, sem mangán, sem kőolajtermék.

1938-ban vasötvözet-kivitelünknek 15, szerszámgépkivitelünknek 15,6, elektromos húzal- és kábelkivitelünknek pedig 14 százaléka került a Szovjetunióba. 1948-ban a Szovjetunióba irányuló francia „kivitelben" (amely az

egész francia kivitel 0,006 százalékát tette ki) ezekből a cikkekből semmi sem volt található.

A legutóbbi kereskedelmi tárgyalások folyamán a szovjet képviselők a *l'Usine Nouvelle* című folyóirat 1949 szeptember 22-i száma szerint azt javasolták, hogy a Szovjetunió szállítson Franciaországnak mangánt, kukoricát, lent stb. A maga részéről a Szovjetunió hajlandónak mutatkozott, hogy kohászati termékeket vásároljon tőlünk, gördülőanyagot, mezőgazdasági gépeket, szerszámokat és traktorokat, valamint bizonyos szállítóeszközöket, különösen teherszállítóhajókat, melyek mind azoknak a cikkeknek jegyzékén szerepelnek, amelyek Kelet-Európába való kivitelét az amerikaiak megtiltották. A *l'Usine Nouvelle* szerint illetékesek foglalkoznak azzal, hogy „Washingtontól a keleteurópai árucsere problémájának szabadelvűbb szempontok szerint való felülvizsgálatát kérjék".

Szóval a francia kormány Washington engedélyéért kénytelen könyörögni, hogy a francia ipar termékeit a Szovjetunióba küldhesse, pedig ez országunk számára igen kedvező árucsere lebonyolítását tenné lehetővé.

A Marshall-terv propagandistái azt állítják, hogy az állam jelentős hasznot húz azoknak a külön számlára befizetett összegeknek feloldásából, amelyeket az amerikaiak által „ingyen" szállított árukért letétbe helyezett. Jegyezzük meg mindenekelőtt, hogy ennek a feloldásnak időpontját, összegét és az összegek tényleges felhasználását az amerikai igazgatóság határozza meg, amelynek tehát ilymódon további eszköze van arra, hogy kormányainkra nyomást gyakoroljon. Állapítsuk meg továbbá, hogy a Marshall-terv 250 milliárdja korántsem nyujt kárpótlást azért a 600 milliárdra rúgó katonai kiadásért, amelyet az amerikaiak hárítottak országunkra. És milyen hadseregért? Egy

> „hadseregcsonkért, amelyet külföldről vezényelnek és ellenőriznek, amely nehéz fegyverzettel csak a külföld engedélyével rendelkezhetik és amelynek már nincs sem függetlensége, sem önkormányzata",

amint a Béke és Szabadság Harcosainak legutóbbi kongresszusán Petit tábornok nyomatékosan kijelentette.

A katonai kiadások roppant súlya elviselhetetlenül nehezedik népünkre és lehetetlenné tesz minden pénzügyi felemelkedést. Hiába a százmilliárdokra menő új adók, hiába a kényszerkölcsönök és kivételes adónemek, amelyeknek találmánya Mayer, Queuille és Petsche „fölöttébb népszerű" nevéhez fűződik, a költségvetés egyensúlya mindeddig csak papíron valósult meg. A deficit továbbra is fennáll. Az állami kiadások elképesztő összegre, 2300 milliárd frankra rúgnak azzal a 717 milliárddal szemben, amely 1947-ben, tehát akkor szerepelt a költségvetésben, amikor még kormányon voltunk. Az állami kiadások tehát megháromszorozódtak.

Mióta a kommunista minisztereket kirekesztették a kormányból, a frankot négy egymást követő devalváción keresztül értékének kétharmadával csonkították meg. Az infláció folytatódik. 1947 áprilisától 1950 márciusáig a bankjegyforgalom 800 milliárdról több mint 1300 milliárdra emelkedett, noha René Mayer elrendelte az ötezer frankos bankjegyek bevonását.

BÉR, ÁR, HASZON

A létfenntartási költségek jelentékenyen megnövekedtek. Az 1938-as állapotot százzal véve egyenlőnek, a párizsi kiskereskedelmi hivatalos index, amely nem is veszi számba a dolgozók háztartásának minden költségét, 1947 áprilisától 1950 februárjáig 837-ről 1922-re emelkedett. Ugyanezen idő alatt a nagykereskedelmi árak indexe 847-ről 2063-ra nőtt.

A bérek távolról sem követték ezt az emelkedést. Az Állami Statisztikai Hivatal adatai szerint, az 1938-as állapotot százzal véve egyenlőnek, a párizsi munkabérek a következő viszonyszámokat mutatják:

Tanulatlan munkás	884
Beállító lakatos	941
Hengerlő	893
Kézi öntő	984

Egy hivatalos összeállításból az tűnik ki, hogy 100 bérmunkás közül Bouches-du-Rhône-ban 21, Lille—Roubaix—Tourcoing-ben 27, Rhône megyében 26, Haute-Garonne-ban 36, Haute-Vienne-ben 31, Côte-d'Or-ban 35 munkás keresett havi 10 000 franknál kevesebbet. Ha a 12 000-nél alacsonyabb béreket nézzük, a fentemlített megyékben 100 bérmunkás közül 32, 44, 32, 52, 53 és 51, a munkások több mint felének keresete nem éri el a havi 12 000 frankot.

A munkáltatók a „szociális juttatásokra" hivatkoznak, a családi pótlékra, társadalombiztosításra stb. Jegyezzük meg, hogy a társadalombiztosítás alapját részben a munkások maguk fedezik. Az 1950 február 21-i *le Monde* azonban megállapítja:

> „Helytelenül hitték, hogy az új, szociális bér tiszta nyereség: apasztja, mégpedig erősen azt a bért, amelyet közvetlenül a dolgozó kap kézhez."

Valóban, 1938 óta a dolgozók életszínvonala több mint felével csökkent. A munkásosztály részesedése a nemzeti jövedelemből állandóan csökken, mint az az alábbi táblázatból kitűnik:

A nemzeti jövedelem megoszlása

(százalékokban)

	1938	1947	1949 (2. félév)
Bérmunkások	45	41	34
Tőkések	29	40	50,5
Földbirtokosok	5,5	6,75	6,5
Kis- és középparasztok	8,5	8,25	5
Kisjáradékosok és nyugdíjasok	12	3	4

A *le Monde* idézett cikkében ezenkívül még ezt mondja:

„A probléma így fejezhető ki: az utolsó félszázadban elért gazdasági fejlődés a munkások javát több szabadidő és szociális előnyök alakjában szolgálta és csak kisebb mértékben a reálbér növekedése által."

Akármilyen óvatosan fogalmazza is meg véleményét a nagyburzsoá ujság, a veleje mégis ez: a fejlődésből, akármilyen méretű volt is, az egész haszon a tőkének jutott, a munkásosztály megmaradt előbbi nyomorában. Mert a „szabadidő", ha nem számítjuk a munkanélküliséget, a rövidebb munkaidőre és a fizetett szabadságra szorítkozik, amelyet a munkások nehéz küzdelem árán vívtak ki a munkáltatóktól. De hangsúlyozni kell, hogy a munka intenzitásának fokozása a munkást sokkal nagyobb erőfeszítésre kényszeríti és erejét még a 8 órára korlátozott napi munkaidő határain belül is gyorsabban felemészti.

Az igazság az, hogy a munkás részesedése munkája termékében a kapitalista javára csökkent és maga a reálbér kisebb lett.

A munkásosztály a krónikus rosszultápláltság állapotába süllyedt. A múlt századhoz viszonyítva Párizsban és a nagyobb városokban csökkent a fejenkénti és naponkénti átlagos fogyasztás. A húsfogyasztás például 1865-től 1948-ig a felére esett.

Így igazolódik be Marx tétele a munkástömegek elnyomorodásáról a tőkések hallatlan gazdagodásával szemben.

„A gazdagság felhalmozása az egyik oldalon egyúttal a nyomor, kínzó munka, szolgaság, tudatlanság, erőszak, erkölcsi lealacsonyítás felhalmozása a másik oldalon, azaz annak az osztálynak az oldalán, amely *saját termékét, mint tőkét termeli*"[17].

[17] *Marx.* A tőke. 1. köt. 699. old.

A francia kormány háborús politikája, amely a Marshall-tervből és az Északatlanti Szerződésből következik, még súlyosabbá teszi a dolgozók kizsákmányolását. Növekszik a nyomor a dolgozó lakosság minden rétegében. A munkások bére is közismerten elégtelen, de a segélyben részesülő munkanélküliek Párizsban mindössze 150 frankot kapnak naponta, az 5 000 lakosúnál kisebb községekben pedig csak 100 frankot. A köztisztviselők még mindig várják megfelelő besorolásukat és az általunk kidolgozott s a nemzetgyűléstől egyhangúlag megszavazott törvény alkalmazását. A hadviseltek és a háború áldozatai nem kapják meg a nyugdíjrendezést, a volt hadifoglyoknak még nem fizették ki járandóságukat. Az öreg munkások havi 4 000 frankból kénytelenek élni Párizsban és még kevesebből vidéken.

A kormány, amely a munkáltatók akaratának engedelmes végrehajtója, ellenszegül minden bérrendezésnek és a munkások által követelt 3 000 frankos bérpótlék azonnali folyósításának. Megtagadja ezt saját bérmunkásaitól, az állami vállalatok dolgozóitól is. A munkáltatók rendelkezésére bocsátja rendőrségét a sztrájkoló munkások ellen. Általában ellenszegül minden olyan kezdeményezésnek, amely megjavítaná a tömegek sorsát.

A VIETNAMI HÁBORÚ — A HARMADIK VILÁGHÁBORÚ ELŐKÉSZÜLETEINEK RÉSZE

Három és fél év óta igazságtalan, bűnös háború folyik Vietnam népe ellen. Ez a gyarmati rablóháború pusztítást és halált zúdít egy népre, amely csak arra törekedett, hogy békében és testvéri egységben éljen a francia néppel. Ez a háború megszámlálhatatlan milliárdon kívül már eddig is több tízezer fiatal ember életébe került hazánknak.

A március 6-i megállapodás Vietnam népének önkormányzati jogot adott arra, hogy saját nemzeti hadserege, rendőrsége és pénzügye legyen. Ho Si Minh elnököt.

akit valamennyiünk nevében üdvözlök, egy idegen államfőnek kijáró tisztelettel fogadták Párizsban. Mindezek ellenére, a március 6-i megállapodást megszegték és folytatják a Vietnam elleni háborút.

A gyarmatosítók nem nyugszanak bele gyűlöletes kiváltságaik elvesztésébe. Nem engedték meg, hogy a Franciaország és Vietnam közötti kapcsolatokat új alapra helyezzék, a népek önrendelkezési jogának alapjára. Addig mesterkedtek és fondorkodtak, míg a vietnami nép beleegyezésével megvetették lábukat az ország északi részén. Mihelyt ott voltak, mindenféle provokációval igyekeztek kirobbantani a háborút, megszegni kötelezettségeiket és ismét igába hajtani Vietnam népét. Ezt a céljukat minden erőfeszítésükkel sem érték el, a leírhatatlan kegyetlenkedések és a Bao Dajjal, a bábcsászárral kötött sötét megállapodás-komédia ellenére sem.

Vietnam egész lakossága ott áll kormánya mögött, Ho Si Minh elnök mögött. A vietnami kormány az ország területének 90 százalékát tartja kézben. A kormányt elismerte a földkerekség két legnagyobb nemzete, a Szovjetunió és a Kínai Népköztársaság.

Truman elnök személyes megbízottjával, Jessup úrral, folytatott tárgyalások a Vietnam elleni gyarmati háború újabb oldalaira vetnek világosságot. Most már arról van szó, hogy a francia ifjúság feláldozásával biztosítsák egy új amerikai felvonulási terület megszervezését a népi Kína határán. A vietnami háború éppúgy hozzátartozik a harmadik világháború előkészületeihez, mint az abesszíniai nép elleni háború hozzátartozott a második világháború előkészítéséhez. Aki tehát a Vietnammal való azonnali békéért harcol, támogatja a vietnami nép önrendelkezési jogát — beleértve ebbe a Franciaországtól való elszakadás és a teljes függetlenség jogát is — az a harmadik világháború kirobbantása ellen harcol.

Ami a vietnami népet illeti, a nagyszerű saigoni tüntetéssel tudtára adta az amerikai imperialistáknak, menynyire nincs kilátásuk arra, hogy ők foglalják el a kifulladt

francia gyarmatosítók helyét és belerántsák Vietnamot a népi Kína és a Szovjetunió elleni háborúba. Az amerikai hajók, amelyek egészen eddig a nagyvárosig hatoltak a Saïgon folyón, kénytelenek voltak a nép tiltakozására sebtében felszedni a horgonyt, miután megkóstolták a demokratikus hadsereg ágyúinak tüzét . . .

ELSZÁNTAN KÜZDENÜNK KELL A KORMÁNY VELEJÉIG REAKCIÓS ÉS GYARMATOSÍTÓ POLITIKÁJA ELLEN

A rablás ösztöne és az a törekvés, hogy a népeket továbbra is gyarmati igában tartsák, okozta a vietnami háborút és ez magyarázza meg egyúttal a francia imperialistáknak valamennyi gyarmati országban folytatott eszeveszetten reakciós politikáját is. A Francia Unió képmutató jelszava alatt valójában a leggaládabb gyarmatosító eljárásokat újították fel Madagaszkárban éppúgy, mint egész Afrikában, a Földközi tengertől az Atlanti-óceánig és Kongóig.

A madagaszkári nép elleni hajmeresztő provokáció, falvaik elpusztítása, választottjaik önkényes elítélése és fogságban tartása, a rendőri terror módszerei Nyugat- és Egyenlítői Afrikában, az Afrikai Demokratikus Egyesülés bátor harcosainak jogtalan üldözése és elítélése, az északafrikai lakosság ellen elkövetett vad megtorló intézkedések: ez a gyarmatosítók gaztetteinek mérlege.

A legfontosabb szerepet azonban itt is a háborúra való felkészülés játssza. Az amerikai imperialisták nemcsak arra törekszenek, hogy gazdaságilag elfoglalják versenytársaik helyét ezeken a területeken és ténylegesen ők uralkodjanak a névlegesen még mindig francia birtokokon. Az is szándékukban áll, hogy megszervezzék támadó és összekötő bázisaikat egész Afrikában.

A *l'Aube* munkatársa kérdést intézett Coste Floret-hez, aki afrikai útjáról tért vissza:

„Melyek az új afrikai katonai szervezkedés mélyebb okai?"

A volt gyarmatügyi miniszter ezt válaszolta:

„Ez okok közül a leglényegesebb az a kiemelkedő és új helyzet, amelyet egész Afrika elfoglal a világ geopolitikájában és stratégiájában... Feltételezhető, hogy egy esetleges harmadik világháború esetén, mint 1942-ben és 1943-ban, ismét Afrikában volnának megteremtendők a győzelem feltételei"[18].

A Hitlerék szótárából átvett kifejezésre: a geopolitikára nem is akarok szót vesztegetni. De jegyezzük meg azt a vallomást, hogy az afrikai kormánypolitikát a világ stratégiájának szempontjai diktálják, szóval az agresszorok tömbjének stratégiája, amely tömböt az amerikai imperialisták irányítanak.

További ok ez arra, hogy leleplezzük ezt az ádázul reakciós és gyarmatosító politikát, harcoljunk ellene és tettekkel támogassuk az afrikai népeknek szabadságukért és függetlenségükért folytatott küzdelmét. Ugyancsak ok arra is, hogy magában Franciaországban támogassuk a gyarmati, elsősorban északafrikai munkásokat, akiket a munkáltatók éhbérért a legféktelenebbül kizsákmányolnak. E dolgozók számára követelnünk kell és ki kell vívnunk az egyenlő munkáért egyenlő bért, ki kell vívnunk a jobb lakásviszonyokat, harcolnunk kell politikai jogaikért és úgy kell eljárnunk, hogy valóban testvéreiket lássák a francia proletárokban.

A REAKCIÓ, A NYOMOR ÉS A HÁBORÚ POLITIKÁJA

A francia tömegek növekvő ellenállása a reakció, a nyomor és a háború politikájával szemben, komolyan nyugtalanítja az amerikai urakat. Írásaikban nyiltan saj-

[18] L'Aube. 1949 február 28.

nálkoznak, hogy Franciaország népe nem mutat elég lelkesedést a Marshall-terv „jótéteménye" iránt. Hálátlansággal vádolják, mert ellene szegül a háborúnak és a rabszolgaságnak, a kormány embereit arra buzdítják, hogy foganatosítsanak megtorló és kényszerrendszabályokat a munkásság ellen, a haladás harcosai ellen, kommunista pártunk ellen. Meg kell hagyni, hogy a kormányok, amelyeknek élén felváltva állott Ramadier, Schuman, Queuille és Bidault, nem soká kérették magukat. Jules Moch, aki sokáig irányította a rendőrséget, a kormány utasítására erőszakos megtorlásokat alkalmazott a dolgozók és a szabadság, a béke hívei ellen. A rendőrségnek nyujtott hitelek az 1947. évi 29 milliárdról 1950-ben 79 milliárdra emelkedtek. Rendszeresen megsértik a dolgozók legelemibb jogait, a sztrájk jogát, a szervezkedés jogát, az egyesülés és a tüntetés jogát. Az önkényes behívások valójában megfosztják sztrájkjoguktól a gázgyári, villanytelepi és más nagy közüzemi munkásokat. Az önkényesen elítélt munkásokat pártmunkásokat és ujságírókat megfosztják állampolgári jogaiktól. Közben az egykori kollaboránsokat, az árulókat egymásután részesítik kegyelemben és szabadlábra helyezik őket.

A kormány idegengyűlöletében támadást intéz a bevándorolt spanyol, lengyel, magyar és más dolgozók ellen. Feloszlatja demokratikus szervezeteiket, amelyekben Franciaország barátai működnek, igazi ellenállók, akik hazánk szabadságáért küzdöttek. Kiutasítja ezeknek a szervezeteknek harcos tagjait. Ezek a támadások a munkásmozgalom gyengítésére irányulnak, azáltal, hogy a bevándorolt munkásokat sujtják és széthúzást igyekeznek előidézni a franciák és bevándoroltak között. Egyúttal súlyosan veszélyeztetik a francia nép és a népi demokráciák népei közötti barátságot és alátámasztják az amerikai imperialisták agressziós terveit.

Ugyanilyen indítóokok alapján utasították el a népi demokráciák testvérpártjai küldötteinek, valamint a német és finn elvtársak vízumkérését is, akik részt akartak

venni kongresszusunkon. Igen, ez a „vasfüggöny". Ezek azok a rendszabályok, amelyek szakadékot akarnak teremteni a népek között és amelyek ellen felháborodással tiltakozunk.

Ugyanekkor azokat az elvtársakat, akik nem jöhettek el kongresszusunkra, valamint pártjukat és népüket, legmelegebb elvtársi rokonszenvünkről biztosítjuk.

A kommunista képviselők mentelmi jogát semmibe veszik. Megtorlásképpen hosszabb-rövidebb időre kizárják őket a nemzetgyűlésből, mert e szószékről azoknak a dolgozóknak férfias hangját hallatják, akik megválasztották őket. A nemzetgyűlés elnöke, nem riad vissza az aljasságnak attól a legalsóbb fokától sem, hogy rendőröket utasítson az ülésterem megszállására. Ehhez hasonló eset nem fordult elő brumaire 18-a óta, illetve azóta, mióta Manuel képviselőt a restauráció túlzó királypártiai kiűzték a Házból. A nép ellenségei olyan választójogi törvényt készítenek elő, mely megfosztaná a kommunista jelöltekre szavazó franciákat, a nemzet egyharmadát, az őket jog szerint megillető képviselettől.

Bidault, aki egy ideig az Ellenállás Nemzeti Tanácsának élén állott, megszavaztatja a rendkívüli törvényeket, amelyek hasztalanul próbálnak gátat vetni a növekvő és a jövőben is nyilvánvalóan tovább fokozódó népi tiltakozásnak a szennyes háború és a szovjetellenes támadás előkészületei ellen.

Közben az amerikai rádió és sajtó folytatja rendszeres rágalmazó és uszító hadjáratát a kommunista párt pártmunkásai és a Béke és Szabadság Harcosai szervezet valamennyi híve ellen. Mesterségesen, hitleri módszerrel a pogrom légkörét akarják megteremteni a munkásosztály ellen, szervezetei, vezetői és az egész demokratikus mozgalom ellen.

Ezzel a hadjárattal és a rendkívüli törvényekkel, amelyek megfosztanák vezetőiktől a munkás és demokratikus szervezeteket, de Gaulle tábornok hatalomrajutását készítik elő. Biztos értesülések alapján rámutattunk már arra a gaulleista összeesküvésre, amelyet a munkásosztály és a köztársaság ellen készítenek elő. Az ellenség tervei kudarcot vallottak, de ébereknek kell maradnunk, hogy leleplezhessük és meghiúsíthassuk a reakciós összeesküvés előkészületeit, hogy ellenszegülhessünk a pártütő bandák tüntetéseinek és gyakorlatozásainak és ilymódon előkészítsük a munkásosztályt és valamennyi egységbe tömörített köztársasági érzelmű embert, hogy azonnal megsemmisítő választ adjon a fasiszta támadás minden kísérletére.

A francia nép már a felszabadulást követő 18 hónapban látta de Gaulle működését. Mit tett akkor a diktátorjelölt? Hozzálátott-e vajjon komolyan ahhoz, hogy megoldja azokat a létfontosságú problémákat, amelyek gazdasági és társadalmi téren országunk előtt állottak? Olyan nemzeti érdekeink védelmét szolgáló külpolitikát folytatott-e, hogy azzal csatlakozásra bírta egykori szövetségeseinket?

De Gaulle a hatalom birtokában a reakciós burzsoázia érdekeit képviselte. Kizárólagos gondja az volt, hogy megakadályozza a nép által várt és követelt döntő változásokat, fenntartsa a burzsoá uralom régi gépezetét, megvédje a népi igazságszolgáltatástól azokat a magas közhivatalnokokat és tábornokokat, akik kiszolgálták Pétaint és Hitlert. Még alig volt Párizsban, de Gaulle máris kimutatta ellenséges érzelmeit az igazi ellenállással, annak embereivel és szervezeteivel, az Ellenállás Nemzeti Tanácsával, a helyi és megyei felszabadulási bizottságokkal szemben.

De Gaulle külpolitikájában a nagy háború szövetségesei között esetleg felmerülő nehézségekre spekulált. Nem állott szándékában, hogy becsületesen végrehajtsa a francia-szovjet barátsági és szövetségi szerződést, amelyet

Moszkvában megújított. Az egész idő alatt rontotta a Franciaország és Anglia közötti kapcsolatokat. Méltatlan módon viselkedett Roosevelt elnökkel.

És ma? De Gaulle belpolitikai téren a gumibot politikájáért száll síkra. Ő is „erős" államhatalmat akar, mint előtte La Rocque és Pétain. És mint ezek, ő is „a munka és a tőke szövetségét" hirdeti. Ez Sismondi programjához, kerek egy évszázaddal vet bennünket vissza. Azzal a súlyosbító körülménnyel, hogy Sismondi, aki megrémült az akkor emelkedőben levő kapitalizmus fejlődésétől, annak a kispolgárnak ábrándjait fejezte ki, aki a multhoz való lehetetlen visszatérést óhajtotta. Viszont de Gaulle a nagytőke politikáját tolmácsolta, amely minden eszközzel össze akarja zúzni a munkásosztályt és a végletekig ki akarja zsákmányolni az egész népet.

Külpolitikai téren de Gaulle ugyanazon a nézeten van, mint Bidault, mint Queuille, Herriot, mint Guy Mollet. Mint ezek, ő is helyesli a Marshall-tervet és az Északatlanti Szerződést. Már régóta prédikálja a szovjetellenes kereszteshábort. Helyesli Franciaország egybeolvadását Nyugat-Németországgal.

RENDŐRURALOM, A SÁR ÉS VÉR RENDSZERE

Franciaország népe nem járulhat hozzá a reakciónak, a nemzet jogairól való önkéntes lemondásnak és a háborúnak ehhez a programjához. Erőteljesen szembe kell szállania a de Gaulle-féle összeesküvéssel és azzal a kormánnyal, mely ennek malmára hajtja a vizet.

Ugyanaz a kormány, amely üldözi az öntudatos munkásokat és a béke harcosait, és teret enged a fasiszta összeesküvés előkészületeinek, másfelől el akarta titkolni az ország előtt a korrupt tábornokok és politikusok, meg a többi panamisták botrányos ügyének valódi körülményeit. Jacques Duclos elvtárs állhatatosságának sikerült keresztülvinnie egy vizsgálóbizottság létesítését. Kriegel-Valrimont

elvtárs kitartása pedig lehetővé teszi, hogy fokról-fokra lerántsuk a leplet a vesztegetők és megvesztegetettek üzelmeiről.

A népnek tudomására jutottak a szennyes háború titkos rúgói. Megtudta milyen hitvány üzérek érdekében ömlik a francia ifjúság és a vietnami nép vére. Főként azonban arról értesült a nép felháborodással, hogy Ramadier, nemzetvédelmi miniszter, Jules Moch, belügyminiszter és Queuille, az akkori miniszterelnök megkísérelte eltussolni a botrányt és ezzel súlyos vétséget követett el hivatali kötelességei ellen. Azzal az ürüggyel igyekeztek leplezni a panamát, hogy a benne szereplő hadseregfőparancsnokot bízták meg az akkor éppen aláírásra kerülő Északatlanti Szerződés tárgyalásain való részvétellel. A hadseregfőparancsnokot az ügybe egy szélhámos barátja, volt PPF[19]-tag, Gestapo-ügynök, akit az MRP-párti igazságügyminiszter kitüntetésben részesített, vonta be.

A kormány urai nem akarták, hogy a nép a botrány épületes adatainak világosságában alakítsa ki véleményét az agressziós szerződésről. Az igazság az, hogy ebbe a megvesztegetési ügybe bele van keverve az egész rendszer, a háborúnak, a rendőruralomnak, a sárnak és a vérnek ez a rendszere.

A SZELLEMI HANYATLÁS, A TUDOMÁNYELLENESSÉG POLITIKÁJA

Van még egy terület, ahol az amerikai imperializmus beavatkozása a Marshall-terv és az Északatlanti Szerződés érdekében súlyosbítja a feltartóztathatatlan hanyatlás nagyon is kétségtelen irányzatát. Ez a szellemi élet területe. Egyre növekvő nyomást gyakorolnak a francia gondolkodásra, a francia tudományra.

Revers tábornok, „ez a kiváló, talpig becsületes ember", az Egyesült Államokból hazajövet kijelentette, hogy a kormány amerikai gazdái nem tartják kívánatos-

[19] PPF — Parti Populaire, Français, Doriot pártja volt.

nak, hogy kommunisták működjenek a tudományos kutatással foglalkozó intézményekben. Delbos úr, a „benemavatkozás" idején volt miniszter, nyomban sietett visszarendelni Georges Teissier-t. Hogy alapos munkát végezzen, nyugdíjazta a francia tudomány egy másik büszkeségét, Henri Wallont is, a tudományos neveléstan előfutárját, akit Vichy alatt felfüggesztettek és aki a felszabadulás idején volt miniszter.

Az amerikai párt sajtója megsokszorozza támadásait és rágalmait korunk legnagyobb francia tudósa, Joliot-Curie elvtársunk ellen, aki létrehozta az első atommáglyát Franciaországban és akinek leváltását most nagy lármával követelik.

A szellemi hanyatlásnak, a tudományellenességnek és minden az emberi méltóságot meggyalázó és szabadságellenes törekvés támogatásának ez a politikája megmutatja, hogy milyen mélyre süllyedt a burzsoázia. Mint az „erkölcsi világrend korában", mint Vichy idején, záporként hullnak az állásból való felfüggesztések, megtorló intézkedések zúdulnak azokra a pedagógusokra, akik bírálni merik a kormányt, akik ellenzik a vietnami háborút, vagy Anatole France néhány mondatát diktálják tanítványaiknak. A francia közoktatásnak az amerikai háborús politikához kell igazodnia. Amerikai típusú egyetemmel akarnak megajándékozni bennünket, ahol a béke szó kiejtése főbenjáró bűn, „a hadsereg és a nemzet demoralizálására irányuló kísérlet és a miniszter ellen elkövetett sértés".

MI VAGYUNK A FRANCIA SZELLEMI ÉRTÉKEK TOVÁBBFEJLESZTŐI

A közoktatási költségvetést megnyirbálták, a kutatóintézeteket nem részesítik támogatásban. A gyermekek ezrei nem tudnak bejutni a tanintézetekbe. A világi iskola veszélyben van. Pedig mennyi laboratóriumot, mennyi iskolát létesíthetnének a háború és a halál költség-

vetése által elnyelt 600 milliárdnak akár csak egy részéből is.

Az amerikai imperialisták ideológiai behatolási kísérleteit jellemzik többek között: az amerikai művek fordításai — bár 1948-ban még 800-nál magasabb volt a számuk, s ez 1949-ben 400 alá esett — a hatalmas példányszámú amerikai folyóiratok, amelyeknek az a rendeltetésük, hogy olvasóikat „amerikai gondolkodásmódra" szoktassák és előkészítsék a „kikerülhetetlen" háborúra, a botrányujságok, és a chicagói mintáról másolt antikommunista, szovjetellenes lapok, a Hollywoodtól ránkkényszerített butító filmek, a Szovjetunió elleni rágalomhadjáratok, amelyeket az egész sajtó koncertje kísér, mint például az áruló Kravcsenko perével kapcsolatban, az amerikai tőkék beruházása francia napilapokba stb. Mindez azonban azt is megmutatja, hogy a francia burzsoázia a nemzeti érdek iránti fogékonysággal együtt mondott le nagy szellemi hagyományairól is, az ízlésről, a mértéktartásról, a finomságról és tisztességről — mindarról, ami országunkat naggyá tette. Csak mi maradtunk itt, mint Franciaország erkölcsi és szellemi örökségének őrei. Mi, csakis mi vagyunk a francia szellemi értékek továbbfejlesztői.

Miközben azonban az ellenség ideológiai nyomása fokozódott — Marx által is hangsúlyozott dialektikus jelenségként —, jelentékenyen megerősödött a mi ellenállásunk.

Meglévő folyóirataink hoz — melyek közül a szellemi fronton a legfontosabb a *la Pensée* volt — csatoltuk a *la Nouvelle Critique* című harcos marxista folyóiratot; az a fogadtatás, amelyben a tanulóifjúság részesítette, bizonyítja, mennyire kíván ez a fiatalság tanulni és harcolni egy jobb társadalomért.

Felszólítottuk íróinkat, filozófusainkat, festőinket, művészeinket, hogy harcoljanak ideológiai és politikai téren a munkásosztály oldalán. A burzsoá esztétáknak, a l'art pour l'art híveinek dekadens műveivel, az exisztencialista „filozófusok" kilátástalan pesszimizmusával és maradi tudományellenességével, azoknak a festőknek

formalizmusával, akik számára a művészet ott kezdődik, ahol a képnek nincsen tartalma, olyan művészetet állítottunk szembe, amely a szocialista realizmusból merít sugallatot és amelyet a munkásosztály megért, olyan művészetet, amely segíti a munkásosztályt felszabadító harcában.

Az ilyen művészet nemcsak a népet gazdagítja. Azzal, hogy felemelő témát ad az írónak és a művésznek, felemeli, a nagy francia hagyományokhoz kapcsolja, tágítja látókörét, utat tör egy új klasszicizmusnak.

Örömünkre szolgál és büszkék vagyunk arra, hogy az írók és művészek egy jelentős élgárdája megértett bennünket, helyesli álláspontunkat és egész tehetségét a nép szolgálatába állítja. Túlságosan sokan vannak ahhoz, hogy mindnyájukat megnevezzem és ezért elnézésüket kérem. Mégis engedjék meg, hogy külön üdvözöljem Aragont, a „Kommunisták" című könyv szerzőjét, valamint Fougeront, az „André Houllier kommunista meggyilkolása" című kép festőjét. Ezt a képet Seine-megyei elvtársaink Sztálin elvtársnak ajánlották fel.

Ellenségeink csodálkozással és felháborodással látják állásfoglalásunkat az irodalom és művészet kérdéseiben. Szerintük tűrhetetlen beavatkozásról van szó a szellemi élet területén, amelynek ők állítólag hűséges, önzetlen szolgái.

A marxista gondolkodás mesterei már régen kimutatták, mi bújik meg a „művészet szabadságát" hirdető nagy szavak mögött. A kapitalista társadalomban nincsen szabad művészet. Az író és a művész a pénz hatalmasságaitól függ, akik ellenőrzésük alatt tartják a gondolkodás piacát és úgy jegyzik a tehetségeket, mint a tőzsdei értékeket. Mi, csakis mi akarjuk megszabadítani a művészeket attól a szolgaságtól, amely méltóságuktól fosztja meg őket és elapasztja ihletüket.

A kapitalisták lealjasítják az írókat, utasításokat adnak nekik és bizonyos feladatok elvégzésére kényszerítik őket. Ők zárják a művészeket egy tartalom és tárgy nélküli művészet korlátai közé. Ami bennünket illet, mi csak azt

kívánjuk a gondolat embereitől, a művészektől, hogy kapcsolódjanak a nagy hagyományokhoz, amelyek az irodalom és művészet legvirágzóbb korszakaiban diadalmaskodtak. A nagy mestereket műveik tartalma teszi naggyá. Ehhez a tartalomhoz mindig megtalálták a hozzáillő formát.

Korunk szociális tartalma, amely íróink könyveiben, festőink vásznain, zenészeink szimfóniáiban keres magának kifejezést, a népi erők hatalmas kibontakozása, az új és a régi közötti harc, amelyben az új élet formáinak előretörése világszerte meghátrálásra kényszeríti a régit.

Ha azt kívánjuk a művészettől, hogy ennek a valóságnak tükre legyen, ha az kívánjuk a művészettől, hogy rázza le magáról a béklyókat, amelyek szellemi prostitúcióra és meddőségre kényszerítik, ezzel egyúttal erősítjük a művészetet és elősegítjük a művész felemelkedését. Az a tény, hogy napjainkban a legmélyebb, legkövetkezetesebb írók és művészek indíttatva érzik magukat, hogy csatlakozzanak a munkásosztály ideológiai és politikai állásfoglalásához, annak bizonyítéka, hogy minden kulturális érték ma a proletariátus oldalára ment át.

És amikor arra szólítjuk fel az írókat és művészeket, hogy foglalják el az őket megillető helyet az emberiség felszabadításáért folyó nagy küzdelemben, tudatában vagyunk annak, hogy egyidejűleg a kultúra jövőjét és a művész szabadságát is védjük. Tudatában vagyunk annak, hogy ezen a területen is, mint minden más területen, Franciaország ügyét védjük, amelyet ki akarunk ragadni gazdasági, politikai és szellemi hanyatlásából, hogy új fénnyel ragyogjon az egész világra.

IV

A BÉKEHARC

Hazánkban egyre növekvő méretekben bontakozik ki a békeharc. A legkülönbözőbb formákban jelentkezik,

mint például a gyűlések, tüntetések, tiltakozások, békeszavazás, tömegakciók a hadianyaggyártás és szállítás ellen. A legfontosabb tény azonban az, hogy a munkásosztály mindinkább résztvesz ebben a küzdelemben.

Algéria, Tunisz és Franciaország kikötőmunkásai nem hajlandók kirakni a fegyvereket vietnami testvéreik ellen. Nem hajlandók kirakni az amerikai hadianyagot a szovjet testvéreik ellen irányuló agresszió számára. Angol vagy amerikai hajók kikötőről-kikötőre jártak, anélkül, hogy halálthozó rakományaikat partra tehették volna. Három hét óta a kormány kénytelen minden nap más kikötőt kijelölni a „Dixmude" és amerikai fegyverszállítmányból álló rakománya számára.

A francia tengerészek nem hajlandók hadianyagot szállítani. Marseille-ben késleltetik a hajók elindulását. Rouenban 13 hajó személyzete vesztegel a parton, szolidaritásból az orani kikötőmunkások iránt. Arra kötelezik magukat, hogy nem szállítanak hadianyagot.

Marseille, la Pallice és Saint-Nazaire egész lakossága a kikötőmunkások mögött áll. Marseille-ben valamennyi szakma munkásai sztrájkkal válaszolnak a kikötőben történt rendőri provokációkra és az aktivisták letartóztatására. Nizzában a lakosság egy V-2 kilövésére szolgáló szerkezetet dobott be az öbölbe.

A vasutasok nem hajlandók továbbítani hadianyagot szállító vonatokat. Bercyben a környék munkásainak tüntetése közben lekapcsolják a mozdonyt egy hadianyaggal megrakott vonatról. Lyonban és Oullins-ben megtagadják a mozdonyt egy páncélvonattól, amelyet megállítanak és kisiklatnak. Mindkét városban tüntetéseket rendeznek a háború ellen. Nantes-ben és Brestben a gépészek és fűtők határozatot hoznak, hogy nem szállítanak hadianyagot. A vasutasokat mindenütt tömegtüntetésekkel támogatják a néptömegek.

Grenoble-ban, Saint-Pierre-de-Corps-ban, Valence-ban, a tömeg megállítja a hadianyagszállító vonatokat.

Roanne-ban kétezer békeharcos tüntet egy vonat

elindítása ellen, nem törődve a jelentékeny számú rendőri kirendeltséggel és annak megszokott brutalitásával. 21 tüntetőt letartóztatnak és Lyonba szállítanak, ahol az új rendkívüli törvények értelmében megindítják ellenük az eljárást. Bidault úr, Loire-megye képviselője, különleges figyelmet tanúsít megyéjének dolgozói iránt.

A hadianyaggyártás elleni harc mindinkább tömegjelleget ölt. A munkások sztrájkkal akadályozzák meg Choisyban a Bonvillain üzemben a bombagyártást és Nanterre-ben, Montupet-nél a puskatusok előállítását. Mindkét helyen a lakosság egységesen a sztrájkolók mögött áll. A Charlin üzemben Montrouge-ban, a crau-i kohóművekben, Rhône megyében a munkások kényszerítik a munkáltatókat, hogy utasítsák vissza a hadirendeléseket. Givorsban, a Fives-Lille üzemeiben a munkások kijelentik, hogy nem gyártanak tankalkatrészeket.

A háború elleni küzdelem tehát egyre komolyabban kibontakozik. Ez azonban még csak a kezdet. A háborús uszítók üzelmeinek meghiúsítására egyre nagyobb tömegeket kell bevonnunk a békéért folyó küzdelembe.

Nyilvánvaló, hogy a nép a békét akarja. Az akarat azonban maga nem elegendő, cselekvésben kell megnyilvánulnia. A legsürgősebb feladat abban áll, hogy a néptömegek kétségtelen békeakaratát átalakítsuk elszánt és sokoldalú akcióvá az imperialista agresszorok és háborús előkészületeik ellen.

E célból meg kell magyaráznunk, újra meg újra fáradhatatlanul meg kell magyaráznunk mindenkinek, akit az ellenség hazugsággal és rágalmakkal megtéveszt, hogy melyek a háborús veszély mélyenfekvő okai. A tények feltárásával meg kell mutatnunk a széles tömegeknek a rothadó kapitalista világ ellentmondásait, annak a haldokló rendszernek ellentmondásait, amely a válságokat és a háborúkat szüli.

Miután lelepleztük az imperialista agresszorokat, le kell lepleznünk, amint Lenin tanácsolta, a háborús előkészületek titkát. Fel kell tárnunk a háborús gyujtogatók

fondorlatait és mesterkedéseit, meg kell adnunk a választ rágalomhadjárataikra, diverziós és provokációs üzelmeikre, meg kell szerveznünk a háborús propaganda szolgálatában álló filmek, ujságok, rádióadások, csoportok és emberek bojkottálását.

FRANCIAORSZÁG NÉPE SOHASEM FOG HÁBORÚT VISELNI A SZOVJETUNIÓ ELLEN

Nyilatkozataink arról, hogy a francia nép szembeszáll a szovjetellenes háborúval, kiváltották az imperialista sakálok és sajtólakájaik üvöltözését. Ezek a nyilatkozatok lerántották a képmutatás leplét, amely mögött az agresszorok a háborút szerették volna előkészíteni.

Azzal vádoltuk az amerikai kapitalistákat és társaikat, ügynökeiket, hogy új világháborút készítenek elő.

Visszautasítottuk azt a gyűlöletes rágalmat, amelyet a háborús uszítók szüntelenül terjesztenek a Szovjetunió ellen, hogy ezzel igyekezzenek leplezni bűnös üzelmeiket. Ez a csőcselék azt meri állítani, hogy a Szovjetunió fenyegeti a békét, holott a szocializmus országának egész politikája harminckét év óta egyet jelent a béke és a népek függetlensége érdekében folytatott szívós küzdelemmel.

Mint az hasonló esetekben történni szokott, az ellenfél nagy lármája, ellenünk intézett szélsőséges támadásai sok derék embernek tett taplót a fülébe, aki ezelőtt nem hitt a háborús veszélyben. Ezek a férfiak és nők komolyan gondolkozni kezdtek. A közelmult tapasztalatai bizalmatlanná tették őket a kormányban ülőkkel szemben, akiknek a hazugság állandó kenyerük. A benemavatkozás hősei, a „furcsa háború" lovagjai, alávaló módon megrágalmaztak bennünket, mielőtt illegalitásba taszítanák pártunkat és önkényesen megvonnák tőlünk azokat a képviselői megbízatásokat, amelyeket a néptől kaptunk. A nép azonban csakhamar meggyőződhetett róla, mennyire igazunk volt.

Nyilatkozatainkkal végre kifejeztük a proletár nemzetköziségnek azokat a mély érzéseit, amelyek a forradalmi dolgozókat eltöltik. Mint mindig, ezúttal is francia hazafiaknak bizonyultunk, akik őszintén szeretik hazájukat, törődnek jövőjével és függetlenségével, de egyszersmind internacionalista munkásoknak is, akik hívek Marx és Engels évszázados felhívásához:

„Világ proletárjai, egyesüljetek!"

Mint franciák és proletárok, védelmezzük a francia-szovjet barátságot és küzdünk a szovjetellenes agresszió előkészítése ellen.

Mint franciák emlékezünk arra, amit valamikor de Gaulle maga is kénytelen volt kijelenteni:

„Az orosz népnek és bámulatraméltó hadseregének erőfeszítései tették lehetővé elsősorban a francia anyaország területének felszabadítását"[20].

Mint hazafiak nem felejtettük el azt az igazságot, amelyet ugyancsak de Gaulle jelentett ki 1942 január 20-án a londoni rádióban:

„Általános szerencsétlenségre, századok óta túlságosan gyakran megakadályozta, vagy áthúzta a francia-orosz szövetséget a fondorkodás, vagy megnemértés. Pedig ez a szövetség olyan szükségszerűség, amely minden történelmi fordulónál megmutatkozik. Ezért kapcsolja a harcoló Franciaország újjáéledő erőfeszítését a Szovjetunió erőfeszítéséhez."

Mint proletárok, sikraszállunk a francia-szovjet barátságért, tudatában annak, hogy mit köszönhet a nemzetközi munkásmozgalom a Nagy Októberi Szocialista Forradalomnak, amely új korszakot nyitott az emberiség történelmében, és megvalósította apáink és nagyapáink álmait a szociális felszabadulásról.

Kezdettől fogva a Nagy Októberi Szocialista Forrada-

[20] Journal officiel. 1944 december 23.

lom oldalán állottunk. Megvédtük akkor, amikor még gyönge volt, mikor a belső összeesküvők és a külföldi beavatkozás ellen harcolt s André Marty és feketetengeri bajtársai mentették meg Franciaország becsületét, mikor odaát az éhínség dühöngött a bűnös blokád és a hosszantartó szárazság következtében. Ennek több mint harminc éve.

Hittünk a Szocialista Forradalomban. Hittünk Leninben és Sztálinban, és igazunk lett. Az Októberi Forradalom megmentette Franciaországot és a világot a fasiszta barbárságtól.

Hogyan lehetnénk kevésbbé határozottak, kevésbbé szenvedélyesek szovjet testvéreink iránti szeretetünk és szolidaritásunk kifejezésében harminc év közös megpróbáltatásai után, mikor az egyre erősebb Szovjetunió valamennyi népnek utat mutat: a szocializmus, a boldogság és a béke útját.

Mint francia hazafiak és mint internacionalista proletárok harcolunk a vietnami szennyes háború ellen. Igen, éppen mert szeretjük Franciaországot, azért tölt el bennünket fájdalommal és szégyennel a puszta gondolata is azoknak a bűnöknek, amelyeket ennek az országnak nevében követnek el. Soha nem éreztük Engels szavait igazabbaknak és időszerűbbeknek:

„Nem lehet szabad az a nép, amely más népeket elnyom."

Hogyne támogatnánk a vietnami nép függetlenségi harcát, mikor mi magunk is országunk leigázása ellen küzdünk?

NEM, A HÁBORÚ NEM ELKERÜLHETETLEN

Egyesek kijelentik, hogy a háború végzetszerűen elkerülhetetlen. Ezt a hamis és egyúttal ártalmas felfogást erélyesen meg kell cáfolnunk.

Már tavaly, a Seine-megyei pártértekezlet idején fel-

léptünk e vélemény és egy másik éppilyen téves és még ártalmasabb felfogás ellen. Azok „felfogása" ellen, akik ezt mondták:

„Ha háború jön, sebaj. Legalább minden felrobban és annál gyorsabban végzünk a kapitalizmussal."

Azok, akik így okoskodnak, valójában a háborús uszítók szekerét tolják. Szavaik, mondottuk már tavaly,

„a Szovjetunió és a kommunisták rágalmazóinak, a háborús uszítóknak malmára hajtják a vizet".

Az első világháború után húsz esztendeig a szocialista vezetők, Blum és Paul Faure rágalmazó módon azt állították, hogy a Szovjetunió háborút akar, mert szerintük az orosz kommunisták nem tudják felépíteni a szocializmust a maguk országában a többi országok forradalma nélkül, és mert a háború — ugyancsak a szociáldemokrata rágalmazók szerint — az új forradalom előfeltétele. A szocialista vezetők akkor, akárcsak François Mauriac ma, azt állították, hogy mi, francia kommunisták, ugyancsak a háborút akarjuk, mert ez az egyetlen eszköze annak, hogy hatalomra kerüljünk. A háborús uszítók felújítják régi rágalmaikat a Szovjetunió ellen és ellenünk, mert ismét a háború borzalmaiba akarják taszítani a népeket. Könyörtelenül el kell ítélnünk minden hangot, bármilyen elszigetelten jelentkezik is, amely visszhangot adna sorainkban a háborús gyujtogatók rágalmainak.

A legnagyobb eltévelyedés volna, ha elfelejtenénk, hogy a háború árát mindig a népek adják meg, hogy a háború őket tizedeli meg, őket vérezteti el, őket teszi tönkre. És hogy nincsen szükségesebb harc a békéért való harcnál.

Nem, a háború nem elkerülhetetlen. 1914-hez és 1939-hez képest az erőviszonyok jelentősen eltolódtak. Ma a béke erői, amelyek az egész világban szervezkednek és cselekvően lépnek fel, eléggé nagyok és eléggé hatalmasak ahhoz, hogy meghiúsítsák a háborút.

Nem, a háború nem elkerülhetetlen. Abból, hogy a kapitalista rendben a háború mindenkor lehetséges, nem következik, hogy a népeknek ebbe bele kell törődniük. A népek közvetlenül meghiúsíthatják az imperialista háborús uszítók terveit. Cselekvő fellépésük kiszélesítésével olyan politikai és társadalmi átalakulásokat kényszeríthetnek ki, amelyek egyszersmindenkorra végetvetnek a háborúnak azáltal, hogy végetvetnek a kizsákmányolás és elnyomás rendszerének, amely a háborúkat előidézi.

A békéért vívott harcnak egy másik fontos oldala az ellenség hazugságainak leleplezése, állandó és rendszeres visszautasítása. Korunk a hazugság kora. Lenin írta több mint 30 évvel ezelőtt:

„... az imperializmus eszeveszett védelmezése, mindenképpen való kendőzése — ez az idők jele[21]".

Kendőzni az imperializmust, hazudni, hazudni és még többet hazudni — mondta Lenin —, de félelmet kelteni! A rádió hazudik, a marshallizált sajtó hazudik, a mozi hazudik, a színház hazudik. A szavak elvesztették jelentőségüket. A hagyományos fogalmak visszájukra fordultak. Az imperialisták, mint annakidején Hitler, tevékenyen dolgoznak a háború előkészítésén, de közben tele szájjal beszélnek a *békéről*. Viszont tilos a békéről beszélni az iskolákban és börtönbe vetik a *békéért* harcoló hazafiakat.

Az imperialisták, mint annakidején Hitler, Európáról beszélnek. De kizárják belőle kétharmadát. Az „Európai parlament" és a „Világkormány" csalárd szavak, amelyek arra valók, hogy leplezzék a nyugateurópai népeknek az amerikai imperialisták általi leigázását, és palástolják a szovjetellenes háború előkészületeit. Lenin erről már 1915-ben így írt:

„Persze, *ideiglenes* megegyezések a kapitalisták és a hatalmak között lehetségesek. Ilyen értelemben

[21] *Lenin*. Válogatott művek. 1. köt. 1009. old.

az Európai Egyesült Államok is lehetségesek, mint az *európai* kapitalisták megegyezése... de mire vonatkozóan? Csak arra vonatkozóan, hogy hogyan kell együttesen elnyomni Európában a szocializmust és hogyan kell együttesen megvédeni az összerabolt gyarmatokat...[22]"

Szószerint áll ez az „Európai parlamentre" és az állítólagos strasbourgi gyűlésre.

A SFIO vezetőinek szólamai a „nemzeti szuverenitás korlátozásáról" nem egyebek a dolgozók nemzetközi érzületére való szemérmetlen spekulációnál. Ezzel kapcsolatban megállapítható a „világállam" híveinek és főnöküknek, Garry Davisnek teljes kudarca, aki most hajózik vissza Amerikába. Csatlakozzék odaát azokhoz az amerikaiakhoz, akik a saját országukban harcolnak Truman és kormánya háborús politikája ellen, harcoljon odaát az atomfegyver eltiltásáért. Ez sokkal jobb lesz, mintha azzal kísérletezik, hogy ideológiailag lefegyverezze a munkásmozgalmat és éket verjen a béke hívei közé azokban az országokban, amelyeket az amerikai imperializmus befogott harci szekerébe.

A SIKER FELTÉTELE: AZ EGYSÉG, AZ AKCIÓEGYSÉG

A béke híveinek ébersége és cselekvő fellépése áthúzta az amerikai imperialisták és ügynökük, Garry Davis számításait. A Béke és Szabadság Harcosainak mozgalma mindinkább megerősödött. Legutóbbi országos kongresszusukon ugyanazokban a padsorokban láttunk pártállásra, világfelfogásra és vallási meggyőződésre való tekintet nélkül férfiakat és nőket, akiket az egyesít, hogy szívüket egyforma szeretet tölti el Franciaország iránt, szeretet a köztársaság és a béke iránt. Minden erőnkkel azon kell lennünk, hogy végrehajtsuk az országos kongresszus határo-

[22] Ugyanott, 898. old.

zatait, mindjobban kiszélesítsük a mozgalmat és akcióját, mindenütt hozzájáruljunk a községi béketanácsoknak és a békebizottságoknak megválasztásához.

A béke erőinek sikere az egységtől függ. Az akcióegységtől. A béke híveinek mozgalmában ott van a helye a nép minden rétegének, munkásoknak, parasztoknak, középrétegbelieknek, férfiaknak, nőknek, fiataloknak, valamennyi munkás- és demokratikus szervezetnek, szakszervezetnek, szövetkezetnek, sportegyletnek, hadviseltek egyesületeinek, családi egyesületeknek, kulturális, nevelő- vagy vallásos csoportoknak, valamennyi kiemelkedő személyiségnek, tudósnak, írónak, ujságírónak, képviselőnek, mindazoknak, akik a béke védelme mellett foglalnak állást.

Hasznosnak tartjuk annak megismétlését, hogy mi, kommunisták, ugyanakkor, amikor követeljük magunknak azt a jogot, hogy minden körülmények között kifejthessük álláspontunkat, teljességgel megengedjük, hogy mások másképpen gondolkozzanak bizonyos problémákról, beleértve az újabb háborús veszély mélyebb okainak annyira fontos problémáját és a béke megmentésére alkalmas eszközök kérdését is. Hajlandók vagyunk baráti módon vitatkozni ezekről a kérdésekről a béke őszinte híveivel. Számunkra csak egy fontos: a béke védelmét szolgáló egység parancsoló szükségszerűsége és sürgőssége.

Elsősorban szükség van erre az egységre a dolgozók soraiban. A munkások mindjobban látják az egyenes összefüggést a háborús és reakciós kormánypolitika, valamint az alacsony bérek és a dolgozó tömegek elnyomásának politikája között. A munkások egyre jobban megértik, hogy a magasabb bérekért és szabadságjogaik védelméért folyó küzdelemnek a békéért vívott általános harchoz kell kapcsolódnia, mert ez a döntő harc. A háborús költségvetés csökkentése lehetővé tenné, hogy sokmillió dolgozó és ínséges sorsát megjavítsák. A Marshall-terv feladása, az amerikai gyámság lerázása lehetővé tenné, hogy végetvessünk nemzetgazdaságunk hanyatlásának, hogy mindenkinek juttassunk munkát és kenyeret.

A CGT és a Force Ouvrière guesnain-i (Nord megye) bányászszervezetének képviselői együtt kidolgozták követeléseiket, melyek a következők: 3000 frankos bérpótlék, öregségi nyugdíj, a francia bányászokéval egyenlő helyzet az északafrikai bányászok számára, a sztrájk folyamán kifejtett tevékenységért kiszabott büntetések törlése stb. A közös határozat egyebekben azt mondja:

„A CGT és a FO szervezeteinek képviselői megállapítják, hogy a kormány háborús politikája csupán a nagybankárok érdekeit szolgálja. Erélyesen követelik a vietnami szennyes háború beszüntetését, amely halált és nyomort visz a munkások hajlékába. Ugyancsak erélyesen követelik a 600 milliárdot kitevő háborús költségvetés csökkentését, országunk újjáépítése és a munkások követeléseinek teljesítése céljából."

Ilymódon az akcióegység már nemcsak a követelésekre és gazdasági kérdésekre szorítkozik. Ugyanigy kialakul az akcióegység a békeharcra, a vietnami háború ellen és a szovjetellenes agresszió előkészületei ellen.

A MUNKÁSOSZTÁLY KÜZDELMEI

A kormány önkénye, az elnyomás és a szakadárok mesterkedései nem tartóztathatják fel a munkásosztályt elszánt harcában a kenyérért, a szabadságért és a békéért. Ellenkezőleg, a munkásosztály növekvő harcosságról tesz bizonyságot. Három év alatt nagy küzdelmeket vívott követeléseiért, melyek lehetővé tették, hogy részleges eredményeket és sikereket érjen el és meghiúsítsa a kötelező döntőbíráskodás tervét. Ezek a harcok még inkább fokozták a dolgozók osztályöntudatát.

1947 novemberében a CGT kongresszusának határozatai alapján sok szakma munkásai sztrájkba léptek bérük emeléséért. Schuman és Jules Moch rögtön „zendülésről" és „felkelésről" beszéltek. Ostromállapotba helyezték az

országot. A háború után elsőízben szavaztattak meg a mindenre kész nemzetgyűléssel rendkívüli törvényeket. Ezek merényletet jelentettek a sztrájkjogok ellen és a munkások szervezetei ellen irányultak.

A gyűlöletes hazugság-, rágalom- és erőszakhadjárat megkettőződött 1948-ban a hős bányászok ellen. Elvtársaink két hónapon át bátran küzdöttek, noha a rendőrség különösen nagy erőket vetett be ellenük, gépfegyverekkel, ágyúkkal és tankokkal. Jules Moch minden nap valóságos hadijelentéseket adott ki a bányászok ellen folyó polgárháborúról, akik közül négy elvtársunkat meggyilkolta a CRS[23]. Engedjék meg, hogy erről a helyről hódoljak e négy proletár emlékének, akik a munkásság nagy ügyéért estek el és engedjék meg, hogy biztosítsam családjaikat szeretetünkről és gondoskodásunkról.

1947 végén Jouhaux, ez a vén áruló, Bouzanquet-nek, Peyré társának támogatásával harmadízben fogott szakadár tevékenységhez. Az idők azonban megváltoztak. Nem 1920-at és nem is 1939-et írunk már. Nem becsüljük le a kárt, amelyet a szakszervezeti szakadárság okozott, de meg kell állapítanunk, hogy az úgynevezett Force Ouvrière nem érte el azokat a célokat, amelyeket amerikai finanszírozói tűztek eléje. Aránylag kisszámú szakszervezeti tag követte a szakadárokat. Igen sokan kívülmaradtak minden szakszervezeten, noha továbbra is megőrizték bizalmukat a CGT iránt, amelynek befolyása ma is túlsúlyban van, amint az kiderül minden betegsegélyző pénztári vagy a dolgozók bizalmi testületi választásánál.

A megváltozott idők másik jele az a tény, hogy alig néhány hónappal a szakadás után a szakadár vezetők minden berzenkedése ellenére a béremelésért folyó harcban megvalósult az akcióegység a CGT, a CFTC[24] és a FO szakszervezeti tagjai és szervezetei között. Az első, 1920-as

[23] Compagnie Républicaine de Sécurité — a mobilgárda mostani neve.

[24] Confédération Française des Travailleurs Chrétiens — Keresztény Francia Dolgozók Szövetsége.

szakadás után csaknem 15 év kellett ahhoz, hogy az egységpárti és szakadár szakszervezeti tagok között létrejöjjön az akcióegység.

1949 november 25-én az egység jegyében hatalmas sztrájk bontakozott ki az egész országban a 3 000 frankos bérpótlékért és a kötelező döntőbíráskodás ellen. Csaknem napnyi pontossággal tizenegy évvel előbb, 1938 november 30-án 24 órás sztrájk tört ki Daladier—Reynaud törvényerejű rendeletei ellen. Ez a sztrájk nem járt ugyanolyan sikerrel. Pedig 1938-ban az akkor ismét egyesült CGT kongresszusa határozta el a sztrájkot, de főtitkára Jouhaux volt és mellette a vezetőségben és több nagy iparági szervezet élén Belin-típusú münchenista és hitlerista csőcselék foglalt helyet. 1949-ben a sztrájkot a FO „határozta el", de a CGT készítette elő és irányította. Ma a CGT, amelynek főtitkára, Benoît Frachon, keményen tartja kezében a szakszervezeti egység zászlaját. 1938-ban a sztrájk a müncheni kapituláció előidézte bizonyos zavarok közepette ment végbe, melyeket az árulás ellen egyedül küzdő kommunista pártunk akkor még nem tudott egészen kiküszöbölni. 1949-ben a sztrájk a munkásmozgalom és a demokratikus mozgalom Franciaországban és világszerte tapasztalható új fellendülése közepette játszódott le. A november 25-i sztrájk sikere megerősítette a demokrácia és a béke világtáborának sikereit.

A 3 000 frankért folyó harc az egész országban folytatódik és egymásután ragadja magával valamennyi szervezet dolgozóit, fémmunkásokat, textilipari, építőipari, szállítómunkásokat, tisztviselőket, közüzemek dolgozóit, állami tisztviselőket. Ezeknek a sztrájkoknak nagy részét együtt irányítják a sztrájkbizottságok, amelyekben a mindenféle irányú szakszervezet képviselői együtt ülnek a szakszervezeten kívüli dolgozók megbízottaival. A CGT tagjai, a keresztény dolgozók, a FO szervezet tagjai és a szervezetlen dolgozók mind egyesülnek a küzdelemben. A sztrájkolókkal szemben ott állanak a munkáltatók és a kormány rendőri szerveivel és egyenetlenséget szító ügynökeivel.

A sztrájkolók mellett ott van minden becsületes ember; aktív szolidaritást vállalnak velük a kereskedők és a parasztok. Saint-Denis egész lakossága tüntetett, hogy kiszabadítsa a fogságból helyettes polgármesterét és a gázgyári munkásokat, akik nem voltak hajlandók eleget tenni a sztrájkot letörő Bidault katonai behívóinak.

Ez az egység és az egységből folyó akció fogja megszerezni a béke híveinek a győzelmet a háborús uszítók felett. Az egységért folyó küzdelmünkben különösen nagy erőfeszítéseket kell tennünk testvéreink, a szocialista munkások felé.

GYŐZZÜK MEG A SZOCIALISTA MUNKÁSOKAT, LEPLEZZÜK LE A SFIO VEZETŐINEK MAGATARTÁSÁT

A szocialista munkás nem akarja a háborút. Ellene van a szennyes háborúnak. Nem osztja a ramadier-k és a guy mollet-k ádáz gyűlöletét a Szovjetunió ellen. A szocialista munkás éppoly kevéssé szereti Jules Moch CRS-embereit, akikre egyáltalában nem büszke, mint de Gaulle tábornok gumibotokkal és revolverekkel felfegyverzett verekedőit. A multkor például egy szocialista munkás Lilleben nagyon izgatottan rohant pártbizottságunkba: azt hitte, hogy fasiszta támadás készül székházunk ellen és ott akart lenni, hogy megvédje a kommunisták székházát. A szocialista munkás nem hisz többé a megígért árleszállításokban és követeli a 3 000 frankot. Mindezekről a kérdésekről és még sok másról a szocialista munkás ugyanúgy gondolkodik, mint a nyomorban vele osztozó bajtársa, elvtársa, a kommunista munkás. Meg kell tehát győznünk arról, hogy helye azok soraiban van, akik a békéért, a szabadságért és minden dolgozó kenyeréért harcolnak.

A szocialista munkásokkal folytatott vitákban meggyőző, elvtársi hangot kell alkalmazni, sohasem szabad magunkat felesleges kiabálásra, sértő szavakra ragadtatni. Ez természetesen nem jelenti azt, hogy ne bélyegezzük meg

erélyesen a szocialista vezetők árulását. Mi sohasem voltunk hajlandók lemondani a szocialista párt és vezetői bírálatáról, még akkor sem, amikor akcióegység-egyezményt kötöttünk velük. Az igazságot sohasem voltunk hajlandók elhallgatni.

De hogyan is ne bélyegeznénk meg a SFIO vezetőinek magatartását, akik beállottak az amerikai imperializmus buzgó propagandistáinak. A szocialista vezetők már nemcsak a saját burzsoáziájuk érdekeinek védelmezői, hanem egy külföldi imperializmusnak ügynökeivé lettek.

Mikor mienk volt a többség az első alkotmányozó gyűlésben, ők visszautasították egy szocialista és kommunista kormányra vonatkozó javaslatunkat, amely kormány a munkásosztályra és az egész francia népre támaszkodott volna, hogy a nép kívánságainak megfelelően a haladás, a szabadság és a béke politikáját folytassa. A szocialista vezetők kommunista munkásokkal való együttműködés helyett inkább az MRP reakciós főnökeivel és a radikalizmus ásatag maradványaival való szövetséget választották. Ők voltak az úgynevezett harmadikutas politika megindítói, amely csak álcázta a munkásosztályra nézve rendkívül ártalmas, a reakciót és a fasizmust elősegítő politikájukat. Eltávolítottak bennünket a kormányból, hogy minden vezető helyet a reakció és az amerikai párt emberei kezére játszhassanak.

A szocialista vezetők a Marshall-terv és az Északatlanti Szerződés legbuzgóbb védői és kiszolgálói. Moutetvel előmozdítói voltak a vietnami nép ellen indított szennyes háborúnak. Moch-hal sztrájkletörésre szövetkeztek és megszervezték a dolgozók elleni elnyomó intézkedéseket. Megszavaztatták azokat a szégyenletes választójogi törvényeket, amelyek megkönnyítették, hogy a községi választásokon gyalázatos módon összejátszhassanak a legsötétebb reakciósokkal. Így csökkentették a mi képviseletünket a Köztársasági Tanácsban, a népinek és franciának mondott tömörülés (de Gaulle pártja) javára. Legújabban olyan többségi listás szavazási rendszer mellett kardoskod-

nak, amely a legközelebbi választásokon megkönnyítené a kommunistaellenes koalíciók létesítését és — véleményük szerint — lehetővé tenné teljes kirekesztésünket a nemzetgyűlésből. Megszavazták a rendkívüli törvényeket, sőt szöveghelyesbítés ürügyével még súlyosbították is azokat.

Ez az utolsó szavazás megmutatta a szocialista miniszterek lemondásának igazi jelentőségét. Mivel az egyre elégedetlenebb tömegek nyomására mesterkedniök kell, a szocialista vezetők azt hitték, hogy kihúzhatják magukat a játékból és visszanyerhetik szűzességüket. Azt hitték, hogy tovább játszhatják az ellenzékesdit. Elvakítja őket a „parlamenti kretinizmus". Amerikai gazdáik követelései, az osztályharc hajthatatlan logikája rákényszerítette őket, hogy a rendkívüli törvények megszavazásával gyorsabban leplezzék le magukat, mintsem akarták volna.

Nyilvánvaló, hogy a szocialista vezetők ezen áruló politikájának rendszeres leleplezése nélkül egyetlen lépést sem tehetünk az akcióegység útján, nem harcolhatunk eredményesen a békéért. De a jobboldali szocialista vezetők nem azonosak a szocialista munkásokkal. Nem szabad a félrevezetett munkásokat összetévesztenünk azokkal, akik becsapják őket. És azt sem szabad elfelejtenünk, hogy az egységfront: akció. Az egyszerű szocialista aktivistákkal való beszélgetések még nem jelentik az egységfrontot, de elvezethetnek hozzá. A pártfunkcionáriusok és a szervezetek közötti megállapodások helyi viszonylatban csak akkor igazán hasznosak, ha ezek a megállapodások lehetővé teszik valamilyen akció szervezését és megvalósítását.

AKCIÓEGYSÉG A KATOLIKUS DOLGOZÓKKAL

Ugyancsak nagy erőfeszítésre van szükség a katolikus dolgozókkal való egység kiszélesítése és megerősítése céljából is. A követelésekért folyó harcban a keresztény munkások és szakszervezeteik már most is megvalósítják az egy-

ségfrontot. A katolikus és protestáns munkások, valamint mindkét felekezet papjai közül igen sokan tagjai a Béke és Szabadság Harcosai helyi tanácsainak. A vietnami háború ellen foglalva állást, egy nemrég megtartott gyűlésen 150 keresztény békeharcos jelentette ki, hogy

„békét kell kötni a vietnami ellenállásba tömörült összes erőkkel" (tehát Ho Si Minh kormányával — *M. T.).*

Ezek a békeharcosok

„úgy vélekednek, hogy egyetlen keresztény sem ítélheti el azokat, akik, mivel lelkiismeretük e háború folytatása ellen van, nem hajlandók érte dolgozni, és ezért nem is helyeselhetik az ellenük foganatosított megtorló intézkedéseket".

Mi a katolikus vagy protestáns dolgozóknak ismételten megmondtuk: egyiküktől sem kívánjuk, hogy lemondjanak meggyőződésükről, vagy hitükről. Csak arról van szó, hogy egyesüljünk és együtt védjük meg azt, ami közös javunk: a békét, hazánk függetlenségét, szabadságjogainkat, gyermekeinket, tűzhelyünket.

Nekünk Diderot-val az a meggyőződésünk, hogy „bármilyen, az anyagi világegyetemen kívül álló lény feltevése képtelenség".

De mi tisztelünk minden tiszteletreméltó hitet és meggyőződést. És a keresztény dolgozókhoz fordulva, ezt mondjuk nekik:

„Ahelyett, hogy azon vitatkozunk, vajjon van-e a földön túl mennyország, inkább egyesüljünk, hogy ezt a földet ne tegyék számunkra pokollá és hogy gyermekeink ne ismerjék meg a háború borzalmait."

Az egységre vonatkozó felszólításunk nem maradt eredménytelen. A Vatikán szükségét érezte annak, hogy tilalmakkal és kiközösítéssel sujtsa azokat a katolikusokat, akik kezüket a mienkbe tették és nem akarják, hogy szétválasszák egymásbafont kezünket.

Egyes szocialisták, többnyire pedagógusok, azt állít-

ják, hogy ellentmondás van politikánk, a kinyujtott kéz politikája és a világi iskola szükséges védelme között. Pedig itt nincs ellentmondás. Nekünk az a véleményünk, hogy az állami oktatás, éppenúgy mint az úgynevezett „szabad" oktatás[25], osztályoktatás, mert

„valamely kor uralkodó eszméi mindenkor csak az uralkodó osztály eszméi voltak"[26].

Mindazonáltal mindig védelmünkbe vettük és ezentúl is védelmünkbe fogjuk venni az egyháztól elválasztott világi iskolát. Úgy vélekedünk, hogy ez haladás a felekezeti oktatással szemben.

Mi nem helyettesítjük új bálványokkal a régieket, új metafizikai rendszerekkel azokat, amelyeknek ideje lejárt. Mi azért küzdünk, hogy megszabadítsuk az emberi szellemet minden babonától, azáltal, hogy megszabadítjuk az embert minden kizsákmányolástól és minden elnyomástól.

Ami a szocialista pedagógusokat illeti, arra kérjük őket, forduljanak választottaikhoz, akik megszavazták a Poinsot—Chapuis-féle törvényt a felekezeti iskolák szubvenciójáról. Elsősorban pedig vezetőikhez irányítjuk őket, akik a burzsoázia érdekeiért együttműködnek az MRP reakciós vezetőivel és az egyházfejedelmekkel. Ami bennünket illet, mi inkább a keresztény munkásokkal és papokkal dolgozunk együtt a béke és a nemzeti függetlenség érdekében.

A Marshall-terv és az imperialista háborúra való előkészületek meggyorsítják a középrétegek tönkremenésének és proletarizálódásának folyamatát. A kereskedőket fojtogatják az adók, az iparosokat és a kisüzemek tulajdonosait kiszorítja a piacról az amerikai verseny. A csődök száma nő, a kisüzemek bezárnak. Kétségbeesés vesz erőt a kisemberek tömegein, akik azt látják, hogy takarékosságuk minden gyümölcse elveszett. Sokan a fasiszta dema-

[25] Utóbbin az egyházi iskolákban folyó oktatás értendő.
[26] *Marx—Engels.* Válogatott művek. 1. köt. 28. old.

gógia uszályába kerülhetnének, ha mi nem vigyáznánk és nem támogatnánk jogos követeléseiket. Valamennyiüket be lehet és be kell vonni a békéért és nemzeti függetlenségért folyó harcba.

MUNKÁNK A FALVAKBAN

Ugyanez áll a mezőgazdasági dolgozókra. A háborúért általában a parasztok fizetik a legsúlyosabb árat. Belőlük tevődnek össze a legnagyobb veszélynek kitett „baka"-ezredek. A parasztok gyűlölik a háborút. Készek megvédeni földjüket, megvédeni hazájukat, de elkeseredetten ellenzik a gyarmati hadjáratokat, amelyek áldozatul követelik fiaikat és növelik az adókat. Nyugtalanítja őket a német veszély újjászületése. Nem látják be, hogy miért kellene hazánknak az amerikai kapitalisták érdekében háborút viselnie barátja és szövetségese, a Szovjetunió ellen.

A sok bajjal és nehézséggel küzdő parasztok tisztán felismerik, kik a felelősek. A kormány emberei, a nagytőke kiszolgálói, az amerikaiak akaratának végrehajtói. Ilyen körülmények között csak természetes, hogy a parasztok csakis egyedüli védelmezőik, a kommunisták felé fordulhatnak.

A nép ellenségeinek legnagyobb dühére pártunknak eléggé nagy befolyása van a falvakban. Mi vagyunk a legerősebb párt igen sok mezőgazdasági megyében, éppúgy, mint a nagyvárosokban és ipari központokban. Ez kötelezettségeket ró ránk. Ezért tűztük ennek a kongresszusnak napirendjére külön pontként falusi munkánk kérdését.

Elsősorban arra van szükség, hogy jobban bevonjuk a francia parasztokat a békéért folyó harcba. Tisztáznunk kell harci programunkat a mezőgazdasági követelések védelmében és egész szélességében fel kell vetnünk a föld problémáját. A föld csakis a paraszté lehet, aki megműveli. Pontosan meg kell állapítanunk, mely társadalmi rétegek

felé kell fordulnunk, és melyekre kell támaszkodnunk falun. A mezőgazdasági munkásokra kell támaszkodnunk, akiknek száma különösen a nagybirtokos vidékeken igen nagy, továbbá a kisparasztokra, akár bérlők, vagy felesbérlők, akár tulajdonosai földecskéjüknek. Támogatnunk kell a dolgozó parasztságot a nagybirtokosokkal és Beauce- vagy Soissonnais-vidék kapitalista nagybérlőivel szemben.

Világosan meg kell mutatnunk a francia parasztnak, hogy két út áll előtte: a kapitalizmus útja, amelyre ezidőszerint a nagyburzsoázia vonja, ez az út a kizsákmányolás, az elkerülhetetlen kisajátítás, a nyomor és a háború útja. A másik út, amelyet mi ajánlunk, a munkásosztállyal való szövetség, a szocializmus útja, amely végül is meg fogja szerezni a földet azoknak, akik megművelik. A föld visszaadása azoknak, akiktől elvették: ez lesz falun éppúgy, mint városban, a kisajátítók kisajátítása, a boldogság és a béke mindenki számára.

A NŐK A BÉKEHARCBAN

A békéért vívott harcban a nők természetszerűleg az első sorokban állanak. Igen gyakran a nők és nagy szervezetük, a Francia Nők Szövetsége kezdeményezték a háború elleni akciókat. A nők élenjárnak a népi tüntetésekben, Saint-Pierre-des-Corps-ban a vágányokra feküdtek, hogy megakadályozzák egy hadianyagot szállító vonat kifutását.

Az egész országból jöttek Párizsba anyák, hogy a hadügyminisztertől Indokínában megölt fiaik holttestét követeljék, vagy még életben lévő fiaik azonnali visszatérését. Jules Moch parancsot adott elállatiasodott rendőreinek, hogy a legdurvább módon lépjenek fel ezekkel a szegény anyákkal szemben. Egy hétgyermekes vak asszonyt vadállati módon összerugdostak.

A francia asszonyok biztosították a vietnami asszonyokat, hogy mindent meg fognak tenni a szennyes háború

mielőbbi befejezéséért és azért, hogy Vietnam elnyerje teljes függetlenségét.

A francia asszonyok ünnepélyesen háromszínű zászlót küldtek a szovjet asszonyoknak, amelyre aranybetűkkel ezt az esküt hímezték: „A francia anyák sohasem fogják odaadni fiaikat a Szovjetunió elleni háborúra."

Büszkén elmondhatjuk, hogy elvtársnőink, pártunk nőtagjai, minden körülmények között és minden fórumon ki tudták fejezni a háború ellen küzdő francia asszonyok igaz érzéseit, akik szembefordulnak a háborúval. Valóban példamutató az egységnek az a szelleme, amely eltölti őket és amely lehetővé teszi a különböző meggyőződésű és különböző hitű francia nők hatékony együttműködését: mind egyek a békéért és gyermekeik boldogságáért vívott bátor küzdelmükben.

AZ IFJÚSÁG KÜZDELMEI

Az ifjúsági szervezetek ugyancsak a háború ellen vívott harcban erősítették meg tekintélyüket és befolyásukat. A fiatal munkások megfelelő szakmát és bért szeretnének. A diákok, a fiatal diplomások azt látják, hogy bezárulnak előttük a jövendő kapui. A fiatal lányok éhbérért dolgoznak. A munkanélküliségre kárhoztatott fiatal embereknek és fiatal lányoknak a burzsoázia azt ajánlja, hogy jelentkezzenek szolgálatra a Vietnam népe ellen viselt háborúban. A fiatal franciák azonban nem hajlandók meghalni a Francia Nemzeti Bank és Németalföld vagy a gumiipari trösztök részvényeseiért. A fiatal franciák nem akarnak az amerikai imperialisták ágyútöltelékei lenni.

Az egész ifjúság ugyanazokat a követeléseket támasztja, ugyanazt a harcot folytatja a békéért és a nemzeti függetlenségért. Ahhoz, hogy a Francia Köztársasági Ifjúsági Szövetségben és a Francia Leányok Szövetségében lévő fiatal elvtársaink eleget tehessenek feladatuknak, az egész ifjúság tömörítésének a békéért és a bol-

dogságért vívott harcban — kell, hogy biztos számíthassanak az egész párt támogatására.

Így a békéért és a nemzeti függetlenségért folytatott küzdelem ki fog fejlődni az országban. Kommunista pártunk tevőlegesen résztvesz a jószándékú emberek erőfeszítésében. Emellett egységre és cselekvésre hív fel mindenkit, hogy elősegítse a demokratikus és nemzeti egyesülés kormányának megalakulását, egy olyan francia kormányét, amely a tisztesség és a béke kormánya lesz.

PROGRAMUNK

Pártunk egységre és cselekvésre hív fel mindenkit a következő program megvalósításáért:

1. A Marshall-terv, az Északatlanti Szerződés és valamennyi ezekkel kapcsolatos megállapodás felmondása. Franciaország tevőleges részvétele minden erőfeszítésben, melynek célja a demokratikus, igazságos és tartós, az Egyesült Nemzetek Alapokmányának tiszteletbentartásán alapuló béke létrehozása. A francia-szovjet szövetségnek, mint a béke és Franciaország biztonsága biztosítékának megerősítése.

2. Az atomfegyver feltétel nélküli betiltása. Szigorú nemzetközi ellenőrzés megszervezése e tilalom végrehajtásának biztosítására. Bármely kormány, amely elsőnek használná fel az atombombát, háborús bűnösnek minősítendő. Békeegyezmény kötése Franciaország, a Szovjetunió, az Egyesült Államok, Anglia és a Kínai Népköztársaság között.

3. A Németország nácitlanításáról és leszereléséről szóló potsdami megállapodások végrehajtása. Az ezeket a megállapodásokat tiszteletbentartó Német Demokratikus Köztársaság elismerése. A nyugatnémetországi bábkormánnyal kötött megállapodások felmondása; szakítás ezzel az amerikai háborús uszítók szolgálatában álló kormánnyal. Olyan politika folytatása Németországgal szem-

ben, amely biztonságunkat szolgálja, megfelel a jóvátételekre való jogaink fenntartásának és a németországi demokratikus és békeszerető erők támogatásának.

4. A vietnami háború azonnali befejezése és az expedíciós hadsereg hazaszállítása. A Vietnami Demokratikus Köztársaság elismerése. A gyarmati népek támogatása szabadságukért és függetlenségükért vívott harcukban.

5. A bérek és fizetések emelése a mozgó bérskála alkalmazásával. A havi 3 000 frankos bérpótlék kifizetésének azonnali megkezdése minden munkavállaló számára. A kollektív szerződésekről szóló törvény végrehajtása minimális munkabér biztosításával. A hadviseltek és hadirokkantak, volt hadifoglyok, munkanélküliek, nyugdíjasok, megrokkant és elaggott dolgozók jogos követeléseinek teljesítése.

6. Iparunk védelme az amerikai imperializmus merényleteivel és fenyegetéseivel szemben. A francia mezőgazdaság újjáélesztése olyan politikával, amely kifizetődő, szilárd mezőgazdasági árakon és fontos mezőgazdasági termelési ágaink védelmén alapul a nagy tengerentúli és egyéb exportőrökkel szemben.

7. Normális kereskedelmi kapcsolatok visszaállítása Közép- és Kelet-Európa országaival.

8. A pénzügyek demokratikus reformja. A katonai kiadások tetemes csökkentése. E hitelek jelentős részének az újjáépítésre és lakásépítésre való fordítása.

9. A francia és az amerikai nagytőkések által fenyegetett demokratikus vívmányok, különösen a társadalombiztosítás megszilárdítása.

10. A köztársaság törvényeinek és az alkotmányban biztosított szabadságjogoknak (sztrájkjog, véleményszabadság, gyülekezési és egyesülési szabadság és a tüntetés jogának) védelme. A rendkívüli törvények hatályon kívül helyezése, a de Gaulle-rendelet hatályon kívül helyezése, amely lehetővé teszi, hogy állampolgárokat önkényesen megfosszanak állampolgári jogaik gyakorlásától. A kenye-

rüket védő munkások, a békét védő hazafiak, a néptől kapott megbízatásukhoz hű képviselők elleni mindennemű üldözés beszüntetése. A de Gaulle-párt polgárháború céljaira szervezett fél-katonai alakulatainak lefegyverzése és feloszlatása.

11. Azoknak a rendelkezéseknek felülvizsgálása, amelyek számos árulónak büntetlenséget biztosítanak. A vesztegetők és megvesztegetettek megbüntetése. Az ellenállási mozgalom, a sztrájkok és a békemozgalom önkényesen bebörtönzött, üldözött vagy elítélt harcosainak szabadlábra helyezése.

Ez az a program, amelyet a néptömegek elé terjesztünk.

A tömegek akciója ki tudja és ki fogja kényszeríteni ennek a programnak a végrehajtását. Mikor az osztályviszonyok módosulnak, hatásuk elkerülhetetlenül érezhetővé válik parlamenti és kormányzati téren. Hiába gondolják a percemberkék, hogy apró eszközeikkel, hitvány választási mesterkedésekkel gátat vethetnek a néptömegek növekvő nyomásának. Éppúgy nem sikerül, ahogy nem tudnak egy folyót arra kényszeríteni, hogy visszafelé folyjon.

A munkásosztály, Franciaország népe, utat fog törni magának, akármilyen akadályokat gördítenek is elébe. Minél nagyobb a gát, annál inkább elsöpri azt a nép indulatának árja.

Tőlünk, kommunistáktól függ, hogy minél gyorsabban bekövetkezzenek a szükséges változások. Tőlünk, erőfeszítéseinktől, szívósságunktól függ, hogy ellenállhatatlanul és a végső győzelemig kifejlődjék a békéért és a nemzeti függetlenségért vívott harc.

V
A PÁRT

Amint látjuk, a nemzetközi helyzetet a harmadik világháborút előkészítő imperialista és antidemokratikus tábor növekvő agresszivitása és egyszersmind a békéért, a népek függetlenségéért küzdő demokratikus és imperialistaellenes tábor állandó előrehaladása jellemzi.

Ebben az új helyzetben, a néptömegek élén a békéért és a nemzeti függetlenségért harcoló kommunista pártunk befolyása és tekintélye egyre növekszik.

Harmincévi erőfeszítés és szakadatlan küzdelem a békéért felvértezte pártunkat arra a nagy ütközetre, amely eldönti Franciaország és az egész emberiség sorsát.

A kommunista párt a béke pártja. A békéért vívott harcban született, olyan emberek környezetében, akik a véres lövészárkokban szálltak szembe az első imperialista háborúval. A kommunista párt a békéért vívott harcban nőtt naggyá. Kezdettől fogva küzdött az imperialista hatalmaknak a szovjet forradalmat fenyegető beavatkozása ellen. Küzdött a marokkói és a szíriai gyarmati rablóháború ellen. *Egyedül* küzdött az úgynevezett „beavatkozás" veszthozó politikája és a gyalázatos müncheni kapituláció ellen, amely Hitlert felbátorította Franciaország és az egész világ ellen indított háborújára.

Azután, amikor München és Vichy hívei még a haza földjét is kiszolgáltatták az ellenségnek, és állítólagos vezetőrétege elárulta az országot, *egyedül* a kommunista párt emelte magasra a nemzeti függetlenség zászlaját, Franciaország felszabadításának zászlaját, a betolakodottak és az árulók elleni fegyveres harcban.

A kommunista párt iskolájában — a nemeslelkűség, az odaadás és önfeláldozás iskolájában — formálódott és nevelődött franciák tízezrei meghaltak, hogy éljen Franciaország, a szabad, független és demokratikus Franciaország. De helyettük egyre nagyobb számban újabb és újabb harcosok álltak csatasorba.

„Minden vetés közül, ami a földbe jut — írta Balzac — a mártírok vérétől szökken leghamarabb kalászba a termés."

Ma pedig ismét annyi párt közül *egyedül* kommunista pártunk harcol az amerikai tervek ellen, amelyeknek célja Franciaország leigázása és egy harmadik világháború kirobbantása. Elsőnek lepleztük le, hogy a Marshall-terv a szolgaság és a háború eszköze. Elsőnek lepleztük le, hogy az Északatlanti Szerződés az agresszió és a háború vállalkozása. Ma már a franciák legnagyobb része nyiltan vagy szíve mélyén igazat ad pártunknak és hálás neki azért, hogy éleslátásának és bátorságának ismét ilyen tanúbizonyságát adta.

A pártban összpontosul egy egész nép reménysége, amely ellenszegül a rabszolgaságnak és a háborúnak. Benne összpontosul egy egész nép reménysége, amely szabadságban és békében akar élni és boldogulni.

A munkásosztály, a dolgozók és a kizsákmányoltak egész tömege a kommunista pártban látja egyedüli védőjét, egyedüli reményét. Látja, hogy elvtársaink, férfiak és nők, ifjak és öregek, minden körülmények között az első sorokban harcolnak. Látja, amint a küzdők sorába áll a francia kommunista nők és férfiak egész ifjú nemzedéke, amely méltó lesz dicső elődeihez, Semard-hoz, Périhez, Catelas-hoz, Fabienhez, Debarge-hoz, Danielle Casanovához, hőseinkhez, akik meghaltak Franciaországért és a kommunizmusért.

A NÉP TUDJA, HOGY KIK AZ Ő EMBEREI

A fiatal bányászok, akiket Jules Moch börtönbe vetett, a fiatal párizsiak, akik a Santé fogházból küldik el belépési nyilatkozatukat, a húszéves Touraine-i leány, akit Bordeaux-ban börtönöztek be, mindazok a férfiak és nők, akikre a nép és a béke szolgálatáért sujtott le a megtorlás, megindító levelekben fejezik ki ragaszkodásukat és hű-

ségüket a párt iránt. Valamennyien biztosak lehetnek elvtársi szeretetünkről és szolidaritásunkról.

Igen, a nép tudja, hogy kik az ő emberei. A felszabadulás óta valamennyi választáson a szavazatok egyre növekvő számával adta bizalmának tanújelét. Az utolsó nemzetgyűlési választásokon Franciaország népe bennünket juttatott az első helyre, a szavazatok csaknem 30 százalékával. Az 1947-es községi választások és az 1949-es járási választások csak megjavították pártunk, a legbefolyásosabb párt helyzetét.

A községi választásokon a szocialista-gaulleista koalíció ellenére megszereztük az első helyet a több mint 4 000 lakosú helységekben. A több mint 9 000 lakosú helységekben pedig, amelyekben az arányossági rendszer érvényesül, a megválasztottak megoszlása a következő:

Pártok	Községtanács-tagok	Százalék
Kommunisták	3 993	30,64
Szocialisták	2 107	16,12
Radikálisok	531	4,06
MRP	1 682	12,91
PRL	257	1,96
RPF	3 762	28,86

1947 októbere óta a nagyvárosokban lefolytatott valamennyi részleges választáson egészen ritka kivételekkel, amilyen Rouen, szavazataink és megválasztottaink száma emelkedett, így le Havre-ban, Epernay-ban, Romilly-ban, Firminyban, Grenoble-ban, Issy-les-Moulineaux-ban, Raismes-ben, Tulle-ben, Issoudunben, Cahors-ban, Calais-ban.

Az 1949-es járási választások alkalmával a hivatalos statisztika kénytelen volt elismerni, hogy az első választási fordulóban messze az élen jártunk:

Pártok	Szavazatok száma
Kommunisták	1 639 764
Szocialisták	1 206 895
Radikálisok	936 302
MRP	590 054
Függetlenek (pártonkívüliek)	1 184 725
PRL	140 861
RPF	1 244 583

Csak a vidéki járások felében szavaztak, és mi ezekben a nem előnyös szavazásokban, ezekben a járásokban 1945-höz viszonyítva 150 000 szavazatot nyertünk, míg a szocialista párt 500 000-et veszített.

1949 márciusa óta három megyei tanácsosi helyet nyertünk: Aiguebelle-ben, Houdain-ben és Luzarches-ban. Saint-André-de-l'Eure járásban csak kevés szavazat hiányzott ahhoz, hogy jelöltünket a pótválasztáson megválasszák a gaulleista ellenében, aki a szocialisták támogatásának köszönheti bejutását. Nem érdektelen megjegyezni, hogy a párt három választási sikerét igen nehéz járásokban értük el. Aiguebelle alpesi járás, amelynek lakosai kisparasztok, Houdain a bányászmedence szíve, ez a járás félszáz esztendeje valóságos hűbérbirtoka a szocialista pártnak. Luzarches-ban (Seine-et-Oise megye) nagy kapitalista mezőgazdasági üzemek és rútul kizsákmányolt mezőgazdasági munkásaik mellett telkükön élő munkásokat, hivatalnokokat és állami tisztviselőket találunk, akiket a vonat minden reggel a fővárosba visz.

Ennek a három járásnak választási eredményei is bizonyítják, hogy pártunk befolyása a városok és falvak dolgozó lakosságának minden rétegére növekedőben van. A tömegek bizalmára támaszkodva, pártunk eredményesen száll szembe szövetkezett ellenfelei dühödt támadásaival. A nép ellenségei azt hitték, hogy csökkenthetik befolyásunkat azzal, hogy felhasználják velünk szemben a hazugság, rágalmazás, zsarolás, provokáció és erőszak

minden eszközét. Súlyosan csalódtak. Kommunistaellenes hajszájuk csődje szembeszökő. Választójogi reformterveik is ennek elismerésén alapulnak. Mivel képtelenek csökkenteni szavazataink számát, semmiseknek szeretnék tekinteni őket. Még ha a választási számtan meg is engedne ilyen csalást, a társadalmi és politikai valóságon ez mit sem változtatna.

A valóság pedig a francia nép harca a reakció, a nyomor és a háború ellen, a békéért és a nemzeti függetlenségért. A valóság a nép bizalma kommunista pártunkban, a munkásosztály pártjában, a jövő pártjában, Franciaország pártjában.

Mi tudatában vagyunk ennek a valóságnak, amely lelkesítő, de súlyos felelősséggel is jár. Tudatában vagyunk annak, hogy milyen kötelességeink vannak a munkásoszály, a nép, egész Franciaország iránt. Ezért nem esünk egyáltalán az önteltség hibájába, hanem kritikus szemmel és szakadatlan éberséggel figyeljük saját tevékenységünket. Nemcsak azt akarjuk látni, ami munkánkban jó, vagy jónak látszik, hanem azt is, és mindenekelőtt azt akarjuk látni, ami rossz, vagy fogyatékos.

A FOGYATÉKOSSÁGOK ÉS TÉVEDÉSEK, AMELYEK GYENGÍTIK AKCIÓNKAT

Elsősorban fel akarjuk hívni pártunk figyelmét azokra a fogyatékosságokra és tévedésekre, amelyek gyengítik akciónkat, tehát a békéért és a nemzeti függetlenségért folyó harcot is gyengítik.

E hibák közül a legsúlyosabb a háborús veszély lebecsülése, és ugyanakkor a munkásosztály erejének, a béketábor erejének lebecsülése, amelynek megvan a lehetősége arra, hogy gátat vessen a háborús uszítók üzelmeinek. A múlt év elején még Seine-megyei pártértekezletünkön is meg kellett kondítanunk a vészharangot. A megyei értekezletet úgy készítették elő és úgy folytatták le, hogy a

békéért vívott harc döntő kérdését fel sem vetették. Igaz, hogy az értekezlet kijelölt egy békebizottságot. Ebbe azonban nem választották be azokat, akik elsősorban volnának alkalmasak erre a másodlagosnak tekintett feladatra: nőket, fiatalokat és értelmiségieket. Egyetlen megyei titkár, egyetlen kerületi pártszervezet titkára, egyetlen üzemi sejt titkára sem vett részt a békebizottság ülésein. Ez igen komoly hiba volt, amely ellen erélyesen felléptünk, hogy haladéktalanul orvosolják. Meg kell mondanunk, hogy figyelmeztetésünknek eredménye lett. Idén már a Seine-megyei értekezlet erősen hangsúlyozta a főváros kommunistáinak jelentős előrehaladását a békéért folyó harcban.

A baj azonban még nem szűnt meg teljesen. Párizsban és a vidéken még sok párttagot találunk, akik úgyszólván vakok vagy közömbösek a háborús uszítók üzelmeivel szemben és hihetetlen passzivitásról tesznek bizonyságot. Egyes párttagok, akiket az ellenség jelszavai befolyásolnak, úgy vélekednek, hogy „de hiszen mindez csak propaganda"! Mellesleg szólva, különös felfogásuk van a propagandáról. Propaganda talán az, hogy vér folyik Vietnamban? A 600 milliárdos katonai kiadás propaganda? És az amerikai hadianyag küszöbönálló megérkezése, ez is propaganda?

Vannak egyes olyan párttagok is, akik húzódoznak a Szovjetunió iránti barátságunk és bizalmunk érzésének kifejezésétől, amelynek nem látják döntő szerepét a békeharcban. Egy chaumont-i tanár, aki a felszabadulás után csatlakozott pártunkhoz, legalábbis célszerűtlennek nyilvánította Politikai Irodánk nyilatkozatát arról, hogy a francia nép nem hajlandó háborút viselni a Szovjetunió ellen. Lot megyében valaki úgy találta, hogy „túlságosan sokat beszélünk a Szovjetunióról és Sztálinról".

De lehet-e kommunista az, aki nem érez fenntartás nélküli ragaszkodást a Nagy Októberi Szocialista Forradalomhoz, amely alapja az egész világ proletárforradalmának? Kommunista-e az, akinek szívében nincs határtalan

szeretet Sztálin iránt, aki vezérünk és barátunk, s akinek hetvenedik születésnapját oly lelkesen ünnepeltük.

Akik a Szovjetuniót illetően kételkednek vagy haboznak, igazában a nacionalizmus, a sovinizmus mocsarába süllyednek. Szakítanak a proletárnemzetköziség elveivel, amelyeket éppen Sztálin fogalmazott meg 1927 augusztus 1-én:

„Internacionalista az, aki fenntartás nélkül, habozás nélkül, feltétel nélkül kész megvédelmezni a Szovjetuniót, azért, mert a Szovjetunió a forradalmi világmozgalom bázisa, ezt a forradalmi mozgalmat pedig lehetetlen védelmezni, előrelendíteni, ha nem védik meg a Szovjetuniót. Mert aki a forradalmi világmozgalmat a Szovjetunió megkerülésével, a Szovjetunió ellenére szándékozik védelmezni, az szembekerül a forradalommal, az okvetlenül átcsúszik a forradalom ellenségeinek táborába"[27].

Igen, szakítani a proletárnemzetköziséggel annyi, mint a nacionalizmus mocsarába süllyedni, a legcsekélyebb fenntartást hangsúlyozni a Szovjetunióval szemben, úgy beszélni mint egy másik országról", nem megkülönböztetni a szocialista államot az imperialista államoktól, előbb-utóbb odavezet, hogy az illető hátatfordít a munkásosztálynak, a szocializmusnak. Vagy nem ez történt-e Titóval és kalandor klikkjével, akik átléptek az imperialista háborús uszítók szolgálatába és legádázabb ellenségei lettek népünknek, a nemzetközi munkásmozgalomnak, legádázabb ellenségei a Szovjetuniónak?

A párt néhány tagja időnként habozott, hogy határozottan állástfoglaljon a vietnami nép és minden más gyarmati nép önrendelkezési joga mellett. Lenin azonban arra tanított bennünket, hogy

„. . . a munkások internacionalista nevelésének súlypontját feltétlenül arra kell helyezni, hogy propa-

[27] *Sztálin* Művei. 10. köt. 51. old. (oroszul).

gálják és védelmezzék az elnyomott országok jogát az elszakadásra. Enélkül nincs nemzetköziség"[28].

AZ OPPORTUNISTA HIBÁK

Az opportunista elhajlások csak gátat vethetnek a párt tevékenységének. Egyes szervezetek és területi pártbizottságok egyáltalában nem vesznek részt a Béke és Szabadság Harcosainak akciójában. Aisne, Morbihan és Vienne megyékben alig van, vagy egyáltalában nincs községi béketanács vagy békebizottság. Ezekben a megyékben és néhány továbbiban, például Gers, Finistère, Oise, Somme és Vendée megyékben a békeszavazás alkalmából sokkal kevesebb aláírást tudtak gyüjteni, mint amennyi szavazatot a párt a választások folyamán kapott. Ugyanezekből a megyékből egyáltalában nem, vagy csak alig küldtek ki delegátusokat a Béke és Szabadság Harcosainak második országos kongresszusára.

Lorient-ban, Toulouse-ban, az opportunista elemektől befolyásolt pártszervezetek nem folytattak politikai harcot a hadianyaggyártás ellen.

Az opportunistákat mindig meghökkenti, meglepi a tömegek harci kedve. Tízszer és húszszor hallottuk már, hogy egy-egy sikeres tüntetés után valamelyik elvtárs ezt mondta: „Hát ilyen sikert aztán igazán nem vártunk volna." Ezek a vezetők egyáltalában nem vezetnek. Az ilyenek csak a tömegek mozgalmának uszályában vonszolódnak, de maguknak nincs látókörük, se elgondolásuk. Félnek a tömegektől, amelyek kilendítik őket megszokott kicsinyes nyugalmi állapotukból.

Néhány, szakszervezetben dolgozó kommunistát sikerült átmenetileg félrevezetni a munkáltatók „atyai érzelmeivel". Anélkül, hogy számot adtak volna róla maguknak, segítséget nyujtottak munkáltatóiknak abban, hogy

[28] Idézi *Sztálin*. A leninizmus kérdései. Szikra 1951. 71. old.

az üzemi bizottságokat az osztályegyüttműködés szerveivé változtassák, holott az üzemi bizottságoknak a munkások követeléseinek támaszpontjává lehet és kell válniok. Néhány műhely-küldött segítőtársa lett a munkáltatónak, ahelyett, hogy ő szervezte volna meg a munkások harcát a béremelésért és a munkafeltételek megjavításáért. Ezek az „aktatáskások", akiket Frachon és Monmousseau elvtársak jogosan pellengéreznek ki a *la Vie Ouvrière*-ben, azt hiszik magukról, hogy felette állanak a szakszervezeti demokrácia szabályainak. Azt is elmulasztották, hogy a szakszervezeti tagoknak beszámoljanak.

Az ivry-i kommunista elvtársak ez év elején sajnálatos opportunista tétlenséget tanusítottak. Ebben a munkásvárosban, ahol a polgármesteri szék már 25 esztendeje a miénk és ahol 40 000 lakos közül a pártnak 2 500 tagja van, a pártszervezet vezetősége, bár előző napon előre figyelmeztették, képtelen volt megszervezni a dolgozók azonnali válaszát a gaulleisták gépesített támadására. A fasisztáknak lehetőségük nyílt arra, hogy nagy díszmenetet rendezzenek a város utcáin. Csak a proletárnegyedek asszonyai nem engedték meg a fasisztáknak, hogy házaikba meneküljenek, mikor az ablakokból a legkülönbözőbb tárgyakkal megdobálták őket.

Ez arra mutat, hogy az ivry-i elvtársak súlyosan lebecsülik a fasiszta fenyegetést, amely a háborús fenyegetéssel karöltve bontakozik ki. Mennyire elfelejtették ezek az elvtársak a fasizmus ellen 1934-ben és 1935-ben vívott győzelmes harcunk tanulságait! Akkor egyetlen fasiszta tüntetési kísérletet sem hagytunk válasz nélkül, minden esetben, mindenütt megszerveztük a munkások sikeres visszavágását.

A SZEKTÁNSOK

A másik igen súlyos hiba, amely jelentékenyen árt pártunk cselekvőképességének és mindenekelőtt annak az erőfeszítésének, hogy az egész munkásosztályt, a béke vala-

mennyi hívét tömörítse a háború ellen, a szektánsság, ami ellen a Központi Bizottság állandóan harcol. Ezen a ponton is elhanyagolják a mult gazdag tapasztalatait. Sőt pártunk történetéről is elfelejtkeznek. Elfelejtkeznek szenvedélyes, szívós és kitartó harcunkról, amelyet azért folytattunk, hogy a szocialista vezetők ellen és ellenére győzelemre segítsük a munkásosztály egységfrontját és a proletár egységfront alapján megszervezzük az antifasiszta Népfrontot. Az egység harc kérdése. Szakadatlan harcé, hogy megérttessük az igazságot a vezetőik által rászedett szocialista munkásokkal.

Vannak elvtársak, akik nem adnak maguknak számot azokról a változásokról, amelyeket az események idéznek elő a szocialista munkások felfogásában. Ezek az elvtársak állandóan ezt hajtogatják: „A szocialistákkal nem lehet semmit sem kezdeni." Nem tesznek különbséget az áruló vezetők és a becsapott munkások között, akik vezetőiket ma még követik. Nem egyszer azok az elvtársak, akik ilyen könnyen beletörődnek a szocialista munkásokkal való szakításba, maguk is egykori szocialisták. Nyilván azt hiszik, hogy kiválásuk óta a szocialista pártban senki sem maradt, akivel érdemes lenne foglalkozni, aki hozzájuk hasonlóan igazi harcos forradalmárrá lehetne. Mekkora tévedés és micsoda önteltség!

Valahányszor elvtársaknak szemükre hányjuk szektáns elhajlásaikat, mindig ezt a választ kapjuk, s ebből látszik, hogy komolyan így is gondolják:

„Igen, természetesen Önöknek a Központi Vezetőségben igazuk van, de itt nekünk egészen különös fajtájú szocialistákkal van dolgunk!"

Ez természetesen csak rossz kifogás, ürügy, amellyel igazolni próbálják, hogy semmiféle igazi erőfeszítést nem fejtenek ki a szocialista dolgozók között.

Néha azt felelik: „Itt már nincsenek szocialisták." Ez azonban nem igaz. A szocialista párt, vezetőinek áruló politikája folytán, sok szavazóját és tagját elvesztette. De

még mindig olyan befolyása van, amelyet nem szabad lebecsülni. Ezenfelül a szocialista pártból kiváló munkások nem mind lesznek kommunisták. Többé-kevésbbé egykori pártjuk befolyása alatt maradnak. Továbbra is át vannak itatva szociáldemokrata ideológiával. Ha csupán a propagandára szorítkozunk, akkor még nem segítettünk nekik abban, hogy megszabaduljanak a szociáldemokratizmustól. Ezeket a munkásokat a közös akciók fogják rábírni a döntő lépésre. Az egységért végzett munkánkban nem szabad elhanyagolnunk azokat a munkásokat, akik tagjai voltak a szocialista pártnak és most egyik szervezethez sem tartoznak.

Ugyancsak a szektáns szellem akadályozza a katolikus munkások felé nyujtott kéz helyes politikájának megvalósítását. Néha a keresztény munkásokkal szemben való szektáns magatartás semmi más, mint opportunista meghátrálás a szocialista tanítóknak, ezeknek a nagyszájú és pipogya kispolgároknak antiklerikális frázisai előtt, akik Engels mondása szerint inkább „a vallásnak üzennek háborút", minthogy a háború ellen és vezetőik, a munkásosztály árulói ellen harcoljanak.

A szektánsok, akárcsak az opportunisták, nem bíznak a tömegekben. Megvetik a tömegeket. Félrehúzódnak a békéért folyó harc széles egységfrontjától. Nem szakszervezeti tagok, vagy nem fejtenek ki a szakszervezetben semilyen tevékenységet. Nem hajlandók harcos munkát folytatni a tömegszervezetekben: a szövetkezetekben, a hadviseltek és volt hadifoglyok szövetségeiben, a nőbizottságokban, az ellenállási csoportokban, a lakók egyesületeiben és a rokkantegyletekben, az ifjúsági körökben, a lányegyletekben, sportkörökben, kulturális társaságokban, a világi iskola híveinek köreiben stb.

Lenin „«Baloldaliság» — a kommunizmus gyermekbetegsége" című könyvében bírálta azokat a kommunistákat, akik nem hajlandók tevékenyen dolgozni akár olyan tömegszervezetekben is, amelyeket reakciósok vezetnek, és

akik ilymódon átengedik a dolgozókat az osztályellenség és ügynökei befolyásának és politikai vezetésének.

Látható, hogy a párt csak úgy haladhat előre, csak úgy szervezheti jól meg és vezetheti jól a tömegeket a békéért vívott harcban, ha közben saját soraiban állandóan küzd mindenfajta elhajlás ellen. A pártnak két fronton kell elszánt harcot folytatnia: az opportunista elhajlások és a szektáns elhajlások ellen. Kérlelhetetlen harcot kell vívnia az elhajlók ellen és a megalkuvók ellen, akik mindig készek arra, hogy mentegessék vagy igazolják az opportunistákat, valamint a szektánsokat és akik gátolnak bennünket az elhajlások elleni harcban.

Ezek a megalkuvók nem értik meg, vagy nem akarják megérteni, hogy mi nem akarunk a kákán csomót keresni, hanem a párt irányvonalának alkalmazását akarjuk biztosítani. Nem értik meg, hogy a jobboldali és baloldali elhajlásokban rejlő veszély annál nagyobb, minél jobban kiélesődik az osztályharc. A megalkuvók nem értik meg, hogy az elhajlások a kapitalista ellenség ideológiai hatását jelentik a munkásosztály és főként a kispolgárság ingadozó elemeire, amelyektől a pártot nem választja el kínai fal. Sztálin ezt a következőképpen fejti ki:

„A proletariátus nem zárt osztály. Szüntelenül ömlenek bele a parasztság, a kispolgárság, az értelmiség soraiból származó, a kapitalizmus fejlődése által proletarizált elemek. Ezzel egyidejűleg megy végbe a proletariátus legfelsőbb rétegeinek elfajulási folyamata, főként olyan szakszervezeti és parlamenti elemeké, melyeket a burzsoázia a gyarmati extraprofitból hizlal . . .

Mindezek a kispolgári csoportok valami módon behatolnak a pártba, beviszik oda az ingadozás és opportunizmus szellemét, a bomlás és bizonytalanság szellemét. Főképpen ők a frakciózás és bomlás forrásai, a dezorganizáció és a pártonbelüli aknamunka forrásai . . . Ezért az imperializmus elleni sikeres harc

előfeltétele, hogy az ilyen elemek ellen könyörtelen harcot folytassunk, hogy őket a pártból kiűzzük"[29].

Az olyan időszakban, amilyenen most megyünk át, az állhatatlan elemek meginognak és elvesztik lábuk alól a talajt. A párt eltávolítja őket, miközben új emberek jelentkeznek. Sztálin mondotta a bolsevik párt XV. kongresszusán:

„Pártunk élő szervezet. Mint minden szervezetben, a mi pártunkban is anyagcsere megy végbe: az, ami régi és idejétmulta — eltűnik, az pedig, ami új és növekedésben van — él és fejlődik. Egyesek, fent is meg lent is, elmennek. Fent is meg lent is újak fejlődnek ki, akik előbbreviszik az ügyet. Így növekedett a mi pártunk. Így növekszik majd a jövőben is"[30].

A FORRADALMI ÉBERSÉG

A párt nő és halad az opportunista és szektáns elemek ellenére, akik szeretnék elérni, hogy visszafelé menjen. Nő és halad az ellenség alattomos kísérletei ellenére, amely belülről próbál lesujtani rá.

A párt aktivistái és szervezetei azonban korántsem emelnek mindig áthághatatlan gátat a kémek beépülési kísérleteinek. A dolgozók, velükszületett becsületességükben elképzelni sem tudják, hogy az osztályellenség a besúgás és provokáció milyen aljas eszközeihez folyamodik. Igen sok elvtárs olyan hiszékenységről, olyan naivságról tesz tanúságot, amelyet a spiclik kihasználnak hitvány céljaikra. Pedig az áruló Rajk és Kosztov pere megmutatta, hogy ezek a kémek és főnökük, Tito, már régóta az angol-amerikai titkosszolgálat zsoldjában állnak.

A háború előtt pártunk tudvalevőleg nagyon megsínylette a Barbé-Célor kémcsoport és szövetségesük, Doriot

[29] *Sztálin.* A leninizmus kérdései. 98—99. old.
[30] *Lenin—Sztálin.* Párt és pártépítés. Szikra 1950. 596. old.

bomlasztó tevékenységét. Az utóbbi Hitler ügynöke volt. Szerencsére sikerült végül is lelepleznünk ezt a söpredéket és kidobni őket a pártból. Ettől a perctől kezdve sikerről-sikerre haladtunk az antifasiszta harcban és a tömegek összefogásában.

Hihető-e, hogy a mostani kormányzókörök és amerikai gazdáik most nem kísérlik meg, hogy bejuttassák ügynökeiket a demokratikus és munkásmozgalomba? Nem látjuk-e, hogyan használják fel titóista ügynökségüket és a kis trockista csoportokat? A pártnak kemény forradalmi éberséget kell tanúsítania, hogy kikutassa, leleplezze és kidobja magából a zavartkeltő, rendőri szolgálatban álló, spicliskedő és provokátor elemeket, amelyeket a burzsoázia igyekszik és igyekezni fog soraink közé becsempészni.

A demokratikus centralizmus elveinek tiszteletbentartása, az alulról jövő ellenőrzés, a bírálat és önbírálat állandó alkalmazása, minden egyes ember munkájának ellenőrzése hozzásegíthet bennünket ahhoz, hogy minél gyorsabban kivessük magunk közül a fekete bárányokat, akik továbbra is igyekezni fognak befurakodni a pártba.

Az elmúlt időszakban a Központi Bizottság kénytelen volt néhány megyei szervezet funkcionáriusait — így például Aisne, Aube, Morbihan és Somme megyében — figyelmeztetni a demokratikus centralizmus elveire. Emlékezetükbe kellett idéznünk a kommunista párt szervezetének és módszereinek néhány elemi fogalmát.

A DEMOKRATIKUS CENTRALIZMUS

A demokratikus centralizmus azt kívánja, hogy a vita a pártban teljesen szabad legyen mindaddig, amíg nem hozták meg a határozatot, amely azután mindenkire kötelező. A párt szervezetei minden fokon demokratikusan választják vezetőségüket, amelynek rendszeresen számot

kell adnia működéséről. A legmagasabb szervek határozatait, a kongresszustól és a Központi Bizottságtól lefelé, a párt minden tagjának és minden szervezetének végre kell hajtania.

A fegyelem, amelynek a kommunisták magukat önként alávetik, nem zárja ki, sőt feltételezi a vitát, a vélemények harcát. A vitának természetesen a párt elveinek, a marxizmus-leninizmus elveinek keretében kell folynia. Egy Somme-megyei elvtárs azzal az ürüggyel, hogy „jogában áll mindent megmondani", az értekezlet szónoki emelvényéről megismételte az ellenség fecsegéseit és rágalmait. Bebizonyítottuk neki, hogy eltávolodott a párt irányelveitől. Nem adjuk meg az ellenség ügynökeinek és az ellenséggel egyformán gondolkodóknak azt a „jogot", hogy reakciós és kommunistaellenes felfogásokat terjesszenek a párton belül. Sőt mi több, mi élünk azzal a „joggal", hogy ezeket az embereket kihajítsuk a pártból. Mi lett volna pártunkból, mi lett volna a francia munkásmozgalomból, ha eltűrtük volna, hogy Doriot kedvére garázdálkodjék sorainkban a „véleményszabadság" örve alatt?

A szóbanforgó megyei szervezetek vezetőségeiben nem volt kollektív munka. Az egyik hajszra húzta a szekeret, a másik csáléra. Sajnálatos családiasság, tehát a pártszerű légkörnek merő ellentéte kapott lábra. A cimboraság és klikkszellem gyöngíti a pártszerűség szellemét és ártalmára van a párt egybeforrottságának és cselekvőképességének.

Aube megyében, Mussyben a pártszervezet vezetői, minthogy zokonvették a megyei vezetőséghez tartozó egyik elvtárs felett jogosan gyakorolt kritikát, elhatározták, hogy nem osztják ki a pártigazolványokat. Ebben a megyében a vezető funkcionáriusok a lehető legnagyobb felelőtlenséggel lábukat sem teszik be a megyei szervezet székházába, nem vesznek részt annak a szervezetnek ülésein, amelybe beválasztották őket. Vajjon a párthűség jelét láthatjuk-e ezekben a sajnálatos tényekben? Nem sokkal inkább egy esztelen individualizmus bizonyítékai-e ezek

és annak a szociáldemokrata szellemnek csökevényei, amelyet feltétlenül fel kell számolnunk?

Morbihan megyében a volt megyei titkár engedte, hogy egy fontos helység polgármesterét a helyi pártszervezet egy bizottságának többsége semmitmondó okokból kizárja, anélkül, hogy a kizárás politikai okait megmagyarázta volna a lakosságnak. A megyei bizottság egyik ülésén a Központi Bizottság képviselője kemény szavakkal mutatott rá a megyei szervezet állapotára, amely visszaesést mutat, és bírálta az ott jelentkező számos opportunista tévedést. A volt megyei titkár, ahelyett, hogy ezt az elvtársias, de kemény kritikát megfogadta volna, elzárkózott az önbírálat elől, és úgyszólván a Központi Bizottság elleni lázadásra buzdította a megyei bizottságot.

Somme megyében a longueau-i pártszervezet titkára jogtalanul kizáratta a pártvezetőséggel a párt egyik tagját. Utóbb a megyei pártbizottság, amelynek ez a longueau-i titkár tagja volt, noha szabályszerűen nem választották be, hozzájárult a kizáráshoz. Ez volt a kiindulópontja az úgynevezett longueau-i ügynek és az ebből eredő nézeteltéréseknek egyfelől Prot elvtárs, aki egyike a „Chemin de l'honneur" 27 kitüntetettjének és másfelől a Somme-megyei szervezet vezetői között. Az ellenség ujjongott és azt jósolta, hogy Somme megyében felszámolják a kommunista pártot. A Központi Bizottság közbelépett. Egy mindkét rész által kijelölt elvtársakból álló bizottság mélyreható vizsgálatot indított. A hozott határozatokat sajtónk közzétette és széleskörű vita után mind a longueau-i szervezet, mind a Somme-megyei értekezlet elfogadta. A vitát elvi alapon folytatták. A válság üdvös volt és lehetővé tette a párttagoknak és a szervezeteknek, hogy a párt útján előre haladjanak. A párt egysége Somme megyében megszilárdult, az ellenség kénytelen volt takarodót fújni.

EMELJÜK ELMÉLETI SZÍNVONALUNKAT!

A longueau-i szervezet értekezletén és a Somme-megyei értekezleten lefolyt viták megmutatták, hogy nem tűnt még el az anarchoszindikalizmus, amely ebben a megyében valamikor uralkodott.

Elengedhetetlen, hogy az egész párt fokozott erőfeszítést fejtsen ki az általános elméleti színvonal emelésére, nevelje az új párttagokat és továbbnevelje a régieket. Még többet kell tennünk abban az irányban, hogy kifejlesszük iskoláinkat, tanfolyamainkat, tanulóköreinket, emeljük az előadások számát, kiépítsük az egész oktatási munkát, amelyet François Billoux elvtársunk irányít. Még többet kell tennünk, hogy terjesszük a *Cahiers du Communisme* és a *Nouvelle Critique* című folyóiratokat, az elméleti és politikai műveket.

Ugyancsak szükség van arra, hogy megszüntessük a kritikával és önkritikával szemben megnyilvánuló ellenállást. Az utóbbi időkben ebbe az irányba bíztató lépést tettünk. Elvtársaink tartózkodás nélkül feltárták tevékenységük hiányosságait és hibáit. Nem zavartatták magukat ellenfeleink „élcelődésétől", akik beszédeinkben és cikkeinkben bogarásznak, és ezekben igyekeznek anyagot találni újabb kommunistaellenes támadásokhoz. Elvtársaink Lenin tanításából merítettek erőt. A „«Baloldaliság» — a kommunizmus gyermekbetegségé"-ről szóló könyvében Lenin ezt írja:

„A politikai pártnak saját hibáihoz való viszonya egyik legfontosabb és legbiztosabb ismérve a párt komolyságának és annak, hogy miként teljesíti a *valóságban kötelességét osztálya* és a dolgozó *tömegek* irányában. A hibát nyíltan beismerni, okait feltárni, elemezni azt a helyzetet, amely a hibát szülte, gondosan megvitatni, hogy milyen eszközökkel lehet a hibát kijavítani — ez jellemzi a komoly pártot, így teljesíti a párt kötelességét, így ne-

veli és tanítja az *osztályt*, azután pedig a *tömegeket* is"[31].

SZERVEZÉSI PROBLÉMÁK

Néhány szót a szervezés és a káderek problémáiról. A párt illetékes szerve 1949-ben 786 855 tagsági igazolványt és 6 248 650 havi bélyeget adott ki, az 1948. évi 798 459 tagsági igazolvánnyal és 6 493 062 bélyeggel és az 1947. évi 907 785 igazolvánnyal és 13 432 370 akkor még kéthavi bélyeggel szemben. Az 1948. évi érezhető visszaesés után 1949-ben taglétszámunk megszilárdulását állapíthattuk meg.

Ez fontos tény, ha számbavesszük a pártnak valamennyi tagjával szemben támasztott nagyobb követelményeit az osztályharc kiéleződésének ebben a szakaszában. Elvesztettünk néhány tagot, aki a viszonylag könnyű években, közvetlenül a felszabadulás után csatlakozott hozzánk. Ezek visszariadtak a feladat nehézségeitől. Bizonyos kispolgári, állhatatlan és természetüknél fogva ingadozó elemek idegen testként jelentkeztek a pártban, amely kirekesztette őket magából.

Ezzel szemben a párt új tagokat toborzott a proletárok között, akik a három esztendő óta folyó harcokban a leglelkesebbeknek és legszilárdabbaknak mutatkoztak. Ennek eredménye pártunk szociális összetételének megjavulása, soraink megszilárdulása, az elméleti és politikai összetartás növekedése.

Számosabb belépés lenne, taglétszámunk gyorsabban növekednék, ha végre eltűnnének azok a fogyatékosságok, amelyek még mindig megtalálhatók a párt szervezési munkájában. Ilyenek a tagtoborzás kérdésével való nemtörődömség, az üzemi pártszervező munka jelentőségének meg nem értése, a megyei és kerületi pártbizottságok

[31] *Lenin* Művei. 31. köt. 45. old.

részéről nyujtott elégtelen segítség az üzemi és falusi sejtek számára.

Bizonyos elvtársaknál szektáns törekvés is észlelhető, amely sok, helytelenül „langyosnak" minősített dolgozót tart távol a párttól.

„Számunk csökkent — írja egy falusi sejt titkára —, de jobb ez így. Most jó kommunisták vannak egymásközt."

Nos, nem az-e a jó kommunista, aki a legnagyobb erőfeszítéseket teszi azért, hogy új párttagokat toborozzon és politikailag felvilágosodott, a tömegekkel szoros kapcsolatot tartó jó kommunistákká nevelje őket?

AZ ÜZEMI PÁRTMUNKA

Lecoeur elvtárs helyesen hangsúlyozta több cikkében, hogy az üzemi pártszervező munka kérdése nem formális, másodlagos kérdés, amelyet adminisztrációs módszerekkel lehetne megoldani. Ez a legnagyobb fontosságú politikai kérdés, amely magával pártunknak, az újtípusú lenini pártnak fogalmával függ össze. A párt nem volna képes legsürgősebb és legfontosabb feladatait megoldani — mindenekelőtt pedig harcot folytatni a békéért és a nemzeti függetlenségért —, ha nem volnának mély gyökerei az üzemekben, ha nem tömörítené az üzemi sejtekben a legöntudatosabb és legaktívabb dolgozókat.

„Egy párt valóságos befolyását azon kell mérni, hogy milyen akciókat tud megszervezni és irányítani"

mondta Sztálin elvtárs 1926-ban. Ez éppúgy áll a pártra általában, mint a párt minden egyes üzemi sejtjére, vagy szervezetére. A sejtnek kell az üzemben terjesztenie a párt eszméit, jelszavait. Saját ujságot kell kiadnia és terjesztenie kell a párt sajtóját és irodalmát. Azokon a párttagokon keresztül, akik a szakszervezetek tagjai, segítséget

kell nyujtania a szakszervezet helyi szervének a szakmai követelések kidolgozásában és a harc megszervezésében a követelések elérésére. De a sejtnek kell a munkások elé hoznia az összes politikai problémákat és közölnie a párt által javasolt megoldásokat. A sejt a legfontosabb szerepet játssza a tömegek mozgósításában és a tömegakciók előkészítésében és irányításában.

Általánosságban a pártbizottságok nem foglalkoznak eléggé az üzemi szervező munkával, azzal, hogy minden gyárban sejt alakuljon és a már meglévő sejtek rendszeres segítségben részesüljenek. Lehetséges, hogy ez bizonyos bizottságok hibás összetételére vezethető vissza, amelyekben a munkások kisebbségben vannak, még ipari helységekben is.

A szervezeti munkában — mondotta Sztálin elvtárs — a legfőbb dolog — az emberek kiválasztása és a végrehajtás ellenőrzése.

Más dolog valamit elhatározni és más dolog a határozatot végrehajtani. Hány vezetőség hoz „helyes" határozatokat, melyeket azonban sohasem hajtanak végre, vagy ha igen, csak nagyon tökéletlenül!

KÁDEREINK

A párt eredményeket ért el a káderek nevelésének és elosztásának munkájában. De még rengeteg a tennivaló. Határtalanul odaadó elvtársak és elvtársnők egész tömege áll rendelkezésünkre, mi azonban nem tudjuk őket mindig kellőképpen segíteni, politikai és gyakorlati tanácsokkal ellátni, megtalálni számukra azokat az eszközöket és módszereket, amelyekkel leküzdhetik az esetleg adódó nehézségeket. A különböző fokozatú vezetők nem mindig tanúsítanak elvtársias, megértő és türelmes magatartást a káderek iránt. „Egyes vezetők nem hallgatják meg az embert", írta Veyrac elvtárs a Renault-művekből. Hogyan segítsük az elvtársakat, ha mindenekelőtt nem hallgatjuk

meg őket? Hogyan tanítsuk valamire a káderekét és a tömegeket, ha magunk nem tudunk tanulni a káderektől és a tömegektől?

Igaz, hogy nem mindig a legjobb káderekét találjuk a vezetőségekben. Dobrénine elvtárs a párizsi X. kerületből jól megmondta ezt. Nem szabad, hogy a párttagok között két kategória legyen: olyanok, akik beszélnek és olyanok, akik cselekszenek. Nagyon is igaza van.

Sajnos, a vezetőségekben gyakran találunk olyanokat, akik beszélnek, akik jól tudnak beszélni. Az is megesik, hogy azt jelölik, aki jelöltetni akarja magát. Nem veszik eléggé figyelembe azokat a szempontokat, amelyeknek a káderek kiválasztásánál irányítaniok kell bennünket. Ezek a következők:

1. A legteljesebb odaadás a munkásosztály ügye iránt, a harcokban, börtönben és megpróbáltatásokban bebizonyított hűség a párt iránt.

2. A legszorosabb kapcsolat a tömegekkel. Nem tudálékos elméleti emberekre van szükség, hanem népvezérekre, akik jól ismerik a tömegeket és akiket a tömegek is jól ismernek.

3. Kezdeményezőkészség és felelősségtudat, a minden helyzetben való gyors tájékozódás és gyors elhatározás képessége.

4. Fegyelmezettség és bolsevik szilárdság az osztályellenséggel vívott harcban éppen úgy, mint a marxizmus-leninizmustól való minden elhajlással szembeni hajthatatlanságban és a párt szabályszerű szervei által hozott valamennyi határozat elszánt végrehajtásában.

A SAJTÓ PROBLÉMÁI

A békéért vívott harcában a pártnak páratlan fegyvere van: a *l'Humanité*, és egész sajtónk.

Valamennyi napilapunk együtt másfélmillió példányt ér el. A párt által kiadott vagy támogatott hetilapok orszá-

gos viszonylatban több mint kétmillió példányban jelennek meg. A megyei pártbizottságok hetilapjai, beleértve a Seine-megyeieket is, 600 000 példányban jelennek meg.

Mégis hány pártmunkásunk és pártszervezeti vezetőségünk nem tanúsítja a legcsekélyebb érdeklődést sem sajtónk problémái, ujságjaink szerkesztése és főként terjesztése iránt. Ezen a téren az egész párt nagy erőfeszítésére van szükség.

A *l'Humanité* napról-napra javítja tartalmát és kiállítását. Ez a lap a munkásosztály nagy ujságja, a nép ujságja, a béke ujságja. Hadd emlékezzem itt meg nagy elismeréssel főszerkesztőjéről, a mi drága Marcel Cachin elvtársunkról és helyetteséről, Etienne Fajonról, az egész szerkesztőségről és kiadóhivatali személyzetről, derék terjesztőiről, a *l'Humanité* védelmére alakult bizottságok odaadó tagjairól.

A kongresszus delegátusainak kezében van a Központi Bizottság pénzügyi jelentése. A párt pénztárát jórészt azok a levonások táplálják, melyeket a különböző testületekbe beválasztott tagjaink fizetéséből eszközölnek. Tisztesség és büszkeség számunkra, hogy választottjaink továbbra is úgy élnek, mint a munkások, 25 000 frankos szerény havi fizetésből, míg másutt azt látjuk, hogy a havi 100 000 frank sem elég és minden a korrupció szennyes vizeiben úszik. Tisztesség és büszkeség számunkra, hogy egyetlen kommunista funkcionáriust sem szennyezett be soha a pénzügyi és politikai botrányok sara. Nagy lelkesedéssel ünnepeltük nemzetgyűlési csoportunk elnökét, Jacques Duclos elvtársunkat, mikor Jules Moch torkára forrasztotta a szót, és visszafordította a pártunk pénzforrásaira vonatkozó rágalmakat úgy, hogy Moch mozdulni sem tudott székében.

A jövőben a tagsági díjakból befolyó jövedelmünk további fokozását kell elérnünk. Minden párttagnak rendszeresen fizetnie kell a megállapított tagsági díját. Minden pártszervezetnek azon kell igyekeznie, hogy pénzügyi hozzájárulást kapjon a szimpatizánsoktól, mindazoktól, akik egyetértenek a párttal és támogatni akarják akcióit. A sejteknek, a kerületi és megyei bizottságoknak rendesen

ki kell egyenlíteniük a tagsági igazolványok és bélyegek árát és be kell fizetniük a központi pénztárba a párt számára felajánlott összegeket.

A pénzügyi ellenőrző bizottságoknak lelkiismeretesen kell végezniök feladatukat, időről-időre felül kell vizsgálniuk a párt különféle szervezeteinek pénzügyeit, ahogyan azt a Központi Bizottságot illetően a központi pénzügyi ellenőrző bizottság teszi.

BEFEJEZÉS

Elvtársak!

Sorravettük a párt belső életének, szervezésének, káderképzésének kérdéseit. A hangsúlyt azokra a hibákra, fogyatékosságokra és tévedésekre helyeztük, amelyek kerékkötői a párt fejlődésének és a néptömegek élén végrehajtott akcióinak. Ennek oka az, hogy valóban jól akarjuk megoldani feladatunkat és mindenekelőtt becsülettel akarunk hozzájárulni a békéért és a nemzeti függetlenségért vívott nagy harchoz.

A legközelebbi napokban a béke híveivel karöltve a stockholmi határozatok végrehajtásaképpen megsokszorozzuk erőfeszítéseinket, hogy minél erőteljesebben jusson kifejezésre a nép tiltakozása az atomfegyver, a népek kiirtására szolgáló támadófegyver ellen.

Mikor a békéért harcolunk, a szocializmusért, a kommunizmusért harcolunk. A legszebb és legigazibb ügyért harcolunk.

A kommunizmus napirenden van. Minden kommunistaellenes támadás, minden rágalom és minden üldözés csak növelheti és erősítheti.

Gyakran emlegetik a kereszténység felemelkedését időszámításunk első századaiban. Az első keresztényeket üldözték az akkori kiváltságosok, az akkori rabszolgatartók. A rabszolgatartó társadalom azonban halálra volt ítélve és végleg eltűnt, hogy helyet adjon az új társadalomnak, a hűbéri társadalomnak, amely megfelelt a termelőerők fejlődési fokának és az új termelési viszonyoknak.

Mégis három évszázad telt el Pál megtérésétől a milánói ediktumig, amely az akkor még csak a Földközitenger vidékén uralkodó kereszténységet a római császárság államvallásává tette.

A Kommunista Kiáltvány megjelenése és a Nagy Októberi Szocialista Forradalom győzelme között azonban mindössze hetven év telt el. De Marx és Engels halhatatlan művének századik évfordulójára, az Elbától a Csendes-óceánig már 800 millió ember törte szét az imperialista rendszer bilincseit és kezdte meg az új társadalom felépítését. És a még kapitalista járom alatt sínylődő országokban további tízmilliók és tízmilliók hívei Marx és Engels, Lenin és Sztálin eszméinek.

A termelőerők a mai kapitalista társadalomban éles ellentétbe kerültek a termelési viszonyokkal, amelyek azon alapulnak, hogy a nemzet minden gazdagságának tulajdona egy élősdi kisebbség kezében van és a minden tulajdontól megfosztott termelők hatalmas többségét kizsákmányolják és nyomorba döntik. A kapitalista társadalom halálra van ítélve. Át kell adnia és át fogja adni helyét a szocializmusnak, a kommunizmusnak. Az új, a termelőeszközök kollektív tulajdonán alapuló termelési viszonyok lehetővé fogják tenni a természet urává vált ember termelőerőinek és minden képességének határtalan kibontakozását. Akkor boldogság és béke fog uralkodni az egész földön. Akkor Marx szavai szerint mindenki számára lesz „kenyér és rózsa".

Fel munkára, elvtársak, fel a harcra, bízva a munkásosztály erejében, bízva a nép erejében és abban, hogy — bármi történik is — a jövő a kommunizmusé.

Fel harcra, bizalommal és bátorsággal, a békéért, a nemzeti függetlenségért, Franciaországért!

Éljen a Francia Kommunista Párt!

Éljen a szabad, demokratikus és független Franciaország!

Éljen a kommunizmus!

Éljen a béke!

LE A HÁBORÚT ELŐKÉSZÍTŐ 18 HÓNAPOS KATONAI SZOLGÁLATTAL! LE A PÓTSZOLGÁLATTAL! ÉLJEN A BÉKE![1]

Kedves Elvtársak!

Az a hír, hogy a katonai szolgálat idejét Jules Moch és Pleven javaslatára meghosszabbítják, az egész országban élénk nyugtalanságot keltett, és országszerte határozott és osztatlan tiltakozást váltott ki.

A munkások és a parasztok, az anyák és természetesen maguk a fiatal katonák, akiket három hónappal tovább tartanak bent a kaszárnyákban, az 1913-ban és 1935-ben életbeléptetett intézkedésekkel hasonlítják össze ezt a mostanit.

Jól tudják, hogy 1913-ban a hároméves katonai szolgálat bevezetése és az 1935-ben a szolgálati idő két évre való felemelése a háborús készülődések jele és egyben tényezője is volt. Méltán állapítják meg tehát, hogy „a 18 hónapos katonai szolgálat, amely csak egy állomás a szolgálati idő két évre való emelésének útján, az új háború előkészületeinek jele és egyben része is ezeknek az előkészületeknek".

Annál is indokoltabb ez a megállapítás, minthogy a szolgálati idő meghosszabbításával egyidejűleg került sor munkásellenes rendkívüli intézkedések kiadására, a gyűlöletes emlékezetű Gestapo módszereivel végrehajtott önkényes letartóztatásokra, országunkba bevándorolt antifasiszták kiutasítására vagy deportálására. Ezek között az antifasiszták között vannak például a spanyol köztársaság-

[1] Beszéd a párizsi Buffalo-stadionban, az 1950 szeptember 24-én tartott nagygyűlésen.

pártiak is, akik közül a legtöbb vérét hullatta Franciaország felszabadításáért.

A reakció és a háború: ugyanannak a dolognak a két oldala. Nem a demokrácia és a béke megvédéséről, nem Franciaország védelméről van itt szó, mint ahogyan méltatlan miniszterein k el akarnák azt velünk hitetni.

A szabadságjogok megvédése és Franciaország védelme nem követeli meg azt, hogy a besorozott fiatal katonákat félévvel vagy egy évvel tovább tartsák bent a kaszárnyákban.

Az ország védelmének biztosításához nincs szükség hadseregünk létszámának folytonos emelésére. Ez a létszámemelkedés sok pénzébe kerül az országnak és súlyosan veszélyezteti a nép szabadságjogait.

Két háborúban is megtanulhattuk a saját kárunkon, hogy az ország védelmét csak a nemzet összessége, a harcoló állampolgároknak valóban nemzeti hadserege biztosíthatja. A felfegyverzett népnek ezt a hatalmas tömegét, amelyet semmiféle hivatásos hadsereg nem képes pótolni, 6—9 hónapos kiképzésen lehetne a fegyverek használatára megtanítani.

A mi hadseregünk létszáma máris túl magas. Csaknem 750 000 emberből áll, amihez hasonló létszámot — az 1914-es év elejétől eltekintve — békeidőben még sohasem ért el.

Ennek az osztályhadseregnek jellegzetességét az adja meg, hogy belőle 300 000 embert, tehát létszámának csaknem felét a gyarmatokon tartják, s ebből a 300 000-ből 125 000-et a vietnami háborúban vetettek be. Jellegzetessége az, hogy 60 000 embert Németország és Ausztria megszállásánál használnak fel, és az is, hogy az itthon állomásozó 400 000 emberből több mint 100 000 a csendőrséghez és az úgynevezett „köztársasági biztonsági" osztagokhoz[2] tartozik.

A francia hadsereg tehát a kapitalisták szolgálatában

[2] A mobilgárdáról van szó.

áll, az ő számukra folytat gyarmati rablóháborúkat. A munkásosztály, a köztársasági érzelműek, a hazafiak ellen folyó polgárháború hadserege ez. Még jobban aláhúzza és megerősíti ezt a megállapításunkat a hadseregnek másik jellegzetessége: az, hogy 35 600 tisztje és 125 000 altisztje van, akik csaknem mind hivatásosak, ami a csendőrség és a „biztonsági" alakulatok 100 000 emberét is beleszámítva azt jelenti, hogy átlagosan két közlegényre jut egy hivatásos tiszt vagy altiszt.

Sokba kerül az országnak ez a hadsereg: ebben az évben több mint 700 milliárdba, ami a rendes államháztartási kiadások 30 százaléka. De úgy látszik, még ezt sem tartják elégnek, mert miután egyszer már felemelték az összeget 80 milliárddal, most a következő három évre vonatkozólag újabb, 2 000 milliárdos emelésről van szó.

Miért hosszabbítják meg a szolgálati időt? Miért emelik a hadsereg létszámát? Nyilvánvalóan azért, hogy meglegyen a lehetőségük arra, hogy a besorozott fiatal katonákat Afrikába és Ázsiába küldhessék, hogy ezáltal a gyarmati népeket továbbra is járom alatt tarthassák, hogy folytathassák a Vietnam népe ellen viselt szennyes háborút, hogy expedíciós hadtest álljon rendelkezésükre, amelyet felhasználhatnak olyasféle aljas hadműveleteknél, mint amilyet az amerikai imperialisták és csatlósaik most Korea ellen folytatnak, és végül, hogy gyalogosokat szolgáltathassanak az atlanti tömb agresszorainak hadseregéhez. A 18 hónapos szolgálati idő bevezetése nem Franciaország biztonságát szolgálja, hanem azt, amiről a *le Populaire* 1935-ben írt: hogy kész hadsereg álljon rendelkezésre a *támadó háborúhoz*, a Szovjetunió elleni támadáshoz.

Pleven strasbourg-i beszédében kijelentette, hogy a szolgálati idő fokozatos felemelése és első lépésként a 18 hónapos szolgálat bevezetése lehetővé fogja tenni, hogy Franciaország 20 hadtestet bocsásson az agresszív atlanti tömb hadseregének rendelkezésére, míg Anglia öttel, Amerika pedig néggyel járul hozzá. Ismeretes, hogy az amerikai kapitalisták követelték valamennyi marshallizált

ország kormányától a szolgálati idő felemelését. Angliában 12-ről 18 hónapra, Belgiumban egy évről két évre, Luxemburgban hat hónapról egy évre, Franciaországban pedig egyelőre 18 hónapra emelték fel, Jules Moch előzetes cáfolatai ellenére, akinek ma már senki nem hisz, bármit is mond, hiszen nyilvánvalóvá vált, hogy minden szava hazugság. Az események tehát igazolták azt a figyelmeztetést, amelyet a kommunista párt nevében 1948 áprilisában ugyanitt, egy ifjúsági gyűlésen hangoztattam: „A Marshall-terv fiainkat már előre áldozatnak kiszemelt ágyútöltelékként akarja felhasználni az amerikai kapitalisták háborújának csataterein."

Röviddel ezután Cannon amerikai képviselő cinikusan kijelentette: „Azért kell felfegyvereznünk más nemzetek katonáit, hogy ezek a nemzetek küldjék fiaikat a csataterekre elpusztulni, és ne a mi fiaink pusztuljanak ott el." A franciák zúgolódtak ez ellen. Sőt, úgy látszik, hogy ez év elején még maga a *l'Aurore* is — amelyet a következőkben szószerint idézek — „őszinte felháborodást kelt az a gondolat, hogy ezúttal is elsősorban a francia «bakák» lesznek egy újabb összetűzés áldozatai. Közben pedig az angolszászok légi és tengeri luxusháborút fognak viselni és ötven francia gyalogos pusztulna el addig, míg egyetlen amerikai repülő." Nemrégiben pedig egy másik kommunistaellenes lap, a *l'Époque* is kénytelen volt beismerni, és a mi megfogalmazásunkat megismételni, hogy: „Megint csak azt kívánják tőlünk, hogy mi szolgáltassuk a közös hadsereg számára az ágyútölteléket." Újból bebizonyosodott tehát, hogy az igazunkat rótták fel bűnünkül, azt, hogy tiltakoztunk és megszerveztük a tiltakozást az ellen a bűnös terv ellen, hogy a profitéhes, világuralomra vágyó amerikai milliárdosok érdekeiért áldozzuk fel fiainkat és hazánkat. Az volt a bűnünk, hogy lelepleztük és hevesen elleneztük az amerikaiak tervét, amely szerint a háborús gyujtogatók által feltámasztott hitleri hadsereg volt tisztjei és őrmesterei vezényelnék a francia bakákat.

Ma már mindenki világosan látja, hogy mindez a Marshall-tervnek, a nyomor, a reakció és a háború tervének célkitűzései közé tartozik. Mi azt is megmondottuk már régen, hogy „a Marshall-terv egyik legfontosabb célkitűzése, hogy az amerikaiak által gyarmatosított Európában Nyugat-Németországnak juttassák a vezetőszerepet".

Arról van szó, hogy a Szovjetunió elleni támadáshoz újra kiépítsék a Ruhrvidék hadiiparát. Arról, hogy újból katonai nagyhatalommá váljék az a Nyugat-Németország, ahol a nácik felelősségrevonása nem történt meg, ahol az iparmágnások visszakapták hatalmas gyáraikat, ahol az amerikaiak segítségével a legvadabb reakciósok, az egykori nácik és Hitler cinkosai kerültek újra hatalomra. Nyugat-Németország felfegyverzése ma már befejezett tény. A francia vezetőkörök egyedül a látszat megóvására törekszenek, mert tudják, hogy milyen felzúdulást vált ki országszerte a németek felfegyverzése. Követik Gorenflot szerzetes példáját, aki pontynak keresztelte el a nyulat, amelyet böjt idején evett és egyszerűen elhatározták, hogy új nevet adnak ugyanannak a dolognak.

Ahelyett, hogy „német hadseregnek" neveznék, az atlanti tömb katonai rendszerébe „beiktatott német erőkről" beszélnek.

Vajjon kell-e egyáltalán részletesebben kifejteni, hogy milyen óriási veszélyt jelent hazánk és a béke megvédése szempontjából a németek újrafelfegyverzése?

Nyugat-Németország reakciósai és fasisztái, akiknek revánsszellemét az amerikaiak, sőt még a mi kormánykörein is táplálják, amint talpraállt a hadseregük, a régi német birodalmi határok visszaállítására fognak törekedni. Vissza akarják majd szerezni Lengyelországtól, a Szovjetuniótól és Csehszlovákiától azokat a szláv lakosságú területeket, amelyeket a poroszok valamikor elfoglaltak.

Ezt pedig csak háborún keresztül remélhetik.

A koreai események is mutatják, hogy az amerikai imperialisták provokációk kirobbantására törekednek. És a mi fiainknak kellene elvérezniök Nyugat-Németország területi igényeiért, a „Deutschland, Deutschland über alles"-ért, amit ezúttal Adenauer énekel.

Tegnapelőtt egy párizsi ujságban de Gaulle egyik embere különös módon érvelt: ezekszerint az amerikaiaknak azért kell újra felfegyverezniök Németországot, mert Franciaország nem hajlandó fegyverkezésének végsőkig való fokozására, mert népünk nem akar összeroskadni az egyre növekedő katonai kiadások súlya alatt.

Mindenesetre megjegyezzük magunknak annak beismerését, hogy az amerikaiak szovjetellenes háború céljaira rendelik el az újrafelfegyverzést, valamint a *le Monde* nemrégiben tett megállapítását, amely szerint „veszedelmes játékot űznek azzal, hogy egymással szemben igyekeznek kijátszani a Rajna partjain élő két szomszédos hatalmat".

De mi a leghatározottabban visszautasítjuk a két ország fegyverkezési kérdésének ilyen vagylagos megfogalmazását, pontosabban az ebben megnyilvánuló zsarolást. Mi nem akarjuk a nyugatnémet újrafelfegyverzést, nem akarjuk a 18 hónapos katonai szolgálatot, semmiféle katonai pótszolgálatot, mi a békét akarjuk.

A franciák és a németek közötti megegyezés és megbékélés nem épülhet a Szovjetunió elleni aljas katonai szövetségre, a fegyvergyárosoknak a népek rovására kötött szövetségére.

A franciák és németek közötti megegyezésnek és megbékélésnek a népek közötti békés kapcsolatok szilárd alapjára lehet és kell épülnie. Ez a lehetőség adva is van a Német Demokratikus Köztársaság megalakulása óta, ahol a földreform és az ipar államosítása kihúzta a talajt a pángermán törekvések alól, ahol a munkásosztály és a haladó elemek gyakorolják a hatalmat, ahol az egységes és demokratikus Németországért, a szocializmusért és a békéért dolgoznak.

A háborús úszítók a 18 hónapos katonai szolgálat és a németek újrafelfegyverzésének igazolására a Szovjetunió állítólagos fenyegető magatartására szeretnek hivatkozni. Hajszálra úgy viselkednek, mint a tolvaj, aki „fogják meg"-et kiált.

A SZOVJETUNIÓ A SZABADSÁG ÉS A BÉKE ORSZÁGA

A Szovjetunió a szocializmus országa, s ez a meghatározás már magában foglalja azt, hogy szükségképpen a szabadság és a béke országa. A Szovjetunióban nincsenek már sem kapitalisták, sem tőkék, amelyeket a tőkés országok módjára az ország munkásosztályának és a gyarmatok rabszolgáinak kizsákmányolásával kellene gyümölcsöztetni.

Abban az országban, ahol megszűnt az embernek ember által való kizsákmányolása, nincs és nem is lehet meg az a törekvés, hogy más országoktól szerezzen magának területeket. A Szovjetunióban nincs már sem válság, sem munkanélküliség. Nem kerülhet tehát sor arra, hogy — mint az amerikai kapitalistáknak — a válság helyett inkább a háborút kelljen választaniuk.

A Szovjetunió arra alapozza a békepolitikáját, hogy a kapitalista és szocialista rendszer hosszú időn keresztül fennállhat egymás mellett.

A Szovjetunió — szöges ellentétben az imperialista háborús gyujtogatókkal — mindenkor határozott békepolitikát követett.

Nehrunak, a koreai háború elején, a háború kiszélesedésének megakadályozása és a kérdés békés rendezése céljából tett javaslatára Sztálin elvtárs haladéktalanul válaszolt és fenntartás nélküli helyeslő választ adott. Truman viszont az újabb mészárlásokat elrendelő parancscsal válaszolt.

A Szovjetunió legutóbb is az ENSz közgyűlésén Visinszkij beszédén keresztül olyan békeprogram elfogadá-

sát javasolta, amelyet valamennyi nép csak helyesléssel fogadhat. Ennek fő pontjai:

1. A háborús propaganda eltiltása.

2. Az atomfegyver törvényen kívül helyezése és e rendszabály végrehajtásának szigorú ellenőrzése.

Azt a kormányt, amely elsőként alkalmazza az atomfegyvert vagy más tömeggyilkos eszközt, az emberiség ellen elkövetett bűncselekmény tetteseként kell elítélni.

3. Az öt nagyhatalom (Szovjetunió, Kína, Egyesült Államok, Nagybritannia, Franciaország) közötti békeszerződés megkötése.

4. A fegyveres erők egyharmadával való azonnali csökkentése.

A Szovjetunió, amely a kommunizmus felépítésének hatalmas művén dolgozik, egyetlen népet sem fenyeget. A Szovjetunió semmi körülmények között sem fenyegetheti Franciaországot.

Franciaország népe ezt tudja is. Nem felejti el és sohasem fogja elfelejteni, hogy mivel tartozik a szovjet népnek, dicsőséges hadseregének és lángeszű vezérének, a mi forrón szeretett, nagy Sztálin elvtársunknak.

Franciaország népe tudja, és ezt még Bidault is beismerte, hogy a Szovjetunió soha a legcsekélyebb követelést sem támasztotta országunkkal szemben, sohasem kért tőlünk légi vagy tengeri bázisokat és soha semmiféle katonai, gazdasági vagy politikai vonatkozású igénnyel nem lépett fel velünk szemben. Nem lehet viszont ugyanezt elmondani az amerikai kapitalistákról, akiknek szava törvény ma nálunk.

A nép ellenségei azt ismételgetik, hogy a Szovjetuniónak hatalmas hadserege van.

Ennek a hadseregnek létszáma arányban áll az ország lakosainak számával és annak a területnek nagyságával, amelynek védelmét el kell látnia. Az pedig valamennyiünk szerencséje, hogy a szovjet hadsereg elég erős volt ahhoz, hogy megverje a hitleri haderőt és megmentse Franciaországot és egész Európát.

Szükséges, hogy a Szovjetunió továbbra is elég erős maradjon ahhoz, hogy ellen tudjon állni a kapitalista környezet minden újabb támadásának.

Jaurès prófétai előrelátással írt erről: „Az a nép, amely elsőként fogja megvalósítani a szocializmust, el lehet készülve arra, hogy valamennyi reakciós hatalom eszeveszett dühvel, együttesen fogja megrohanni. El is kellene pusztulnia, ha nem volna kész arra, hogy maga is fegyvert ragadjon, az ágyúkra ágyúkkal adjon választ, hogy ilyenmódon a többi országok munkásosztályai időt nyerjenek a szervezkedésre és arra, hogy maguk is felkelést készítsenek elő."

Nem, a háborús gyujtogatóknak nem fog sikerülni a Szovjetuniót, barátunkat és szövetségesünket illetően megtéveszteni Franciaország népét.

Nem, a háborús gyujtogatóknak nem fog sikerülni, hogy — amint ez ma már nyiltan bevallott szándékuk — a francia ellenállás kivégzettjeinek, mártírjainak fiait összekovácsolják apjuk gyilkosaival, országunk hóhéraival.

Nem, nem és újra nem, Franciaország népe nem fog, sohasem fog háborút viselni a Szovjetunió ellen.

HÍVEK VAGYUNK FRANCIAORSZÁG MUNKÁSMOZGALMÁNAK ÉS DEMOKRATIKUS MOZGALMÁNAK HAGYOMÁNYAIHOZ

Az egész nép megmozdul a béke megvédéséért, a 18 hónapos katonai szolgálat és mindenféle pótszolgálat ellen. Büszkék vagyunk arra, hogy ugyanazok a gyalázkodások és rágalmak érnek bennünket, amelyekkel Jaurès-t is elárasztották, csak azért, mert a katonai szolgálat idejének meghosszabbítása elleni és a békéért folytatott harcunkkal is bebizonyítottuk, hogy hívek vagyunk tanításához, hívek népünk munkásmozgalmának és demokratikus mozgalmainak hagyományaihoz.

Éppenígy a CGT is hű maradt saját hagyományaihoz

azáltal, hogy népgyűléseket kezdeményezett a 18 hónap és a pótszolgálat ellen.

Azt állítjuk, amit Jaurès 1913-ban, hogy „ez a törvény ellentétben áll Franciaország érdekeivel... a demokrácia szellemével és csak a kormányhatalom által gyakorolt erőszak kényszerítheti ezt rá a demokráciára".

Azt mondjuk, amit Jaurès 1913-ban, hogy a köztársaság minden híve, „akiben még van egy morzsányi öntudat és egy szikrányi bátorság, vádlóként fog fellépni azokkal az egész nép ellen vétkező gonosztevőkkel szemben, akik ezt a törvényt gyártották".

Harcolunk a 18 hónap ellen, ahogy 1935-ben a szocialistákkal együtt harcoltunk a két év ellen. Akkor az akcióegységre vonatkozó egyezmény kötött össze bennünket, szemben álltunk a Hitlerrel sürgönyt váltó Flandinnel, Pétain miniszterével és együtt vívtuk a parlamentben és az egész országban a kétéves katonai szolgálat elleni erőteljes harcunkat.

Ma maguk a szocialista vezetők kezdeményezték a 18 hónapra vonatkozó háborús törvényt. És éppen így ők állnak rágalmazóink és gyalázóink első soraiban is.

Jaurès 1913 június 12-én ezt írta a *l'Humanité*-ban: „A hároméves katonai szolgálatra vonatkozó törvény elleni mozgalom magában Franciaországban vad gyűlöletet ébreszt a nacionalisták lelkében. Mindenkit, aki nem feltétlen híve ennek a végzetes törvénynek, az ellenség szolgálatában álló árulónak bélyegeznek. A haza nevében gyalázkodnak és rágalmaznak."

Ez az aljas gyalázkodás és rágalom fegyverezte fel Jaurès gyilkosát is. Ugyanúgy, ahogy a múlt hónapban a Belga Kommunista Párt elnöke ellen is ez a fajta gyalázkodás és rágalom fegyverezte fel a gyilkost.

Franciaországban ugyanúgy mint az Egyesült Államokban, ahol az erre vonatkozó parancsokat kiadják és ugyanúgy mint Belgiumban és Olaszországban vagy Francónál és Titónál, a háborús uszítók egyre gyakrabban alkalmazzák a gyilkosságok és merényletek módszerét, a

provokációkat, amelyekkel megkísérlik szétzúzni a dolgozó tömegek harcát, amelyet a háború ellen és a háborús előkészületek politikájának közvetlen következményeként jelentkező életszínvonal-süllyedés ellen folytatnak.

De 1913-ban senki sem mert volna kivételes rendszabályokat javasolni Jaurès és a parlament szocialista csoportjához tartozó elvtársai ellen. Elnyomták és jogaikban korlátozták az osztályukért harcoló munkásokat és katonákat, de senki sem merte javasolni a szocialisták törvényen kívül helyezését.

Most maguk a szocialista vezetők merészelnek kérkedni azokkal a támadásokkal, amelyeket a munkásosztály, a munkásszervezetek és ezek harcos tagjai ellen indítanak.

Ők javasolják a kommunista párt elleni kivételes törvényeket és már előre bizonygatják ezek jogosságát. Comminnek, a szocialista párt helyettes főtitkárának gyalázatos cikke erősen emlékeztet azokra, amelyeket Blum írt a „furcsa háború" elején, követelve, hogy lőjjék agyon a kommunista vezetőket.

Semard, Péri, Catelas és még annyi más elvtársunk meggyilkolásával várakozáson felül teljesült ez a borzalmas kívánság.

De a szocialista munkások és a köztársaság valamennyi híve jól emlékszik még arra, hogy a fasiszta banditák a kommunisták után a szocialistákra is, és valamennyi hazafira lesujtottak. Semard után Dormoy-ra, Jean Zay-re, Mandelra került a sor.

JOGFOSZTÁS ÉS FASIZÁLÓDÁS

Jules Moch valóságos fasiszta milícia szervezését javasolja a munkásosztály ellen. Négyszeresére, ötszörösére akarja emelni a csendőrök és a „biztonsági" alakulatok tagjainak számát azáltal, hogy tartalékosokkal egészíti ki őket, „akik — szó szerint ezt mondta — már béke idején

felkészülnének harci és hírszerző feladatuk ellátására", ami alatt nyilvánvalóan a munkások és köztársaságpártiak körében kifejtendő besúgó és provokációs tevékenységet, a nép ellen folyó polgárháborúban való fegyveres részvételt érti. És kikből állnának ezek a rendőri segédcsapatok? Képzelhető, hogy a gazdagok, a gyárosok és nagybirtokosok csemetéiből, a nácikkal együttműködőkből, a büntetett előéletűekből és a panamisták által támogatott egyéb gengszterekből.

A munkásosztály, a köztársaságpártiak nem engedhetik meg, hogy ez az új LVF[3] megalakuljon.

Az egységben harcoló munkásosztály és a hozzá csatlakozott köztársaságpártiak megakadályozták, hogy a Mussolini-féle vagy hitleri típusú fasizmus 1934-ben Franciaországban is hatalomra jusson. Ugyanezek az erők meg fogják akadályozni, hogy az amerikai típusú fasizmus 1950-ben hatalomra jusson nálunk.

Az utasításokat és a szemléltető példát ugyanis ebben a vonatkozásban is az Egyesült Államoktól kapjuk.

Az Egyesült Államokban ötévi fogházra ítélték a kommunista vezetőket, pusztán azért, mert Marx, Engels, Lenin és Sztálin eszméit hirdették.

Az Egyesült Államokban bebörtönözték a legnagyobb írókat: Howard Fastot, Albert Maltzot és a legnagyobb filmrendezőket.

Az Egyesült Államokban szavazták meg azt az elképesztő törvényt, amely kötelezően elrendeli a kommunista párt tagjainak számbavételét, s ezáltal törvényen kívül helyezi őket.

EGYSÉGES AKCIÓT A SZABADSÁGÉRT ÉS A BÉKÉÉRT!

Az új háborúra készülődő fasiszták próbálkozásai ellen, a háború ellen, éppenúgy mint 1934-ben, most is egységesen fog fellépni minden dolgozó.

[3] Légion des Volontaires Français — a második világháborúban a Szovjetunió ellen szervezett fasiszta francia katonai alakulat.

A szocialista munkások mindenütt követni fogják Cannes-Ecluse-i (Seine-et-Marne megye) elvtársaikat, akik a nyomor, a reakció, a háború ellen és a békéért, a nemzeti függetlenségért folytatott harcukat kommunista elvtársaikkal együttesen vívják.

Kommunisták, szocialisták és katolikusok, valamennyi becsületes francia férfi és nő együtt fog harcolni a vietnami szennyes háború befejezéséért és az expedíciós hadtest hazatéréséért, a koreai háború kérdésének azonnali békés rendezéséért, az amerikai agresszió megszüntetéséért, amely egy egységben, szabadon és függetlenül élni akaró nép ellen irányul.

Mindnyájan együtt fogunk harcolni azért, hogy véget érjen az ártatlan emberek tömegeinek, az asszonyoknak és gyermekeknek borzalmas legyilkolása, hogy a stockholmi felhívást támogató újabb sokmillió aláírás segítségével kivívjuk az atombomba eltiltását és az összes fegyverzetek csökkentését.

Mindnyájan együtt fogunk harcolni a 450 milliós lakosú népi Kínának az ENSz-be való felvételéért és Csang Kaj-sek klikkjének az ENSz-ből való eltávolításáért.

Harcolni fogunk annak a békeprogramnak támogatásáért, amelyet a Szovjetunió most terjesztett az Egyesült Nemzetek elé.

Harcolni fogunk, hogy kiszabadítsuk a börtönből Raymonde Dient, Henri Martint és valamennyi letartóztatott békeharcost, amint kiszabadítottuk a tizennyolc roanne-i elvtársat.

Mindnyájan együtt fogunk harcolni, hogy mindenütt visszavonulásra kényszerítsük a fasizmus és a háború ügynökeit és hogy megalapozzuk gyermekeink és hazánk napsugaras, boldog jövőjét, a „daloló holnapokat".

Le a 18 hónappal!

Le a katonai pótszolgálattal!

Le a háborúval!

Éljen a béke!

TARTALOM

Beszéd a Szovjetunió Kommunista (bolsevik) Pártja XVI. kongresszusán 5
Az egységfront-taktika 10
A fasizmus veszélye 19
Részlet a Kommunista Internacionále Végrehajtó Bizottságának XI. plénumán tartott beszámolóból 22
Az indokínai forradalom védelmében 36
A párt akcióprogramja 38
Nem bábok kellenek nekünk! 45
Csapjunk bátran „hűhót"! 48
A kommunisták feladatai a szakszervezetekben 52
Részletek a Francia Kommunista Párt VII. kongresszusán tartott beszámolóból 64
Vádoljuk a szocialista pártot! 73
A francia nemzet egysége 98
Franciák, egyesüljetek a békéért, a haladásért, a köztársaságért! 123
A Francia Kommunista Párt — a gondolkodó és dolgozó Franciaország akaratának kifejezője 133
A francia nép szolgálatában 145
Milyen legyen a francia agrárpolitika? 183
Egységbe francia békeharcosok! 207
A béke és az egység útja 240
Harc a nemzeti függetlenségért és a békéért 274
Le a háborút előkészítő 18 hónapos katonai szolgálattal! Le a pótszolgálattal! Éljen a béke! 389

Felelős lektor: Róna Ilona.

A könyv szedését 1952 február 5-én kezdték meg. — Megjelent április 12-én, 8000 példányban.

Ez a könyv az MNOSZ 5601—50 Á és MNOSZ 5602—50 Á szabványok szerint készült.

4383. Franklin-nyomda Budapest, VIII., Szentkirályi-utca 28.
Felelős: Janka Gyula.

18.— Ft